

Mračni, erotični,
neodoljivi – posljednji
vampiri bore se
za sudbinu svijeta...

J.R. WARD
BRATSTVO
CRNOG BODEŽA
ODABRANIČA

znanje

Trofej

Knjiga

Rječnik pojmova te vlastitih imena i naziva

ahstrux nobtrum (im.) Osobni čuvar s dozvolom za ubijanje kojem položaj dodjeljuje kralj.

Bratstvo crnog bodeža (vl. u.) Skupina iznimno uvježbanih vampirskih ratnika koji štite svoju vrstu od Degradacijskog društva. Zahvaljujući selektivnom rasplodu unutar vampirske vrste, braća su obdarena izrazitom tjelesnom i mentalnom snagom te sposobnošću brzog zacjeljivanja. Uglavnom nisu prava braća, a u Bratstvo se iniciraju na temelju nominacije postojećih članova. Po prirodi su agresivni, samostalni i tajnoviti, pa žive odvojeno od civila i rijetko kontaktiraju članove drugih klasa, osim kada se moraju hraniti. U svijetu vampira o njima se ispredaju legende te se prema njima gaji duboko poštovanje. Moguće ih je ubiti samo nanošenjem vrlo teške ozljede, npr. izravnim pucnjem ili uhićenjem u srce itd.

Na početku dvadeset i prvog stoljeća Bratstvo čine šestorica braće: Wrath (Gnjev), Tohrment (Muka), Vishous (Opačina), Rhage (Bijes), Phury (Jarost) i Zsadist (Mučitelj).

Čuvardjeva (vl. ime) Mistična sila koja savjetuje kralja, a ujedno je i čuvarica vampirskih arhiva i dodjeliteljica povlastica. Prebiva u onozemaljskoj dimenziji i ima velike moći. Sposobna je za jedan stvaralački čin, koji je potrošila stvorivši vampire.

čuvarnik (im.) Kum ili kuma osobe.

degrad (im.) Obezdušen čovjek, član Degradacijskog društva, čiji su plijen vampiri, a cilj njihovo istrebljenje. *Degrade* se mora probosti kroz prsa da bi ih se ubilo, inače žive vječno. Ne jedu i ne piju te su impotentni. S vremenom im kosa, koža i šarenice izgube pigmentaciju te postaju plavokosi, blijedi i svjetlooki. Mirišu na dječji puder. U Društvo ih inicira Omega, a nakon inicijacije dobivaju keramičku posudu u koju im je nakon vađenja spremljeno srce.

Degradacijsko društvo (vl. n.) Red ubojica koje je okupio Omega radi istrebljivanja vampirske vrste.

dostojstvo (im.) Simbol časne smrti na starom jeziku.

dvobitka (im.) Sukob između dvojice mužjaka koji se natječu za pravo da postanu družbenik neke ženke.

ehros (im.) Odabranica posebno obučena za pružanje putenih užitaka.

exhile dhoble (im.) Zao ili proklet brat blizanac, onaj koji je rođen drugi.

glimera (im.) Društvena jezgra aristokracije, otprilike odgovara društvenoj eliti u regentskoj Engleskoj.

Grobnica (vl. n.) Sveta riznica Bratstva crnog bodeža. Koristi se kao obredno mjesto te kao spremište za posude sa srcima *degrada*. U Grobnici se obavljaju obredi kao što su inicijacije, sprovodi i disciplinski postupci protiv braće. Pristup je zabranjen svima osim članovima Bratstva, Čuvardjevi i kandidatima za inicijaciju.

helren (im.) Muški vampir združen sa ženkom. Mužjaci se mogu združiti s više ženki.

hoditelj (im.) Osoba koja je umrla i vratila se iz Sjenosvijeta među žive. Prema takvim se osobama postupa s iznimnim poštovanjem te im se iskazuje počast zbog puta koji su prošle.

iskup (im.) Ritualni postupak obrane časti koji inicira strana koja je nanijela uvredu. Ako prihvati, uvrijeđena strana bira oružje i udara počinitelja, koji to dopušta ne braneći se.

kreposnica (im.) Djevica.

krvni rob (im.) Muški ili ženski vampir podčinjen radi ispunjavanja potreba nekog drugog vampira za krvlju. Običaj držanja krvnih robova uglavnom je napušten, iako nije zabranjen.

leelan (pridj.) Naziv od milja koji u prijevodu znači otprilike »najdraži/a«.

lewlhen (im.) Dar.

lheage (im.) Naziv poštovanja kojim se seksualno podčinjeni partner obraća dominantnom.

Lhenihan (vl. im.) Mitska zvijer poznata po izvanrednoj seksualnoj vještini. U suvremenom govoru odnosi se na mužjaka nadnaravne veličine i seksualne izdržljivosti.

mamen (im.) Majka. Koristi se i kao odrednica i kao naziv od milja.

nadgledatelj (im.) Skrbnik osobe. Postoje različite razine nadgledatelja, a najveću moć ima nadgledatelj osamljene ženke.

nala (im.) Naziv od milja koji znači voljen ili voljena.

obsvetiti (gl.) Čin smrtne odmazde koji najčešće izvršava mužjak.

Odabranice (im.) Vampirice uzgojene radi služenja Čuvarđjevi. Smatraju ih aristokracijom, iako su one same usmjerene na duhovno, a ne na svjetovno. Imaju malo ili nimalo kontakta s mužjacima, no po Čuvarđjevinu se nalogu mogu združivati s članovima Bratstva radi održavanja klase. Imaju moć predviđanja. Nekada su korištene za ispunjavanje potreba nezduženih članova Bratstva za krvlju, no braća su napustila tu praksu.

otprav (im.) Pojam koji se, najčešće u izrazu »stisnuti *otprav*«, odnosi na krivu procjenu koja u konačnici obično ugrozi rad stroja ili zakonito posjedovanje automobila te raznih drugih motornih vozila. Primjerice, *otprav* je kad netko slučajno ostavi ključ u autu koji bez nadzora preko noći ostavi parkiran ispred svoje kuće i time nepoznatim trećim osobama pruži priliku da ga ukradu i provozaju se.

okokop (im.) Alatka za mučenje kojom se vade oči.

Omega (vl. ime) Zlonamjerno, mistično biće koje želi iskorijeniti vampire zbog svoje netrpeljivosti prema Čuvarđjevi. Prebiva u onozemaljskoj dimenziji i ima velike moći, ali ne i moć stvaranja.

opsjena (im.) Prikriivanje stvarnog okoliša stvaranjem polja iluzije.

osamljenje (im.) Status koji kralj dodjeljuje aristokratskoj ženki na temelju zahtjeva ženki ne obitelji. Tim se činom ženka potpuno podvrgava svome *nadgledatelju*, obično najstarijem mužjaku u kući. *Nadgledatelj* time dobiva zakonsko pravo upravljati svim aspektima njezina života te po vlastitu nahođenju ograničavati sve njezine eventualne dodire s vanjskim svijetom.

pirokant (im.) Odnosi se na ključnu slabost osobe. Ta slabost može biti unutarnja, npr. ovisnost, ili vanjska, npr. voljena osoba.

potentat (im.) Odnosi se na izrazito potentnog mužjaka; otprilike »onaj koji je dostojan prodiranja u ženku«.

prijelaz (im.) Ključan trenutak u životu svakog vampira u kojem se on preobražava u odraslu osobu. Od tog trenutka nadalje vampiri moraju piti krv suprotnog spola da bi preživjeli te više ne podnose sunčevo svjetlo. Do prijelaza obično dolazi sredinom dvadesetih godina. Neki vampiri, naročito mužjaci, ne prežive prijelaz. Prije prijelaza vampiri su tjelesno slabi, nezainteresirani i neresponsivni glede seksa te se ne mogu dematerijalizirati.

princeps (im.) Najviša razina vampirske aristokracije, niža samo od razine članova Prve obitelji i Čuvarđjevinih Odabranica. Osoba se mora roditi s tom titulom, ne može je dobiti.

Prva obitelj (vl. n.) Vampirski kralj i kraljica te njihova eventualna djeca.

rahlman (im.) Spasitelj.

razdoblje potrebe (im.) Razdoblje u kojem je vampirica plodna. Obično traje dva dana, a prati ga snažna seksualna želja. Prvi se put pojavljuje otprilike pet godina nakon ženkinog prijelaza, a nakon toga jedanput u deset godina. Svi mužjaci u nekoj mjeri reagiraju ako se nadu u blizini ženke u potrebi. To razdoblje može biti opasno jer između suparničkih mužjaka izbijaju sukobi i borbe, naročito ako ženka nije združena.

simpat (im.) Podvrsta vampirske vrste čija su glavna obilježja, uz još neke specifičnosti, sposobnost i želja za manipulacijom tuđim osjećajima (radi razmjene energije). U vampirskoj su povijesti *simpati* oduvijek žrtve diskriminacije, a u nekim su ili razdobljima vampiri i progonili. Na rubu su izumiranja.

Sjenosvijet (vl. u.) Onozemaljska dimenzija u kojoj se mrtvi ponovno susreću s voljenim osobama te u kojoj provode vječnost.

slugan/ka (im.) Član služinske klase u svijetu vampira. Slugani imaju starinske, konzervativne tradicije vezane uz služenje sebi nadređenima te se pridržavaju službenog kodeksa odijevanja i ponašanja. Mogu izlaziti danju, no relativno brzo stare. Očekivani životni vijek iznosi otprilike pet stotina godina.

šelán (im.) Vampirica združena s mužjakom. Ženke obično ne uzimaju više družbenika jer su združeni mužjaci izrazito posesivni.

trahiner (im.) Izraz međusobnog uvažavanja među mužjacima, slobodan prijevod bi bio »ljubljeni prijatelj«.

vampir (im.) Član vrste koja se razlikuje od *Homo sapiensa*. Vampiri moraju piti krv suprotnog spola da bi preživjeli. Ljudska ih krv može održati na životu, ali snaga koju iz nje dobiju kratkoga je vijeka. Nakon prijelaza, koji se događa sredinom dvadesetih godina, više ne mogu izlaziti tijekom dana i moraju se redovito hraniti iz vene. Vampiri ne mogu »zaraziti« ljude ugrizom ili prijenosom krvi, no u rijetkim se slučajevima mogu pariti s tom vrstom. Vampiri se mogu dematerijalizirati kad god požele, no moraju se smiriti i koncentrirati da bi to učinili te ne mogu sa sobom nositi ništa teško. Mogu izbrisati ljudska sjećanja pod uvjetom da je riječ o kratkoročnim sjećanjima. Neki vampiri mogu čitati misli. Očekivani životni vijek iznosi više od tisuću godina, u nekim slučajevima i dulje od toga.

vođ (im.) Moćna i utjecajna osoba.

Zlozemlja (vl. im.) Pakao

Prolog

STARI KRAJ, 1731.

„Plamen što dopiraše iz neduboke jame strugaše po vlažnim zidovima špilje, a s grubog su kamenog lica krvarile sjene. Izvan te zemljane utrobe, divljala je velika snježna oluja, zavijanje oštrog vjetra odjekivalo je kroz grlo skrovišta, spajajući se s kricima ženke koja rađaše na slamarici. »Mlado mužjaka«, dahtala je između mučnih trudova. »Mužjaka!«

Nad polegnutim se, izmučenim tijelom, član Bratstva crnog bodeža Hharm nadvijao poput kletve, ne mareći za njezinu bol.

»Uskoro ćemo doznati.«

»Združiti ćeš se sa mnom. Obećao si...« Riječi joj zastale u grlu, a lice se stisnulo u grimasu dok joj se utroba uvrtala ne bi li iz sebe izbacila njegovog potomka. Sujedočeći tomu, Hharm pomisli koliko neprivlačna bijaše plemkinja u porođajnim mukama. Nije bila takva kad ju je prvi put sreo i zaveo. U to vrijeme bijaše dostojanstvena i odjevena u saten, prikladna nositeljica njegovog nasljednika s mirisnom kožom i blistavom, lepršavom kosom. A sad? Sad bijaše obična životinja, znojna i ljepljiva — i zašto, zaboga, to toliko traje? Cijeli mu je proces strašno dozlogrdio, vrijeđalo ga je što je uopće morao biti tu uz nju. Bijaše to posao za ženke, ne za ratnika poput njega.

Neće se združiti s njom osim ako ne bude morao.

Ako dobije sina za kojeg se molio? Onda da, priznat će mlado u prikladnom obredu i dati toj ženki status koji je smatrala da joj pripada. Ako ne? Otići će, a ona ništa neće reći budući da je u očima sebi ravnih okaljana, njezina je čistoća izgubljena jer joj je polje izorano.

Hharm doista i bijaše odlučio da je vrijeme da se skrasi. Nakon stoljeća razvrata i izopačenosti, osjećao je da se starost bliži i po prvi je put razmišljao o naslijeđu koje će ostaviti za sobom. Trenutačno je kopiladi bilo napretek, plodova njegovih slabina koje nije ni poznavao, za koje nije mario, s kojima se nikad nije povezao — veoma dugo bijaše to sasvim prihvatljiv nusprodukt njega koji ne odgovaraše nikome i ničemu.

No sada... Shvatio je da želi pravo obiteljsko stablo. A pojavilo se i pitanje duga nakon niza izgubljenih oklada, nešto što će spremno riješiti otac ove ženke — s druge strane, ako ne dobije sina, neće se s njom ni združiti. Nije bio ni lud ni željan toga da se prostituira za sitan novac. Osim toga, u glimeri je bilo pregršt ženki koje su žudjele za statusom koji se stekne ako se združite s članom Bratstva crnog bodeža.

Hharm se neće obvezati sve dok ne dobije muškog potomka kojeg će od prve noći odgajati kako treba.

»Ooh, saberi se«, prasnuo je kad je ponovno zavrištala i time ga zaglušila. »Budi tiho.«

Kao i u svemu, međutim, ona mu je prkosila. »Stiže! Tvoj sin stiže!«

Laganu haljinu koju je nosila na sebi povukla je sve do nabreklih grudi grčevitim, stisnutim rukama, besramno pokazujući svoj rašireni i zaobljeni trbuh, širom razmaknuvši tanka i blijeda bedra. Ono što se događalo među njezinim nogama bijaše odvratno, nešto što bi trebalo biti nježan i dražestan otvor u koji bi se uvukao uzbuđeni mužjak ispuštalo je raznorazne tekućine i komadiće, a okolno meso bijaše nabreklo i iskrvljeno.

Ne, nikad više neće tamo ući. Sa sinom ili bez njega, združili se ili ne, nikad neće moći zaboraviti taj izopačeni prizor.

Srećom, združivanja iz interesa bila su uobičajena među aristokracijom — premda je

njemu bilo svejedno. Njezine mu potrebe nisu bile ni približno važne.

»Evo ti ga!« poviknula je zabacivši glavu unatrag, prstima grebući zemlju ispod sebe. »Tvoj sin... evo ti ga!«

Hharm se namrštio, a zatim razrogačio oči i raširio noge. Nije griješila. Uistinu je nešto izlazilo iz njezine utrobe... Bijaše to...

Odvratno. Užasno, nakazno...

Stopalo. Bješe li to stopalo ?

»Uzmi svog sina iz mene«, naredila je između udaha. »Izvuci ga iz mene i položi na svoje živo srce, znaj da je to meso tvoga mesa!«

S oružjem i ratnom opremom pričvršćenom za tijelo, Hharm je potonuo na koljena kad se pojavilo i drugo stopalo.

»Izvuci ga! Izvuci ga!« Krv je nahrupila, a ženka opet vrisnula, no mlado nije mijenjalo položaj. »Pomozi mi! Zaglavio se!«

Hharm se držao podalje od kaosa, pitajući se koliko je još ženki koje je oplodio prošlo isto. Zar je uvijek bilo tako neugodno, ili je samo ona bila slaba?

Iskreno, htio ju je ostaviti da sama to obavi, ali nije joj vjerovao. Jedini način da bude siguran da mu je podarila mužjaka bio je taj da prisustvuje porodu. U protivnom, ne bi ga začudilo kad bi zamijenila daleko neželjeniju kćerku za toliko željenog muškog potomka — tuđe krvi.

Na kraju krajeva, radilo se o pregovoru, a on je itekako dobro znao koliko se pregovorima može manipulirati.

Zvuk koji je idući dopro iz njezinog grla bio je toliko glasan i dugačak da mu je zaustavio tok misli. A onda je počelo sterjanje, ženkinе prljave, krvave ruke posezale su za unutrašnjom stranom bedara, povlačeći prema gore, dodatno šireći otvor. Upravo kad je pomislio da umire, razmišljajući o tome hoće li ih morati oboje pokopati — i smjesta odlučio da neće jer će ih šumska stvorenja vrlo brzo pojesti — mlado se malčice pomaknulo naprijed, prelazeći preko neke unutarnje prepreke.

I pojavilo se.

Hharm je skočio naprijed. »Moj sin!« Ništa više i ne pomislivši, pružio je ruke i zgrabio skliske male gležnjeve. Bilo je živo, mlado se silovito trzalo, boreći se ne bi li se izvuklo iz zatvora porođajnog kanala.

»Dođi k meni, sine moj«, reče Hharm povlačeći ga.

Ženka se vrpeljila u agoniji, ali on nije ni pomislio na nju. Ručice — majušne, savršeno oblikovane ručice — iduće su se pojavile, zajedno s okruglastim trbuhom i prsima koje su čak i tako novorođena obećavala velike udahe.

»Ratnik! Ratnik!« Hharmovo je srce snažno lupalo, trijumfalno odzvanjajući u ušima. »Moj će sin nastaviti moje ime! Zvat će se Hharm, baš kao i ja prije njega!«

Ženka je podignula glavu, žile na vratu iskočile su kao gruba užad na preblijedoj koži. »Združiti ćeš se sa mnom«, promuklo reče. »Zakuni se... Zakuni se na vlastitu čast inače ću ga toliko stisnuti u sebi da će poplaviti i prijeći u Sjenosvijet.«

Hharm se hladno nasmijaše, pokazujući očnjake. Zatim izvuče jedan od crnih bodeža iz korica na prsima. Uperivši oštricom prema dolje, vrhom je dotaknuo donji dio njezinog trbuha.

»Brzo bih te rasporio kao smu i oslobodio ga, nala.«

»A tko bi hranio tvog ljubljenog sina? Tvoje sjeme neće preživjeti ako ne bude od mene sisalo.«

Hharm se sjeti oluje koja je vani divljala. Koliko su daleko od vampirskih nastambi. Koliko je malo znao o potrebama mladunčadi.

»Združiti ćeš se sa mnom kako si i obećao«, stenjala je. »Zakuni se!«

Oči su joj bile krvave i mahnite, njezina duga kosa znojna i zapetljana, njezino tijelo nimalo nalik nečemu što bi ga opet moglo uzbuditi. Ali protiv njenih riječi nije mogao. Ne bi bilo mudro izgubiti ono za čim je toliko žudio sad kad mora pristati na dogovor na koji se već bio pripremio samo zato što ga je predstavila kao svoje htijenje.

»Kunem se«, promrsio je.

Nakon tih riječi ponovno se spustila, a on joj je pomogao, povlačeći u ritmu trudova.

»Stiže... Stiže...«

Mlado se svom silinom pojavilo iz nje, tekućina zajedno s njim, a kad je Hharm uzeo svog sina u ruke, osjetio je nenadanu radost koja bijaše tako duboka...

Zaškiljio je pogledavši ga ravno u lice. Pomislivši da postoji nekakva membrana ili maska koja prikriva mlado, rukom je dotaknuo lice koje je nalikovalo i njegovom i ženkinom.

Avaj... Ništa se nije promijenilo.

»Kakvo je ovo prokletstvo?« povikaše. »Kakvo je ovo... prokletstvo!«

Prvo poglavlje

PLANINE OKO CALDWELLA, NEW YORK, SADAŠNJOST

Bratstvo crnog bodeža držalo ga je na životu samo kako bi ga moglo ubiti.

S obzirom na Xcorove cjelokupne zemaljske podvige, koji su u najbolju ruku bili nasilnički, a u najgoru izopačeni, to se doimalo kao sasvim prikladan svršetak.

Rođen je jedne zimske noći, usred nezapamćene snježne oluje. Duboko u vlažnoj i prljavoj špilji, dok su zapusi hladnoće harali Starim krajem, ženka koja ga je nosila u utrobi vrištala je i krvarila ne bi li porodila sina Hharmu, članu Bratstva crnog bodeža, koji ga je od nje zahtijevao.

Očajnički su ga željeli.

Sve dok nije stigao.

I to bijaše početak ove priče... na kraju koje je završio ovdje.

U nekoj drugoj špilji. Neke druge noći u prosincu. A kao i pri njegovom porodu, vjetar je zavijao u znak pozdrava, premda se ovog puta radilo o vraćanju k svijesti, a ne početku samostalnog života.

Poput novorođenog mladunčeta, gotovo da nije imao nikakvu kontrolu nad vlastitim tijelom. Bio je onеспособljen, čak i da nije bilo čeličnih okova i rešetki zaključanih preko njegovih prsa, kukova i bedara. Razni aparati, u potpunom kontrastu s rustikalnim okruženjem, zujali su mu iza glave i pratili disanje, otkucaje srca i krvni tlak.

S lakoćom nepodmazanih zupčanika, mozak mu je počeo normalno funkcionirati unutar lubanje, a kad su se misli napokon povezale i oblikovale racionalne nizove, prisjetio se niza događaja koji su doveli do toga da on, vođa Bande kopiladi, postane plijenom vlastitih neprijatelja: napad s leđa, težak pad, udarac ili nešto tome slično što ga je oborilo s nogu i ostavilo na aparatima za preživljavanje.

U neumoljivoj nemilosti braće.

Vratio se k svijesti jednom ili dvaput tijekom zatočeništva, promotrio svoje zatočitelje i okolinu u tom zemljanom prolazu ispunjenom neobičnim policama sa staklenkama svih vrsta. No povratak k svijesti nikad ne bi potrajao dugo, veze na njegovom mentalnom bojištu brzo su pucale.

Međutim, ovog je puta bilo drugačije. Osjetio je promjenu u svom umu. Što god da je bilo oštećeno, napokon je zacijelilo, konačno je napustio maglovit krajolik limba između života i smrti — i ostao na životu.

»... stvarno morali brinuti je Tohr.«

Zadnji dio rečenice koju je izrekao neki mužjak dopro je do Xcorovih ušiju poput niza vibracija čiji je prijevod kasnio, a dok su se riječi polako slagale u slogove, pomaknuo je pogled. Dva teško naoružana lika u crnom bila su okrenuta

leđima pa je ponovno sklopio kapke, ne želeći otkriti svoje stanje. U svakom slučaju, identificirao ih je.

»Ma ne, on je siguran.« Začulo se tiho grebanje, a onda i opojan miris duhana. »Ako i mrdne, tu sam.«

Duboki glas mužjaka koji je prvi progovorio postao je suh. »Da opet svežemo brata ili da mu pomognemo dokrajčiti ovaj komad mesa?«

Brat Vishous nasmijao se poput serijskog ubojice. »Imaš strašno mračno mišljenje o meni.«

Čudno da se bolje ne slažemo, pomislio je Xcor. Ovi su mužjaci bili žedni krvi koliko i on.

No takav se savez nikad neće oformiti. Bratstvo i Kopilad bili su na različitim stranama Wrathovog kraljevstva, a crtu je povukao metak koji je Xcor zario u vrat zakonitog vladara vampirske vrste.

Cijenu za tu izdaju platit će ovdje, uskoro.

Jasno, ironija je bila u tome što je kompenzacijska sila intervenirala u njegovu sudbinu i odvela njegove ambicije i fokus jako, jako daleko od prijestolja. Ne da je Bratstvo znalo išta o tome — niti je marilo. Osim što su bili jednako gladni ratovanja, on i braća imali su još jednu zajedničku karakteristiku. Pomilovanje je za slabiće, opraštanje za jadnike, sućut su posjedovale samo ženke, nikad ratnici.

Sve i kad bi uvidjeli da više ne osjeća nikakvu agresiju prema Wrathu, ne bi ga poštedjeli obračuna koji je svojski zaslužio. S obzirom na sve što se dogodilo, nije bio ni ozlojeđen ni ljut zbog onoga što ga je čekalo. Bilo je to u naravi sukoba.

Doduše, činilo ga je žalosnim, a žalost je vrlo rijetko osjećao.

Odnekud iz sjećanja, u umu mu se stvorila slika koja mu je oduzela dah. Bijaše to slika visoke, vitke ženke u bijelom... sveta Čuwardjevina Odabranica. Plava joj je kosa padala niz ramena i nježno lelujala sve do bokova, a oči su joj bile boje žada, njezin osmijeh bijaše blagoslov koji ničim nije zaslužio.

Upravo je Odabranica Layla izmijenila sve u njegovom životu, zbog nje je Bratstvo prestalo biti metom i postalo podnošljivo, od neprijatelja postadoše oni njegovi sustanari na ovome svijetu.

Tijekom kratkog razdoblja od godinu i pol dana koliko ju je Xcor poznao, više od ikoga prije utjecala je na njegovu mračnu dušu, zbog nje je strašno mnogo napredovao u jako malo vremena, što mu se ranije činilo nemogućim.

Dhestroyer, Vishousov brat, ponovno je progovorio. »Zapravo, slažem se s tim da ga Tohr rastrga. Zaslužio je to pravo.«

Brat Vishous je opsovao. »Svi smo ga zaslužili. Neće biti lako pobrinuti se da nam išta ostane nakon njega.«

I u tome je bila kvaka, pomislio je Xcor iza zatvorenih kapaka. Jedini mogući način da se izvuče iz ovog smrtonosnog scenarija bio je da objelodani ljubav koju je gajio za ženu koja nije njegova, koja nikad to nije bila, niti će ikada biti.

Međutim, nije namjeravao žrtvovati Odabranicu Laylu ni za koga i ni za što.

Čak ni za vlastiti spas.

Hodajući kroz borovu šumu na planini Bratstva, potplate Tohrovih čizama krckale su pri dodiru sa zaleđenim tлом, a svježii povjetarac puhao mu je ravno u lice. Iza sebe, priljubljene za njegove pete poput sjena, gotovo da je mogao osjetiti sve osobe koje je izgubio kako koračaju zajedno s njim, u turobnoj, žalosnoj povorci opipljivoj poput okova.

Osjećaj da ga progone njegovi mrtvi navela ga je da razmišlja o svim onim paranormalnim televizijskim emisijama, onima koje su pokušavale dokućiti postoje li doista duhovi ili ne. Koja hrpa sranja. Ljudska histerija oko tih navodno nejasnih entiteta koja se penju uza stubišta i čija otkinuta stopala škripe po tavanima starih kuća bila je tako karakteristična za tu umišljenu, dramatičnu, nižu vrstu. Dodatan razlog zašto ih je Tohr mrzio.

Kao i obično, potpuno su promašili smisao.

Mrtvi su vas definitivno proganjali, penjući se svojim hladnim jagodicama uz vaše vratove sve dok više ne znate želite li vrištati jer vam strašno nedostaju... ili jednostavno želite da vas puste na miru.

Noću vam se prikradaju, a danju vas uhode, ostavljajući za sobom minska polja tuge.

Oni su vaša prva i posljednja pomisao, filter koji pokušavate maknuti od sebe, nevidljiva barijera između vas i svega ostalog.

Štoviše, ponekad su dio vas i više od ostalih, prisutnih osoba u vašem životu koje zaista možete dotaknuti i zagrliti.

Dakle, da, nikome nisu bile potrebne bedaste TV emisije da se dokaže ono što se već znalo: premda je Tohr pronašao ljubav s drugom ženkom, njegova prva *šelan*, Wellsie, i nerođeni sin kojeg je nosila kad ju je ubilo Degradacijsko društvo, uvijek su mu bili bliski koliko i vlastita koža.

A sad se dogodila nova smrt u kući Bratstva.

Trezova družica, Seleno, prešla je u Sjenosvijet prije svega nekoliko mjeseci, podlegavši bolesti za koju nije postojao ni lijek ni olakšanje ni razumijevanje.

Od toga dana Tohr se nije pošteno naspavao.

Usredotočivši se na zimzelenu prirodu oko sebe, sagnuo se i maknuo neku granu s puta, a zatim zaobišao palo deblo. Mogao se i dematerijalizirati do svoje destinacije, ali mozak mu je toliko divljao u zatočeništvu vlastite lubanje i poricao mogućnost da se dovoljno dobro koncentrira i pretvori u duha.

Za njega je Selenina smrt bila prokleta velik okidač, događaj koji je utjecao i na one koji nisu bili izravno uključeni i koji je svejedno uspio zgrabiti njegovu snježnu kuglu i protresti je toliko snažno da se pahuljice u njemu uskovitlaju i nikada više ne smire.

Bio je dolje u sportskom centru kad je pozvana u Sjenosvijet, a trenutak smrti nipošto nije bio tih. Označio ga je zvuk išćupan iz Trezove duše, zvućni ekvivalent nadgrobnođ spomenika — koji je Tohr itekako dobro poznao. I sam ga je ispustio kad su ga obavijestili o smrti njegove ženke.

Dakle, da, na krilima agonije svoje ljubavi Seleno je odletjela sa Zemlje u Sjenosvijet...

Izvući se iz te umne petlje bilo je kao da pokušavate izvući automobil iz jaruge, napor koji je takav pokušaj iziskivao bio je golem, a napredak se ostvarivao mrvicu

po mrvicu.

No, naprijed je išao kroz šumu, kroz stabla, kroz zimsku noć, gazeći sve pod nogama, dok su mu duhovi šaputali za leđima.

Grobnica je Bratstvu crnog bodeža predstavljala *sanctum sanctorum*, skrovitu lokaciju gdje su se odvijale inicijacije i održavali tajni sastanci, a tu su se čuvale i posude s ubijenim *degradima*. Smještena duboko u zemlji, u labirintu koji je napravila priroda, tradicija je nalagala da se zabrani pristup svima koji nisu prošli obred i tako postali braća.

No, to se pravilo moralo promijeniti, barem što se tiče četiristo metara dugačkog ulaznog hodnika.

Kad je prišao neprimjetnom ulazu u špilju, zastao je i osjetio novi nalet bijesa.

Po prvi put otkako je postao bratom, nije bio dobrodošao.

I to sve zbog jednog izdajice.

Xcorovo je tijelo bilo unutra, na udaljenoj strani prostorije, na pola puta niz hodnik s policama, polegnuto na nosila, dok su mu životne funkcije održavali i motrili aparati.

Sve dok se taj gad ne probudi i bude sposoban za ispitivanje, Tohru nije bio dopušten pristup.

Sva njegova braća bila su u pravu što mu nisu vjerovala.

Sklopio je oči i ugledao svog Kralja ustrijeljenog u vrat, ponovno proživljavajući trenutak u kojem se Wrathov život gasio, a crvena mu krv curila, prisjećajući se scene u kojoj je Tohr morao spasiti posljednjeg čistokrvnog vampira na planeti tako što mu je izbušio rubu na prednjoj strani vrata i ugurao cjevčicu za vodu iz svog sportskog ruksaka ravno u jednjak.

Xcor je naručio atentat. Xcor je rekao jednom od svojih ratnika da metkom probuši tijelo tog časnog mužjaka, urotivši se s *glimerom* kako bi s prijestolja zbacio zakonitog vladara — ali gad nije uspio u svom naumu. Wrath je neočekivano preživio, a u prvim demokratskim izborima u povijesti njihove vrste imenovan je vođom vampira i stavljen na položaj koji je tako stekao konsenzusom, a ne samo krvnom lozom.

Dakle, fućkaš tebe, kučkin sine.

Stisnuvši dlanove u šake, Tohr je nehajno ignorirao škrgutanje kožnih rukavica i stezanje oko zglobova. U njemu je postojala samo mržnja, toliko duboka da se pretvorila u smrtonosnu bolest.

Sudbina si je uzela za pravo oduzeti mu čak tri drage osobe. Sudbina mu je oduzela *šelan* i mlado, a zatim i Trezovu dragu. A ako je u pitanju kozmička ravnoteža? Okej. I on je priželjkivao ravnotežu, no ona će se uspostaviti tek kad slomi Xcoru vrat i iščupa mu još živo srce iz rebara.

Bilo je krajnje vrijeme da se izvor zla stavi izvan pogona, a on je bio idealna osoba za poravnati račun.

Gotovo je s čekanjem. Ma koliko poštovao svoju braću, bilo mu je dosta hlađenja. Ova je noć za njega bila mračna obljetnica, a njegovo će oplakivanje primiti poseban darak.

Neka zabava počne.

Drugo poglavlje

Niska kristalna čaša bila je toliko čista, bez ijedne mrljice deterdženta, prašine ili ostataka, da je njezin sadržaj bio istovremeno i kao zrak i kao voda: potpuno nevidljiv.

Napola puna, pitala se Odabranica Layla. Ili napola prazna?

Dok je sjedila na podstavljenoj stolici, između dva sudopera sa zlatnim elementima, pred pozlaćenim ogledalom u kojem se zrcalila duboka kada iza nje, promatrala je površinu tekućine. Čaša je bila udubljena, a voda je blago lickala unutrašnju stranu stakla kao da sve njezine iole ambicioznije molekule traže način kako da probiju svoja ograničenja i pobjegnu.

Poštovala je taj trud istovremeno žaleći zbog njegove uzaludnosti. Jako dobro je znala što znači priželjkivati oslobođenje od onoga u čemu ste zatočeni tuđom krivicom.

Stoljećima je bila poput vode u toj čaši, nehotice ulivena, isključivo rođenjem, pristajući na služenje Čuvarđevi. Zajedno sa svojim sestrama, dugo je obavljala svete dužnosti Odabranica gore u Svetištu, štujući majku njihove vrste, bilježeći događaje na Zemlji za potomke vampira, čekajući imenovanje novog Primužjaka koji će je oploditi, kako bi potom mogla roditi nove Odabranice i novu braću.

No sad je sve to pripadalo prošlosti.

Naginjući se nad čašom, pomnije je pogledala vodu. Obučena je kao *ehros*, ne pisar, no dobro je poznavala vještinu gledanja u vidovnjačke zdjele i svjedočenja povijesti. U Pisarskom hramu, Odabranice koje su imale zadatak da bilježe događaje i nove potomke vrste provodile su sate i sate promatrajući kako se odvijaju sva rođenja i smrti, ljubavi i združivanja, ratovi i mirna razdoblja, dok su vitke ruke svetim perima u pergament upisivale detalje, sve pomno bilježeći.

Za nju više nije bilo slika. Barem ne tu na Zemlji.

A gore, više nije bilo svjedoka.

Novi se Primužjak naposljetku pojavio. No umjesto da legne s nizom ženki i nastavi Čuvarđevin program razmnožavanja, on je napravio presedan i sve ih oslobodio. Član Bratstva crnog bodeža, Phury, razbio je kalup, razbio tradiciju, razbio sponse, a kad je to učinio, Odabranice koje su bile zatočene još od svojih isplaniranih rođenja prihvatile su svoje oslobođenje. Više nisu bile živuće predstavnice stroge tradicije već su postale individue, razvile vlastite sklonosti i afinitete, umočile prste u more zemaljske realnosti, tražeći i pronalazeći sudbine koje su se vrtjele oko njih samih, a ne služenja drugom.

Njegov je postupak pokrenuo propast besmrtnog.

Čuvarđeve više nije bilo.

Njezin rođeni sin, član Bratstva crnog bodeža Vishous, potražio ju je gore u Svetištu i otkrio da je nestala, njezino posljednje pismo ispisao je vjetar, samo za njega.

Poručila mu je da na umu ima nasljednika.

No nitko nije znao o kome se radi.

Naslonivši se, Layla je pogledala u bijelo ruho koje je nosila na sebi. Nije to bilo sveto ruho u koje se odijevala svih onih godina. Ne, ovo je došlo iz mjesta zvanog Pottery Barn, a kupio joj ga je Qhuinn prošloga tjedna. Zima je već opasno kucala na vrata pa se pobrinuo za to da majka njegove djece uvijek bude u toplom i zbrinuta.

Layla je položila ruku na svoj sada ravan trbuh. Nakon što je toliko mjeseci nosila njihovu kćer, Lyric, i njihovog sina, Rhampagea, u svom tijelu istovremeno je bilo i čudno i uobičajeno ne imati ništa u utrobi...

Mrmljanje, tiho i duboko, probilo se kroz vrata koja je za sobom zatvorila.

Spustila se ovamo iz svoje sobe kako bi otišla na zahod.

Malo se zadržala nakon što je oprala ruke.

Kao i obično, Qhuinn i Blay su bili s mladima. Držali ih u naručju. Tepali im.

Svake se večeri morala iznova pripremiti za promatranje ljubavi, ne između njih i mladih... Već između dva mužjaka. Doista, iz očeva je isijavala duboka, blistava povezanost, i premda to bijaše prekrasno, od njezinog je sjaja samo još jače osjećala hladnu prazninu vlastite egzistencije.

Brišući suzu s lica, rekla je samoj sebi da se mora sabrati. Nije se mogla vratiti u sobu sa sjajem u očima, crvenim nosom i rumenim obrazima. Ovo bi trebalo biti radosno vrijeme za njihovu peteročlanu obitelj. Sad kad su blizanci preživjeli hitan porod, a preživjela ga je i Layla, svi su trebali uživati u olakšanju što su živi i zdravi.

Sad je trebalo živjeti radosno.

Umjesto toga, ona bijaše poput tužne vode u nevidljivoj čaši koja urla da je se oslobodi.

Međutim, ovog je puta svoj zatvor sama stvorila, genetsko naslijeđe nije imalo veze s tim.

Definicija izdaje, barem prema rječniku, bila je: »čin izdaje nekog ili nečeg...«

Kucanje na zatvorenim vratima bilo je prigušeno. »Layla?«

Zašmrkala je i okrenula pipu. »Hej!«

Blayev je glas bio tih, kao i obično. »Jesi li dobro?«

»O, da. Napravila sam si mali kozmetički tretman lica. Ubrzo ću izići.«

Ustala je, sagnula se i umila obraze. Zatim je protrljala čelo i bradu ručnikom za ruke kako bi se crvenilo ravnomjerno proširilo preko kože. Bolje privezavši kućni ogrtač, ispravila se i krenula prema vratima, moleći se da ostane dovoljno pribrana sve dok ih ne pošalje na Posljednji obrok.

No, sreća joj se osmjehnula.

Kad je otvorila vrata, Blay i Qhuinn nisu ni gledali u njezinom smjeru. Bili su nagnuti nad kolijevkom u kojoj je ležala Lyric.

»... Layline oči«, rekao je Blay spuštajući ruku prema kolijevci i puštajući da ga mlado uhvati za prst. »Definitivno.«

»Ima i kosu svoje *mamen*. Mislim, pogledaj samo te plave pramenove...«

Njihova ljubav prema malenoj bila je poput plamena, obasjavala im je lica,

grijala glasove, usporavala pokrete, sve što su činili, činili su pažljivo. Pa ipak, nije to bilo ono što je privuklo Laylinu pažnju.

Njezin je pogled zastao na Qhuinnovom širokom dlanu koji je klizio uz i niz Blayeva leđa. Tog su nježnog dodira obojica bili nesvjesni, davanje i primanje istovremeno je bilo i beznačajno i najvažnije na svijetu. Promatrajući to s druge strane sobe, ponovno je morala brzo zatreptati.

Ponekad je nježnost i ljubav jednako teško promatrati kao i nasilje. Ponekad je, ako gledate izvana, prizor dvije usklađene osobe poput scene iz horor filma, nešto od čega želite odvratiti pogled, nešto što želite zaboraviti, izbrisati iz sjećanja — naročito ako se uskoro spremate leći u krevet i suočiti s dugim satima samoće u tami.

Saznanje da nikad ni s kim neće doživjeti tako posebnu ljubav bilo je ...

Qhuinn se okrenuo prema njoj. »O, hej.«

Uspravio se i osmjehnuo, ali nije ju zavarao. Njegove su oči vrludale po njoj kao da je proučava — premda to možda i nije bio slučaj. Možda je to bila samo njezina paranoja.

Strašno joj je dojadilo voditi dvostruki život. Pa ipak, u okrutnoj ironiji koja kao da je bila omiljena razbibriga sudbine, cijena olakšavanja savjesti išla je nauštrb cijelom njezinom postojanju.

Kako da ostavi svoje mlado?

»... dobro? Layla?«

Kad se Qhuinn namrštio, gledajući u nju, protresla se i na silu nasmiješila. »O, jako sam dobro.« Pretpostavila je da se pitanje odnosilo na nju. »Sasvim dobro, zbilja.«

Tražeci način kojim bi dokazala laž, prišla je krevetićima. Rhampage, ili Rhamp, kako su ga nazivali, borio se sa snom, a dok je njegova sestra gugutala, okrenuo je glavu i ispružio ručicu.

Smiješno, čak i tako malen, kao da je bio svjestan svog položaja i želio ju je zaštititi.

To mu je bilo u krvi. Qhuinn je pripadao aristokraciji, bio je rezultat generacija selektivnog razmnožavanja, i premda su njegov »defekt«, jedno plavo oko, a drugo zeleno, i *glimera* i obitelj smatrali sramotnim, urođeno dostojanstvo koje je naslijedio nije se moglo poreći. Kao ni dojam koji je ostavljala njegova fizička prisutnost. Visok preko dva metra, tijelo mu je bilo prekriveno fino isklesanim mišićima, oblikovano koliko vježbom toliko i stvarnim ratovanjem u oružje smrtonosno koliko su to bili pištolji i bodeži s kojima je izlazio na bojište. Prvi član Bratstva crnog bodeža koji je to postao na temelju zasluga, a ne nasljedstvom, nije iznevjerio časnu tradiciju. Nikad nikog nije iznevjerio.

Zapravo, Qhuinn je općenito bio prekrasan mužjak, iako na pomalo sirov način. Lice mu je bilo veoma koščato budući da je imao jako malo ili čak nimalo masnoće u tijelu, a raznobojne su vas oči motrile ispod tamnih obrva. Svoju je crnu kosu nedavno ošišao na kratko, praktički ju je obrijao pri dnu, a dio na tjemenu zalizao unatrag, zbog čega mu je vrat izgledao još deblji. S metalno sivim pirsinzima u ušima i *ahstrux nohtrum* suzom ispod oka iz vremena kad je služio kao osobni čuvar Johna Matthewa, privlačio je poglede gdje god je išao.

Možda zato što su se i vampiri i ljudi sa strahom pitali što je sve sposoban učiniti ako mu nešto nije po volji.

Blay je, s druge strane, bio potpuna suprotnost, jednako pristupačan koliko je i Qhuinn bio neželjen prizor u mračnoj uličici.

Blaylock, sin Rockeov, imao je crvenu kosu i kožu za nijansu svjetliju nego kod ostalih pripadnika vrste. Bio je jednako krupan, no kad biste se našli u njegovoj blizini, prvo što biste primijetili bila je njegova inteligencija i srce, a ne fizička snaga. Svejedno, nitko nije sporio oko toga koliko je impresivan bio na bojištu. Layla je čula priče, premda nikad izravno od njega, budući da se nerado hvalisao, stvarao nepotrebnu dramu ili privlačio pažnju na sebe.

Obojicu ih je voljela svim svojim srcem.

A razdvojenost koju je osjećala nastala je isključivo njezinom krivicom.

»Vidi ovo«, reče Qhuinn kimajući prema mladima. »Imamo dvije, predstave u mraku, okej, jednu i pol.«

Iako se nasmijao, nije ju zavarao. Pogledom joj je i dalje pretraživao lice u potrazi za znakovima koji bi mu odali što je točno pokušavala skriti. Kako bi mu otežala potragu, povukla se.

»Dobro spavaju, hvala Čuvardjevi... mmm, Sudbini.«

»Silaziš s nama na Posljednji obrok večeras?« upitao je ležerno.

Blay se uspravio. »Fritz je rekao da će ti pripremiti što god poželiš.«

»Uvijek je jako ljubazan.« Otišla je do kreveta i teatralno legla na jastuke. »Zapravo, malo sam ogladnjela oko dva pa sam skoknula do kuhinje i pojela zobenu kašu i tost. Popila kavu. Sok od naranče. Doručak umjesto ručka, tako reći. Znae, ponekad poželite premotati noć i na polovici početi ispočetka.«

Šteta što se to moglo učiniti samo metaforički.

Doduše... Zar bi doista odabrala da nikad nije srela Xcora?

Da, pomislila je. Radije bi da nikad nije saznala za njega.

Ljubav njezinog života, njezin Blay, njezina srodna duša i srce... bio je izdajica. A njezini osjećaji prema mužjaku bili su otvorena rana u koju su ušle bakterije izdaje i raširile se.

I tako se sad našla tu, u zatvoru koji je sama stvorila, izmučena činjenicom da se udružila s neprijateljem, najprije zato što je bila prevarena... a zatim i zato što je i sama htjela biti u Xcorovom prisustvu.

No, rastali su se na ružan način, tako što je on prekinuo njihove tajne sastanke kad ga je natjerala da prizna svoje osjećaje. Zatim je situacija prešla iz tužne u tragičnu kad ga je Bratstvo ulovilo i stavilo u pritvor.

U početku nikako nije mogla doći do informacija o njegovom stanju. No onda je otputovala k njemu kao Odabranica i ugledala ga polumrtvog u kamenom hodniku prepunom ćupova svih oblika i boja.

Ništa nije mogla učiniti. Osim istupiti i pokazati se, a sve i da je to učinila, ne bi ga mogla spasiti.

I tako je zapela tu, kao duh koji ganja zamršeno klupko emocija isprepletenih otrovnim bršljanom krivnje i kajanja, i koji nikad, nikad neće biti slobodan...

»... zar ne? Mislim...« Dok je Blay pričao o koječemu, morala se prisiliti da ne protrlja oči. »... na kraju noći si opet tu s njima. Što ne znači da mi nije drago.«

Otiđite, mislima je tjerala dvojicu mužjaka. Molim vas, samo otiđite i ostavite me samu.

Ne da nije htjela da provode vrijeme s mladima ili da je gajila nekakvo neprijateljstvo prema očevima Lyric i Rhampa. Jednostavno je trebala disati, a svaki put kad bi je jedan od njih dvojice promatrao onako kako su je promatrali sad, to je postajalo praktički nemoguće.

»Zvuči dobro?« pitao je Qhuinn. »Layla?«

»O, da, naravno.« Nije imala pojma na što je pristala, ali barem se natjerala da se nasmije. »Sad ću se malo odmoriti. Dugo su danas bili budni.«

»Volio bih da nam dopustiš da ti više pomažemo.« Blay se namrštio. »Trebaš samo pokucati na susjedna vrata.«

»Obojica noću ratujete. Potreban vam je san.«

»Ali i ti si važna.«

Layla je pomaknula pogled prema krevetićima, a kad se sjetila kako je ljuljuškala mlade u naručju i hranila ih, osjećala se još gore. Zaslužili su bolju *mamen* od nje, neku koja nije komplicirana i opterećena odlukama koje nikad nije ni smjela donijeti, neku koja nije zatrovana slabošću na mužjaka kojem nikad nije smjela ni pristupiti... a kamoli zavoljeti ga.

»Ni najmanje nisam važna u usporedbi s njima«, ukočeno je šapnula. »Oni su sve.«

Blay joj je prišao i uzeo je za ruku, njegove su plave oči bile pune topline. »Ne, i ti si važna. A *mamen* trebaju vremena za sebe.«

Kako bi radile što? Mozgale o svemu zbog čega se kaju? Ne, hvala, pomislila je.

»Kad odem u grob bez njih, onda ću uživati u samoći.« Kad je shvatila koliko je mračno to zvučalo, brzo je dodala: »Osim toga, prebrzo će odrasti. To će se dogoditi i prije nego nas troje uopće na to pomislimo.«

Još se malo o tome razgovaralo, no ona ništa nije čula od vriske u glavi. No onda je, naposljetku, ostala sama kad je združeni par otišao.

Činjenica da joj je bilo toliko drago što ih vidi da odlaze samo je bila dodatna tuga na njezinim plećima.

Ustajući s kreveta, vratila se ka krevetićima, a oči su joj se ponovno napunile suzama. Brišući obraze, iznova i iznova, izvadila je maramicu iz skrivenog džepa i ispuhala nos. Mladunčad je duboko spavala, sklopljenih kapaka, lica okrenutih jedno prema drugom kao da telepatski komuniciraju u snu. Savršene male ruke i dragocjena mala stopala, okruglasta, zdravi trbusi umotani u plahtu od flanela. Bili su jako dobra mladunčad, vesela i nasmijana dok su bili budni, mirna i anđeoska dok su odmarali. Rhampage je dobivao kilograme brže od Lyric, no ona se doimala srčanijom od njega, manje se bunila kad su joj mijenjali pelene ili je kupali, i preciznije vas je gledala u oči.

Kad su s Laylinog lica kapnule suze i pale joj na tepih pored nogu, više nije znala koliko će dugo izdržati.

Prije nego je postala svjesna da se kreće, otišla je do kućnog telefona i okrenula

četveroznamenkasti broj.

Sluganka koju je pozvala smjesta je stigla, a Layla je odmah nabacila svoju društvenu masku na lice, osmjehujući se *sluganki* spokojem koji nije osjećala. »Hvala ti što paziš na moje najmilije«, rekla je na Starom jeziku.

Dadilja je uzvratila veselim riječima i blistavim pogledom, a Layla je jedva izdržala te dvije-tri sekunde komunikacije. Zatim je izašla iz sobe, brzo se krećući u papučama niz hodnik s kipovima. Kad je stigla do vrata na udaljenom kraju hodnika, širom ih je rastvorila i ušla u krilo s poslugom.

Kao i kod svih palača te veličine i otmjenosti, dom Bratstva zahtijevao je velik broj posluge, a sobe *slugana* zauzimale su niz hodnika, podijeljene prema dobi, spolu i naravi posla pri čemu su se stvarale zajednice unutar veće cjeline. U tom labirintu hodnika, Layla je odabrala smjer ne razmišljajući ni o čemu osim o tome da locira sobu koja nije ničija — a koju je pronašla troja vrata dalje iza jednog ugla. Ušavši u praznu, jednostavnu prostoriju, prišla je prozoru, malčice ga otvorila i sklopila oči. Srce joj je lupalo, a u glavi joj se vrtjelo, no dok je duboko udisala i upijala miris svježeg, hladnog zraka...

... dematerijalizirala se kroz vjetroviti otvor koji je sama napravila i postala jedno s noći, dok su joj se molekule ispremetale i udaljavale je od palače Bratstva.

Kao i obično, sloboda je bila privremena.

No u očaju koji je osjećala, vapila je za njom kao utopljenik za kisikom.

Treće poglavlje

Qhuinn je bio pravi mužjak. I to ne samo zato što je bio ratnik i združen s drugim tipom.

Da, jasno, prije nego se skućio s Biayom, itekako je volio ševiti ženke i žene. S druge strane, njegova su mjerila po pitanju seksualnih partnera bila toliko niska da su čak i usisavači i pokoji auspuh bili mogući kandidati.

Ali ne i ovce.

Međutim, i sam bi rekao da ga ženke nikad nisu naročito očaravale ili zanimale. Ne da nešto nije bilo u redu s njima ili da ih nije poštovao jednako kao i ostala živuća stvorenja. Jednostavno nisu bile po njegovom ukusu, kako bi se reklo.

No, za noći poput ove, žalio je zbog vlastitog manjka iskustva. Samo zato što je koji put okrenuo pripadnicu suprotnog spola nije značilo da je bio pripremljen za ono s čim se upravo suočavao.

Kad su se on i Blay spustili do dna velikog stubišta, zaustavio se i pogledao u svog družbenika. U pozadini, iz sobe s bilijarom s druge strane predvorja dopirali su duboki muški glasovi, glasna glazba i sudaranje kockica leda s kristalnim čašama, što je značilo da je bilijarski turnir Bratstva već bio u punom zamahu.

Qhuinn se nasmijao nadajući se da izgleda skulirano. »Hej, vidimo se unutra, okej? Trebao bih skoknuti dolje i popričati s doktoricom Jane o svom ramenu, tipa, desetak minuta? Ne bi trebalo dugo potrajati.«

»Naravno. Hoćeš da idem s tobom?«

Na sekundu se Qhuinn pogubio promatrajući svog mužjaka. Blaylock, sin Rockeov, bio je sve što on nije: Blay je bio savršen, s tijelom kao da ga je napravio Michelangelo, ubojitim licem i crvenom kosom, gustom i sjajnom kao rep u ponija, bio je pametan, ali i razborit, što je bilo naročito važno, postojan i pouzdan kao granitna planina, tip koji se nikad nije kolebao.

U svemu bitnom, u usporedbi s Blayom, Qhuinn je bio kao plastično vjetro pored porculanske zdjele, nepotpuna kolekcija pored savršene, upadljiva pukotina pored besprijekorne čvrstine.

No, iz nekog je razloga Blay odabrao upravo njega. Suprotno svim očekivanjima, nepriznati, zločesti sin Prve obitelji, seksualna neman s raznobojnim očima, hiroviti, agresivni, narogušeni odmetnik... nekako je uspio osvojiti princa na bijelom konju, a čovječe, samo zbog toga biste mogli postati religiozni.

Blay je bio razlog što diše, dom koji nikad nije imao, sunce koje je napajalo njegovu zemlju.

»Qhuinn?« blistavo plave oči su se smračile. »Jesi li dobro?«

»Sori.« Nagnuo se i utisnuo poljubac u vrat svog mužjaka. »Malo sam se pogubio. Tako djeluješ na mene, znaš.«

Kad se Qhuinn opet odmaknuo, Blay je porumenio — i uzbudio se. A diverziju zbog tog mirisa nije bilo lako savladati.

Međutim, čekao ga je pravi problem s kojim se morao suočiti.

»Reci braći da stižem ubrzo«, Qhuinn je kimnuo prema sobi s bilijarom. »I da ću ih rasturiti.«

»Uvijek ih rasturiš. Čak i Butcha.« Njegove su riječi bile blage i popraćene obožavanjem koje je Qhuinna redovito podsjećalo na to koliko je blagoslovljen.

Predajući se instinktu, Qhuinn mu se opet primaknuo i šapnuo na uho: »Dobro se najedi na Posljednjem obroku. Zabavljat ću se s tobom čitav dan.«

Kratko ga licnuvši po vratu, na čemu je namjeravao poraditi kasnije, Qhuinn je otišao dok je još mogao.

Zaobišavši donji dio stubišta, prošao je kroz skrivena vrata i pošao niz tunel koji je povezivao dijelove imanja. Podzemni sportski centar Bratstva bio je lociran otprilike četiristo metara dalje od palače, a podzemni hodnik koji ih je povezivao bio je širok i betoniran, osvijetljen fluorescentnim stropnim svjetlima.

Dok je tako išao niz hodnik, koraci su mu glasno odjekivali kao da i njegove čizme pozdravljaju tu odluku.

No, nije bio sasvim siguran da su u pravu. Nije imao pojma što tu radi.

Vrata koja su vodila u stražnji dio ormara sa zalihama otvorila su se ne ispustivši ni zvuka nakon što je upisao točan kod, nakon čega je prošao pored polica s blokovima za pisanje, papirom za printanje, kemijskim olovkama i ostalim pisačim priborom. Ured koji se nalazio iza njih bio je klasično opremljen radnim stolom, stolicom i računalom kao i staromodnim uredskim ormarima, od čega praktički ništa nije ni primijetio prolazeći kroz staklena vrata preko puta i nastavljajući dalje niz hodnik. Dugačkim, nestrpljivim koracima prolazio je pored raznih namjenskih objekata, od velike dvorane i teretane u kojoj bi i Dwayne Johnson rado vježbao, sve do svlačionica i prvoklasnih učionica.

Bolnički dio sportskog centra sastojao se od nekoliko ordinacija, operacijskih sala i nekoliko bolesničkih soba. Doktorica Jane, V.-ova *šelan*, i doktor Manny Manello, združen s Payne, u njima su sanirali sve vrste ratnih ozljeda kao i uobičajene manje nedaće, vodili su čak i trudnoće i porodili malenog Wratha, Nallu, Lyric i Rhampagea.

Pokucao je na prva vrata do kojih je stigao. Nije morao dugo čekati.

»Naprijed!« viknula je doktorica Jane s druge strane.

Dobra je doktorica bila u kirurškoj kuti i kroksicama, i sjedila je za računalom na udaljenom kraju dobro opremljene bolničke sobe, prsti su joj letjeli preko tipkovnice dok je upisivala nove podatke u nečiji karton, glava joj je bila pognuta, a kratka plava kosa stršala uvis kao da je satima provlačila prste kroz nju.

»Samo sekundu...« Pritisnula je *enter* i okrenula se. »O, hej, tatice. Kako si?«

»Ma, znaš, upijam ljubav.«

»Vaši su mladunci zbilja čudesni. A ja čak i ne volim djecu.« Osmijeh joj je bio lagan poput pite od jabuke. Njezine šumski zelene oči, doduše, bile su poput lasera.

»Zahvaljujući tebi, izvrsno napreduju.«

liiiiiiiiiii tako je uslijedila tišina. Kad je razgovor zastao, počeo je vrludati uokolo jer nije mogao stajati na miru, pa je provjeravao blistavu, sterilnu opremu u ormarićima od nehrđajućeg čelika, proučavao prazna nosila ispod operacijskih lampi, bolje namještao hlače.

Doktorica Jane samo je sjedila na svojoj maloj stolici, tiho i smireno ga puštala da vrti film u glavi. A kad joj se oglosio telefon, pustila je da se uključi govorna pošta i ne gledajući tko je zove.

»Vjerojatno sam u krivu«, naposljetku je rekao. »Znaš, kojeg vruga ja znam.«

Doktorica Jane se nasmijala. »Ruku na srce, mislim da si veoma pametan tip.«

»Ne i kad su ova sranja u pitanju.« Nakašljavši se, rekao je samom sebi da mora prijeći na stvar, premda se nije doimalo kao da se doktorici Jane igdje žuri.

»Gle... Volim Laylu.«

»Naravno da je voliš.«

»I želim joj samo najbolje. Ona je majka moje djece. Mislim, nakon Blaya, ona je moja partnerica, zbog tih klinaca.«

»Apsolutno.«

Prekriživši ruke preko prsa, prestao je koračati po prostoriji i pogledao u dobru doktoricu. »Ne želim reći da znam išta o ženkama. Tipa, o njihovim raspoloženjima i ostalim stvarima. Ali... Layla često plače. Hoću reći, pokušava to sakriti od Blaya i mene, ali... Svaki put kad odemo k njoj, pronađem maramice u košu za smeće, i oči su joj preblistave, a obrazi rumeni. Smije se, ali to je samo na površini. Oči su joj... jebeno tragične. I... Ne znam što učiniti, samo znam da to ne bi smjelo biti tako.«

Doktorica Jane je kimnula. »Kakva je s klincima?«

»Super, koliko uspijevam primijetiti. Potpuno im je predana, a oni dobro napreduju. Zapravo, jedine prilike u kojima mi se čini koliko-toliko sretna, jesu onda kad ih drži u naručju.« Nakašljao se. »Uglavnom, pitam se... Htio bih te pitati... Dakle, uglavnom, mogu li trudnice, jednom kad više nisu trudne, mogu li one, ono...«

Isuse, nema koju nagradu neće osvojiti za izražavanje. A stručni izrazi kojima se razbacivao? Samo što i sam nije postao doktor.

Jebote.

No, barem je doktorica Jane primijetila da je njegov lingvistički avion napustio pistu. »Čini mi se da me želiš priupitati za postporođajnu depresiju.« Kad je kimnuo, nastavila je: »Mogu ti reći da ona nije neuobičajena kod vampira, i da zna biti iscrpljujuća. Ranije sam već popričala s Haversom o tome i zbilja mi je drago da otvaraš tu temu. Nove mame ponekad nisu ni svjesne tog problema.«

»Postoji li neki test za... ili nešto... ne znam.«

»Postoji nekoliko načina da se procijeni što se događa, pri čemu je ponašanje veoma važno. Definitivno bih mogla porazgovarati s njom, a mogu napraviti i krvnu sliku i provjeriti hormone. I da, postoji mnogo toga što bismo mogli napraviti kako bismo joj pomogli i olakšali joj.«

»Ne bih htio da Layla pomisli da joj radim iza leđa ili tako nešto.«

»Potpuno te razumijem. Ionako sam mislila skoknuti gore do nje i klinaca. Mogla bih sve to predstaviti kao rutinsku kontrolu. Ne moram te niti uplitati u priču.«

»Najbolja si.« Kad je čuo sve što je trebao, zaključio je da je vrijeme da se vrati svom partneru i bilijarskom turniru. Ali nije otišao. Iz nekog razloga, nije mogao.

»Nisi ti kriv«, rekla je doktorica Jane.

»Sa mnom je zatrudnjela. Što ako moja...« Okej, da, bila je doktorica, ali svejedno nije htio reći riječ *sperma* pred njom. Što je bilo suludo. »Što ako je moja polovica uzrok...«

Vrata su se širom rastvorila, a Manny je gurnuo glavu unutra. »Hej, jesi spremna... O, oprost.«

»Još malo pa smo gotovi«, osmjehnula se doktorica Jane. »I nisi nas vidio zajedno.«

»Primljeno na znanje.« Manny je kucnuo prstima o rukohvat. »Ako vam ikako mogu pomoći, samo javite.«

Tip je zatim nestao kao da ga nikad nije ni bilo.

Doktorica Jane je ustala i prišla mu. Bila je niža od Qhuinna i nije bila građena kao mužjak od skoro sto četrdeset kilograma. No doimalo se kao da ga je u tom trenutku nadvisila, autoritet u njezinu glasu i pogledu bio je točno ono što mu je trebalo da smiri njegovu iracionalnu stranu.

Kad mu je položila ruku na podlakticu, pogled joj je bio čvrst. »Nisi ti kriv. To je prirodan tijek događaja kod nekih trudnoća.«

»Ja sam stavio mlado u nju.«

»Da, ali pod pretpostavkom da se radi o hormonima koji nastoje ponovno uspostaviti ravnotežu nakon poroda, nitko nije kriv. Osim toga, dobro si postupio što si došao ovamo, a možeš joj još mnogo pomoći ako samo razgovaraš s njom i pružiš joj dovoljno vremena i prostora da se i ona tebi obrati. Iskreno, već sam primijetila da ne dolazi na obroke. Mislim da bismo je morali ohrabriti da nam se pridruži kako bi bila svjesna da smo svi tu za nju.«

»Okej. U redu.«

Doktorica Jane se namrštila. »Smijem li ti dati jedan savjet?«

»Molim te.«

Stisnula mu je ruku. »Ne osjećaj se odgovornim za nešto nad čime nemaš kontrolu. To je recept za stres od kojeg ćeš postati beskrajno jadan. Znam da je to lakše reći nego učiniti, ali samo imaj to na umu. Vidjela sam da si bio uz nju u svakom trenutku trudnoće. Nema toga što nisi i što ne bi učinio za nju, i fantastičan si otac. Čekaju vas samo dobre stvari, kunem ti se.«

Qhuinn je duboko udahnuo. »Da.«

Iako njegova zabrinutost nije popuštala, podsjetio je samog sebe da je tijekom Layline trudnoće uvidio da može vjerovati doktorici Jane. Iscjeliteljica mu je pomogla da prođe cestom koja je dijelila život od smrti i nikad ga nije iznevjerila, nikad ga nije navela na krivi put, nikad mu nije lagala niti dala loš savjet.

»Sve će biti u redu«, obećala je.

Nažalost, kako se ispostavilo, dobra je doktorica bila u krivu.

S druge strane, nije mogla kontrolirati sudbinu.

Baš kao ni on.

Četvrto poglavlje

Mlado je bilo unakaženo. Posjedovalo je iskrivljenu, ružnu verziju Hharmovog lica i izobličenu gornju usnu, kao u zeca.

Hharm je spustio bebu na prljavi pod špilje, a stvorenje pritom nije ispustilo ni zvuka, njegove ruke i noge jedva da su se micale, tijelo mu je bilo plavo i sivo, pupčana vrpca i dalje ga je vezivala za ženku. Umrijet će, kao što bi trebao umrijeti svaki plod koji se protivi zakonima rasploda i prirode — a takav ishod nije bio razlog za ozlojeđenost.

Međutim, činjenica da je Hharm bio prevaren jest. Potratio je tih osamnaest mjeseci, sve te sate, taj trenutak nade i sreće na nakazu koja ne može opstati. A jedino što je znao sa sigurnošću? To ne bijaše njegova krivica.

»Što si to učinila?« pitao je ženku.

»Sin!« Izvila se unatrag kao da ponovno trpi bol. »Rodila sam...«

»Prokletstvo.« Hharm se uspravio. »Tvoja utroba je nevaljana. Uništila je dar moga sjemena i iznjedrila...«

»Tvog sina...«

»Pogledaj ga sama! Vidi svojim očima! Ovo je užas!«

Ženka se napnula i podignula glavu. »Savršen je, on je...«

Hharm je čizmom odgurnuo mlado zbog čega je trznulo svojim majušnim udovima i ispustilo slabašan jauk. »Čak ni ti ne možeš poreći ono što se jasno vidi!«

Njezine krvave oči priljepile su se za mlado, a zatim razrogačile. »To je...«

»Ti si to učinila«, obznanio je.

Njezin nedostatak argumenata označio je neizbježnu kapitulaciju jer se defekt nije moglo poreći. Zatim je zastenjala kao da je još u trudovima, krvavim prstima grebući o hladan pod, a noge su joj drhtale, šireći se. Nakon što se još malo napinjala, nešto je izašlo iz ženke, a on je pomislio da možda stiže još jedno. I doista, srce mu je poskočilo od optimizma dok se nadao da će prvo mlado biti dhoble, prokleti brat blizanac.

Avaj, ne, bijaše to nešto iz ženkinе utrobe, možda utroba ili crijeva.

A mlado je samo plakalo, dok su mu se prsa slabašno nadimala i spuštala.

»Umrijet ćeš ovdje, kao i on«, nehajno reče Hharm.

»Neću...«

»Utroba ti ispada.«

»Mlado je...« mrmljala je. »Mlado...«

»To je grozota prirode koja se protivi Čuwardjevinoj volji.«

Ženka je utihnula i omlohavila kao da je proces izbacivanja napokon zaključen, a Hharm je čekao posljednji napadaj u kojem će joj duša napustiti tijelo. No ona je nastavila disati i promatrati ga... i postojati. Kakva to bješe čarolija? Pomisao da neće završiti u Zlozemlji zbog ovoga bila je poput uvrede.

»Ti si to napravila«, prasnuo je na ženku.

»Kako znaš da tvoje sjeme nije...«

Hharm joj je čizmom stao na grlo i nagazio, prekinuvši rečenicu. Kad je plima gnjeva nagnala ratničko tijelo da učini nešto smrtonosno, samo ga je činjenica da bi takav postupak mogao biti pridodan stvarima koje je ranije zgriješio spriječila da joj zgnječi vrat.

Mora platiti, smjesta je pomislio. Da, krivica je bila njezina, a za razočaranje koje mu je priuštila, ženka se mora iskupiti.

Sikćući, iskesio je očnjake. »Pustit ću te da živiš kako bi mogla odgajati ovo čudovište i biti viđena s njim. To je tvoja kletva jer si mene proklela — uvijek će ti biti za vratom, kao amajlija prokletstva, a ako saznam da je umro, ulovit ću te i sasjeci, komad po komad. Zatim ću ti ubiti sestru, sve njezino potomstvo, kao i tvoje roditelje.«

»Što to govoriš!«

Hharm se sagnuo, rumeno lice i glava su mu vibrirali na već poznati način. »Čula si što rekoš. Znaš što mislim. Izazivaj me i riskiraj vlastitu propast.«

Ona je ustuknula, a on se odmaknuo i promotrio nered nakon poroda, tu jednu ženu, taj odvratni plod — i rukom sasjekao zrak, izbrisavši ih iz svoje memorije. Dok je mećava vani zavijala, a vatra lagano gasnula, posegnuo je prema krznenom kaputu.

»Uništila si mi sina«, rekao je prebacujući teško krzno preko ramena. »Tvoja će se kazna sastojati od toga da odgajaš taj užas kao dokaz vlastitog neuspjeha.«

»Ti nisi Kralj«, slabašno mu je proturječila. »Da takvo što naređuješ.«

»Ovime služim sebi ravnim mužjacima.« Prstom je pokazao prema uplakanom novorođenčetu. »S time na boku, nitko neće leći s tobom i pretrpjeti išta slično.«

»Ne možeš me na to natjerati!«

»Ooo, mogu i hoću.«

Po prirodi je bila razmažena, prkosna ženka, što ga je u početku i privuklo k njoj — morao je ispraviti sve u čemu je griješila, a takvo je učenje u početku bilo prilično intrigantno. Doista, jednom se čak dogodilo da je pokušala dominirati njime. Jednom, i nikada više.

»Ne iskušavaj me, ženko. Već si to jednom probala, sjeti se kako je završilo.«

Ona je probljedila, a on kimnuo prema njoj. »Da. Tako.«

Umalo ju je ubio one noći kad joj je morao dokazati da, premda on može biti s kime god poželi, kad god i gdje god, njoj nikada neće biti dopušteno leći s drugim mužjakom dok je god iole povezana s njim. Nedugo zatim, zaključila je da joj je jedina šansa da ovlada njime ta da mu pruži sina za kojim je žudio, a upravo je u to vrijeme i on počeo razmišljati o nasljedniku.

Ali, ovaj, podbacila je u svom naumu.

»Mrzim te«, stenjala je.

Hharm se nasmijao. »Osjećaj je obostran. Ponavljam, bolje ti je da se pobrineš da to stvorenje pozivi. Ako saznam da si ga ubila, njegovu ću smrt okajati smrću tvojom, kao i smrću cijele tvoje loze.«

To rekavši, dvaput je pljunuo na tlo pored njezinih nogu, jednom za nju i jednom za mlado. Potom je izašao, dok ga je ona dozivala, a zanemareno mlado plakalo na hladnoći.

Vani, mećava je divljala, naleti snijega povremeno bi ga zaslijepili samo da bi se nakon toga povukli poput jata ptica koje se rasprše i otkriju krajolik. Dolje u dolini, podnožje planine uzdizalo se s obale jezera, nakupine snijega na zaleđenoj vodi poput valova u toplijim

mjesecima. Sve je bilo mračno i jalovo, beživotno, no on je odbijao iščitati znamenje u onome što je promatrao.

Ratnička ga je ruka draškala, a agresija u njemu rasla, reče tada samome sebi da se ne brine oko ovog ishoda.

Pronaći će već drugu maternicu.

Tamo negdje, postojala je ženka koja će mu podariti nasljednika kojeg je zaslužio i želio. A on će je pronaći i napuniti svojim sjemenom.

Jednog će dana dobiti pravoga sina. I neće pristati ni na što drugo.

Peto poglavlje

Kad je Tohr prišao ulazu u svetu špilju Bratstva, ušuljao se u vlažnu unutrašnjost, a čim je zašao unutra, miris zemlje i udaljenih baklji nadražili su mu sinuse. Oči su mu se odmah prilagodile, a kad je nastavio dalje, pokušao je utišati korake. Nije htio da ga čuju, iako će vrlo brzo otkriti njegovu prisutnost.

Vrata su se nalazila duboko unutra, a bila su napravljena od starih željeznih rešetki debelih poput podlaktica ratnika i visokih poput stabala. Na njih je bila nakalemljena čelična rešetka kako bi spriječila dematerijaliziranje. Baklje su siktale i titrale na svakoj strani, a u daljini je već vidio početak velikog hodnika koji je vodio još dublje u zemlju.

Zaustavivši se kod goleme prepreke, izvadio je bakreni ključ, ne osjećajući kajanje što ga je ukrao iz ladice Wrathovog izrezbarenog stola. Kasnije će se ispričati zbog krađe.

Kao i onoga što se spremao učiniti.

Otključavši mehanizam, povukao je teška vrata, zakoračio unutra i zaključao ih za sobom. Hodajući naprijed, pratio je prirodnu stazu koja je bila proširena dlijetom i snažnim mišićima, a zatim popunjena drvenim policama. Na raznim su daskama stotine i stotine ćupova nudile igralište sjenkama i svjetlu.

Posude su bile različitih oblika i veličina, i potjecale su iz različitih razdoblja, od antičkih do suvremenih, no njihov je sadržaj bio identičan: srca *degrada*. Još od početka rata s Degradacijskim društvom, onomad u Starome kraju, Bratstvo je bilježilo sva ubojstva svojih neprijatelja uzimajući posude od svojih žrtava i donoseći ih ovamo, za kolekciju.

Dijelom kao trofej, dijelom kao odjeb Omega, bilo je to njihovo naslijeđe. Ponos. Očekivanje.

No, možda je tomu došao kraj. Koljači su praktički već bili istrijebljeni i razasuti po ulicama Caldwella i ostalih mjesta da su se zasigurno primicali kraju rata.

Tohr nije osjećao radost zbog tog postignuća. No tome je vjerojatno pridonijela i večerašnja grozomorna obljetnica.

Bilo je teško osjećati išta osim gubitka svoje Wellsie, i to na dan kad bi slavila rođendan.

Zašavši za blagi ugao, zaustavio se. Dalje pred njim, prizor je nalikovao filmskoj sceni, no on se nije mogao odlučiti između *Indiane Jonesa*, *Uvoda u anatomiju* i *Matrixa*. Usred svih tih starih kamenih zidova i upaljenih baklji, različitih prašnjavih ćupova, hrpa medicinskih aparata koji su bipkali i titrali nadzirala je tijelo na nosilima. A pored njihovog zatvorenika? Dva krupna vampira od glave do pete odjevena u crnu kožu, naoružana crnim oružjem.

Butch i V. su bili kao Stanlio i Olio Bratstva, nekadašnji ljudski policajac iz Odjela za umorstva i potomak stvoriteljice njihove vrste, dobri katolički dečko i seksualni manijak, ovisnik o modi i car za tehniku, ujedinjeni zajedničkom odanošću ekipi Boston Red Soxa i obostranim poštovanjem i privrženošću koje nije

poznavalo granice.

V. je prvi osjetio Tohrovu prisutnost, brat se toliko brzo okrenuo da mu je pepeo poletio s cigarete. »O, kvragu, ne, nema jebene šanse! Gubi se odavde!«

Njegovo je mišljenje, bez obzira na glasnoću kojom je bilo izrečeno, bilo lako ignorirati jer se Tohr usredotočio na komad mesa na nosilima. Na njima je ležao Xcor, s cjevčicama koje su ulazile i izlazile iz njega kao da je automotor koji samo što nije upalio, disanje ujednačeno — samo malo, nije bilo ujednačeno.

V. je prišao Tohru, sasvim blizu, pa još bliže. I gle čuda, brat je izvadio pucaljku — i uperio njušku svog pištolja ravno u Tohrovo lice.

»Ozbiljno ti to kažem, brate.«

Tohr je pogledao preko krupnog ramena prema njihovom zatvoreniku. I mračno se osmjehnuo. »Budan je.«

»Ne, nije...«

»Disanje mu se upravo promijenilo.« Tohr je pokazao prema golim prsima. »Pogledaj.«

Butch se namrštiio i prišao zatočeniku. »Gle, gle, gle... Dobro jutro, smrade.«

V. se okrenuo. »Kučkin sin.«

No pištolj se nije pomaknuo, kao ni Tohr. Ma koliko želio navaliti na Xcora, dobit će metak ravno u grlo ako učini i jedan korak dalje. V. je bio najmanje sentimentaln od sve braće, strpljiv koliko i čegrtuša.

U tom je trenutku Xcor trepnuo i otvorio oči. Na titravom svjetlu baklji doimale su se crnima, ali Tohr se sjećao da su bile u nijansi plave. Premda nije puno mario za to.

V. mu je licem zaklonio pogled, a njegove su dijamantne oči bile poput bodeža. »Ovo neće biti rođendanski dar kojeg ćeš pokloniti svojoj mrtvoj šelan.«

Tohr je odlijepio usnu s očnjaka. »Jebi se.«

»Nema šanse. Vrijeđaj me koliko hoćeš, ali ne. Znaš kako će ovo ići, a ti još nisi na redu.«

Butch se nacerio zatočeniku. »Čekali smo da se pridružiš zabavi. Da ti donesem piće? Ili miks orašastih plodova prije nego te uspravimo i krenemo u akciju? Nema potrebe da ti pokazujemo izlaz. Oko toga se ne moraš brinuti.«

»Idemo, Tohr«, rekao je V. »Odmah.«

Tohrment je iskesio očnjake, ali ne prema bratu. »Gade jedan, ubit ću...«

»Ne, to nećemo.« V. je provukao ruku ispod Tohrovog bicepsa i praktički ga izvukao u plesnom dvokoraku. »Van...«

»Nisi Bog...«

»Nisi ni ti, i zato moraš ići.«

U kutku svoga uma, Tohr je bio svjestan da smrad ima pravo. Nije razmišljao ni upola racionalno. P.S. Jebi se, V., što si me podsjetio o kojoj noći se radi.

Njegova ljubljena šelan, njegova prva ljubav, te bi noći napunila dvjesto dvadeset šest godina. A u naručju bi držala dvogodišnjaka. No sudbina im to nije omogućila.

»Nemoj da te moram ustrijeliti«, Y je grubo rekao. »Idemo, brate. *Molim te.*«

Činjenica da je zamolba prešla preko Vishousovih usana bila je ključna. To je jednostavno bilo toliko šokantno da je razoružalo Tohra svib njegovih mačeva ljutnje i ludila. »Idemo, Tohr.«

Ovog je puta Tohr dopustio da ga odvede, njegov veliki plan se raspao, pretiha završnica njegovog ludila protresla ga je u vlastitoj koži. Kojeg vruga je radio? Kojeg vruga?.

Da, kraljevskim je proglasom dobio pravo da ubije Xcora, ali tek kad mu Wrath to dopusti. A to se očito još *nije* dogodilo.

Mogao je nastati kaos golemih proporcija.

Toliko o zamjeni uloga. Jedan mrtvi izdajnik za drugog, živog.

Kad su prišli vratima koje je Tohr otključao kako bi ušao u špilju, V. je ispružio dlan u rukavici. »Ključ.« Tohr nije gledao u brata dok je vadio ključ iz kožne jakne i davao mu ga. Nakon kraćeg lupkanja i škripanja, put je bio otvoren, a Tohr je krenuo naprijed bez dodatnog nagovaranja, s rukama na bokovima, čizmama koje su gazile zemlju, pognute glave.

Kad se ponovno oglasio metal na metalu, zaključio je da su ga zaključali iznutra i ostavili samog. No onda se V. pojavio tik do njega.

»Kunem ti se«, rekao je brat. »Ti si taj koji će ga ubiti.«

Hoće li to biti dovoljno, pitao se Tohr. Hoće li ikad išta biti dovoljno?

Prije nego su stigli do ulaza u špilju, Tohr se zaustavio. »Ponekad... Život jednostavno nije pravedan.«

»Ne, nije.«

»Mrzim to. Jebeno to mrzim. Ima razdoblja... ne samo noći, nego tjedana, ponekad čak i mjesec ili dva... kad sve zaboravim. Ali sranja se uvijek vrate, i nakon nekog vremena, više se ne možeš suzdržati. Jednostavno ne možeš.« Šakom je udarao po glavi. »To je taj crv u meni, i znam da će mi ubijanje Xcora skrenuti misli na svega deset minuta. Ali za noći poput ove, čak i na to bih pristao.«

Začulo se ššštk kad je V. zapalio cigaretu. »Ne znam što bih ti rekao, brate. Rekao bih ti da se moliš, ali gore nema nikog da te čuje.«

»Nisam siguran da je tvoja majka ikad slušala. Bez uvrede.«

»Bez brige.« V. je ispuhnuo dim. »Vjeruj mi.«

Tohr se usredotočio na izlaz iz špilje, a kad je pokušao udahnuti, shvatio je da je neobično iscrpljen. »Umoran sam od vođenja uvijek iste bitke. Još otkako je Wellsie... ubijena... Osjećam se kao da mi jedan ud nikad nije zarastao, i ne mogu podnijeti bol više ni sekunde. Ni jedne jedine proklete sekunde. Kad bi se barem preselila na neko drugo mjesto, čak bi i to bilo bolje.«

Nastala je dugačka tišina, samo je prigušeno zavijanje zimskog vjetra remetilo mir u špilji. Naposljetku je V. opsovao. »Volio bih da znam što bi ti pomoglo, brate. Mislim, ako ti treba utješan zagrljaj... Mogao bih nekome platiti da te zagrlji.«

Tohr je odmahnuo glavom kad mu se gornja usnica trznula u smiješak. »Zamalo si me nasmijao.«

»Da, ciljам na ležernost.« V. je opet izdahnuo. »Ili to ili ću te upucati, a ne da

mi se ispunjavati svu onu Saxtonovu papirologiju.«

»Kušim što hoćeš reći.« Tohr je protrljao lice. »Totalno...«

V-ove dijamantne oči su ga pogledale. »Samo znaj da mi je žao. Nisi zaslužio ništa od toga.« Teška se ruka spustila na Tohrovo rame i stisnula ga. »Kad bih mogao preuzeti tvoju bol, učinio bih to.«

Brzo trepćući, Tohr je pomislio kako je dobro da V. nije bio od grljenja, inače bi se jebeno raspao nasred špilje.

A nakon takvog raspada mužjaci se više ne vraćaju u jednom komadu.

S druge strane, zar je uopće cjelovit?

NOĆNI KLUB SHADOWS, CENTAR CALDWELLA

Trez Latimer se pomalo osjećao poput boga dok je zurio kroz stakleni zid ureda na drugom katu svog kluba. Ispod njega, na širokom prostranom podiju prenamijenjenog skladišta, gomila nabrijanih ljudi uspostavljala je uzorke pravila privlačnosti i prezira u uzburkanom moru dubokih grimiznih lasera i tutnjajućih baseva.

Njegovu su klijentelu umnogome činili milenijalci, generacija rođena između 1980. i 2000. Definirani internetom, iPhoneovima i manjkom ekonomskih mogućnosti, barem prema izvještajima ljudskih medija, demografski su pripadali izgubljenim moralistima, predani tome da spase jedni druge, čuvajući svačija prava i predvođeci lažnu utopiju liberalnog razmišljanja koje se tek u nijansama razlikovalo od makartizma.

No također su bili, kao što to samo mladost zna biti, bezrazložno beznadni.

Kako im je samo zavidio na tome.

Dok su se sudarali i padali jedan preko drugog, na licima im je vidio zanos, gorući optimizam da će pronaći istinsku ljubav i sreću baš ove večeri — usprkos svim ostalim noćima koje su proveli u ovom klubu, a zora nije donijela ništa osim iscrpljenosti, novu spolno prenosivu bolest i hrpu nesigurnosti i srama pitajući se što su točno učinili i s kim. Pretpostavljao je, doduše, da je većini njih lijek za tu bojazan bio dva sata sna, velika kava u Starbucksu i injekcija penicilina.

Kad ste tako mladi, kad se tek morate suočiti s izazovima koje još ne možete ni pojmiti, vaša otpornost ne poznaje granice.

I upravo se zato htio mijenjati s njima.

Bilo je čudno uzdizati ljude na pijedestal u bilo kojem smislu. Kao više od dvjesto godina stara Sjena, Trez je dugo promatrao te štakore bez repova kao inferiorne, kao nepotrebno smeće na planetu, nešto poput mrava u kuhinji ili miševa u podrumu. Samo što ljude niste smjeli istrijebiti. Prevelik nered. Bilo je bolje tolerirati ih nego riskirati razotkrivanje vrste ubijanjem ljudi samo kako bi ste oslobodili malo parkirnih mjesta, prorijedili red u supermarketu ili na Facebooku.

Pa ipak, eto ga tu, dok mu u grudima plamti želja da se nađe u cipelama bilo

kojeg od njih, makar samo na sat ili dva.

Što se nikad prije nije dogodilo.

S druge strane, nisu se oni promijenili. Već on.

Kraljice moja, je li vrijeme da pođeš? Reci mi ako jest.

Dok su mu sjećanja navirala u um, pokrio je oči i pomislio, o Bože, ne opet. Nije se htio vraćati u kliniku Bratstva... do kreveta svoje ljubljene Selene, do umiranja iznutra dok ona umire doslovce.

Istini za volju, međutim, nikad se nije ni odmaknuo od tih događaja, premda su dani na kalendaru sugerirali drukčije. Čak i nakon što je prošlo više od mjesec dana, i dalje se sjećao svakog pojedinog detalja tog prizora, od njenog izmučenog disanja do panike u njezinu pogledu, suza koje su se kotrljale niz njezino lice i njegovo.

Njegova je Selena oboljela od bolesti za koju se znalo da rijetko pogađa članice njezine svete kaste. Tijekom generacija Odabranica, neke od njih dobile su Zastoj, koji je bio užasan oblik smrti, vaš je um ostajao živ u skamenjenoj ljušturi tijela, nikakav izlaz nije bio moguć, lijeka nije bilo, nitko vas nije mogao spasiti.

Čak ni mužjak koji vas je volio više od života.

Dok je Trezu srce preskakalo u grudima, spustio je ruke, odmahnuo glavom i pokušao se ponovno spojiti sa stvarnošću. Odnedavno se borio s tim intruzivnim epizodama, a umjesto da se prorijede, one su postajale sve učestalije — zbog čega se zabrinuo za vlastiti razum. Čuo je za poslovicu »vrijeme liječi sve rane« i slična sranja, možda je to i vrijedilo za druge. Za njega? Njegova je korota prešla iz usijane boli na početku, agonije toliko uskiptjele da se mogla mjeriti s plamenovima njezine pogrebne lomače, u ovu kroničnu, trkaću pistu prisjećanja na kojoj su se uspomene okretale sve brže i brže oko osi njegovog gubitka.

Vlastiti mu je glas odjekivao u glavi: *Jesam li te dobro razumio? Želiš da se ovo... okonča?*

Kad je Selenin posljednji čas kucnuo, više nije mogla govoriti. Morali su se oslanjati na prethodno dogovoren komunikacijski sustav koji je pretpostavljao da može kontrolirati pokrete kapaka: jedan treptaj za *ne...* dva za *da*.

Želiš da se ovo... okonča?

Znao je kakav će biti njezin odgovor. Iščitao ga je u njezinom iscrpljenom, udaljenom, zamagljenom pogledu. No bio je to jedan od onih trenutaka u životu kad želite biti apsolutno, definitivno sigurni.

Trepnula je jednom. A onda ponovno.

Bio je uz nju kad su je lijekovi koji su zaustavili kucanje srca i pružili joj olakšanje za kojim je žudjela odnijeli na drugi svijet.

Otkako je god živ, nikad ne bi mogao ni zamisliti toliku bol. S obje strane. Ne bi mogao osmisliti goru smrt u bilo kojoj noćnoj mori, a svakako nije mogao zamisliti da će morati kimnuti Mannyju i time mu dati znak za smrtonosnu injekciju, da će vrištati u glavi dok njegova ljubav bude kopnila, da će potom zauvijek ostati sam samcat.

Jedinu mu je utjehu pružala činjenica da je njezina patnja gotova.

A jedina je stvarnost bila ta da je njegova tek počinjala.

U događajima koji su uslijedili neposredno zatim pronašao je utjehu u činjenici da bi radije on bio taj koji pati od nostalgije nego da je bilo obrnuto. No kako je vrijeme odmicalo, previše je puta koristio taj lijek, jer je bio jedini koji je imao, pa sad više nije djelovao.

Ništa na svijetu nije mu pružalo olakšanje. Pokušao je s pićem, ali alkohol je samo služio tome da otčepi labavu sponu koja je obuzdavala suze. Za hranu uopće nije mario. Seks nije dolazio u obzir. A nitko mu nije dopuštao da ide u borbu — braća i iAm i sami su primijetili da nema kontrolu nad sobom.

Što mu je onda preostalo? Ništa osim toga da se vuče kroz dane i noći, da se moli za najjednostavnije moguće olakšanje: nesmetan dah, nekoliko trenutaka umnoga spokoja, sat vremena neprekinutog sna.

Ispruživši ruku, dotaknuo je pravokutni stakleni zid koji mu je sad predstavljao prozor u drugi svijet, svijet izvan njegovog izoliranog pakla. Smiješno kako je sada »drugim« smatrao nešto što je prije bilo »stvarno«... Sve i da ih nije dijelila pripadnost različitoj vrsti, dob i povišeno mjesto iznad klupske galame, osjećao se strašno odvojenim od svih.

Imao je osjećaj da će zauvijek ostati odvojen.

Iskreno govoreći, nije mogao dalje tako.

Žalovanje ga je slomilo, a da nije bilo činjenice da je samoubojicama zabranjen ulazak u Sjenosvijet, propucao bi se kroz glavu otprilike četrdeset i osam sati nakon Selenine smrti.

Ne mogu više, ni jednu jedinu noć, pomislio je.

»Molim te... Pomozi mi...«

Nije imao pojma kome se obraća. Na vampirskoj strani, Čuvardjeve više nije bilo — a u njegovom trenutačnom stanju uma, potpuno je shvaćao zašto je htjela napustiti pozornicu i sve što je stvorila. S druge strane, kao Sjena, odgajan je da obožava svoju Kraljicu — jedini je problem bio u tome što se ona združila s njegovim bratom, a moliti se šogorici bilo je pomalo čudno.

Sve je to bio istinski dokaz da su sve te duhovne spike bile obično sranje.

Bilo kako bilo, njegova je bol bila toliko velika da je morao posegnuti za nečim.

Zabacivši glavu unatrag, zagledao se u niski, crni strop i izlio svoje slomljeno srce u riječi. »Samo je želim natrag. Samo želim... Želim da mi se Selena vrati. Molim te... Ako ikoga ima gore, pomozite mi. Vratite mi je. Ne zanima me u kakvom obliku... Jednostavno ne mogu više ovako. Ne mogu ovako ni noć više.«

Odgovora, jasno, nije bilo. A on se osjećao kao potpuni idiot.

Kao da bi mu golema praznina svemira mogla dobaciti išta osim kiše meteora. Uostalom, postoji li uopće Sjenosvijet? Što ako je samo halucinirao tijekom obreda čišćenja i umislio da vidi svoju Selenu? Što ako je jednostavno umrla? Jednostavno... prestala postojati? Što ako su sva ta sranja o rajskim prostranstvima kamo naši ljubljani odlaze i strpljivo nas čekaju samo mehanizam za suočavanje s gubitkom koji su osmislili oni koji su i sami pretrpjeli tu agoniju?

Mentalna obmana za liječenje emocionalne rane.

Ispravivši glavu, pogledao je u gomilu ljudi ispod sebe...

Na staklu se pojavio odraz velike muške siluete koja je stajala točno iza njega

pa se hitro okrenuo i posegnuo za pištoljem koji je nosio uguran u remen na križima. No onda je prepoznao o kome se radi.

»Što radiš ovdje?« upitao je.

Šesto poglavlje

Livada od dva hektara penjala se od prazne seoske ceste poput nečega što je napravio kakav umjetnik oštrog oka, svi prirodni čimbenici brežuljka i udoline kao da su se podvrgavali pravilima privlačnih estetskih standarda. Na vrhu blagog, snijegom prekrivenog uspona, poput krune na glavi dobronamjernog vladara, veliko stablo javora širilo je svoje grane u vijencu toliko savršenom da ni gola zima nije mogla naštetiti njegovoj ljepoti.

Layla se iz palače dematerijalizirala i otputovala do podnožja tog polja, a put do stabla prevalila je pješice, njezine kućne papuče nisu bile prilagođene zamrznutom tlu, ledeni vjetar probijao joj se kroz ruho, kosa se oslobodila vrpce i lepršala na sve strane.

Kad je stigla do vrba, spustila je pogled prema korijenju koje je spajalo to čudesno deblo sa zemljom.

Bijaše to ovdje, pomislila je.

Ovdje, u dnu javorovog stabla, prvi je put došla Xcoru, nakon što ju je ovamo pozvao vojnik kojeg je smatrala časnim, onaj kojeg je nahranila u klinici Bratstva... i za kojeg joj braća nisu rekla da joj je neprijatelj, a ne prijatelj.

Kad ju je mužjak pozvao jer mu je trebala vena, nije ni dvojila o izvršavanju svoje svete dužnosti.

Tako je dospjela ovamo... i putem izgubila dio sebe.

Xcor je bio na izdisaju, ranjen i slab, no svejedno je uvidjela njegovu snagu, čak i dok je ležao iznemogao. Kako i ne bi? Bio je čudesan mužjak, širokog vrata i prsa, moćnih udova, snažnog cijela. Pokušao je odbiti njezinu venu — zato što ju je smatrao, kako je htjela vjerovati, nevinom sudionicom sukoba Bande kopiladi i Bratstva crnog bodeža te ju je želio zadržati van svega toga. Međutim, na kraju je popustio, čime se pobrinuo za to da oboje postanu žrtve biološkog imperativa kojem nije bio potreban razlog.

Duboko udahnuvši, pogledala je u stablo, promatrajući noćno nebo kroz njegove gole grane.

Nakon što je Xcorov pravi identitet razotkriven, priznala je Wrathu i Bratstvu što je učinila, u suzama tražeći njihov oprost, a Kralju i mužjacima u njegovoj službi služilo je na čast to što su joj spremno i bez kazne oprostili što je pomagala neprijatelju.

S druge strane, njoj baš i nije služilo na čast što se nakon toga vratila Xcoru. Združila s njim. Emotivno se vezala.

Da, u početku ju je on na to prisiljavao, no istini za volju, sve i da je nije silio? Željela je biti s njim. Što je još gore? Kad je priča među njima konačno okončana, on je bio taj koji je prekinuo njihove sastanke. Ne ona.

Zapravo, ona bi ga rado bila nastavila viđati — a slomljeno srce nakon takvog gubitka mučilo ju je koliko i krivnja. Sve je to bilo prije nego ga je Bratstvo uhvatilo.

Točno je znala gdje ga čuvaju zato što ga je vidjela ranjenog u špilji... Znala je što mu Bratstvo namjerava učiniti čim se probudi.

Kad bi barem postojao način da ga spasi. Nikad nije bio okrutan prema njoj, nikad ju nije povrijedio... Nikad joj nije pristupio na seksualan način unatoč gladi koja ga je morila. Bio je strpljiv i nježan... Barem do trenutka rastanka.

Doduše, pokušao je ubiti Wratha. A takvu se izdaju kažnjavalo smrću...

»Layla?«

Okrećući se, spotaknula se i pala u stranu — jedva se uhvativši za grubo deblo javora. Kad joj je bol odjeknula dlanom, pokušala ju je odagnati treskanjem.

»Qhuinn!« ustuknula je.

Otac njezine mladunčadi zakoračio je naprijed. »Jesi li se ozlijedila?«

Opsovavši, obrisala je ogrebotine, vadeći iverje. Najdraža Čuwardjevo, kako je boljelo. »Ne, ne, u redu je.«

»Evo.« Izvadio je nešto iz džepa svoje kožne jakne. »Daj da vidim.«

Drhtala je dok joj je Qhuinn pregledavao ruku, a zatim je umotavao u crnu maramu. »Mislim da ćeš preživjeti.«

Hoću li, pitala se. Nisam baš sigurna.

»Smrzavaš se ovdje.«

»Da?«

Qhuinn je skinuo jaknu sa sebe i prebacio je preko njezinih ramena na što ju je progutala njezina veličina i toplina. »Hajde, vratimo se u palaču. Drhtiš...«

»Ne mogu više ovako«, izlanula je. »Jednostavno ne mogu dalje.«

»Znam.« Kad je ona iznenađeno ustuknula, on je odmahnuo glavom. »Znam što nije u redu. Idemo kući pa ćemo popričati o tome. Sve će biti u redu, obećavam ti.«

Na trenutak nije mogla disati. Kako li je samo otkrio? Kako to da se ne ljuti na nju?

»Kako si...« Suze su brzo nahrupile, emocije su preuzele kormilo. »Žao mi je. Tako mi je žao... Nije trebalo biti ovako...«

Nije bila sigurna je li on raširio ruke ili se ona priljubila uz njegova prsa, no Qhuinn ju je držao uza se, štiteći je od vjetra.

»U redu je.« Dlanom joj je kružio po leđima, smirujući je. »Samo moramo popričati. Štošta možemo učiniti, postoji niz koraka.«

Okrenula je lice u stranu i zagledala se preko livade. »Osjećam se užasno.«

»Zašto? To je van tvoje kontrole. Nisi to tražila.«

Odmaknula se od njega. »Kunem ti se da nisam. I ne želim da niti na sekundu pomisliš da bih ikad ugrozila Lyric ili Rhampagea...«

»Zezaš me? Ozbiljno, Layla, pa ti voliš tu mladunčad svim svojim bičem.«

»Volim. Kunem ti se u to. A volim i tebe i Blaya, Kralja, Bratstvo. Vi ste moja obitelj, vi ste sve što imam.«

»Layla, slušaj me. Nisi sama, okej? Kako rekoh, štošta možemo učiniti...«

»Zbilja? Stvarno?«

»Da. Zapravo, već sam vodio neke razgovore na tu temu prije nego sam došao ovamo. Ne želim da pomisliš da sam te izdao...«

»O, Qhuinn! Ja sam izdajica! Ja sam u krivu....«

»Prestani. Nisi, i zajedno ćemo to riješiti. Svi mi.«

Layla je prinijela dlanove k licu, onaj koji je bio umotan u maramu i onaj koji je bio gol. A onda, po prvi put u čitavoj vječnosti, kako joj se činilo, duboko je izdahnula, blagotvorna lakoća zamijenila je užasan teret koji je nosila.

»Moram ovo reći.« Podignula je pogled prema njemu. »Molim te, znaj da sam se živa pojela zbog kajanja i tuge. Kunem ti se da nikad nisam namjeravala da se ovo dogodi, išta od ovoga. Bila sam tako usamljena, boreći se s krivnjom...«

»Krivnja je nepotrebna.« Palčevima joj je obrisao obraz ispod očiju. »Jednostavno to moraš pustiti, ne možeš utjecati na to kako se osjećaš.«

»Ne mogu, zbilja ne mogu... A Xcor nije zao, nije loš kao što mislite da jest. Kunem se. Uvijek je bio brižan i nježan prema meni, i znam da nikad ne bi ponovno naudio Wrathu. Jednostavno znam...«

»Molim?« Qhuinn se namrštio i odmahnuo glavom. »O čemu pričaš?«

»Molim te, nemojte ga ubiti. Kako si i sam rekao, možemo to riješiti. Možda ga možete pustiti i onda...«

Qhuinn nije zakoračio unatrag već ju je praktički odgurnuo od sebe. Zatim je s mukom nastojao pronaći prave riječi.

»Layla«, polako je rekao. »Uvjeren sam da te nisam dobro čuo, pa pokušavam... Možeš li...«

Iskoristivši priliku da se izjasni, Layla je hitro progovorila. »Nikad me nije povrijedio. Svih onih noći koje sam išla k njemu, ni jedan jedini put me nije povrijedio. Našao nam je kolibu kako bih bila na sigurnom, i uvijek smo bili samo nas dvoje. Nikad nisam vidjela nikoga od Kopiladi...«

Zastala je u pola rečenice kad je izraz njegovog lica prešao iz zbunjenosti... u hladnu rezerviranost zbog koje je izgledao kao potpuni stranac.

Kad je Qhuinn ponovno progovorio, glas mu je bio ravan. »Sastajala si se s Xcorom?«

»Užasno sam se osjećala....«

»Kada?« prasnuo je. Ali nije joj dopustio da odgovori, »jesi li ga vidjela dok si nosila moje mlado? Jesi li se svojevolumeno i svjesno družila s neprijateljem dok je moje jebeno mlado bilo u tebi?« Prije nego mu je stigla odgovoriti, podignuo je kažiprst. »Moraš dobro i dugo promisliti o svom odgovoru. Nakon njega nema povratka, i bolje ti je da je istinit. Ako otkrijem da si mi lagala, ubit ću te.«

Dok je Layli srce tutnjalo u grudima, a u glavi joj se vrtjelo od panike, njezina jedina pomisao bila je...

Ionako ćeš me ubiti.

Natrag u klubu shAdoWs, Trez je spremio pištolj natrag na njegovo mjesto i pokušao se vratiti u stvarnost. »Onda?« pitao je. »Što radiš ovdje, i to još bez

poliester jakne Tonyja Manera?»

Pali anđeo Lassiter nasmijao se na način koji nije obuhvaćao njegove neobično obojene oči bez zjenica, osmijeh mu je uključivao samo donji dio lica. »Ma, znaš, ležerno odijevanje odavno je izašlo iz mode.«

»Pa se prebacuješ na New Age osamdesetih? Nemam ništa neonsko da ti posudim.«

»Ma neee, imam neki drugi novi kostim za obući.«

»Bravo za tebe. Loše za nas ostale. Samo mi nemoj reći da ćeš se pojaviti kao Borat na plaži.«

Anđeo nije odmah odgovorio, a Trez se na trenutak osjećao kao da mu se Freddy Krueger prikrada s leđa. U uobičajenim okolnostima, Lassiter je bio toliko živahan da većina ekipe nije mogla odlučiti želi li ga upucati i tako svima skratiti muke... Ili si jednostavno nabaviti kokice i Colu i uživati u predstavi.

Jer čak i kad je davio, uvijek je bio vraški smiješan.

No, ne i večeras. Taj njegov bizarni pogled bio je lagan i lepršav koliko i granitna ploča, a njegovo krupno tijelo bilo je toliko nepomično da zlato na njegovim zapešcima i vratu, prstima i ušima nije svjetlucalo na svjetlu.

»Zašto glumiš kipa?» promrsio je Trez. »Netko ti je opet dirao kolekciju ponija?«

Ne mogavši podnijeti tišinu, Trez je dramatično sjeo za stol i počeo listati neke papire. »Pokušavaš mi očitati auru ili neko slično sranje?«

Ne da bi mu za to trebale posebne vještine. Svi u kući znali su kako je...

»Želim da večeraš sa mnom sutra navečer.«

Trez je podignuo pogled. »Zašto, dovraga?«

Anđelu je trebala cijela prokleta vječnost da odgovori, najprije je polako otišao do staklenog zida i zagledao se u gomilu ljudi s točno onog mjesta na kojem je ranije stajao Trez. Na prigušenom svjetlu anđelov je profil izgledao tako da bi sve ženke na njega popadale, idealnih proporcija i kuteva. Ali to mrštenje...

»Pljuni«, zahtijevao je Trez. »Ionako sam već primio doživotnu zalihu loših vijesti. Što god bilo, ne može se usporediti s onim što sam već prošao.«

Lassiter je pogledao u njega i slegnuo ramenima. »Obična večera. Sutra navečer. U sedam.«

»Ne jedem.«

»Znam.«

Trez je bacio neki račun ili satnicu osoblja ili s čime se već zabavljao natrag na hrpu ostalog smeća na stolu. »Zbilja mi je teško povjerovati da si se odjednom zainteresirao za nutricionizam.«

»Istina. Rat protiv glutena totalno je sranje. Da i ne spominjem kombucha čaj, kelj, sve što sadrži antioksidanse, kao i zabludu da je kukuruzni sirup korijen svega zla.«

»Jesi li čuo da su Kraft Macaroni & Cheese izbacili sve konzervanse prije par mjeseci?«

»Da, i gadovi pritom nikog nisu obavijestili...«

»Zašto želiš na večeru sa mnom?«

»Nastojim biti prijateljski raspoložen.«

»To nije tvoj stil.«

»Kako rekoh, mijenjam se.« Iiiii onda se opet pojavio njegov osmijeh. »Računam, bolje početi u velikom stilu. Hoću reći, ako već namjeravaš okrenuti novi list, moraš krenuti onako kako misliš nastaviti.«

»Bez uvrede, ali ne da mi se provoditi vrijeme ni s ekipom do koje mi je zaista stalo.« Okej, to je loše ispalo. »Mislim, moj brat je jedini kojeg trenutačno mogu tolerirati, a ni njega ne želim vidjeti.«

Osmijeh koji je Lassiter nabacio Trezu je već počeo ići na živce, a po tom pitanju, molba mu je upravo bila uslišana. Anđeo se zaputio prema vratima.

»Vidimo se sutra navečer.«

»Ne, hvala.«

»Kod tvog brata.«

»Za Boga miloga, zašto?«

»Zato što ima najbolji bolonjez u Caldieu.«

»Znaš da te nisam to pitao.«

Anđeo je samo slegnuo ramenima. »Onda dođi i saznaj.«

»Kako da ne.« Trez je odmahnuo glavom. »Slušaj, znam da se svi brinu za mene, i zbilja to cijenim.« Zapravo, nije cijenio. Uopće. »I da, smršavio sam i trebao bih više jesti. No smiješno kako, kad ti sudbina raspori grudi i iščupa srce, nekako više nemaš apetita. Stoga, ako tražiš pratnju da tvoj stol za dvoje ne bi izgledao kao partija *solitairea*, zašto ne počneš od nekoga tko će doista i jesti, i uputiti ti više od dvije riječi? Jamčim ti da ćemo se i ti i ja bolje provesti.«

»Vidimo se sutra.«

Nakon što se anđeo sam ispratio van, Trez je viknuo preko ureda: »Jebi se!«

Kad su se vrata sama od sebe polako zatvorila, pomislio je, barem se više nećemo prepirati. A Lassiteru će napokon doći do glave dok sam bude jeo svoj bolonjez.

Problem riješen.

Sedmo poglavlje

Ponekad vam se u životu fokus toliko suzi da je cijela vaša svijest usredotočena na jednu jedinu osobu. Qhuinnu taj fenomen nije bio nepoznat: događao se svaki put kad bi bio nasamo s Blayom. Dok je držao svoju mladunčad. Dok je ratovao s neprijateljem i pokušavao se vratiti kući u jednom komadu, bez otvorenih rana ili potresa mozga.

A sad se dogodilo opet.

Stojeći u podnožju pravog Harry Potter stabla, na vrhu brežuljkaste livade, na zimskom vjetru, Qhuinn nije bio svjestan apsolutno ničega osim Laylinog desnog oka. Mogao je nabrojati svaku tamno žutu crticu, opisati savršen krug kružnice, izmjeriti svaku blijedo zelenu liniju koja je izlazila iz tamnog, crnog središta. U daljini se mogao dignuti i oblak u obliku gljive, mogao se iznad njih pojaviti i svemirski brod, rasplesani klaunovi mogli su im se poredati uz bok... a on ne bi vidio, čuo ni primijetio ama baš ništa.

U redu, to nije bila potpuna istina.

Donekle je bio svjestan rike među ušima, nečeg što je graničilo s bukom mlaznog motora i jedne od onih raketa za vatromet koje glasno zvižde i vrte se u krug sve dok se ne potroše.

»Odgovori mi«, rekao je glasom koji nije nalikovao njegovom. Slijedio ju je do ovog izoliranog mjesta onda kad je naslutio da je napustila palaču — i došao je ovamo kako bi porazgovarali o postporođajnoj depresiji. Planirao ju je vratiti kud, tješiti je pored vatrice, vratiti na put na kojem će uživati u onome što se toliko trudila donijeti na svijet.

Kako su, dovraga, na kraju završili na temi Xcora i nalaženja s njim?

Nije imao pojma.

No, nesporazuma nije bilo. Kao ni povlačenja. Laylin razrogačeni pogled i tiha panika govorili su mu da, ma koliko se nadao da se radilo o nesporazumu kolosalnih i smiješnih razmjera, to nije bio slučaj.

»Bila sam sigurna«, šapnula je. »Nikad mi nije audio.«

»Ti me jebeno...«

Sam se tu zaustavio. Samo je prestao sa sranjima, kao kad stisnete detonator bombe.

Prije nego je učinio ili rekao nešto što bi požalio, odmaknuo se i protegnuo prste kako se ne bi stisnuli u šake.

»Qhuinn, kunem ti se da nikad nisam bila u opasnosti...«

»Jesi li bila sama s njim?« Budući da ništa nije odgovorila, počeo je stiskati kutnjake. »Jesi li?«

»Nikad mi nije audio.«

»Okej, to je kao da kažeš da nemaš nijedan ugriz, a nosiš kobru oko vrata kao šal. Iznova i iznova. Jer, nalazili ste se redovito, zar ne? Odgovori mi!«

»Žao mi je, Qhuinn...« Izgledala je kao da se pokušava sabrati i odagnati suze. Ispravila je ramena, a način na koji ga je pogledom preklinjala da je shvati umalo ga je naveo da pribjegne nasilju. »O, najdraža Čuwardjevo...«

»Prestani s molitvama! Gore više nema nikoga!« Poludio je. Zbilja je ludio... »I zašto uopće tražiš oprost? Svojevoljno si i svjesno ugrozila moje mlado zato što si htjela...« Lecnuo se. »Isuse Kriste, jesi li se seksala s njim? Jesi li se ševala s njim dok su moja djeca bila u tebi?«

»Ne! Nikad nisam bila s njim na taj način!«

»Lažljivice«, zaurlao je. »Ti lažljiva kurvo...«

»Praktički sam djevica! Ti to dobro znaš! Osim toga, ti me ne želiš. Zašto bi uopće mario?«

»Hoćeš reći da ga nikad nisi ni poljubila?« Nije odgovorila, pa se grubo nasmijao. »Nemoj se ni truditi poreći. Vidim ti na licu. Imaš pravo, nisam te želio, nikad te nisam želio — i nemoj me pogrešno shvatiti. Nisam ljubomoran, jednostavno mi se gadiš. Zaljubljen sam u časnog mužjaka, a morao sam biti s tobom zato što mi je trebao inkubator za sina i kćer. To, i zato što si se bacala na mene dok si prolazila razdoblje potrebe, to su bili *jedini* razlozi zašto sam ikad bio s tobom.«

Laylino je lice probljedilo, i premda ga je to činilo seronjom, bilo mu je drago. Želio ju je povrijediti iznutra, tamo gdje je bitno, zato što, ma koliko ljut bio, nikad ne bi udario ženu.

Ta je činjenica bila jedini razlog zašto je još stajala na nogama.

Ta dječica, ta dragocjena, nedužna dječica bila su odnesena u ralje čudovišta, u prisutnost neprijatelja, izložena opasnosti od koje bi se uneredio u hlače da je znao da se događa.

»Imaš li ti *pojma* za što je on sve sposoban?« Qhuinn je mračno rekao. »Kakva zvjerstva? Probo je vlastitog poručnika u trbuh samo kako bi ga predao nama. A onomad u Starom kraju? Klao je vampire, ljude, *degrade*, sve što bi mu se našlo na putu, ponekad zbog rata, ponekad iz obične zabave. Bio je Bloodletterova desna ruka. Možeš li ti uopće zamisliti što je sve radio otkako je na zemlji? Mislim, očigledno te nije briga što je upucao Wrathu u vrat, to ti očito ništa ne znači. Gad te mogao silovati tisuću puta, iščupati ti utrobu i ostaviti te da istruneš na suncu, dok je moje mlado u tebi! Mora da me jebeno zajebavaš s ovim!«

Što je više Qhuinn razmišljao o riziku kojem se izložila, to mu je više zujalo u glavi. Njegovo voljeno mlado možda ne bi ni postojalo zbog pogrešnih odluka ove ženke koja ih je, samo zbog biološkog imperativa, morala nositi dok nisu mogli samostalno disati.

Izložila ih je riziku, izlažući sebe — očigledno ne razmišljajući o posljedicama ili kako bi on, njihov pravi otac, mogao gledati na tu situaciju.

Njegov gnjev, temeljen na ljubavi koju je osjećao prema djeci, bio je neopisiv. Neporeciv. Neiscrpan.

»Oboje smo ih htjeli«, grubo je rekla. »Kad smo legli zajedno, oboje smo htjeli...«

Ravnim ju je glasom prekinuo. »Da, i kajem se zbog toga. Za njih bi bolje bilo da se nisu ni rodili nego da imaju polovicu tebe u sebi.«

Layla je ispružila ruku kako bi se ponovno oslonila o stablo — a kako je to bila

ruka koju je zamotao u svoju maramu, iznenada je osjetio poriv da strgne jeftinu tkaninu s njenog dlana. A onda je zapali.

»Postupila sam najbolje kako sam znala«, rekla je.

Grohotom se smijao, sve dok ga grlo nije zapeklo. »Misliš na to kad si spavala sa Xcorom? Ili kad si ugrozila živote moje djece?«

Iznenada, na njegovu je ljutnju odgovorila naletom vlastite. »Ti imaš osobu koju voliš! Ležiš pored njega svaki dan, gradiš obitelj s njim! Tvoj život ima svrhu i smisao, veću od služenja drugima, a ja nemam ništa! Sve svoje noći i dane provela sam služeći božanstvu kojem više nije stalo do vrste koju je stvorilo, a sad sam *mamen* djeci koju volim svim svojim srcem, ali koji nisu ja. Što ja imam od života? Ništa!«

»To si dobro rekla«, kazao je odrješito. »Jer više nećeš biti majka mojoj djeci. Otpuštena si s tog posla.«

Lecnula se od užasa. »Što to govoriš? Ja sam njihova *mamen*. Ja...«

»Više nisi.«

Zavladao je trenutak tišine, a onda je iz nje eksplodirao glas. »Ne možeš... Ne možeš uzeti Lyric i Rhampa... Ne možeš mi ih uzeti! Ja sam njihova *mamen*! Imam prava...«

»Ne, nemaš. Surađivala si s neprijateljem. Počinila si izdaju. I budi sretna ako se živa izvučeš iz ovoga. Premda me nije ni briga hoćeš li živjeti ili umrijeti. Jedino do čega mi je stalo jest da više nikad ne vidiš mlado...«

Promjena u njoj bila je iznenadna koliko i sveobuhvatna.

Layla je istog trena prešla iz ljutnje u kamenu tišinu, toliko naglo da se zapitao je li dobila moždani udar.

No onda joj se gornja usna podignula na očnjacima koji su se produžili. Zvuk koji je ispustila bio je zvuk od kojeg su mu se nakostriješile dlake na vratu.

Kad je progovorila, glas joj je bio ubojit poput bodeža. »Ne bih ti preporučila da me pokušaš spriječiti da vidim svog sina i kćer.«

I Qhuinn je iskesio očnjake. »Samo gledaj.«

Tijelo joj se skupilo u čučanj, a siktanje koje se iz nje začulo nalikovalo je zmijskom. Ali nije skočila na njega kako bi mu rastrgala lice u niti.

Skočila je uvis i dematerijalizirala se.

Postojalo je samo jedno mjesto na koje je mogla otići.

»A ne«, povikao je preko hladnog, nezainteresiranog zimskog krajolika. »Želiš rat, jebeno ćeš ga i dobiti!«

* * *

»... ponekad mi još dođe«, govorio je Blay otpijajući gutljaj s ruba niske čaše s ledom. »Mislím, za ljude je to fatalna navika. Ali vampiri se ne moraju brinuti da će dobiti rak od pušenja.«

Soba za bilijar u palači Bratstva bila je uglavnom prazna nakon što se turnir raspao jer je Butch morao ostati s Xcorom, Tohrment se ispričao, Rhage je bio ozlijeđen na terenu, a Rehv odlučio ostati gore na sjeveru u Velikom kampu s

Ehlenom. No bilo je kul. Blay je svejedno zaigrao jednu partiju s Vishousom, dva su mužjaka kružila oko pet stolova, nadmećući se jedan s drugim. Dobra vijest? Lassitera nije bilo, što je značilo da je ton ESPN-a na televizoru iznad velikog kamenog kamina bio prigušen.

Te večeri nisu morali trpjeti smiješne glasove iz Disneyjevih filmova.

Da je Blay samo još jednom morao poslušati ono sranje iz *Snježnog kraljevstva*, popizdio bi.

Tipa, ispraznio bi mu okvir ravno u čelo.

Na drugoj strani stola, Vishous je smotao još jednu cigaretu i zapalio je. »Zašto si onda prestao pušiti?«

Blay je slegnuo ramenima. »Qhuinn to mrzi. Njegov je otac pušio cigarete i lule, mislim da ga to podsjeća na stvari o kojima radije ne bi razmišljao.«

»Ni zbog koga se ne smiješ mijenjati.«

»Ja sam bio taj koji je odlučio prestati. Nikad to od mene nije tražio.«

Kad se brat nagnuo preko stola i namjestio štap, Blay se prisjetio svojih početaka s Qhuinom. Što se njega tiče, cijela ta priča s pušenjem poklopila se s tim što je morao gledati kako mužjak u kojeg je bio zaljubljen ševi sve što se miče. Bilo je to užasno razdoblje. Ne, nisu bili u vezi — a svaki put kad bi Qhuinn otišao s nekim drugim, podsjetio bi ga na to da nikad neće biti zajedno.

Kvragu, u to vrijeme Blay se još nije ni deklarirao.

Stres i tugu zbog svega toga bilo je teško podnositi, no s njegove je strane postojala i tiha, iracionalna srdžba. Dakle, da, prigrlio je mehanizam suočavanja za koji je znao da ga Qhuinn ne odobrava i da mu se ne sviđa. Bila je to subverzivna, sitničava osveta za grijehе koje mužjak nije zapravo ni počinio.

No barem je bilo lako ostaviti se toga. Jednom kad su njih dvojica završili skupa? Bacio je Dunhill i više se nikad nije osvrnuo.

Pa... Možda bi bilo točnije reći da nikad nije posrnuo. Ponekad, kad bi vidio Vishousa kako puši, a mirisni dim ispunio zrak, osjetio bi želju za cigaretom...

Upravo u trenutku kad je V. kuglom razbio namješteni set u sredini, strašno se lupanje začulo iz predvorja. Glasno, učestalo, dovoljno snažno da prodrma, razbije i sruši čvrsta hrastova vrata palače, lupanje je zvučalo kao da cijela horda *degrada* pokušava provaliti u palaču.

Blay je izvadio rezervni pištolj iz korica ispod ruke čim su on i V. bacili štapove, istrčali iz sobe s bilijarom i jurnuli prema glavnom ulazu.

Bum bum bum bum!

»Koji vrag?« promrsio je V. gledajući u monitor sigurnosne kamere. »Što se to događa s tvojim tipom?«

»Molim?«

Dobio je odgovor kad je V. otključao bravu, a Qhuinn uletio u predvorje. Mužjak je bio toliko bijesan da je izgledao opsjednuto, lice mu je bilo izobličeno ljutnjom, cijelim se tijelom bacio u trk, bio je u takvom stanju da se doimalo kao da nije svjestan ničije prisutnosti.

»Qhuinn?« rekao je Blay pokušavajući ga uhvatiti za rame ili ruku.

Bez uspjeha. Qhuinn je potrčao uz veliko stubište kao Usain Bolt, doskakujući i odskakujući sa stepenica prekrivenih crvenim tepihom.

»Qhuinn!« U cijeloj toj drami Blay je krenuo za njim, nastojeći ga dostići. »Što se zbiva?«

Na vrhu stepenica, Qhuinnove su se čizme ukopale u tepih i praktički zaškripale kao gume kad je skrenuo ulijevo prema hodniku s kipovima. Tik iza njega trčao je Blay, a kad je smjer kretanja postao jasniji, iznenada ga je obuzeo užas.

Mora da su Layla i mlado u opasnosti...

Jednom kad su stigli pred vrata Layline spavaće sobe, Qhuinn je zgrabio kvaku i okrenuo je — samo kako bi se zaletio ravno u zaključana vrata.

Stisnuvši dlan u šaku, počeo je tako snažno udarati po drvetu da su počeli frcati komadići boje.

»Otvori jebena vrata!« vikao je Qhuinn. »Layla, da si smjesta otvorila jebena vrata!«

»Prokletstvo, što to radiš!« Blay ga je pokušavao zaustaviti. »Jesi li poludio...«

Qhuinnov se pištolj pojavio niotkuda, a kad se brat okrenuo i gurnuo cijev ravno u Blayevo lice, postalo je jasno da je u pitanju neka vrsta noćne more, neizbježna posljedica druge čaše porta nakon Fritzove janjetine za večeru.

Međutim, nije bilo tako.

»Ne petljaj se«, prasnuo je Qhuinn. »Ti se ne petljaj u ovo.«

Kad je Blay podignuo obje ruke i povukao se, Qhuinn se okrenuo ramenom prema vratima i navalio na njih cijelim tijelom da se drvo raspalo, a daske se odvojile od siline udarca.

Ono što su zatekli u unutrašnjosti lijepe sobe boje lavande bilo je jednako zastrašujuće.

Kad se Vishous naprasito zaustavio pored Blaya, Z. izašao iz svog apartmana dalje niz hodnik, a Wrath provirio iz ureda na vrhu stepenica, Blayev je um već bio nepopravljivo umrljan neizbježnim, neshvatljivim prizorom Layle s djecom ispod ruke, iskešenim očnjacima, demonskim licem i tijelom koje je drhtalo — ali ne od straha.

Bila je spremna ubiti svakog tko bi krenuo prema njoj.

Qhuinn je uperio pištolj u nju kroz rupu koju je napravio u vratima. »Pusti ih. Ili si gotova.«

»Koji *vrag* se ovdje događa!« Vishousov je glas bio toliko glasan da se doimalo kao da govori u megafon. »Jeste li izgubili jebeni razum?«

Qhuinn je posegnuo rukom unutra, otključao bravu i rastvorio ono što je ostalo od vrata. Kad je zakoračio u sobu, Blay je spriječio ostale da uđu za njim. »Ne, pustite mene.«

Da je itko drugi osim njega ušao unutra, meci bi poletjeli, Layla bi napala, a ekipa stradala — ili nešto još gore.

Koji *vrag* se događao?

»Pusti ih!« zaurlao je Qhuinn.

»Onda me ubij!« Layla je doviknula. »Učini to!«

Blay se tijelom isprijedio između njih, torzom blokirajući put mecima. U međuvremenu, Layla je teško disala, a Lyric i Rhamp su plakali — sranje, nikad neće zaboraviti zvuk njihovog plača.

Okrećući se prema Qhuinnu, podignuo je ruke i tiho rekao: »Najprije ćeš morati upucati mene.«

Usredotočio se samo na Qhuinnove plavo-zelene oči... kao da je mogao telepatski komunicirati s njim i smiriti ga.

»Makni mi se s puta«, prasnuo je Qhuinn. »Ovo nema veze s tobom.«

Blay je trepnuo. S obzirom na činjenicu da je upravo zurio u cijev pištolja, zaključio je da će na trenutak zaboraviti tu uvredu.

»Qhuinn, što god bilo, možemo to riješiti...«

Raznobojni se pogled okrenuo prema njemu tek na djelić sekunde. »Možemo, ha? Misliš da je činjenica da se udružila s neprijateljem nešto što možemo isprati klorom ili nečim sličnim? Super, hajdemo odmah pozvati jebenog Fritza da to riješi. Fan-tas-tična ideja.«

Dok je novorođenčad i dalje plakala, a još lica pristizalo na hodnik, Blay je odmahivao glavom. »O čemu pričaš?«

»Nosila je moje mlado u sebi dok se ševila s njim...«

»Molim, što?«

»Cijelo se vrijeme nalazila s Xcorom. Nije ga prestala viđati. Nalazila se s potvrđenim neprijateljem našeg Kralja dok je nosila moje mlado. Dakle, da, imam apsolutno očinsko pravo probušiti je metkom.«

Iznenada je Blay postao svjestan rezanja iza sebe, a taj užasan zvuk podsjetio ga je na ono što je čuo o ženka njihovoj vrste koje znaju biti ubojitije od mužjaka. Osvrnuvši se preko ramena, pomislio je... Da, Layla je očigledno bila spremna do smrti braniti svoje mlado u tom sjebanom paralelnom svemiru koji ih je nekako uspio usisati.

Xcor? Viđala se s Xcorom?

Međutim, nije dopustio da mu to odvuče pažnju s neposredne prijetnje.

»Sve do čega mi je stalo jest da spustiš pištolj«, Blay je rekao ravnim glasom. »Spusti pištolj i reci mi što se događa. U protivnom, ako je želiš upucati, metak će morati proći kroz mene.«

Qhuinn je duboko udahnuo, kao da je morao prisiliti samog sebe da ne zaurla. »Volim te, ali ovo nije tvoja stvar, Blay. Makni mi se s puta i pusti me da ovo riješim.«

»Samo malo. Oduvijek si govorio da sam i ja otac ove djece...«

»Ne kad su ove stvari u pitanju. A sad mi se jebeno makni s puta.«

Blay je trepnuo jednom. Dvapat. Treći put. Smiješno, zbog boli u prsima zapitao se je li Qhuinn doista povukao okidač, a on to nekim slučajem nije primijetio.

Fokusiraj se, rekao je samome sebi. »Ne, neću se maknuti.«

»Mići se odavde!« Qhuinnovo je tijelo počelo drhtati. »Jebeno mi se makni s

puta!«

Sad ili nikad, pomislio je Blay skočivši prema zapešću ruke u kojoj se nalazio pištolj. Kad je cijelom svojom težinom odgurnuo tu podlakticu, oružje je nekoliko puta opalilo, a olovni su meci poletjeli posvuda — no svojim snažnim naletom uspio je okrenuti Qhuinna u stranu. Obojica su svom težinom pala na pod. Borio se ne bi li savladao svog družbenika, svojim ih je zamahom okrenuo dalje od Layle i mladih, dok je pištolj bio okrenut prema udaljenom kraju sobe.

Blay je završio na Qhuinnu, no znao je da će ovaj to brzo promijeniti. Pištolj, morao je dohvatiti...

Iznenada je zavladała arktička klima.

Temperatura u spavaćoj sobi spustila se ispod nule toliko brzo da su zidovi, pod i strop demonstrativno zaškripali, svačiji se dah vidio u zraku, kondenzacija se skupljala na staklu prozora i zrcala, svaki izloženi dio kože se naježio.

A onda se začuo strašan urlik.

Zvuk je bio toliko glasan da je praktički bio nečujan, nije bilo ničeg osim boli koja je probijala bubnjiće, odzvanjajući kroz glavu kao zvono katedrale — i upravo je to, više nego promjena klime, zaustavilo na mjestu sve koji su se nalazili u sobi, na hodniku, u palači... Možda čak i na svijetu.

Wrathovo golemo tijelo zakrčilo je vrata dok je ulazio u sobu, njegova kosa duga do struka, njegove crne naočale, kožne hlače i mišićavi torzo mogli su zaustaviti i vlak na tračnicama.

Očnjaci su mu bili do kraja iskešeni, dugački poput tigrovih sabljastih zubi. Ali nisu mu smetali dok je govorio.

»Ne u mojoj jebenoj kući!« Bio je toliko glasan da je slika pored njega zavibrirala na žbukanom zidu. »Ovoga neće biti u mojoj jebenoj kući! Moja šelan i moj sin su ovdje, ima mladih pod ovim krovom. Ima mladih i u ovoj jebenoj sobi!«

Preko puta sobe, Layla se srušila na pod, a pri udarcu su joj kosti odzvanjale. No uspjela je zaštititi Lyric i Rhampa, ušuškavši ih u krilu, dok je ona samo spustila glavu i počela plakati.

Ispod Blaya, Qhuinn se pokušavao osloboditi. »Tek kad pustiš pištolj«, Blay je protisnuo kroz zube.

Čulo se kako metal pada na drveni pod kad je pištolj pušten, nakon čega ga je Blay odgurnuo. Zatim se Qhuinn oslobodio i ustao na noge. Izgledao je kao da je prošao kroz vjetroviti tunel, crna mu je kosa bila sva razbarušena, oči razrogačene, koža mjestimično rumena, mjestimično blijeda.

»Svi van«, prasnuo je Wrath, »svi osim troje roditelja.«

Pa, barem je netko priznavao njegovu ulogu, ogorčeno je pomislio Blay.

Pogledavši opet u Qhuinna, zatekao se kako u tom posvemašnjem kaosu promatra mužjaka za kojeg je vjerovao da ga poznaje kao samoga sebe.

U tom trenutku? Blay je promatrao stranca. Potpunog, vražjeg stranca. Oči u koje je Blay zurio satima, usne koje je ljubio, tijelo koje je dodirivao, milovao, u koje je ulazio i koje je ulazilo u njega... Kao da je neka vrsta amnezije izbrisala sve njihovo zajedništvo i pretvorila ono što je nekoć činilo intimnu stvarnost u nešto toliko hipotetsko da je bilo sasvim maglovito, gotovo nepostojeće.

Vishous je zakoračio u sobu. »Najprije provjera oružja.«

Kad se Wrathova gornja usnica trznula, svima je bilo jasno da mu se ne sviđa takav prekid. No, s logikom nije bilo prepiranja. V. je bio učinkovit prilikom provjere, najprije je Qhuinnu oduzeo nekoliko noževa i rezervni pištolj, a zatim je Blay ustao, podignuo majicu i raširio noge premda je znao da nije on taj koji predstavlja razlog za brigu.

»Riješeno«, obznanio je V. proguravši se pored Kralja i vrativši se na hodnik.

»Reci im da se pokupe«, prasnuo je Wrath.

»Primljeno na znanje.«

Na kraljevsku zapovijed, rulja je nestala s vrata, ali nisu otišli daleko, očigledno čekajući da vide hoće li se još nešto dogoditi. Bilo kako bilo, vrata se nisu mogla zatvoriti. Raspala su se kao da su prošla kroz sito.

Okrećući se prema Qhuinnu, Wrath je opsovao, a zatim upitao: »Hoćeš li mi reći zašto si pucao vatrenim oružjem u mojoj kući?«

Osmo poglavlje

Kad je Layla pogledala u tri mužjaka, toliko je drhtala da je jedva držala gornji dio tijela uspravnim. Što joj je davalo ono malo snage koliko je imala? Lyric i Rhamp bili su joj u krilu, a nabori njezinog ogrtača omotali su ih i zaštitili od hladnoće u sobi, njihovi su jecaji bili utišani — za sad.

Koncentrirajući se na Kralja, poželjela je obrisati oči, ali nije htjela pustiti mlado niti na sekundu.

»Viđala se s Xcorom«, rekao je Qhuinn, a dah mu je izlazio u bijelim oblačićima. »Iza naših leđa. Cijelo ovo vrijeme, i dok je bila trudna. Želim da joj se oduzme pravo da viđa moje mlado i želim da ode iz ove kuće. Bilo to zbog toga što će biti osuđena na smrt ili jednostavno protjerana... o tome ti moraš odlučiti.«

Wrathovo strogo, plemićko lice nakrivilo se u bratovom smjeru. »Hvala ti što si istaknuo moju ulogu u ovome, seronjo. A ako već govorimo o protjerivanju, trenutačno razmišljam o tome bi li trebalo *tebe* protjerati, a ne nju.«

»Vidjeli bi' kako bi tebi bilo kad bi otkrio da je Beth spavala s vođom Bande kopiladi dok je nosila...«

»Pripazi što govoriš«, zarežao je Wrath. »Hodaš po jebenom rubu s kojeg zamalo nisi pao. Zapravo, gubi se odavde. Želim razgovarati s Laylom, nasamo.«

»Neću ostaviti svoje mlado.«

Kralj je pogledao u Blaya. »Vodi ga odavde. Za vrat, ako baš moraš...«

»Imam svoja prava!« vikao je Qhuinn. »Imam...«

Wrath se bokovima nagnuo naprijed. »Imaš samo ono što ti ja jebeno dam! Ja sam tvoj gospodar, seronjo, stoga začepi, gubi se iz ove sobe jer ću se za tebe pobrinuti kad budem jebeno spreman. Znam da ti sad svašta pada na pamet. Možda bih to čak mogao i poštovati da se ne ponašaš kao kralj svemira. No trenutačno je moja jedina briga tvoje mlado, jer očigledno nisu na tvom radaru...«

»Jebote, kako to možeš reći!«

»Zato što si upravo uperio pištolj u njihovu mamen!«

Tik do Qhuinna, Blay je izgledao kao da je ugledao smrt glavom i bradom, na licu mu je bio izraz istinskog užasa i tuge, ruke su mu drhtale dok ih je iznova i iznova provlačio kroz crvenu kosu.

»Ja sam Kralj, a ovo je moja kuća. Vodi ga odavde, Blay, to je zapovijed.«

Blay je sasvim tiho nešto šapnuo Qhuinnu. A onda je Qhuinn odmarširao iz spavaće sobe dok su mu čizme hrskale na smrznutom tepihu. Blay je otišao za njim, kao pravi tjelesni čuvar.

Samo što je Blay vjerojatnije čuvao ostale od njega nego obrnuto.

Kad su ostali samo Wrath i ona, Layla je duboko udahнула, što ju je zaboljelo. »Dopustite mi da ih stavim u njihove krevetiće, gospodaru.«

»Da, da. Napravi što trebaš.«

Osjećala se kao da u nogama nema kostiju, a sad kad se povukao sav njezin bijes, strahovala je da neće imati dovoljno snage za stajati na nogama i držati oba mladunca u sigurnom stisku. Bila je prava borba odlučiti kojeg će od njih prvog nježno spustiti, a naposljetku je pažljivo stavila Rhampa na orijentalni tepih. Ljuljuškajući Lyric objema rukama, s mukom je ustala na noge i šepajući otišla do krevetića. Kad je smjestila Lyric u mekano gnijezdo, vratila se i uzela Rhampa koji se počeo buniti zbog odsutnosti sestrice. Ušuškavši ih u dekidu kako bi im bilo toplo, skupila je hrabrost i okrenula se prema Kralju.

»Smijem li sjesti?« prošaptala je.

»Da, i bolje ti je.«

»Put vam je čist, gospodaru. Ako biste htjeli ući dalje u sobu.«

Ignorirao je njezine pokušaje da mu pomogne pri slijepoj navigaciji po nepoznatoj prostoriji. »Hoćeš li mi reći koji vrag se ovdje događa?«

Qhuinn se nije mogao sjetiti ni jedne jedine stvari.

Kad je ušao u dnevni boravak na drugom katu udaljenog kraja palače, pokušao je spojiti cijeli niz događaja jer je tako mogao raditi još nešto osim samo vrištati. Posljednji trenutak koji mu je bio kristalno jasan bio je onaj kad je umalo srušio vrata u predvorju kako bi ušao u kuću. Sve od te sekunde nadalje — do sad, kad je koračao između svilenkastih naslonjača i niskih stolova — bilo je prazna ploča.

A što se jače pokušavao prisjetiti, to je dalje taj jaz u stvarnosti odmicao, kao da je sam lov plijen činio još bržim.

Za Boga miloga, nije mogao ni razmišljati. Nije mogao...

Tek je donekle bio svjestan da ga Blay promatra. A onda je mužjak i progovorio. No sve što je Qhuinn mogao činiti bilo je nastaviti koračati, uokolo-naokolo, teritorijalni instinkt da zaštiti svoje mlado bio je primarna naredba koja je zahtijevala potpunu koncentraciju.

Što li će Wrath napraviti? Sigurno Kralj neće dopustiti da Layla...

Iz vedra neba, Blay se našao pred njim, skamenjen u licu i držanju. »Ne mogu ja to.«

»Što to?«

»Biti s tobom u istoj prostoriji ni minutu duže.«

Qhuinn je trepnuo. »Onda otiđi. Nenaoružan sam, sjećaš se? Osim toga, pedeset milijuna kila braće mota se oko one proklete sobe.«

Da nije tako, jasno, još bi bio tamo. Sa svojom djecom.

»Može«, promrsio je Blay. »Idem doma vidjeti kako mi je *mamen*.«

Kad su se ti slogovi pojavili u napetom zraku među njima, Qhuinnu je trebala minuta da ih njegov iskupusani mozak dešifrira. Doma...? *Mamen*... Ah, da. Njezin gležanj.

»Okej. U redu.«

Blay je stajao na mjestu. Potom je tihim glasom rekao: »Zanima li te uopće hoću

li se vratiti do zore?»

Nakon trenutka pauze, mužjak je zakoračio unatrag, odmahujući glavom idući prema izlazu. Qhuinn je primijetio da je otišao — a dio njega je znao da bi trebao viknuti za njim, opet se povezati... zaustaviti taj odlazak. No još veći dio njega je bio gore u spavaćoj sobi i pokušavao izvući mrve sjećanja iz sljepila koje ga je obuzelo.

Isuse... Zar je stvarno opalio pištoljem u palači? Dok je mlado u sobi...

»Qhuinn.«

Pogledao je preko puta. Blay se nalazio na vratima i škiljio prema njemu, stisnute vilice.

Mužjak se nakašljao. »Samo da smo na čisto, nikad neću moći izbaciti iz glave ono što si rekao. A isto vrijedi i za prizor tebe s pištoljem u ruci.«

»Barem jedan od nas...« promrsio je Qhuinn.

»Molim?«

»Ja se ničega ne sjećam.«

»To je jebeno izvlačenje«, Blay je upirao prstom u Qhuinnovom smjeru. »Ne možeš izbrisati jednu takvu scenu vražjom amnezijom.«

»Neću s tobom raspravljati o tome.«

»Onda zapravo nemamo što reći jedan drugom.«

Budući da je Blay samo nastavio zuriti u njega, Qhuinn je odmahnuo glavom. »Čuj, bez uvrede, ali trenutno su mi samo životi moje djece na pameti. Layla nije ono što sam mislio da jest, ona...«

»Za tvoju informaciju, rekao si mi da nisam roditelj.« Blayev je glas bio neprirodan, kao da pokušava sakriti bol. »Pogledao si me ravno u oči i rekao mi da ta djeca i njihova majka nemaju veze sa mnom.«

Neka udaljena jeka u dubokim predjelima Qhuinnove svijesti provukla se kroz još kipuću ljutnju. No bila je to nit za koju se nije mogao uhvatiti. Sve što je htio bilo je vratiti se u onu sobu, uzeti svog sina i kćer i otići. Nije mario gdje...

Blay je opsovao. »Nemoj me čekati. Neću se vratiti.«

Zatim je Qhuinn ostao sam.

Fantastično. Sad mu se i veza sjebala.

Naginjući se u stranu, Qhuinn je pogledao kroz otvorena vrata, no više kako bi promotrio mota li se još koji brat po hodniku s kipovima. Da, ratnici su se još vrzmali onuda — kao da bi i otišli. Čak i da im Wrath naredi da odu?

Vjerojatno bi kampirali ispred proklete sobe, štiteći ženku koja to ne zaslužuje...

Iduće čega je bio svjestan, u ruci je držao lampu. Orijentalnu vazru pretvorenu u lampu držao je kao da je glavni bacač u bejzbolskoj ligi. I gle čuda, izgleda da ju je htio dobaciti samome sebi. Stajao je ispred jednog od antiknih ogledala, a starinsko mu je staklo iskrivljavalo odraz.

Izgledao je poput čudovišta, poput neke druge verzije samoga sebe nakon što ga je samljela noćna mora, lice mu je bilo stisnuto kao šaka, crte toliko stiješnjene

da ih je jedva mogao raspoznati. Zureći u samog sebe, bez sumnje je znao da će, ako baci tu lampu, porazbijati čitavu sobu, skinut će slike sa zidova, porazbijati prozore, plamteće crjepove iz kamina bacit će na naslonjače i napraviti pravi plamen.

I neće se tu zaustaviti.

Neće se zaustaviti sve dok ga netko na to ne prisili, ili lancima ili metkom-dva.

Začudo, pogled mu je poletio prema kablju koji je labavo visio iz postolja lampe, smeđi rep kao u napetog psa koji moli za oprost i milost zbog nečega čega nije ni svjestan.

Qhuinnovo je cijelo tijelo drhtalo dok je spuštao vazju sa svilenkastim sjenilom na pod.

Kad se uspravio, pogledao je ravno u prozor i prije nego je stigao dvaput promisliti, prišao mu je, malčice ga rastvorio i sklopio oči.

Ali nije se mogao dematerijalizirati. Ništa mu nije padalo na um, ništa...

Samo malo, postojala je jedna destinacija. Definitivno je imao vražju destinaciju.

Odjednom se i smirio i fokusirao, a kad se pretvorio u duha i napustio palaču, poželio je da je cijelu stvar odigrao malo smirenije. Da jest, možda bi mu se odšteta ranije i jasnije ukazala.

Kad je ponovno preuzeo oblik, miris zimzelenog bilja bio je opojan na zimskom zraku, a vjetar je orao krošnje borova od čega su stabla vrištala. Ulaz u špilju zbog koje je došao bio je prikriven velikim kamenim blokovima, no ako ste znali što tražite, nije bio problem pronaći ga. Jednom unutra, brzo je dohodao do velikih vrata Grobnice, a kad je pokrenuo pomicanje granitnog odjeljka u stranu, bio je savršeno sabran, stojeći pred željeznim rešetkama s ležernim osmijehom na licu poput izbjeljivača na truloj ogradi.

»Tu sam da vam olakšam«, vikao je šušajući starim metalom. »Baš kao jebeni aspirin. Kalcijev karbonat. Gatal. Kužite što hoću reći.«

Pomolio se za to da, barem jednom u životu, vijesti nisu putovale brzo među braćom. Da brat na dužnosti nije još provjerio svoj mobitel, a možda su svi u kući bili i dalje zaokupljeni cijelom tom prokletom dramom da se nisu sjetili poslati poruku onome koji je dežurao ovdje...

Phury se spustio niz bakljama osvjetljen hodnik s policama, njegovi koraci na kamenom podu odjekivali su među posudama s *degradima*.

»O, hej«, rekao je brat. »Kako smo?«

Na treperavom narančastom svjetlu nije bilo sumnjičavosti, uzbune na licu, stisnutih očiju. Ničije ruke nisu pribjegavale mobitelu radi pojačanja. Nije bilo napetosti niti je ratničko tijelo bilo spremno braniti svoj položaj iza još zatvorenih vrata.

»Fantastično«, odgovorio je Qhuinn nastojeći ne razmišljati previše o tome zašto je tipu trebalo toliko dugo da se dovuče do njega. »Osim što danas moram mijenjati Lassitera.«

Phury se zaustavio kod vrata i položio ruke na bokove. Na što je Qhuinn htio zaurlati. »Da pogodim«, rekao je drugi brat. »Maraton Zlatnih djevojaka.«

»Još gore. *Maude*, retrospektiva. Izgleda da je Bea Arthur napeta. Onda, hoćeš me pustiti unutra?«

Primužjak je gurnuo bakreni ključ. »Probudio se, usput rečeno.«

Qhuinnovo je srce počelo lupati. »Xcor?«

Kao da bi pričali o nekom drugom?

»Nije naročito komunikativan, ali je pri svijesti. Još ga nismo ispitali. V. je morao maknuti Tohra odavde, a Butch je otišao kad sam ja stigao.« Phury mu je otvorio vrata i pomaknuo se u stranu. »Znaš pravila. Dvojica moraju biti prisutna dok radimo na njemu, a ja ne mogu ostati. Moram se naći s Cormiom gore u Velikom kampu. Dolazi li još netko za tobom ili ćemo morati pričekati da padne noć pa da zabava počne?«

Koja ironija. Svi su se brinuli oko toga da će Tohr poludjeti i smlaviti taj komad mesa prije vremena.

Izgleda da to ipak neće biti problem.

Qhuinn je izdahnuo, pazeći da ne poleti prebrzo unutra. »Blay je namjeravao doći sa mnom, ali morao je otići do *mamen*.«

Kad su se zamijenili za mjesta, Phury mu je predao ključ koji je umalo stavio u džep. »Oh, oprost, trebat će ti ovo. Da, čuo sam za pad. Kako joj je gležanj?«

Qhuinn je bio toliko dekoncentriran onim što mu je stavljeno u dlan da je potpuno zaboravio na razgovor. O čemu su dovraga...

»Bolje«, čuo je samog sebe kako govori dok je zatvarao vrata i stavljao ključ u ključanicu. »Uglavnom, namjerava srediti neku zamjenu.«

»Ostao bih da mogu.«

Qhuinn je iz daljine promatrao kako okreće urešenu kvaku ulijevo, okrećući prekidače kako bi lokot pogodio pravu rupu i brava sjela na svoje mjesto...

»Qhuinn?«

Sav je protrnuo i nespretno pokušao namjestiti prijatan izraz — nešto na što njegovo lice nije bilo naviknuto, bez obzira na krizu u kojoj se trenutačno nalazio.

»Da?«

»Jesi li dobro? Ne izgledaš najbolje.«

Dramatično provlačeći dlan kroz kosu i namještajući kožne hlače, zabacio je jedno rame unatrag — i poželio ga pohvaliti što je baš u pravom trenutku poslušno ispustilo *krc!*

»Iskreno govoreći, ova rotatorna manšeta me ubija.« Dotaknuo je drugom rukom rame i izmasirao ga. »Doktorica Jane misli da će ga možda morati operirati kako bi malo pročistila zglob. Ali ne brini, praktički nije ni kronično, kamoli akutno, a ne uzimam ni lijekove. Ako išta iskrasne s onim komadom mesa tamo«, pokazao je iza sebe, »mogu ja to riješiti.«

Phury je opsovao. »Kužim. Nisam ni zabrinut za tebe. Znam da ti to možeš riješiti. Hoćeš da skoknem do palače i provjerim može li ti Z. doći praviti društvo?«

»Ma ne, Blay će naći nekoga. Ali hvala.«

O bezbožni Bože, hoće li *konačno* prestati pričati! Svakog bi se trena bratov

telefon mogao oglasiti zbog poruke ili poziva u kojem će ga obavijestiti da ni u kojem slučaju ne pušta Qhuinna ni na tristo metara od njihovog zatvorenika...

»Bok«. Phury se okrenuo i podignuo ruku: »Sretno s njim.«

»Treat će mu«, šapnuo je Qhuinn u leđa bratu koji se polako udaljavao.

Deveto poglavlje

Zbog svoje je sljepoće Wrath istovremeno bio i izoliraniji i povezaniji sa svijetom od onih koji su mogli vidjeti. Izoliran, zato što je manjak vizualnih podražaja iz okoline značio da vječno pluta u galaksiji tame, a povezaniji zato što su mu druga osjetila bila pojačana na tom beskrajnom, unutaršnjem noćnom nebu na kojem se orijentirao prema zvijezdama ostalih informacija.

Stoga, kad se okrenuo prema Layli, a ona mu ispričala cijelu priču, registrirao je i osjetio sve nijanse, od varijacija u njezinom mirisu i tonu glasa, do svakog pa i najmanjeg pokreta koji je napravila, do promjene u tlaku zraka između njih kad bi njezino raspoloženje prelazilo iz ljutnje u tugu, iz kajanja u osjećaj krivnje.

»Dakle, Xcor je pronašao imanje«, zaključio je Wrath, »prateći trag tvoje krvi. Tako je to učinio?«

Čulo se blago škripanje dok se krevet prilagođavao njezinoj težini.

»Da«, tiho je rekla. »Nahranila sam ga.«

»Da, one prve noći. Kad te je Throe prevario i namamio na livadu. Ili se to ponovilo i poslije?«

»Ponovilo se.«

»Tvoja je krv bila u njemu«, ponovio je Wrath. »Pratio je signal do ovamo.«

»Obećao je da neće napasti imanje ako se nastavim viđati s njim. Samojoj sebi sam govorila da tako štitim sve nas, no ruku na srce... Morala sam ga vidjeti. Željela sam ga vidjeti. Bilo je strašno biti razapet između vlastitog srca i obitelji... Užasno.«

Prokletstvo, pomislio je Wrath. *Ovdje neće biti laganog rješenja.*

»Počinila si izdaju.«

»Jesam.«

Wrath se svojski trudio izmijeniti mnoge restriktivne i stroge Stare zakone, ukidajući stvari poput krvnog ropstva ili nametnutog služenja, uspostavljajući temeljne proceduralne postupke za civilne prekršaje. No jedino čega se i dalje pridržavao bio je zakon da se izdaja krune kažnjava smrću.

»Molim te«, šapnula je, »ne odvajaj me od moje djece. Ne šalji me u Sjenosvijet.«

Ona zbilja nije bila državna neprijateljica. No počinila je težak zločin, a njemu je u glavi tutnjalo.

»Zašto si se morala viđati s Xcorom?« upitao je.

»Zaljubila sam se u njega«, glas Odabranice bio je ravan i beživotan. »Nisam to mogla kontrolirati. Uvijek je bio veoma nježan prema meni. Veoma drag. Nikad mi se nije udvarao, a kad ja njemu jesam, odgurnuo me od sebe iako je bilo sasvim očito.... da mu nije svejedno. Kao da je samo htio biti pored mene.«

»Sigurna si da nije lagao?«

»U vezi s čim?«

»Da zna gdje živimo.«

»Ne, nije. Vidjela sam ga na imanju. Našla sam se s njim... na imanju.« Sad je govorila malo brže, glasom ga je gorljivo preklinjala. »To znači da u njemu ima časti, mogao nas je napasti, ali odlučio je da neće. Održao je riječ, čak i nakon što mi je rekao da odem i više se ne vraćam.«

Wrath se namrštio. »Hoćeš reći da je on taj koji je okončao vašu priču?«

»Da. Izbacio me i napustio kolibu u kojoj smo se sastajali.«

»Postoji li neki razlog zbog kojeg bi to učinio?«

Zavladala je tišina. »Suočila sam ga s osjećajima koje je gajio prema meni. Zнала sam da nešto osjeća i... Da, u tom me je trenutku izbacio.«

»Kad je to bilo?«

»Netom prije nego što je uhvaćen. I znam zašto je sve okončao. Nije htio biti ranjiv zbog mene.«

Wrath se namrštio i prekrižio rake na grudima. »Daj, Layla, ne budi naivna. Niti jednom ti nije palo na pamet da se vjerojatno radilo o tome da je skupio dovoljno vojnika i informacija da pokrene ofenzivu?«

»Molim? Ne razumijem te.«

»Xcor je aktivno surađivao s *glimerom* kako bi oformio savez protiv mene. Prije i nakon što me upucao u vrat.« Lecnula se, na što bi se on, u uobičajenim okolnostima, zaustavio. No opasno je ignorirati realnost. »Ako namjeravaš napasti utvrdu poput ove, trebaju ti mjeseci i mjeseci motrenja i planiranja. Treba ti dobro opremljena vojska. Moraš skupiti zalihe i opremu. A ti mi sad kažeš da ti nije palo na pamet, niti na trenutak, da te koristi kako bi kupio vrijeme? I da te je možda otpilio zato što je napokon bio spreman?«

Glas joj je postao prodoran. »Nakon što me potjerao, bila sam zbunjena i uzrujana, ali razmišljala sam o svemu. Znam da je ono što osjeća prema meni stvarno. Pogledala sam ga u oči. Vidjela sam njegove osjećaje.«

»Ne budi romantična, okej? Ne kad je rat u pitanju. Taj gad je hladnokrvni ubojica koji te iskoristio. Za njega si poput svih ostalih. Alat koji će mu pomoći da dobije ono što želi. Otvori oči, ženko, i spusti se na zemlju.«

Nastala je duga tišina u kojoj gotovo da ju je mogao čuti kako duboko razmišlja.

A onda je tihim glasom rekla: »Sve to na stranu... Što ćeš učiniti sa mnom?«

Dok je Xcor osluškivao glasove iz hodnika, ponovno je testirao okove iako je znao da se ništa nije promijenilo i da je zapeo na mjestu, zavezan za stol. No onda je osjetio miris novog mužjaka, začuo teške korake kako mu se približavaju, osjetio agresiju ravnu istinskom gnjevu.

Kucnuo je čas. Osveta je stigla, i on je neće preživjeti.

Još jednom malo protegnuvši ruke i noge, osjetio je da mu je snaga na izmaku. No, što je, tu je. Možda je to značilo da će umrijeti brže, što je imalo stanovitu prednost.

Lice koje se pojavilo u vidokrugu bilo mu je dobro poznato, a identificirao ga je

po raznobojnom, plavo-zelenom pogledu, krutim crtama lica i crnoj kosi, na što se blago nasmijao.

»Smiješan sam ti?« pitao je Qhuinn glasom ravnim poput oštrice noža. »Mislio sam da ćeš pozdraviti svog ubojicu nečim drugim, a ne osmijehom.«

»Ironija«, Xcor je hrapavo rekao.

»Sudbina, gade.«

Qhuinn se primaknuo čeličnom okovu na Xcorovom lijevom gležnju, a Xcor se namršti kad je osjetio potezanje... Kad je pritisak popustio, pomučio se da podigne glavu. Brat je potom otišao osloboditi i desni gležanj... a zatim se pomaknuo do zapešća.

»Što... radiš...« Nije mogao dokučiti zašto bi ga ovaj oslobodio. »Zašto...«

Qhuinn ga je zaobišao i skinuo posljednji okov. »Zato što želim poštenu borbu. Uspravi se.«

Xcor se počeo polako pomicati, savijajući ruke, a zatim i podižući koljena. Nakon što je tko zna koliko dugo ležao na leđima, svi su mu mišići atrofirali, a ukočeni zglobovi podsjećali su ga na popucane grane drveća. No bilo je čudesno kako ste, suočeni s neminovnim napadom, mogli ignorirati bol i funkcionalne barijere.

»Zar me nećeš«, zastenjao je pridignuvši se na laktove, kraljeznica mu je krčkala cijelom dužinom, »ni pitati...«

Qhuinn je zauzeo borbeni stav na metar i pol od njega, podignutih šaka, cijelom težinom oslonjen na noge. »Pitati te što?«

»Gdje su mi vojnici?«

Otkako su njegovi porobitelji primijetili da se vratio k svijesti, sve cjevčice koje su spajale njegovo tijelo i aparate koji su ga držali na životu bile su uklonjene, osim one za infuziju. Instinktivno ju je iščupao iz ruke i pustio rupicu da krvari.

»Ovdje se ne radi o Bandi kopiladi.« To rekavši, mužjak je skočio na njega, dohvativši ga s desne strane toliko precizno i grubo da je bilo kao da ga je automobil udario posred obraza. Bez energije, poremećene koordinacije i s golim tijelom koje nije odgovaralo na naredbe iole kompliciranije od *diši* ili *trepći*, Xcor se prevrnuo sa stola. Još u zraku, pokušao se uhvatiti za nešto kako bi spriječio pad — i ulovio se za rub nosila, povukavši ih ravno na sebe.

Qhuinn je posegnuo za njegovim improviziranim štitom, podignuo nosila i prebacio ih preko ramena kao da nisu težila više od jastuka — udarac o police i razbijene posude bio je glasan poput bombe koja je eksplodirala u hodniku osvjetljenom bakljama.

»Gade!« viknuo je Qhuinn. »Jebeni kučkin sine!«

Xcor je osjetio kako ga podiže uvis za kosu, a noge nisu ni dobile priliku da ga izdaju — poletio je za nosilima, kroz zrak pa ravno u drugi niz polica, a čupovi su amortizirali pad koliko bi i šljunak to učinio. Kad je sletio, kameni mu je pod razbio zdjelicu kao da je od stakla, ili se barem njemu tako činilo, pa se otkotrljao na leđa u nadi da će se barem rukama uspjeti malo zaštititi.

Qhuinn je skočio na njega, raširivši noge iznad njegovog torza. Čučnuo je i viknuo: »Nosila je moje mlado! Isuse Kriste, mogao si ih ubiti!«

Xcor je sklopio oči i ugledao kristalno jasnu sliku Layle s tijelom koje se mijenjalo zato što su u njemu rasli potomci drugog mužjaka — ovog mužjaka. A onda su mu se u umu pojavile i gore slike... Slika njezinog golog tijela kojeg dodiruje drugi mužjak, njezina dragocjena nutrina u koju ulazi netko drugi umjesto njega, združivanje između nje i drugoga.

Iz vedra neba, nalet snage oživio mu je tijelo, gorivo je napunilo donedavno suh motor.

Ne razmišljajući svjesno, iskesio je očnjake, zubi su narasli sami od sebe, miris združivanja zapahnuo je metu koju će ubiti golim rukama.

Qhuinnove su se nosnice raširile, skamenio se kao zatečen.

»Ti to mene zezaš... Združio si se s njom?« Brat se počeo cerekati, zabacujući glavu unatrag, no onda se iznenada prestao smijati i frknuo. »Pa, pobrinuo sam se za nju kad je bila u razdoblju potrebe. Mozgaj malo o tome, gade. Ja sam bio taj koji ju je uzeo i olakšao joj muke kako samo mužjak...«

Divljaštvo koje čuči u svakom muškom vampiru obuzelo je Xcora, strgnulo s njega klaustrofobičan prekrivač slabosti i razotkrilo ratnika kojeg je imao u krvi, ubojicu kakav je bio.

Xcor je skočio i svom snagom udario brata, odgurnuvši Qhuinna toliko snažno da su se obojica otkotrljali do suprotnog zida s policama, mijenjajući položaje dok ga je Qhuinn odgurivao sa sebe i uzvrćao mu udarce. Xcor je bio daleko nespretniji i bilo ga je mnogo lakše savladati, no združivanje je bilo na njegovoj strani, muški poriv da zaštiti i obrani, njegova urođena ljubomora i golema posesivnost rađali su u njemu vitalnu želju da se bori sve dok ne savlada svog protivnika.

Dok su se tako kotrljali, ozlijedio je stopala o razbijene posude, prokrvario iz nosa, a jednu je nogu vukao za sobom kao da je beživotna, no uspio je priklještititi Qhuinna glavom, a zatim ga i svom snagom odgurnuti sa sebe. Kad se Qhuinn nagnuo unatrag prema medicinskim aparatima, rukama bezuspješno tražeći nešto za što bi se uhvatio, Xcor je skočio naprijed, namjeravajući sletjeti ravno na brata i izmlatiti ga do besvijesti.

No poput pravog obučenog ratnika, Qhuinn se uspio okrenuti u slobodnom padu i nekako se uspraviti na vrijeme da doskoči na noge i zgrabi jedan monitor. Zavitlavši velikim teškim predmetom, bacio ga je na Xcora kao kamenu gromadu.

Ne stigavši se sagnuti jer mu je koordinacija bila nikakva, Xcor je izgubio i dah u plućima i ravnotežu kad ga je aparat udario u bok. Međutim, za sekundu se već oporavio i zauzeo obrambeni položaj jer je Qhuinn već zgrabio novi komad opreme, ovog puta još veći.

Qhuinn je visoko podignuo ventilator, a Xcor je znao da je bio prevelika i prespora meta da bi ga brat promašio.

Stoga je pojurio prema njemu umjesto da pobjegne. U zadnjoj se sekundi Xcor bacio na pod, dlanovima se dočekavši na kamen, upregnuvši svaki mogući mišić kako bi zamahnuo donjim dijelom tijela i bosim nogama...

Na taj način oborivši Qhuinna s nogu.

Kad je brat pao, ventilator mu je ispao iz ruku i poklopio ga, a psovke i jauci koji su uslijedili davali su naslutiti da ga je pogodio u ranjivo mjesto.

Tako je i bilo, sklupčao se kao da ga je pogodio u trbuh.

Djelić sekunde. Xcor je imao svega djelić sekunde kako bi na trenutak zatomio instinkte združenog mužjaka i logički analizirao borbu. Srećom, nije trebao dugo mozgati. Iako je bio združen, borbu će svejedno izgubiti.

Kad ste suočeni s protivnikom jačim od sebe, a želite preživjeti, morate se povući i zaboraviti na ego.

Bloodletter ga je tomu naučio. Na teži način.

Dok se Qhuinn pridizao na sve četiri i držao za bok, Xcor je skočio na ozlijeđene noge, spotičući se i padajući preko polomljenih nosila, krivudajući kroz krhotine slomljenih posuda i smrdljivih, trulih srca *degrada* u njima. Nije mogao trčati, korak mu je bio poput koraka pijanca, ljuljao se tamo-amo, svijet oko njega se okretao iako je bio prilično siguran da su i baklje i police nepomične.

Što je brže mogao. A onda još brže.

Kretao se brzinom kojom bi se kretao bilo koji mužjak kojeg je neprijatelj tjednima držao imobiliziranog.

Što je značilo da se praktički vukao. S druge strane, Qhuinn je bio teško ozlijeđen. Brzim okretom i pogledom preko ramena primijetio je da brat bljuje krv.

Xcor je nastavio dalje, poguran kratkim naletom optimizma. Međutim, ubrzo se suočio s problemom toliko velikim da mu je onemogućio daljnje napredovanje.

Na treperavom svjetlu baklji pred sobom ugledao je teška vrata napravljena od debelih željeznih rešetki ugrađenih u kamene zidove špilje, a preko njih je bila prebačena čelična mrežica tako fino satkana da je dematerijaliziranje bilo nemoguće.

Xcor je teško disao, krvario, znojio se i drhtao kad je stigao do vrata i bijednim rukama testirao prepreku pred sobom. Čvrsta kao i zidovi špilje. Nimalo iznenađujuće.

Osvrnuvši se iza sebe, vidio je kako Qhuinn ustaje, trese glavom kao da je želi razbistriti i ubrzo opet pronalazi fokus.

Kao pravi predator pred kojim je plijen.

Krv koja mu je kapljala s brade i curila po grudima bila je poput pretkazanja sudbine.

Avaj, ovo neće preživjeti.

Deseto poglavlje

Dok je Layla čekala da joj Wrath izreče kaznu, nije mogla ni gutati od straha, srama i kajanja. S druge strane, usta su joj bila toliko suha da nije ni imala što progutati.

Ne mogavši stajati na mjestu, dok istodobno nije mogla ni ustati s kreveta, skrenula je pogled s gruboga lika svoga Kralja — samo kako bi ugledala rupe od metka visoko na zidu u dalekom kutku. U trbuhu je osjetila nalet opake, vruće mučnine. Sad kad je njezina ljutnja prošla, nije mogla ni zamisliti bijes koji je ranije osjećala, ali nimalo nije sumnjala u svoje prijašnje emocije. Kao ni Qhuinnove.

Najdraža Čuvardjevo, povratit će.

»Neću ti izreći smrtnu kaznu«, obznanio je Wrath.

Layla je izdahnula i potonula u krevet. »O, hvala, gospodaru...«

»Ali ne možeš ostati ovdje.«

Uspravila se kad joj je srce počelo lupati. »Ali što je s mladima?«

»Organizirat ćemo posjete...«

Hitro se pridignuvši, stavila je ruke na vrat kao da ju netko zbilja guši. »Ne možeš me odvojiti od njih!«

Na Kraljevom se licu, aristokratskom i strogom, očitovala sućut, ali ne i popustljivost. »Više ne možeš ostati ovdje. Xcor neće preživjeti ono što ćemo mu učiniti, ali Throe se nahranio od tebe, i premda je prošlo već dosta vremena, jednostavno nije sigurno. Mislili smo da je opsjena dovoljno snažna da nas prikrije, no očigledno smo bili u krivu — što predstavlja sigurnosni rizik katastrofalnih razmjera.«

Layla je doteturala do Kralja i pala na koljena pred njim, sklopivši dlanove u molitvu. »Kunem ti se, nikad nisam htjela da se ovo dogodi. Molim te, preklinjem te, ne oduzimaj mi mlado. Na sve drugo ću pristati, kunem se!«

Vani u hodniku, znala je da su se braća opet okupila i da prisluškuju na diskretnoj udaljenosti, i nije marila za to što svjedoče njezinom slomu. No Wrath jest. Osvrnuo se preko ramena.

»Maknite se, dobro smo«, viknuo je.

Ne, nismo, pomislila je. Uopće nismo dobro.

Nastala je kratka pomutnja, a onda više nikog nije mogla vidjeti na hodniku, Wrath se opet fokusirao na nju, a od dubokih udisaja širile su mu se nosnice. »Mogu nanjušiti tvoje emocije. Znam da ne lažeš oko toga u što vjeruješ. No ponekad je namjera manje važna, a ovo je taj slučaj. Moraš smjesta otići...«

»Moje mlado!«

»... ili ću te morati otjerati.«

Kad su suze potekle, htjela je jauknuti, ali više se nije imalo o čemu raspravljati. Imao je pravo. Xcor ju je pronašao i pratio do palače, tko kaže da Throe

ne može učiniti isto? Iako je svega jednom nahranila tog mužjaka, krv joj je bila tako čista da ju je mogao pratiti godinama, desetljećima, možda i duže. Zašto prije nije o tome razmišljala? Zašto nisu oni?

Užas pri pomisli da će izgubiti mlado toliko ju je obuzeo da je jedva mogla opisati taj strah. Ni u najgorim noćnim morama nije zamišljala da bi moglo doći do ovoga. Ni jedan jedini put nije joj palo na pamet da bi posljedice mogle biti tako razorne.

S druge strane, suočeni s neminovnim frontalnim sudarom, niste baš u stanju precizno katalogizirati razmjere budućih ozljeda — naročito ako se nalazite usred manevra kojim nastojite izbjeći cijelu tu nesreću.

Sudbina ju je dovela ovamo.

Kao i vlastite odluke.

A ni s jednim ni s drugim nije se moglo pregovarati.

»Ne«, Wrath je iznenada rekao. »Neću te izolirati. Qhuinnu se to neće svidjeti, ali to nije moj problem.«

Layla je sklopila oči, no suze su svejedno klizile van i mrsile se u trepavicama. »Tvoja milost ne poznaje granice.«

»Glupost. A sad moraš ići. Imam posjede koji su sigurni, organizirat ću ti prijevoz. Počni se pakirati.«

»Ali tko će ostati s njima?« okrenula se prema kolijevkama. »Moje mlado... O, najdraža Čuvardjevo...«

»Qhuinn će biti tu. Poslije ćemo se dogovoriti kad ćeš ih vidjeti.« Kralj se nakašljao. »Tako... mora biti. Moram misliti na ostalu djecu ovdje, dovraga, pitam se moram li sve stanare evakuirati odavde. Isuse, ne znam zašto nisu dosad već i napali...«

Kad je pomislila da neće zaspati pored Lyric i Rhampa, da ih neće hraniti tijekom dana, da ih neće moći mijenjati i smirivati i kupati ih, ponestalo joj je zraka. »Ali samo ja znam što im treba, a ja...«

»Pozdravi se s njima, a onda će Fritz...«

»Koji *vrag* se ovdje dogodio?«

Kad se Wrath okrenuo, Layla je zašmrcala i podignula pogled. Primužjak je stajao pored slomljenih vrata, Phuryjeve obrve spustile su se nisko na njegove žute oči, tijelo mu je bilo prekriveno oružjem i mirisao je na svjež zrak.

»Jesi li dobro, Layla?« zabrinuto je upitao kad je ušao i zaobišao Wratha. »Najdraža Čuvardjevo, što... Jesu li ono rupe od metaka? Tko je zaboga ovdje pucao?! Jesu li djeca dobro?«

»Qhuinn je danas bio sretne ruke.« Wrath je prekrizio ruke na prsima i odmahnuo glavom. »Mlado je dobro, ali ona mora otići. Možda joj možeš pomoći?«

Phury se okrenuo prema svom vođi, šarena kosa lepršala mu je na širokim ramenima. »O čemu pričaš?«

Kralj mu je ukratko prepričao priču o njoj i Xcoru — a da pritom nije koristio riječi poput *izdaja* ili *smrtna kazna*, no nije ni morao. Sve se to, i još mnogo više, ionako podrazumijevalo, premda Wrath nije uspio stići do kraja priče.

Phury ga je prekinuo. »Znači, zato je došao!«

»Xcor ju je koristio, da...«

»Ne! Qhuinn! Jebote!« Phury je stavio prste u usta i toliko glasno zazviždao da je Layla morala pokriti uši. A onda je počeo brzo govoriti: „Qhuinn je maloprije došao u *sanctum sanctorum*! Rekao mi je da danas mijenja Lassitera i, sranje, dodao da čeka pojačanje. Nije izgledao dobro pa sam na putu za Veliki kamp odlučio svratiti ovamo i pobrinuti se da zamjena koju će Blay naći odmah ode tamo...«

«Ne!« viknula je Layla. »Ne smije biti sam s...«

»Ubit će Xcora«, prasnuo je Wrath. »Prokletstvo...«

Zsadist, Phuryjev identični blizanac, doklizao je do vrata istovremeno namještajući korice na prsima. »Što je?«

Wrath je psovao. »Ubit će ga. Vas dvojica, smjesta pođite! Ja ću obavijestiti Vishousa!«

Kad su braća i Kralj izjurili, Layla je odmah požurila za njima u hodnik. Premda ništa više nije mogla napraviti — ništa nije ni smjela — zatekla se u pravoj noćnoj mori.

Kao i svi.

Pred velikim vratima špilje Xcor se leđima okrenuo prema Qhuinnu koji je krvario šepajući prema njemu, i počeo potezati šipke, upregnuvši sav instinkt za preživljavanjem u to. Uzalud.

»Ubit ću te«, Qhuinn je grubo rekao. »Golim rukama. A onda ću ti pojesti srce dok je još toplo...«

Xcor se taman htio okrenuti i pripremiti se za obranu od napadača kad je nešto bljesnulo na plamenu baklji i skamenilo ga na mjestu. Isprva nije mogao vjerovati što mu je to privuklo pažnju. Bilo je toliko neočekivano da čak ni neminovna smrt nije bila dovoljna da ga dekoncentrira.

Sklopivši oči, odmahnuo je glavom, a zatim ih širom rastvorio kao da će tako bolje vidjeti.

Na suprotnoj strani od one na kojoj su se nalazile šarke vrata nalazila se... brava. A sigurno kao što sunce zalazi na zapadu, iz nje je stršao ključ.

Kad se teški zvuk Qhuinnovih neravnomjernih koraka pojačao, Xcor je ispružio drhtavu ruku i okrenuo teški komad starog metala u jednom smjeru — a zatim i u drugom...

Lokot je zaškripao i iznenada je ono što je bilo čvrsto kao stijena postalo znatno popustljivije. Xcor je otvorio vrata i oteturao van.

Qhuinn je smjesta opazio veliki sigurnosni propust, opsovao i potrčao naprijed držeći se za bok. No Xcor je zgrabio ključ, zalupio teškim vratima i otkrio da mehanizam lokota — *to!* — funkcionira s obje strane.

Kad se brat približio i svojim se teškim tijelom naslonio na željezne rešetke, Xcor je gurnuo ključ natrag u bravu, okrenuo ga u pravom smjeru i...

Zaključao Qhuinna u špilji.

Xcor se odmaknuo od vrata kad je brat navalio na željezne rešetke i čeličnu

mrežicu, grozomorno režući kao da je utjelovljena smrt.

Tresnuvši gologuz na tlo, Xcor je toliko drhtao da su mu i zubi cvokotali.

»Ubit ću te!« urlao je Qhuinn noktima grebući mrežicu sve dok nisu prokrvarili.
»Jebeno ću te ubiti!«

Xcor se osvrnuo preko ramena. Svježi je zrak dolazio iz nepoznatog smjera, a on je znao da nema mnogo vremena. Qhuinn će sigurno pozvati pojačanje čim se prestane hrvati sa svojim željeznim protivnikom.

Teško se pridižući, toliko se ljuljao na nogama da se morao osloniti o zid špilje.
»Ostavit ću ti ključ ovdje.«

Njegov slabašan i drhtav glas prekinuo je bujicu riječi, nakratko stišavši protivnika.

»Ne želim nauditi ni tebi ni Bratstvu.« Sagnuo se i stavio ključ na tlo. »Ne želim vam nikakvo zlo, ništa loše. Više ne žudim za prijestoljem, niti želim rat. Ostavljam ovaj ključ kao dokaz svojih namjera — i kunem se ženkom koju volim svom svojom dušom da nikad više neću ući na vaše posjede, ni ovdje niti igdje drugdje.«

Krenuo je dalje, vukući nogu za sobom. No onda je zastao i osvrnuo se.

Gledajući ravno u Qhuinnove divlje, raznobojne oči, Xcor je jasno izrekao: »Volim Laylu. Ni jednom nisam uzeo njezino tijelo — niti ću ikad to učiniti. Nikad je više neću potražiti, nikad je više neću vidjeti. Želiš da umrem? Već jesam. Svake noći koju provodi s tobom i tvojim potomcima, ja polako umirem jer nisam u njenoj blizini. Tvoj cilj je stoga ostvaren.«

To rekavši, odlučio je otići, moleći se u sebi da se nekako uspije dematerijalizirati. No kad mu je vid počeo titrati, više nije bio siguran u uspjeh.

Snaga ga je izdavala sad kad protivnik više nije izazivao združenog mužjaka u njemu. Doista, doimalo se prilično uzaludnim pokušati trčati kad će samo pasti u iste one ruke u kojima je već i bio, no po tom pitanju više ništa nije mogao učiniti. Ako bude imao sreće, ulovit će ga negdje u divljini i upucati kao divlju svinju.

No, sreća je rijetko bila na njegovoj strani.

Jedanaesto poglavlje

Natrag u palači Bratstva, četvero vrata dalje od onih iza kojih se odvijala drama s pištoljem, Tohr je ležao na krevetu, potpuno odjeven. Piljeći u baldahin iznad glave, pokušao je uvjeriti samog sebe da se opušta — i tu bitku izgubio. Od ukočenih bedara do napetih prstiju i nemirna pogleda, bio je miran koliko i električni napon.

Sklopivši oči, vidio je samo pištolj u zraku i metke koji frcaju po palači.

Kao da je cijeli svijet pomahnitao...

»Donijela sam ti čaj.«

Prije nego se stigao zaustaviti, Tohr je posegnuo za pištoljem koji je nosio ispod ruke. No istoga trena, čim je nanjušio miris svoje ženke i prepoznao joj glas, spustio je ruku i usredotočio se na Autumn. Njegova je ljubljena *šelan* stajala pred njim s Yeti šalicom u ruci, tužna i ozbiljna pogleda.

»Dođi ovamo«, rekao je želeći je uhvatiti za ruku. »Ti si ono što trebam.«

Povukavši je da sjedne pored njega, zahvalio joj je za čaj i odložio Earl Grey sa strane. A onda ju je, uz drhtaj olakšanja, privukao na svoja prsa, zagrlio i privinuo na srce.

»Loša noć«, rekao je u njezinu mirisnu kosu. »Jako loša noć.« »Da. Tako mi je drago da nitko nije ozlijeđen — a još je i Wellsien rođendan. Jako, jako loša noć.«

Tohr je malčice odmaknuo Autumn od sebe kako bi je pogledao u oči. Kad je neprijatelj ubio njegovu trudnu družicu, bio je uvjeren da više nikad nikoga neće voljeti. Kako bi mogao, nakon takve tragedije? No ta nježna, strpljiva, pouzdana ženka koja je sada stajala pred njim otvorila je njegovo srce i dušu, podarila mu je život onda kad je bio mrtav, upalila svjetlo u beskrajnoj tami, nahranila ga u njegovoj gladi.

»Kako uspijevaš biti takva?« zapitao se, jagodicama joj milujući obraz.

»Kakva?« Podignula je ruku i zagladila bijeli pramen koji se pojavio na prednjem dijelu njegove glave netom nakon što je Wellsie umrla.

»Nikad ništa nisi zamjerala njoj ili...« Bilo mu je teško naglas joj priznati da je i dalje bio vezan za svoju mrtvu družicu. Nije želio da se osjeća manje voljenom. »Mojim osjećajima prema njoj.«

»Zašto i bih? Cormia svom mužjaku nikad nije zamjerala što mu nedostaje jedan ud. Niti je Beth Wrathu zamjerala sljepoću. Volim te takvog kakav jesi, ne kakav bi bio da nikad nisi volio drugu, i izgubio je, da ti sudbina nije oduzela priliku za roditeljstvo.«

»Samo ti«, šapnuo je, nagingući se kako bi naslonio svoje usne na njezine. »Ti si jedina s kojom bih ikad mogao biti.«

Njezin je osmijeh bio poput njenog srca, otvoren, neprijetvoran, prijazan. »Baš zgodno, jer ja osjećam isto prema tebi.«

Tohr je produbio poljubac, no onda je prekinuo kontakt — a ona je znala zašto se zaustavio, jer ga je uvijek razumjela. Te noći i toga dana nije htio spavati s njom.

Barem ne do ponoći. Dok ne prođe Wellsien rođendan.

»Ne znam gdje bih bio bez tebe.« Tohr je odmahnuo glavom, razmišljajući o raspoloženju u kojem je bio onda kad je otišao u špilju ubiti Xcora. »Hoću reći...«

Dok mu je Autumn gladila boru između obrva, vratio se unatrag kroz vrijeme, onda kad se Lassiter pojavio usred šume s vrećicom punom hrane iz McDonald'sa, ustrajući na tome da se Tohr vrati braći. Pali anđeo nije htio ni čuti njegove razloge — što je bio početak trenda, naravno — pa su se tako njih dvojica natezali sve do palače.

Tohr je bio na rubu smrti, preživio je hraneći se isključivo krvlju jelena cijelo to vrijeme koje je proveo u šumi, sam. U to je vrijeme imao plan: tih se mjeseci pokušao iscrpiti do smrti jer nije htio testirati urbanu legendu koja je tvrdila da oni koji počine samoubojstvo ne prelaze u Sjenosvijet.

Smrt izgladnjivanjem u njegovom smušenom umu razlikovala se od pucnja u glavu.

No to nije bila njegova sudbina. Jednako kao što ni povratak kući s palim anđelom nije bio njegov spas.

Ne, spas je dugovao ovoj ženki. Ona i samo ona uspjela ga je preobratiti, njihova ljubav vratila ga je iz pakla. Uz Autumn, njegove su šanse za ostanak na planeti napravile puni zaokret, i premda je i dalje proživljavao teške noći poput ove... imao je i dobrih.

Usredotočio se na svoju ženku. »Tvoja me ljubav promijenila.«

Bože, kao da je Lassiter znao kako će sve na kraju ispasti, kao da je bio siguran da je kucnuo čas da se Tohr vrati i uskrsne...

Tohr se namrštitio, osjetivši promjenu u svojoj ženki. »Autumn? Što nije u redu?«

»Oprosti. Samo sam se pitala... Što će biti s Laylom?«

Prije nego je stigao odgovoriti, netko im je počeo lupati na vrata — a takva je hitnoća značila samo jedno: mobilizacija vojne sile. Zar je Banda kopiladi odlučila napasti?

Tohr je nježno odmaknuo Autumn sa strane, a zatim skočio s kreveta po svoje korice s bodežima.

»Što se zbiva?« viknuo je. »Kamo idemo?«

Vrata su se rastvorila, a Phury je izgledao kao sam vrag. »Qhuinn je dolje u Grobnici, sam s Xcorom.«

Tohr se na trenutak skamenio, napravivši računicu i zaključivši da to znači da će mu na prijevaru biti oduzeto pravo da ubije tog gada. »Prokletstvo, on je moj, ne Qhuinnov...«

»Ti ostaješ ovdje. Netko mora čuvati Wratha. Svi ostali idu tamo.«

Tohr je ljutito stiskao očnjake jer su ga odlučili ostaviti na klupi, no to ga nije iznenadilo. Uostalom, čuvanje Kralja nije značilo nazadovanje u karijeri. »Izvještavat ćete me redovito?«

»Uvijek.«

Opsovavši, brat je krenuo dalje i odjurio skupa s ostalima, pridruživši se stampeđu teških čizama koje su tutnjale niz hodnik s kipovima.

»Idi«, reče mu Autumn. »Potraži Wratha. Osjećat ćeš se korisnim.«

Pogledao je preko ramena. »Dobro me poznaješ, zar ne?«

Njegova je prekrasna družica zamahnula plavom kosom. »Imaš i tajni koje me i dalje intrigiraju.«

Kroz vene mu je iznenada prostrujala požuda pa je počeo presti: »Ponoć. Moja si, ženko.«

Njezin je osmijeh bio drevan kao njihova vrsta i jednako trajan. »Jedva čekam.«

Trenutak poslije, Tohr je već bio na hodniku, osjećajući se kao zarobljenik iako je palača imala pregršt soba. No kad je prišao otvorenim vratima Wrathove radne sobe, Kralj ga je umalo pokosio.

»... jebeno sranje, gibam odavde.« Wrath je glasno zatvorio dvostruka vrata za sobom i uputio se prema vrhu velikog stubišta. »Prokletstvo, i ja sam brat, dopušteno mi je ići tamo...«

»Gospodaru, ne možeš u Grobnicu.«

Kad je George, Kraljev pas vodič, zacvilio iz udaljenog kutka zatvorene radne sobe, posljednji čistokrvni vampir na svijetu gromoglasno je jurnuo niz stepenice.

»Wrath.« Tohr je potrčao za njim, ali nije se toliko zamario glasnoćom koraka. »Stani. Ozbiljno ti kažem. Stani.«

Da, bio je uvjerljiv koliko i prometni policajac s crveno-zelenim zastavicama i dvjema slomljenim rukama. Nije skočio pred svog vladara. Nije ispružio ruku niti ga njome zgrabio i prisilio Kralja da ostane u kući. A definitivno ga neće ni spriječiti da ode u Grobnicu. U kojoj je Qhuinn.

U kojoj je i Xcor.

Jer, hej, ako već mora čuvati Kralja, onda mora ići kamo god taj mužjak ide, zar ne? A ako ga to pukim slučajem odvede do mjesta na kojem se nalazilo to kopile? Paaaa, nije on za to kriv. Osim toga, s obzirom na Wrathovo raspoloženje? Svaki argument o ostajanju doma bio bi traćenje vremena. Kralj je uvijek bio razborit — osim kad nije. A kad taj crnokosi kučkin sin s crnim naočalama odluči da će nešto napraviti, ili da neće, ama baš nitko ga ne može razuvjeriti.

Jedino bi Beth mogla biti iznimka — premda ni to nije bilo pravilo.

Kad su on i Wrath stupili u predvorje i prešli preko mozaika koji je prikazivao rascvjetano stablo jabuke, Tohr je naoko ozlojeđeno izjavio: »Ozbiljno. Neka se drugi za to pobrinu. Stani.«

Wrath nije oklijevao niti se zaustavio. Iako je bio slijep, toliko je dobro poznao palaču da je mogao predvidjeti broj koraka, smjer, čak i visinu na kojoj se nalazila golema kvaka na koju je ciljao. Ako tako nastavi, u nanosekundi će već stajati pred špiljom na sjevernoj strani planine.

Samo što... Kad su se ulazna vrata rastvorila, a hladan zrak ušao unutra, Tohr je duboko udahnuo.

I istog mu se trena vratio razum.

Samo malo, pomislio je. Kojeg vraga on izvodi?

Jedna stvar je kad puknete nasamo — a sasvim druga ako podbacite na mjestu osobnog čuvara i dopustite Kralju da se dovede u situaciju koja bi mu mogla

ugroziti život. Osim toga, P. S., bilo je apsurdno glupo željeti ubiti Xcora zato što je pucao na Wratha i istovremeno namjerno pustiti Kralja da ušeta u moguću zasjedu. Banda kopiladi bila je nepredvidiva kao nikad prije. Što ako se nešto izjalovilo s Qhuinnovom iznenadnom pobunom i Xcor se nekako oslobodio? Našao svoje dečke? Napao Bratstvo?

Kad je Wrath preletio preko predvorja i izašao van u noć, Tohr je odlučio vratiti se na zadatak koji mu je zadan.

Skočio je ispred njega i ispružio ruke prema prsima svog vladara.

Zureći u njegove crne naočale, rekao je: »Stani malo, ne mogu te pustiti da odeš u Grobnicu. Ma koliko ja htio imati jebenu izliku da odem tamo i riješim Xcora na svoj jebeni način, ne bih mogao živjeti sa sobom kad bi...«

Aha. Bok!

Bez ijedne dodatne riječi ili nećkanja, Wrath se dematerijalizirao. Što je samo dokazalo da je Tohr imao pravo i da Kralj radi što god mu se prohtije — kao i da je bilo vraški glupo ne zaustaviti ga već gore na velikom stubištu.

»Prokletstvo!« Tohr je promrmljao i izvadio oba pištolja iz korica.

Njegovo vlastito dematerijaliziranje prekinulo je psovke koje su mu frcale kroz ugašeni mozak. A onda je ponovno preuzeo oblik u gustoj šumi, na istom onom mjestu s kojeg je izbačen prije manje od sat vremena.

O... Bože.

Krv. Na snažnom, ledenom vjetru... mogao je nanjušiti Xcorovu krv.

Kučkin sin je bio vani? Koji vrag? Naime, smrad nije dopirao iz daljine, nije to bio miris ozljede koji dopire iz unutrašnjosti špilje.

Ne, bio mu je točno pod nogama, među otpalim iglicama borova i zemljom. Trag.

Bježanja.

Premda je urođeni instinkt da krene za mužjakom umalo pobijedio, Wrath je ipak bio važniji. Okrećući se na petama, potrčao je prema svom vladaru.

»Gospodaru!« Tohr je skenirao okolinu, tražeći znakove kretanja. »Koji vrag se s tobom događa! Moramo te maknuti odavde!«

Wrath ga je ignorirao i uputio se ravno prema špilji odakle su dopirali glasovi braće prema kojima se orijentirao. Tohr je pomišljao na to da zaustavi mužjaka, no bolje mu je bilo unutra s Bratstvom nego da vani u šumi bude laka meta.

Čovječe, čeka ih ozbiljan razgovor nakon ovoga.

Odlična noć za ukućane. Jebote.

Unutra je miris krvi bio još opojniji, i da, u prsima je osjetio žalac ljubomore. Qhuinn je očigledno napao gada. No nešto je debelo pošlo po zlu. Primijetio je otiske bosih nogu i trag krvi koji je vodio iz špilje, a i Qhuinn je krvario. Taj je miris bio jednako snažan.

Je li brat još živ? Je li ga Xcor nekako savladao i oteo mu ključ? Kako je to uopće moguće? Xcor je bio napola mrtav na nosilima.

Kad su Tohr i Kralj zašli dublje u špilju, baklje pored vrata pružale su svjetlost koju su mogli dalje pratiti, a onda su se on i Wrath pridružili ostalima. Tohr se

suočio sa situacijom koja je bila neočekivana koliko i neobjašnjiva.

Qhuinn se nalazio s unutrašnje strane velikih vrata *sanctum sanctorum*, sjedio je na kamenom podu oslonjen laktovima o koljena. Krvario je na nekoliko mjesta, a plitko disanje davalo je naslutiti da mu je vjerojatno slomljeno nekoliko rebara. Odjeća mu je bila sva neuredna i umrljana krvlju koja je bila njegova i, po svemu sudeći Xcorova, a zglobovi na rukama bili su mu natučeni.

No nije to bilo ono najčudnije.

Ključ se nalazio s vanjske strane vrata. Stajao je na zemljanom podu kao da ga je netko namjerno tamo ostavio.

Trojica braće stajala su oko ključa kao da bi svakog trena mogao eksplodirati, a uokolo njih svi su se međusobno pokušavali nadglasati. No brbljanje je završilo čim je skupina registrirala Wrathovu prisutnost.

»Koji vrag«, netko je rekao.

»Isuse, Marijo i Josipe!« Okej, to je bio Butch. »Koji vrag?«

Još se braće pridružilo sa sličnim uzvicima, ali Kralj to nije htio slušati. »Što gledam?! Neka mi netko kaže što gledam!«

U tišini koja je uslijedila, Tohr je čekao da se javi prvi dobrovoljac koji će mu ukratko prepričati situaciju.

Samo što se nitko nije ohrabrio.

U redu, fućkaš sve, pomislio je Tohr. »Qhuinn je pri svijesti, krvvari, zaključan je u Grobnici. Ključ...« Tohr je odmahivao glavom promatrajući vrata. »Ključ se nalazi s naše strane vrata. Qhuinn, je li Xcor s tobom unutra ili nije?«

Doduše, trag krvi kroz šumu već je odgovorio na to pitanje.

Qhuinn je pognuo glavu i protrljao tamnu kosu, polako kružeći dlanom po zamršenim pramenovima. »Pobjegao je.«

Okeeeeeej, sad malo o psokama. Kao da je svakom bratu ponaosob na nogu pao jebeni klavir, a psokve su bile analgetik.

Osjećaj da se nešto hitno mora poduzeti natjerao je Tohra da se prvi pribere. Odvrativši pogled, izvadio je mobitel, upalio lampicu i počeo s pretraživanjem. Pratiti neuredne otiske u pijesku i zemlji bilo je prilično lako pa ih je pratio sve do ulaza u špilju. Xcor je teturao prije nego hodao, kretnje su mu očigledno bile kompromitirane jednomjesečnim ležanjem kao i onime što se odigralo kad su on i Qhuinn navalili jedan na drugog.

Kad je Tohr ponovno izbio u gustu šumu, čučnuo je i napravio krug malenom lampom. Iza njega se čula žustra rasprava između Wratha i Bratstva, duboki su glasovi odjekivali kamenim zidovima, no on ih je samo zanemario. Hodajući naprijed, ugasio je svjetlo i vratio mobitel u džep. Nije ponio kaput kad je napustio palaču, ali noćna temperatura od -3 stupnja nije mu smetala.

Previše se unio u ulogu lovačkog psa, njuškajući zrak.

Xcor je otišao na zapad.

Tohr je počeo trčati, ali ne prebrzo. Budući da je vjetar dopirao iz različitih smjerova, bilo je teško pratiti trag.

A onda je samo nestao.

Okrenuvši se, Tohr se vratio kako bi ponovno pronašao trag krvi... I opet ga izgubio.

»Smrade jedan«, siktao je u noć.

Kako se dovraga to oslabljeno, ranjeno govno uspjelo dematerijalizirati, Tohru nikako nije dolazilo do glave. No, nije mogao osporiti činjenice: jedino moguće objašnjenje zašto je trag iznenada nestajao bilo je to da je gad uspio smoći dovoljno snage i volje da se dematerijalizira.

Da Tohr nije tako jako mrzio kućkinog sina... skoro bi ga i poštovao.

Kad je Xcor ponovno preuzeo fizički oblik, nalazio se gol na vrhu snijegom prekrivenog žbunja, duboko u šumi koja više nije bila borova, već šuma javora i hrasta. Teško dišući, natjerao je oči na poslušnost, a kad se krajolik iznenada izoštrio, znao je da je uspio pobjeći s imanja Bratstva. Opsjena koja je štitila njihov teritorij prekrivajući ga maglicom sad je nestala, a osjećaj za orijentaciju mu se vratio.

Premda i dalje nije imao pojma gdje se nalazi.

Tijekom bježanja iz zatočeništva uspio se dematerijalizirati tri puta. Prvi put na mjesto otprilike pedeset metara od špilje, drugi put malo dalje, možda kilometar i pol niz planinu, a sada ovdje, na ravni dio livade koji je davao naslutiti da se prilično udaljio od planine na kojoj su ga držali.

Bacivši se na leđa, duboko je disao i molio se za snagu.

Neposredna životna prijetnja je nestala, a nesavladiva slabost iznenada ga je obuzela, smrtonosna koliko i bilo koji drugi neprijatelj. Zatim je tu bila i hladnoća koja mu je dodatno oduzimala energiju, usporavala ionako slabašne reflekse i otkucaje srca. No ništa od toga nije ga previše brinulo.

Okrećući glavu, pogledao je prema istoku.

Horizont će se uskoro početi zagrijavati od neminovnog dolaska zore u roku od sat vremena. Čak i u takvom stanju, mogao je osjetiti trnce upozorenja na goljoj koži.

Natjeravši se da podigne glavu s tla, potražio je nekakvo sklonište, špilju možda, ili kakve kamene gromade... preokrenuto, trulo deblo u koje bi se mogao zavući i skriti. Sve što je vidio bila su stabla, krošnja do krošnje, gole grane bile su poput nadstrešnice koja neće pružiti ni približno dobru zaštitu od zore.

Izgorjet će čim se sunce do kraja digne.

Barem će mu tada biti toplo. Barem će tada sve biti gotovo.

Jasno, ma koliko užasna bila takva žrtva, nije bila ništa u usporedbi s onim što bi mu Bratstvo nesumnjivo priuštilo — mučenje koje bi bilo uzaludno, ako su tragali za informacijama o Bandi kopiladi.

Kao prvo, njegovi su vojnici vjerojatno slijedili protokol i preselili se na dragu lokaciju nakon njegovog nestanka. Na kraju krajeva, smrt ili zarobljeništvo bili su jedino objašnjenje za njegov nestanak, a logički nikako nisu mogli zaključiti o čemu se od to dvoje radilo.

Kao drugo, ne bi izdao svoje vojnike sve i da su mu odlučili na živo vaditi utrobu.

Bloodletter ga nije uspio slomiti. Neće ni itko drugi.

S druge strane, sve je to sad bilo nevažno.

Sklupčavši se na bok, privukao je noge k prsima, obujmio se rukama i počeo drhtati. Lišće pod njim nije bilo poput mekanog kreveta, njihovi smrznuti, naborani rubovi urezivali su mu se u kožu. A dok je vjetar šibao krajolik poput krvnika u potrazi za žrtvama, kao da se posebno okomio na njega, gurajući šumske otpatke u svaki njegov kutak i zavijutak, otimajući mu još malo tjelesne topline koja je kopnila.

Sklopivši oči, osjetio je kako mu se djelić prošlosti vraća u misli...

Bio je prosinac njegove devete godine, i nalazio se ispred oronule kolibe sa slamnatim krovom u kojoj su živjeli on i njegova dadilja. I doista, sigurno kao što je i noć svake večeri dolazila, bivao je otjeran odatle, s okovima oko vrata, a unutra su ga primali tek kad bi sunce zaprijetilo na istoku i ljudi izašli iz nastambi. No većinu tih usamljenih, hladnih sati, naročito tijekom zimske sezone, privijao bi se uz vanjski zid svog doma, mičući se na povodcu samo kako bi se sklonio s udara vjetra.

Želudac mu je bio prazan, a takav će i ostati. Nitko od pripadnika njegove vrste u tom majušnom selu nikad mu nije prilazio kako bi mu ponudio nešto hrane, premda je skapavao od gladi, a njegova bi ga dadilja hranila samo kad je morala — čak i tada, bili bi to tek otpaci onoga što je ona prethodno jela.

Primaknuvši prljave prste usnama, napipao je deformaciju između gornje usne i korijena nosa. Taj je defekt od uvijek bio tu, a zbog njega ga je njegova vlastita mamen potjerala iz sobe u kojoj ga je porodila, predavši ga smjesta dadilji u ruke. Budući da nitko drugi za njega nije mario, nastojao je biti dobar prema toj ženki, učiniti je sretnom, no ona kao da ničim nije bila zadovoljna — i kao da je uživala kad bi mu govorila, opet i iznova, kako ga je njegova rođena mamen otjerala da ga nikad više ne vidi, kako je bio obično prokletstvo časne ženke plemenite krvi.

Najbolje što je mogao činiti bilo je da se skloni dadilji s puta, da joj se makne iz vidokruga, van iz njezinog doma. Pa ipak mu nije dala da pobjegne. Svojedobno je i to pokušao i uspio dospjeti tek do ruba polja koja su okruživala njihovo seoce. Čim je primijetila da ga nema, došla je za njim i toliko ga isprebijala da se sav šćućurio plačući dok ga je mlatila, preklinjući je da mu oprost, premda ni sam nije znao što.

Tako je završio u okovima.

Metalne karike sezale su od hrapavog okovratnika do željezne poluge za vezivanje konja na zidu trošne kućice. Za njega više nije bilo lutanja, više nije bilo mijenjanja položaja osim ako se nije morao olakšati ili skloniti od nečega. Gruba koža oko vrata na mjestima mu je izderala kožu, a kako se nikad nije skidala, rane nisu mogle ni zarasti. No on je oдавно naučio da treba izdržati.

Njegov život, takav kakvog je jedino poznao, radio se samo o izdržavanju.

Privijajući koljena uz mršave grudi, spojio je ruke oko košćatih nogu i zadrhtao. Njegova se odjeća sastojala samo od jednog iznošenog vunenog ogrtača koji mu je dala dadilja i jednog para muških hlača koje su bile toliko velike da ih je mogao uže tom vezati ispod pazuha. Stopala mu bijahu bos, no ako ih je držao ispod ogrtača, ne bi se smrznula.

Dok je vjetar nadirao kroz ogoljena stabla, zvuk koji je proizvodio nalikovao je zavijanju vukova pa bi razrogačio oči pretražujući kretnje u tami, u slučaju da je ono što je čuo doista i bilo vučje naravi. Užasavao se vukova. Ako jedan od njih, ili čitav čopor, nagrme na njega,

pojest će ga, u to je bio siguran, budući da zbog lanaca nije mogao ni pobjeći ni popeti se na stablo, niti je mogao dosegnuti vrata kolibe.

A nije vjerovao ni da bi ga njegova dadilja došla spasiti. Ponekad je čak vjerovao da ga je okovala vani upravo u nadi da će ga nešto pojesti te da će ga se tako, ubije li ga prirodna nepogoda ili nešto iz divljine, osloboditi a da ona za to neće izravno biti kriva.

No kome je odgovarala nije znao. Ako ga se njegova mamen odrekla, tko je plaćao njegovo uzdržavanje? Njegov otac? Identitet tog mužjaka nikad mu nisu otkrili, a ni on se nikada nije pojavio...

Kad se jezovito zavijanje prolomilo kroz noć, sav se stisnuo.

Bio je to vjetar. Morao je biti... samo vjetar.

Tražeci nešto čime bi smirio um, zagledao se u toplo žuto svjetlo koje je dopiralo kroz jedini prozor kolibice. Treperava se svjetlost poigravala vijugavim viticama uvele maline koja je okruživala kolibu, na što se trnovito grmlje pomicalo kao da je živo — a on nastojao ne vidjeti ništa zlokobno u tom neprestanom kretanju. Umjesto toga, usredotočio se na svjetlost i pokušao se zamisliti pored unutarnjeg ognjišta, kako grije ruke i stopala, kako mu se slabašni mišići opuštaju nakon bjesomučnog skrivanja od hladnoće.

U svom jalovom sanjarenju zamišljao je dadilju kako mu se osmjehuje i pruža mu ruke, pozivajući ga da se ušuška u sigurnost njezina krila. Maštao je kako mu miluje kosu, ne mareći za to što je prljava, kako mu nudi hranu, čistu i netaknutu. Nakon toga bi se okupao, oprao kožu, skinuo okovratnik. Mastima bi njegovao ono što ga je boljelo, a onda bi mu ona rekla da ne mari za to što nije savršen.

Oprostila bi mu što postoji, prišapnula mu da ga je njegova mamen zapravo voljela i da će uskoro doći po njega.

A onda bi napokon slatko zaspao, i patnjama bi došao kraj...

Ponovno je zavijanje prekinulo njegova maštanja pa se opet pribrao, pretražujući još jednom okolno grmlje i mršava stabla.

Uvijek je bilo tako, uvijek se vrzmao naprijed-natrag između osjećaja da mora biti svjestan svoje okoline u slučaju napada... i toga da traži skrovište u vlastitom umu kako bi izbjegao ono od čega se nikako nije mogao izbaviti.

Uguravši glavu pod rame, opet je sklopio oči.

Postojala je još jedna maštarija kojom se razonodio, premda ne tako često. Zamišljao je da njegov otac, o kome dadilja nikad nije govorila, ali koga je Xcor zamišljao kao hrabrog ratnika njihove vrste, dolazi na ratnome konju, spašava ga i odvodi odatle. Zamišljao je kako ga veliki ratnik doziva, poziva k sebi i smješta u sedlo, ponosno ga nazivajući »sine«. U galopu bi odjurili dalje, a konjska bi mu griva šibala lice u potrazi za pustolovinama i slavom.

Ruku na srce, vjerojatnost da će se to dogoditi bila je jednako mala kao i ta da će ga dadilja pozvati u kolibu...

Negdje u daljini, kloparanje konjskih kopita signaliziralo je da se netko približava i na trenutak mu je srce poskočilo. Zar je uspio prizvati svoju mamen? Svoga oca? Zar se nemoguće napokon ostvarilo...

Ne, nitko nije jahao. Radilo se o nevjerojatoj kočiji, pravoj kraljevskoj kočiji s pozlaćenom nosiljkom i parom identičnih bijelih konja. Bili su tu čak i nosači otraga i uniformirani kočijaš sprijeda.

Radilo se o pripadniku glimere, o nekom plemiću.

Doista, kad je nosač skočio s kočije i pomogao ženki u otmjenoj haljini i krznenom kaputu da siđe, Xcor nikad nije vidio ništa ljepše niti nanjušio ništa upola mirisnije.

Promijenivši položaj kako bi povirio iza ugla kolibice, lecnuo se kad mu se gruba koža okovratnika ponovno urezala u ključnu kost.

Veličanstvena ženka nije se ni trudila kucati već je naredila svom kočijašu da širom rastvori škripava vrata. »Hharm se združio s njom kad mu se rodio mužjak. Gotovo je. Slobodna si — više te neće ovdje zadržavati.«

Dadilja se namrštila: »Što to govorite?«

»Istinu. Otac je pomogao s izdašnim mirazom koji je zahtijevao. Naša je rođakinja sada njegova zakonska šelana, a ti si slobodna.«

»Ne, to ne može bit'...«

Kad su se dvije ženke povukle u kolibu, a mužjake ostavile vani, Xcor se s mukom pridignuo na noge i povirio kroz prozor. Kroz debelo, mjehuričasto staklo promatrao je dadiljine reakcije šoka i nevjerice. Doduše, mora da se druga ženka malo smekšala jer je nastala pauza... a zatim i velika promjena.

Doista, golema je radost iznutra oblila njegovu dadilju da je nalikovala hladnome ognjištu koje se ponovno rasplamsalo, više nije bila oronula avet ružnoće kao prije, već nešto sasvim drugo.

Sva je zablistala, čak i u svojoj otrcanoj odjeći.

Usne su joj se micale, a premda joj nije mogao čuti glas, jasno je razumio kad je rekla: Slobodna sam... Slobodna sam!

Kroz valovito staklo, promatrao ju je kako se osvrće oko sebe kao da traga za važnim stvarima.

Napušta ga, zaključio je u panici.

Kao da mu je pročitala misli, njegova se dadilja zaustavila i kroz prozor pogledala u njega dok su joj plameni jezičci plesali po rumenom i uzbuđenom licu. Ne skidajući pogled s nje, molećivo je položio dlan na prljavo prozorsko staklo.

»Povedi me sa sobom«, šapnuo je. »Ne ostavljaj me tako...«

Druga je ženka pogledala u njegovom smjeru, a način na koji se lecnula davao je naslutiti da joj se želudac okrenuo samo pri pogledu na njega. Rekla je nešto njegovoj dadilji, a ona koja je cijeli njegov dotadašnji život skrčila o njemu, nije odmah odgovorila. No onda joj se lice stisnulo, a držanje uspravilo kao da priprema samu sebe za neminovnu surovost.

Počeo je lupati po staklu: »Ne ostavljaj me! Molim te!«

Dvije su mu ženke okrenule leđa i pojurile van, a on je potrčao za njima ne bi li ih dostigao prije nego se popnu u kočiju.

»Povedi me sa sobom!«

Pojurivši naprijed, došao je do kraja lanca i pao na zemlju kad ga je ovaj stisnuo za vrat, teško sletjevši i ostavši bez zraka.

Ženka u otmjenoj odjeći nije se obazirala dok je skupljala svoje haljine i poginjala glavu kako bi se uvukla u unutrašnjost kočije. Njegova je dadilja hitro požurila za njom, položivši dlan na sljepoočnicu kako ga ne bi pogledala.

»Pomozi mi!« Grebao je uže, trgao meso. »Što će biti sa mnom!!«

Jedan od nosača zatvorio je pozlaćena vrata. Slugan je na trenutak oklijevao prije nego se popeo natrag na svoje mjesto na kočiji.

»Postoji sirotište nedaleko oдавde«, grubo je rekao. »Oslobodi se i otiđi pedeset lochena na sjever. Tamo ćeš pronaći ostale.«

»Pomozite mi!« vrištao je Xcor kad je kočijaš pucnuo uzdama, konji poskočili, a kočija se otkotrljala niz zemljani put.

Nastavio je vikati i kad su ga sasvim napustili, dok su zvukovi njihovog udaljavanja postajali sve tiši u daljini... Sve dok se više nisu čuli.

Dok je vjetar puhao u njega, a tragovi koje su suze ostavile na njegovom licu pretvarali se u led, srce mu je tutnjalo u ušima zbog čega ništa više nije mogao čuti. U naletu tjeskobe, toliko se zagrijao od napetosti da je skinuo ogrtač sa sebe, a iz vrata mu se cijedila krv, prekrivajući mu gola prsa i prevelike hlače.

Pedeset lochena? Sirotište?

Da se oslobodi?

Tako jednostavne riječi, iz usta osobe prljave savjesti. Ali koje su njemu bile beskorisne.

Ne, pomislio je. Sad se mogao osloniti samo na sebe.

Iako se želio sklupčati u loptu i plakati od straha i tuge, znao je da se mora negdje skloniti jer mu je skrovište bilo prijeko potrebno. S tim na umu, skupio je sve svoje emocije na hrpu i objema rukama dohvatio lanac. Nagnuvši se unatrag, povukao je svom snagom, nastojeći ga otkaćiti od zida, pri čemu su karike zasiktale.

Dok se tako napinjao, palo mu je na pamet da kočija nije mogla dospjeti daleko. Možda ih još stigne uhvatiti ako se samo oslobodi i potrči..

Još si je govorio da žena koja je upravo otišla nije njegova mamen koja mu je cijelo vrijeme lagala. Ne, bila je to obična služavka nepoznatog položaja.

Bijaše nepodnošljivo promatrati je ikako drugačije.

Dvanaesto poglavlje

Doimalo se prikladnim da Qhuinn braću promatra kroz željezne rešetke — premda mu ih se zapravo nije ni gledalo. Ali, da, razmak između njega i ostalih živućih stvorenja koji su omogućila stara, neprobojna vrata doimao se kao najbolji mogući rasplet događaja.

Nije bio spreman ni za kakvo društvo.

A bilo je očito da ni oni nisu bili baš presretni zbog njega.

Sjedio je na golom kamenom podu špilje leđima naslonjen na dio police s posudama koji je uspio ostati u jednom komadu i promatrao članove Bratstva kako vrebaju i reže s druge strane željeznih vrata, koračajući naprijed-natrag i sudarajući se jedan s drugim dok urlaju na njega. Dobra vijest — doduše, samo marginalno »dobra«, pretpostavljao je — bila je ta da su zvukovi drame bili do kraja prigušeni što je pripisao ili triku svemira ili tome da ga je izdao krvni tlak i tako stišao sav svijet oko njega.

Svejedno. Ionako je već bio stručnjak u *jebotologiji*. Nema te psovke koju bi ga njihovi najkreativniji umovi mogli naučiti a da je on već nije iskoristio.

Osim toga, s obzirom na činjenicu da je upravo on bio objekt u svakoj njihovoj rečenici? Kome to sad treba... Već je dovoljno iskritizirao samoga sebe u vlastitom umu, hvala lijepa.

Pogruvši glavu, sklopio je oči. Loša ideja. Bol u boku ga je ubijala, a bez nečega što bi mu odvratilo pažnju, bol je poprimala divovske razmjere. Mora da je nešto slomio u tom dijelu. Možda je zadobio napuknuće jetre ili bubrega ili...

Kad je osjetio nalet mučnine u želucu, otvorio je oči i pogledao u suprotnom smjeru od zoološkog vrta moralnih osuda. Toliko o razbijanju. Od polomljenih nosila, razbijene medicinske opreme, slomljenih posuda i masnih, crnih srca po kamenom podu... Kao da je uragan prošao kroz špilju.

Drugo mjesto koje je uneredito. Ako brojite pucnjavu u Laylinoj sobi.

Premda se zbog ovog ovdje doista i kajao.

Ono drugo? Da, bilo mu je žao i zbog toga — ali po pitanju svojih argumenata i svoje djece nije namjeravao popustiti.

Jauknuvši, najprije je ispružio jednu nogu, a zatim drugu. Na hlačama je bilo krvi. Kao i na čizmama. Zglobovima. Vjerojatno mu je bila potrebna zdravstvena njega, ali on je nije želio...

Iznenadna tišina privukla mu je pažnju pa je opet pogledao prema vratima. Super. Jebeno fantastično.

Kralj je stajao točno ispred željeznih rešetki i izgledao je kao furija u čizmama. Očigledno je želio nasamo pogledati izbliza što se dogodilo pa mu je Vishous pristupio i stavio ključ u bravu s vanjske strane, a lokot je glasno zazvečao kad je popustio i dopustio vratima da se otvore.

Wrath je bio jedini koji je ušao, a zatim su ih zaključali unutra. Je li to bilo zato

da spriječe ostalu braću od napada na Qhuinna? Ili da njega spriječe da pobjegne od onoga što mu je Kralj namjeravao učiniti?

Odluke, odluke.

Kad se Wrath primaknuo, a zatim zaustavio, Qhuinn je spustio pogled iako je mužjak pred njim bio slijep. »Ovo je trenutak u kojem me izbacuješ iz Bratstva?«

Prokletstvo, užasno su velike te čizme, mračno je pomislio. Iz gotovo horizontalnog kuta odakle ih je promatrao, doimale su se poput dva Subaru automobila.

»Jebeno me umara nalaziti se s tobom ovako«, prasnuo je Wrath.

»Onda nas je dvojica.«

»Želiš li mi reći što se dogodilo?«

»Pa i ne baš.«

»Da to parafraziram, smrade. Reći ćeš mi što se dogodilo, inače ću te držati zaključanog na ovom mjestu sve dok od tebe ne ostanu samo kosti.«

»Znaš, brze dijete nikad ne uspijevaju dugoročno.«

»Uspijevaju ako uzimaš nadomjestak željeza.«

Qhuinn je pogledao pištolj u koricama ispod Wrathove goleme lijeve ruke. Iako Kralju oči nisu funkcionirale, mogli ste se kladiti da će metkom pogoditi što god poželi ravnajući se samo prema sluhu.

»Znaš što«, rekao je Wrath, »malo ću ti olakšati. Možeš preskočiti dio u kojem objašnjavaš zašto si mislio da je dobra ideja doći ovamo i napasti mog zatvorenika bez dopuštenja. To mogu sam proključiti. Radije mi reci kako te je uspio zaključati unutra.«

Qhuinn je protrljao lice, ali nije to radio dugo. Od te mu se kretnje još više uzbunio želudac — osim toga, osjećao je i glavobolju. Da nije zadobio potres mozga?

Nakašljao se. »Kad je Phury otišao, dao mi je ključ da se zaključam unutra s Xcorom. Pa sam to i učinio.«

Bio je to novi protokol. Kad su tek zarobili Xcora, tko god da je bio na dužnosti, bio je izvana zaključan sa zatvorenikom. S vremenom su promijenili tu praksu iz praktičnih razloga, što zbog učestalih mijenjanja dežurstava što zbog liječničkih pregleda i davanja lijekova. Može biti da su se malo opustili nakon što je gad cijelih mjesec dana samo ležao na nosilima kao ružan primjerak moderne umjetnosti.

»I?« zarežao je Wrath.

»Nešto me omelo... pa sam zaboravio izvaditi vražji ključ iz brave.«

»Nešto te... omelo. Što? Plan da sve porazbijaš?« Kad je Kralj rukom pokazao na porazbijane posude kao da ih je mogao vidjeti, bilo je očito da je smrad *degrada* došao i do njegovog nosa. Osim toga, halo, i dečki iz galerije žalili su se na nered. »Koji kurac, Qhuinn. Ozbiljno, jesi li poludio?«

»Da, mislim da jesam.« Lako pitanje. Ha-ha. »Ili je to bilo retoričko pitanje na koje nisi tražio odgovor? Hej, a zašto ne bismo prestali pričati o Xcoru pa da mi kažeš što ćeš učiniti s onom njegovom ženkom, Laylom.«

Toliko o nagonu za povraćanjem.

U tišini koja je uslijedila, Wrath je prekrizio ruke preko prsa, a bicepsi su mu se toliko napeli da bi i The Rock pored njega izgledao kao štreberko. »Trenutačno ne razmišljam o ukidanju *njezinih* roditeljskih prava.«

Qhuinn je grubo podignuo pogled, a zatim se morao nakašljati kako se ne bi izbljuvao dok mu je u glavi tutnjalo. »Molim, što?! Ona počini izdaju pomažući našem neprijatelju...«

»A ti si upravo pustio zatvorenika Bratstva da slobodno odšeta jer si izgubio jebeni razum. Dakle, možemo li prestati pričati o izdaji? Samo ćeš dodatno zaglibiti, vjeruj mi.«

Nije bilo lako pobiti činjenice, pomislio je Qhuinn. Sva sreća pa njegovi osjećaji nisu marili za logiku.

»Samo mi reci da ćeš je maknuti iz kuće«, rekao je. »I da će moje mlado ostati sa mnom. Samo do toga mi je stalo.«

Na djelić sekunde Qhuinn se sjetio gluposti koju je Xcor izjavio prije nego se gad odvuкао dalje. Nekakva sranja o Layli. Ljubavi. O tome kako više ne želi ubiti Wratha.

Da, kao da će mu povjerovati.

Kralj ga je gledao iza tamnih naočala. »Što ću ja učiniti ili neću učiniti nije tvoja stvar.«

Samo malo. Zar postoji mogućnost da...

»Ozbiljno!« Qhuinn je pokušao ustati, ali nije išlo. Bilo kako bilo, čak i dok se naprezao i povraćao u stranu, nastavio je govoriti kroz mučninu. »Izgubila je svoja prava! Hranila je neprijatelja!«

»Ako je Xcor toliki neprijatelj, onda zašto je za sobom ostavio ključ?«

»Molim?«

Wrath je prstom pokazao prema vratima. »Xcor te zaključao unutra, ali ostavio je ključ. Zašto bi to učinio?«

»Jebeno ne znam!«

»Da, a sad ga to ne možemo pitati, zar ne?« prasnuo je Wrath.

Qhuinn je odmahnuo glavom. »I dalje nam je neprijatelj. Uvijek će biti naš prokleti neprijatelj. Baš me briga što je rekao.«

Wrathove crne obrve ponovno su se spustile nisko ispod rubova umnih naočala. »Onda, što ti je rekao?«

»Ništa. Ništa mi nije rekao«, Qhuinn je iskesio očnjake. »I bez brige, vratit ću ga. Ulovit ću tog gada i...«

»Samo sanjaj. Od ovog si trenutka suspendiran s aktivne dužnosti.«

»Molim!« Qhuinn je ustao iako se osjećao kao da će povratiti zeleno po Kralju, kao u *Egzorcistu*. »Gluposti!«

»Prešao si granicu, a ja to neću tolerirati. A sad, budi dobar mali sociopat i začepi dok te vode na liječenje.«

U naletu atomske ljutnje, gnjev je ponovno izbio na površinu i blokirao Qhuinnov mozak — a dok se svijest povlačila pred paklenim bijesom, tek je donekle

bio svjestan da mu se usnice pomiču kao da više na Kralja. No, nije imao pojma što mu govori.

»Znaš što?« Wrath gaje prekinuo ozlojeđenim glasom. »Gotovi smo, ti i ja.«

Bilo je to posljednje što je Qhuinn čuo.

Posljednje što je vidio? Kraljevu golemu šaku kako leti prema njegovoj vilici.

Toliko o vatrometu, a kad je i struje nestalo, nestalo je i svih lica oko njega, noge su ga izdale pa je cijelom težinom kao čunj za kuglanje pao na pod špilje.

Posljednje što je pomislio prije nego se onesvijestio u padu?

Dva potresa mozga jedan za drugim divno će djelovati na njegovo mentalno zdravlje. Da, baš mu je to sad trebalo.

Gore u svojoj sobi u palači Bratstva, Layla je stajala nad krevetićima, pogledom prelazeći s jedno na drugo usnulo mlado. Lyric i Rhamp nalikovali su anđelčićima, lišća su im bila roza i s debeljuškastim obrazčićima, glatkom kožom, trepavice tamne i sklopljene, izvijene obrve kao krilca. Oboje su duboko disali kao da se naporno trude postati veći, jači, pametniji.

Stvaranje na djelu, Čuvardevina vrsta živjela je dalje. Čudo. Besmrtnost za smrtnike.

Kad je iza sebe osjetila nečiju prisutnost, grubim i tihim glasom je rekla. »Bolje ti je da izvadiš pištolj.«

»Zašto?«

Preko ramena je pogledala u Vishousa. Brat je tek jednim korakom ušao u sobu, kao glasnik propasti. Što je, zapravo, i bio.

»Ako želiš da ih napustim, morat ćeš me otjerati u Sjenosvijet.«

Nije ju čudilo što je Wrath poslao upravo Vishousa da je odvede. V je bio poput ledenjaka, ratnik je bio hladan i tvrdoglav, bilo ga je nemoguće odgovoriti od ciljeva koje bi si postavio. Ostali mužjaci u kući? Naročito oni koji su imali mlado, Phury kao Primužjak ili Tohr koji je izgubio družicu i vlastito mlado? Bilo kojeg od te braće možda bi i mogla nagovoriti da se predomisli i dopusti joj da ostane ili barem da sa sobom povede svoga sina i kćer.

Ne i Vishousa.

A u njezinom slučaju, možda ni Tohra. Želio je ubiti mužjaka s kojim je izdala Bratstvo.

Pogledala je u pištolj ispod V.-ovog pazuha. »Onda?«

Vishous je samo odmahnuo glavom. »To neće biti potrebno. Hajde, idemo.«

Okrenula se prema djeci. »Je li ga Qhuinn ubio? Xcora? Je li mrtav?«

»Fritz je vani. Čeka nas duga vožnja. Odlazimo smjesta.«

»Kao da sam komad prtljage kojeg moraš preseliti.« U njoj više nije bilo suza, užas zbog onog što se događalo bio je toliko velik da je sasvim otupjela. »Je li Xcor mrtav?«

Kad je Vishous opet progovorio, nalazio se tik iza nje, glas mu se čuo sasvim blizu njezinog vrata od čega su joj se dlake na njemu uzbunjeno nakostriješile.

»Razmišljaj logički...«

Okrenula se i zaškiljala. »Da se nisi usudio reći da sam ja ta koja je nerazumna jer ih ne želim ostaviti.«

»Onda nemoj zaboraviti položaj u kojem se nalaziš.« S rukom u rukavici gladio je kozju bradicu. »Mogla bi izgubiti sva prava na njih, bez obzira na to što si ih rodila. Ali ako smjesta pođeš sa mnom, garantiram ti — *garantiram* — da će vrlo brzo opet biti s tobom, možda čak već sutra navečer.«

Layla se obgrlila rukama. »Nemaš toliku moć.«

Njegova obrva, ona pored koje su se nalazile tetovaže, se izvila. »Ja možda i nemam, ali one imaju.«

Kad se odmaknuo u stranu i pokazao prema vratima, dlanom je prekrila usta. Jedna po jedna, sve ženke iz kuće ušle su u sobu, a čak i u usporedbi s Vishousom, doimale su se opako kad su napravile polukrug oko nje. Čak je i Autumn bila s njima.

Beth, Kraljica, prva je progovorila, a glas joj je bio veoma tih, očigledno zato što nije htjela uznemiriti mlado. »Razgovarat ću s Wrathom. Čim se vrati s treninga. Riješit ćemo ovo. Ne zanima me što se dogodilo između tebe i Xcora. Kao majka majci, stalo mi je samo do tebe i djece. A moj će muž shvatiti što želim reći. Vjeruj mi.«

Layla je praktički skočila Kraljici u zagrljaj, a dok ju je Beth čvrsto grlila, Bella im je prišla i pogladila Laylu po kosi.

»Pazit ćemo na njih dok te nema«, rekla je Z.-ova ženka. »Sve mi. Niti sekundu neće ostati sami, stoga se nemoj brinuti.«

I Cormia im je prišla, svijetlo zelene oči Odabranice bile su suzne. »Cijeli ću dan biti ovdje u sobi.« Pokazala je prema krevetu. »Neću ih ostaviti.«

Ehlenu, Rehvova *šelan*, je kimnula »Kao medicinska sestra, pazila sam na stotine mladih. Znam sve o bebama. Ništa im se neće dogoditi, obećavam ti.«

Ostale su potvrdno kimnule, a jedna je Layli dodala maramicu. Tako je shvatila da se opet rasplakala.

Odmičući se od Beth, nastojala je šmrcati tiho koliko je mogla. Htjela je nešto reći, htjela je izraziti i svoj strah i svoju zahvalnost...

Kraljica je stavila ruke na Laylina ramena. »Tvoja majčinska prava neće ti biti oduzeta. To se neće dogoditi. A ja znam točno kamo ideš. To je sigurna kuća, jako dobro zaštićena — V. ju je osigurao, sama sam je uredila kad ju je Bratstvo kupilo, prije godinu dana.«

»Sigurna je«, izjavio je Vishous. »Kao trezor u banci. A danju ću ti ja biti cimer.«

»Dakle, čuvaju me?« Layla se namrštila. »Jesam li zatvorenica?«

Brat je samo slegnuo ramenima. »Zaštićena si. To je sve.«

Nema šanse da je to sve, pomislila je. No, više ništa nije mogla učiniti. Bilo je to izvan njezine moći, a jako dobro je znala i zašto.

Kad se vratila k Lyric i Rhampu, primijetila je da su joj se suze slijevale niz lice brže nego ih je uspijevala obrisati gnjecavom grudicom u koju se maramica pretvorila. Doista, kad su se ženke ovako pojavile i izrazile svoju podršku, otključale su središte njezinih prsa i gole su emocije opet izašle na vidjelo.

Htjela je uzeti svoje mlado u naručje, pomirisati njihovu slatku kožu, privinuti ih na svoje srce, ljuljuškati im glavice, ljubeći ih. No ako to učini, više ih neće moći ostaviti.

Ruka joj je drhtala dok ih je bolje ušuškavala u njihove tople dekice, ne mogavši učiniti više od toga.

»Moje mlado«, šapnula je. »Mamen će se vratiti. Neću vas... ostaviti...«

Daljnjeg pozdrava nije bilo. Grlo joj se toliko stisnulo da više nije mogla govoriti.

Njezino putovanje do ova dva dragocjena stvorenja kao da je otpočelo u nekom drugom životu, jednom davno kad je osjetila da joj se bliži razdoblje potrebe i kad je preklinjala Qhuinna da joj pomogne. A onda su nastupili beskrajni mjeseci trudnoće i hitan porod.

Putem je doživjela toliko nemogućih situacija, toliko izazova koje nije mogla predvidjeti. No ovaj nije mogla ni zamisliti. Da će morati ostaviti svoje mlado na skrb drugima, ma koliko kompetentni i nježni oni bili, nikad to ne bi očekivala.

Jednostavno je bilo prestravično.

»Idemo«, Vishous je odlučno rekao. »Prije nego nastupi zora i sve se još više zakomplicira.«

Posljednji put pogledavši svoje mlado, Layla je pridignula ruho i izašla iz sobe. Osjećala se kao da je za sobom ostavila i svoje srce i dušu.

Trinaesto poglavlje

Kad se spustila iduća noć, Qhuinn nije bio ni svjestan da je sunce zašlo na zapadnom horizontu. Kao prvo, nalazio se duboko dolje u klinici Centra za obuku tako da promjena položaja velike plamene kugle u korist mjeseca nije bila nešto što je mogao samo tako vidjeti kroz prozor. Kao drugo, ubrizgali su mu onu vrstu lijekova od koje zaboraviš i kako se zoveš, a kamoli koliko je sati. No glavni razlog zbog kojeg mu je promaknuo prestanak dana?

Uza sva sranja koja su mu se događala u životu, doživljavao je najbolju moguću halucinaciju. Ikad.

Svjesni dio njegovog mozga — koji je dotad bio toliko malo prisutan da je bilo kao da su ga izbacili iz auta — bio je itekako svjestan da se ono što mu se čini da vidi preko puta bolničke sobe apsolutno, definitivno ne događa. Evo u čemu je bila stvar. Bio je toliko urokana da su i bol nakon operacije koju su na njemu izveli šest sati ranije i svi događaji od protekle večeri bili privremeno izbrisani iz njegovog pamćenja — što je značilo da je spektakularno napaljen.

Nimalo iznenađujuće. Činjenica da je seronja s golemim seksualnim apetitom odavno je već bila dokazana.

A hej, s obzirom na to kako se ponašao noć ranije, imao je dovoljno ostalih mana zbog kojih bi mogao osjećati razočaranje samim sobom.

Dakle, da, dok je on tako ležao na bolničkom krevetu, dok su cjevčice i tubice ulazile u njega i izlazile kao da je Xcorov dvojniki, jasno je vidio Blaya kako sjedi u kutu na stolici kremaste boje sa zaobljenim naslonom za ruke i niskim naslonom za leđa. Zatvarač na hlačama mu je bio otvoren, a ud mu je stršao vani... Blayev je dlan bio omotan oko njegovog debelog uda, vene koje su mu se spuštale niz mišićavu podlakticu nabrekle su dok se gladio.

»Želiš ovo?« Izmišljeni Blay upitao je dubokim glasom. Qhuinn je zasiktao i ugrizao se za donju usnu — i gle čuda, dok je izvijao kukove, gotovo da i nije osjetio bol od reza na boku. »Da, jebote, da, želim sve to.«

Lažni Blay još se niže spustio na stolici kako bi mogao još više raširiti koljena. A kad je to učinio, crne traperice koje je imao na sebi zategnule su se preko mišićavih bedara toliko da se zatvarač rastvorio do kraja. I... Oo, da, dok se ratnik zadovoljavao, mišići aktivne ruke stiskali su se i opuštali zajedno s mišićima na ramenu, dok je pumpao, lijepo i polako.

Jedva progutavši knedlu, Qhuinnov probušeni jezik žudio je za tim vrhom, tim drškom. Htio se iskupiti za ono što je izašlo iz njegovih glupih usta onda kad je bio bijesan, a seks nije bio loš lijek za to, zbilja nije.

A Lažni Blay će mu to dopustiti.

Plutajući na tom malenom moru iluzije, Qhuinn je osjetio lažno olakšanje koje je dolazilo zajedno s oprostom kojeg nije bilo u stvarnom životu. Prokletstvo, s obzirom na to u kakvom se stanju nalazio ostatak njegovog života, pristat će i na to. U toj maloj fantaziji, pridružiti će se Blayu u nadi da će nekako uspjeti zadržati tu bliskost s pravim mužjakom čim prestane djelovanje lijekova.

»Što mi želiš raditi?« šapnuo je Imaginarni Blay. »Kojim će putem krenuti tvoj jezik?«

Da, dosta je bilo brbljanja. Osjetivši nalet energije, Qhuinn htjede ustati — što i činite kad imate velike planove. Imao je svaku namjeru prijeći preko bolničke sobe, spustiti se na koljena i iscijediti Blaya. A to je trebao biti samo uvod u pomirbeni seks u kojem će uživati idućih dvanaest do petnaest sati.

Dakle, da, pridigao se u vertikalni položaj — no dalje od toga nije dospio. Želudac je povukao okidač granate za koju nije ni znao da je progutao, a onda je izbacio ravno gore u pluća gdje ga je eksplozija opet bacila na krevet i natjerala na povraćanje.

Proklet bio, taj ga je pogodak skroz razbistrio i izbrisao Hipotetskog Blaya i njegov čudesno ukrućeni ud iz prostorije...

Kad je registrirao nečije vrištanje, stavio je dlan na usta kako bi provjerio radi li se možda o njemu. Ne. Usne zapečaćene.

Qhuinn se namrštiio i pogledao u zatvorena vrata.

Što je... Tko je tako vikao? To ne može biti Xcor. Sve i da ga je Bratstvo nekako uspjelo ponovno uhvatiti, nikad ga ne bi doveli ovamo.

Kako god. To nije bio njegov problem.

Pogledavši ulijevo, Qhuinn je izmjerio udaljenost između njega i fiksnog telefona koji se nalazio na stoliću pored kreveta. Oko dvjesto metara. Možda dvjesto pedeset.

Dakle, da je golfer, ne bi imao problema.

Zastenjajući, započeo je proces pridizanja i istežanja ruke koliko je god mogao. Prilično blizu cilju. Još bliže. Iiii... zamalo.

Nakon nekoliko blagih udaraca i malo milovanja vršcima prstiju, napokon je uspio skinuti staromodnu slušalicu s postolja. Čak ju je uspio i staviti na prsa a da mu vražji predmet ne ispadne iz ruke.

Staviti je na uho također je bio mačji kašalj.

Ali, jebeno okretanje broja...

Morao se riješiti IQ-a... To jest, infuzije. Nezgodno, ali neizbježno. Iz otvorenog kraja infuzije na pod je curila neka bistra tekućina dok mu je krv kapljala iz pregiba lakta gdje je ranije bila ubodena cjevčica. Koga briga. Pobrisat će to... kad bude mogao stajati na nogama bez povraćanja.

Zureći u dvanaest dugmadi na finom malom kvadratiću telefona, nakratko se nije mogao sjetiti broja. No očaj je učinio njegovo sjećanje pronicljivijim nego što je imalo pravo to biti pa se sjetio uzorka prije nego redoslijeda brojeva.

Jedno zvono. Dva zvona. Tri...

»Halo?« javio se ženski glas.

Otprilike devedeset sedam posto sunčeve svjetlosti nestalo je s neba kad je Blay otvorio vrata i izišao na novi stražnji trijem svojih roditelja. Hladno, bilo je zbilja hladno, zrak je bio toliko suh da mu se činilo kao da su mu sinusi isisani.

Čovječe, kako je mrzio prosinac. Ne samo zato što je znalo biti jako hladno, već

i zato što je trebalo proći otprilike četiri mjeseca dok vrijeme malo ne popusti i ne morate navlačiti jaknu na sebe svaki put kad idete van.

Zataknuvši cigaretu među usnama, upalio je svoj zlatni upaljač Van Cleef & Arpels — onaj iz četrdesetih koji mu je Saxton dao dok su još izlazili — i dlanom zaštitio veseli narančasti plamen. Prvi je udah bio....

Jebeno grozan.

Napadaj kašlja zamijenio je ono što je trebao biti blaženi susret dvojice starih prijatelja: njegovih pluća i nikotina. No brzo se oporavio i tri udara poslije, već je sve bilo kao prije, od poznate vrtoglavice u glavi osjećao se nestabilnijim na nogama nego što je to zbilja i bio, dim koji mu je silazio niz grlo bio je poput masera koji mu masira jednjak, a svaki je udah bio kao potez kiropraktičara na kralježnici.

Čuo je da je pušenje stimulans. No blago titranje u prednjem dijelu glave poreklo je tu pomisao. S druge strane, bilo je čudno kako ga je sve u vezi s tom lošom navikom smirivalo. Potencijalno smirivanje počelo je istog trena kad je pronašao staru, neotvorenu kutiju Dunhill Redsa u ladici pored kreveta u njegovoj sobi na katu i završilo u tom prvom trenutku polu-mira otkako se pojavio ovdje, prije dvanaest sati, navodno kako bi provjerio stanje majčinog ozlijeđenog gležnja.

Tresao je pepeo u kristalnu pepeljaru koja je pažljivo balansirala na ogradi trijema, a onda bi vratio cigaretu u usta, opet udahnuo, opet izdahnuo.

Fokusirajući se na snijegom prekrivenu livadu iza kuće, bilo mu je žao njegove mame. Morala je napustiti njihov pravi obiteljski dom onda kad su ga napali *degradi* — u epizodi koja je, premda bi mogao živjeti i bez nje, dokazala da čak i računovođe poput njegovog tate i obične ženke poput njegove mame mogu biti opaki igrači, ako baš moraju. Ali, da, nakon takve scene više nisu mogli ostati tamo, a nakon što su se neko vrijeme krpali kod rođaka i živjeli s njima, njegovi su roditelji naposljetku kupili to novo kolonijalno zdanje među farmama i praznim poljima.

Njegova je majka mrzila tu kuću, premda su svi kućanski aparati bili novi, prozori su se lako otvarali i zatvarali, a nijedna podna greda nije škripala. Svejedno, možda joj se baš zbog toga i nije sviđala, no što se moglo — nije to bilo loše mjesto. Deset jutara s dobrim drvećem, velikim trijemom koji je okruživao kuću i, po prvi put, klimatizacijskim uređajem.

Koji vam sjeverno od New Yorka zapravo nije ni trebao osim možda zadnji tjedan u srpnju i prvi tjedan u kolovozu.

No tijekom tih četrnaestak vrućih noći bilo vam je istinski drago da ga imate.

Dok je promatrao zaleđeno jezero s tanašnim stabljikama rogoza i valovitim nanosima snijega, pustio je um da luta kroz raznorazne nekontroverzne maštarije o nekretninama i klimatizacijskim uređajima i lošim navikama koje zapravo i nisu bile tako loše.

Sam bog zna da je to bilo mnogo lakše od onoga što ga je držalo budnim čitav dan.

Kad je tek stigao, noć prije, netom prije zore, nije imao srca reći roditeljima što se dogodilo. Stvar je bila u tome što, kad je Qhuinn rekao da on, Blay, nije otac ono dvoje djece, istim je potezom ukinuo prava koja su njegovi roditelji vjerovali da imaju, prava bake i djeda. Dakle, ne, nije im namjeravao objašnjavati zašto je...

Okrenuo se kad je čuo škripanje vrata iza sebe. »Hej, *mamen*«, rekao je, sakrivajući cigaretu iza leđa. Kao da je nešto zgriješio, a još nije prošao ni vrazju

promjenu.

Svejedno, dobri dečki vole kad su im mame sretne, a Blay je oduvijek bio dobar dečko.

Njegova se *mamen* osmjehnula, no pogled joj je poletio prema pepeljari. Uostalom, kao da nije mogla nanjušiti miris u zraku? Osim toga, nikad mu nije rekla da prestane, premda je dijelila Qhuinnovo mišljenje. Nije bila ljubiteljica pušenja iako se nisu morali brinuti oko raka.

»Telefonski poziv za tebe«, kimnula je preko ramena. »Imaš liniju u očevoj radnoj sobi, ako želiš malo privatnosti.«

»Tko je?«

Pitao je kako bi kupio malo vremena, iako je bilo prilično jasno tko zove, no ona nije za to marila. »Qhuinn. Zvuči... malo čudno.«

»Mogu misliti.«

Blay se opet zagledao u jezero. I opet počeo pušiti jer je iznenada postao napet.

»Ne bih htjela zabadati nos, Blay. Ali znam da se nešto sigurno događa između vas dvojice inače bi i on bio ovdje. Mislim, tvoj Qhuinn nikad ne propušta priliku da dođe jesti ono što spremim.«

»Hoćeš li mu reći da nisam ovdje?« Opet je tapkao cigaretom iznad pepeljare iako na njoj nije bilo puno pepela. »Reci mu da sam upravo otišao. Ili tako nešto.«

»Prekasno. Već sam mu rekla da si tu na trijemu. Žao mi je.«

»U redu je.« Pridržavajući pepeljaru, ugasio je cigaretu. »Bi li ti smetalo kad bih ovo ovdje ostavio? Počistit ću prije nego odem.«

»Naravno.« *Mamen* se odmaknula u stranu, a zatim pričekala širom rastvorenih vrata. Nije se odmah zaputio prema njoj pa se opet rastužila. »Što god bilo, vas dvojica to možete riješiti. Svašta se mijenja kad netko tek postane roditelj, ali ništa čemu se ne možete prilagoditi.«

Pa, očigledno je samo jedan od nas postao roditelj, dakle...

Blay joj je prišao i poljubio je u obraz. »Radna soba? Sigurna si da tati ne treba?«

»Gore je u potkrovlju. Mislim da slaže prtljagu, ma kako čudno to zvučalo.«

»Ništa nije čudno kad su u pitanju tata i organizacija. Slaže li po boji ili proizvođaču?«

»Najprije proizvođač, a onda boja. Tko bi rekao da ona Samsonite čudovišta iz sedamdesetih mogu toliko poživjeti?«

»Žohari, Twinkies i Samsonite. Samo to će preživjeti nuklearni rat.«

Unutra je bilo mnogo toplije, a kad je ušao u radnu sobu svoga oca, tenisice Nike škripale su po svježe lakiranom podu od borovine. Upalivši stropnu lampu, suočio se s vrlo mnogo skladnih detalja. Radni stol koji se nalazio preko puta nije bio naročito otmjen, bio je to običan komad namještaja iz Office Depota s crnim nogama i medenom radnom plohom, a na njemu se nalazio telefon i staromodni kalkulator s grbom od bijele rolice papira. Fotelja je bila crna, kožna i mekana, a računalo na stolu Mac, ne PC.

Bolje da V. to ne sazna, pomislio je zatvarajući vrata za sobom.

Prostorija je imala nekoliko prozora, s teškim zastorima koji su i dalje bili navučeni, dokaz da njegov tata još nije započeo radni dan u konzultantskoj firmi koju je osnovao. Poslovi od kuće bili su bogomdani za vampire koji su željeli raditi u ljudskom sektoru, a što se naročito odnosilo na računovođe koji su na taj način zarađivali za život.

Sjedajući u očev radni stožer, Blay je podignuo slušalicu i nakašljao se. »Halo?«

Čuo se *klik* kad je majka poklopila slušalicu u kuhinji ili u dnevnom boravku, ili gdje se već javila na telefon. A onda su se čule samo smetnje na liniji.

»Halo?« ponovio je.

Qhuinnov je glas bio toliko promukao da ga je jedva čuo. » Hej .«

Duga tišina. Nimalo iznenađujuće. Obično je Blay bio taj koji je poticao komunikaciju ako bi došlo do razmirice, uglavnom zato što nije podnosio udaljenost među njima, a Qhuinnu se uvijek bilo teško otvoriti oko »osjećaja.« S vremenom bi mužjak neizbježno popustio pa bi razgovarali o čemu god da su morali razgovarati kao odrasle osobe — nakon čega je Qhuinn obično htio satima voditi ljubav s njim, kao da je time želio nadoknaditi svoju slabost u međuvampirskim odnosima.

Bio je to dobar način funkcioniranja. I u njihovom je slučaju obično djelovao.

No, ne i večeras. Blay nije namjeravao igrati tu igru.

»Dakle... žao mi je«, rekao je Qhuinn.

»Zbog čega?« Pauza koja je uslijedila davala je naslutiti da Qhuinn u sebi prevrće riječi »znaš zbog čega«. »I da, natjerat ću te da to kažeš.«

»Žao mi je zbog onoga što je izašlo iz mojih usta dok sam bio uzrujan. Oko Lyric i Rhampa i tebe. Stvarno mi je žao... Osjećam se kao govno. Ali jednostavno sam bio toliko jebeno ljut da nisam normalno razmišljao.«

»To ti vjerujem.« Blay je prstima prelazio preko tablice s brojevima na sredini kalkulatora kao i raznim simbolima po rubovima kvadratića. »Bio si zbilja uzrujan.«

»Nisam mogao vjerovati da ih je Layla izložila tolikom riziku. Jednostavno sam poludio.«

Sad je na Blayu bio red da se složi i potvrdi kako bi svi u takvoj situaciji bili uzrujani. A to nije bilo teško učiniti. »Da, riskirala je njihove živote. To je istina.«

»Mislim, možeš li zamisliti život bez njih?«

Pa, da. Cijeli dan sam to radio.

Kad mu je u grlu nastala knedla, Blay se nakašljao u šaku kako bi se riješio. »Ne, ne mogu.«

»Oni su mi najvažniji u životu. Njih dvoje i ti.«

»Znam.«

Qhuinn je izdahnuo kao da mu je laknulo. »Tako mi je drago da shvaćaš.«

»Shvaćam.«

»Uvijek si me razumio. Uvijek.«

»To je istina.«

Ponovno je zavladao tišina. Zatim je Qhuinn rekao: »Kad ćeš se vratiti? Moram te vidjeti.«

Blay je sklopio oči osluškujući njegov zavodljivi glas. Znao je točno što je Qhuinnu prolazilo kroz glavu. Kriza je izbjegnuta, vrijeme je za seks — što uopće nije bila loša hipoteza. Ali hej, Qhuinn je bio orgazam u čizmama, dominantna, neobuzdana prirodna sila u horizontalnom položaju koja je mužjaka mogla navesti da se osjeća kao najpoželjnije stvorenje na svijetu.

»Blay? Čekaj, je li ti *mamen* dobro? Kako joj je gležanj?«

»Bolje. Još malo šepa. Doktorica Jane je rekla da će joj trebati još noć ili dvije, a onda će moći skinuti gips. Dobro zarasta nakon pada.«

»To je super. Reci joj da mi je drago da se dobro oporavlja.«

»Hoću.«

»Onda... Kad dolaziš kući?«

»Ne dolazim.«

Duga tišina. »Zašto?«

Blay je prstima prelazio preko brojeva na kalkulatoru, ispravnim redoslijedom — najprije prema višim, od nule do devetke, a onda natrag. Nijednog nije pritisnuo toliko snažno da bi se zabilježio na ekrančiću ili rolici papira i počeo ispisivati.

»Blay, iskreno mi je žao. Osjećam se kao govno. Nikad te nisam htio povrijediti, nikad.«

»Vjerujem ti.«

»Nisam bio sav svoj.«

»U tome i jest problem.«

»Gle, ne mogu vjerovati da sam uopće izvukao pištolj i povukao okidač. Povraća mi se svaki put kad se toga sjetim. Ali sad sam se smirio, i Layla više nije u kući. To je bilo prvo što sam pitao kad sam došao k sebi. Otišla je, a mlado je na sigurnom, tako da sam okej.«

»Stani malo, došao k sebi? Jesi li se ozlijedio nakon što sam otišao?«

»Ja, ah... Duga priča. Dođi kući da ti je ispričam uživo.«

»Jesu li Layli oduzeta prava?«

»Ne još. Ali bit će. Wrath će vidjeti da sam u pravu. I on je otac, na kraju krajeva.«

Knedla u Blayevom grlu se vratila, ali ne kao prije. Nije se trebao nakašljavati. »Layla bi svejedno trebala redovito viđati svoju djecu. Oni trebaju svoju *mamen*, a sviđalo se tebi to ili ne, ona mora biti u njihovim životima.«

»Što to pričaš, da ih ona i Xcor vode u McDonald's na jebeni pomirit i Colu?«

»Neću se prepirati s tobom. To nije moja stvar, sjećaš se?«

»Blay.« Sad je nastupilo nestrpljenje. »Što još želiš da kažem?«

»Ništa. Ništa ne možeš...«

»Sad sam opet svoj. Znam da ti nisam smio ono reći i...«

»Stani.« Blay je posegnuo za kutijom Dunhilla, no onda ju je vratio u džep

košulje. Ionako nije mislio pušiti u kući. »Smirio si se? Dobro, možda ti to pomogne da budeš malo razumniji po pitanju Layle. Ali evo u čemu je stvar. Kad je netko ljut, onda govori istinu. Možeš se ispričavati koliko god hoćeš što si bio ljut i vikao na mene i sve ostalo. Ali ono što nikad nećeš moći povući jest činjenica da si u tom trenutku, u tom djeliću sekunde, kad nisi bio sposoban uljepšavati rečeno, ili biti nježniji, pristojniji... Rekao si, i to pred svima, ono u što si doista vjerovao. A to je da ja taj djeci nisam roditelj.«

»Potpuno si u krivu. Jednostavno sam bio ljut na Laylu. To nije imalo nikakve veze s tobom.«

»Tvoje su riječi itekako imale veze sa mnom. Čuj, nije da ne kužim. Ti si njihov biološki otac. To je nešto što ti nitko ne može oduzeti niti promijeniti, to je sveto, činjenica koja je zacementirana one sekunde kad je Layla zatrudnjela s tobom. I upravo je zato pomisao da će se Wrath odsad pretvarati da Layla ne bi trebala biti u njihovim životima idiotarija. Ona im je u krvi, baš kao i ti, i da, donijela je jako lošu odluku dok je bila trudna, ali djeca su se svejedno rodila živa i zdrava, a ona ih nije niti na sekundu napustila otkako ih je rodila. Vraški dobro znaš da joj je stalo samo do njih, ni do koga drugog, ni do čega, što uključuje Xcora. Želiš joj oduzeti prava? To radiš samo zato da budeš okrutan jer te nasmrtno preplašila pa joj želiš očitati lekciju i natjerati je da pati. Ali to nije dovoljno dobar razlog da joj oduzmeš Lyric i Rhampa.«

»Udružila se s neprijateljem, Blay.«

»Ali on joj nije nudio, zar ne? Kao ni tvojoj djeci.« Blay je opsovao. »Ali to nije moja stvar...«

»Hoćeš li mi prestati to jebeno predbacivati!«

»Ne govorim to kako bih te naljutio.« Iznenada, oči su mu zasuzile. »Govorim to zato što je to moja nova stvarnost pa se pokušavam na nju naviknuti.«

Mrzio je grubost u svom glasu, naročito stoga što je znao da ga Qhuinn predobro poznaje da bi mu promaknula. S tim na umu... »Čuj, moram ići...«

»Blay. Prekini s ovim. Daj da te dođem posjetiti...«

»Molim te, nemoj.«

»Što se tamo događa?« Qhuinnov se glas stisnuo. »Blay. Što radiš tamo?«

Kad se Blay naslonio na naslon očeve uredske fotelje, sklopio je oči... a slika malene Lyric na njegovim grudima bila je poput mača ravno u srce. Bože, mogao se sjetiti svakog detalja vezanog uz nju: njezinih velikih, prekrasnih, kratkovidnih očiju koje su tek trebale poprimiti boju, njezinih rumenih obraza, njezine tanašne plave košiče.

Prisjećao se i kako joj se osmjehuje, srca prepunog ljubavi koja se njegovom tijelu doimala poput čudesnog balona, prenapuhanog, ali koji ne može puknuti.

Sve se doimalo nekako trajnijim otkako su stigla djeca, kao da su Qhuinn i on, koji su već bili uklesani u kamen, imali čeličnu užad oko sebe koju su čvrsto nategnuli.

Nije bio siguran što je gore: izgubiti svoje mjesto u životima te djece ili više ne osjećati tu sigurnost.

»Moram ići«, iznenada je rekao.

»Blay, daj...«

Kad je spustio slušalicu, nije jako zalupio. Nije dohvatio cijeli telefon i hitnuo ga u pomno posložene police s knjigama o ekonomiji i računovodstvu.

Nije bio lud.

Ljutiti se na istinu bilo je jednostavno glupo.

Mnogo je pametnije bilo navikavati se na nju.

Mnogo logičnije, čak i ako bi vam od nje navirale suze na oči.

Četrnaesto poglavlje

„Ozbiljno. Samo ću se istuširati i onda još malo gledati kroz prozor. 'To je sve.«

Budući da Vishous ništa nije rekao, Layla se okrenula na stolici na kojoj je sjedila posljednjih sat vremena. I on je bio na istom mjestu, u urednoj kuhinji zajedno s njom, nagingući se nad granitnim pločama štednjaka, tiho pušeći. Sigurna kuća u koju su se uselili tijekom dana bila je dražestan ranč dovoljno malen da se doima udobnim, ali prevelik za manju obitelj. Sve u njemu bilo je uređeno u nijansama svijetlo sive, s pomno odabranim dodacima boje maslaca i veselo plave — stoga se, umjesto turobnim, mjesto doimalo veselim, prozračnim i modernim.

U drugačijim okolnostima, sve bi joj se sviđjelo. U trenutačnim, osjećala se kao u zatvoru.

»Daj, Vishous. Zar doista misliš da ću se samo tako pojaviti pred vratima palače i tražiti da me puste unutra? Nije da imam ključ.« Opet ništa nije odgovorio, pa je samo zakolotala očima. »Ili se bojiš da tražim novu priliku da naljutim našega Kralja. Vidiš da mi to trenutačno jako dobro ide.«

Vishous je prebacivao težinu s jedne noge na drugu. Sav u crnoj koži, u potkošulji, s otprilike dvadeset kilograma pištolja i noževa na sebi, bio je poput duha kojem nije bilo mjesto u toj savršenoj kući. A možda to i jest bilo pravo mjesto. Sinoć je definitivno bio glasnik propasti — a kao cimer, bio je veseo koliko i njezino trenutačno raspoloženje.

Layla je kimnula prema mobitelu koji mu se nalazio u ruci s crnom rukavicom. »Idi na sastanak. O tome se radilo u poruci, zar ne?«

»Nepriročno je čitati drugima misli«, promrsio je.

»Nisam ti u glavi. Prema izrazu tvog lica je očito da želiš ići i da se ovdje osjećaš zarobljenim. Ne treba mi dadilja. Ne idem nikamo. Kralj drži moje mlado pod svojim krovom, a ako ne budem igrala po njegovim pravilima, nikad ih više neću vidjeti. Ako misliš da mu se i na koji način namjeravam usprotiviti, poludio si.«

Kad se opet okrenula prema prozoru, bila je svjesna da psuje, ali nije marila. Bila je zabrinuta za Lyric i Rhampa, da neće ni spavati ni jesti.

»Poslat ću nekog drugog.« Čulo se tapkanje kao da Vishous odgovara na poruku. »Možda Lassitera.«

»Radije bih bila sama.« Opet se okrenula. »Umorna sam od plakanja pred publikom.«

Vishous je spustio ruku. Je li to bilo zato što je poslao ono što je sastavljao ili se jednostavno složio s njom, nije znala — a nije ju bilo ni briga.

Naučena bespomoćnost, pomislila je. Tako se to zvalo? Čula je Marissu i Mary da koriste taj izraz u kontekstu mentalne blokade koju su ponekad doživljavale žrtve obiteljskog nasilja.

Doduše, u njezinom slučaju nije bilo zlostavljanja. Sama je to zaslužila svojim

postupcima.

Opet se zagledala u noć, premjestivši se tako da može promatrati klizna vrata iza stola. S drage strane širokog staklenog zida nalazio se trijem, a na vanjskom je svjetlu mogla vidjeti polagano skupljanje leda i snijega, pratiti tragove hrskavog smeđeg lišća koje je plesalo na ledenoj pozornici. Tijekom dana, dok je ležala budna u podrumu, upalila je lokalne vijesti u podne. Izgleda da se uranjena mećava spremala krenuti prema Caldwellu, i već je mogla čuti ralice za snijeg kako se kotrljaju u daljini i prosipaju sol po cesti.

Možda ljudska djeca neće morati u školu kad počne mećava, pomislila je i pogledala u kuće na udaljenom kraju ograde oko dvorišta. Nije mogla vidjeti mnogo, samo svjetla na drugim katovima, pa je zamišljala dječicu ušuškano u krevetima dok njihovi roditelji malo gledaju TV prije nego se i oni povuku na spavanje.

Kako im je zavidjela.

Osim toga, Bože, nadala se da će V. napokon otići. Poludjet će zatvorena tu s njim, premda se od same pomisli na to da će ga Lassiter zamijeniti poželjela ubiti.

»U redu«, promrsio je Vishous. »Vratit ću se kad nešto saznam.«

»Molim te, nemoj slati anđela.«

»Ma nee. To bi tvoju kaznu učinilo zbilja okrutnom i neuobičajenom.«

Ispustila je dah koji je zadržavala. »Hvala ti.«

Brat je oklijevao. »Layla. Čuj...«

»Ne želim naljutiti i tebe, ali ništa što kažeš ne može moju situaciju ni poboljšati ni pogoršati. Usput rečeno, tako i znaš da si u paklu. Nema nade, postoji samo bol.«

Zvuk Vishousovih teških čizama na pločicama bio je glasan u tihoj maloj kuhinji, a iz nekog se razloga sjetila koliko je brat Tohrment volio filmove o Godzilli. Koju noć prije, sišla je kako bi malo protegnula noge i zatekla Tohra zavaljenog u fotelji u sobi s bilijarom, Autumn mu je spavala u krilu, a na velikom ekranu iznad kamina vrtio se *Godzilla vs. Mothra*.

Tada joj se činilo da je situacija komplicirana. A sad? Sad je poželjela da se može vratiti u te mirne noći kad je osjećala samo krivnju i samoprijegor.

Kad se V. zaustavio pred njom, ramena su joj se toliko ukočila da je osjetila bol u donjem dijelu lubanje. »Da«, rekla je, »upalit ću sigurnosne kamere kad odeš. I znam kako funkcioniraju daljinski upravljači. Pokazao si mi to ranije, iako, uvjeravam te, nije mi naročito stalo do *Igre prijestolja* u ovom trenutku.«

Nije joj bilo nalik biti tako čangrizava, ali je takoreći upala u zečju rupu, daleko od svega što je inače bila.

»Xcor je pobjegao. Sinoć.«

Layla se toliko lecnula da je umalo pala sa stolice. Prije nego je stigla išta upitati, brat je rekao: »Nitko nije stradao. Na kraju je zaključao Qhuinna u Grobnicu, gdje smo ga ranije držali. I ostavio je ključ.«

Layli je srce počelo lupati u grudima, no prije nego je išta stigla reći, ili barem sabrati misli, Vishous je nakrivio obrvu. »I dalje se osjećaš sigurno sama?«

Ozbiljno ga je pogledala. »Zar se zbilja zbog toga brineš?«

»I dalje si članica obitelji.«

»Aha. Baš.« Prekrižila je ruke na grudima. »Pa, neće dolaziti k meni, ako te to brine. Sa mnom je gotov. Nema doslovno ničega što bi tog mužjaka natjeralo da mi se primakne. Ironično, to je barem nešto što mu je zajedničko s Qhuinnom.«

Vishous nije odgovorio. Samo se nadvio nad njom i ledenim pogledom pratio svaku nijansu njezina tijela, ponašanja, disanja. Kao da se nalazila na pozornici pred sto milijuna ljudi. Dok su joj reflektori palili zjenice.

Baš je za to bila raspoložena.

»Zar ne misliš da bi Xcor volio znati gdje si?« Pitanje je bilo postavljeno tako ravnim tonom glasa da je bilo nemoguće dokučiti je li bilo pravo ili retoričko.

Bilo kako bilo, znala je odgovor. »Ne. Nema šanse.«

Okrenula se i ponovno usredotočila na tamu iza prozora. Srce joj je snažno lupalo u grudima, ali bila je odlučna u namjeri da to zadrži za sebe.

»Još ga voliš«, tiho je izustio V. »Zar ne?«

»Zar je važno?«

Kad je Vishous zapalio još jednu cigaretu, počeo je koračati i vratio se do štednjaka za kojim je ranije stajao. A onda i do vrata koja su vodila u podrum. Naposljetku se vratio do stola za kojim je sjedila.

Tihim je glasom izjavio: »Nisam siguran koliko znaš o Jane i meni, ali jednom sam joj morao obrisati sjećanja na mene. Okolnosti nisu važne, a sudbina je imala druge planove, srećom... No znam kako je kad nisi s nekim koga voliš. Također znam kako je kad tvoja veza nikome nema smisla osim vama dvoma. Mislim, zaljubio sam se u jebenog čovjeka, a onda je umrla. Pa sam sad zaljubljen u duha, i to ne u metaforičnom smislu. Sve ovo s Xcorom? Znam da bi odabrala drugačiji put da si mogla.«

Kad je Layla pogledala u brata, osjetila je da su joj se oči razrogačile. Od svega što je Vishous mogao reći? Bila bi manje iznenađena da je rekao da će se opskrbiti Appleovom tehnikom.

»Čekaj malo... Molim?« izlanula je.

»Srce ponekad nema smisla. Na kraju krajeva, Xcor ti nikad nije našao. Koliko si se dugo viđala s njim? Nikad nije našao ni tebe ni mlado. Mrzim tog gada, nemoj me pogrešno shvatiti, i prijateljerala si s neprijateljem. Ali, proklet bio, definitivno se nije ponašao kao neprijatelj, barem ne kad si ti bila u pitanju, a nikad nije našao ni nas, zar ne? Cijelo to vrijeme znao je gdje smo, ali Banda kopiladi nikad nije stupila na imanje. Ne kažem da želim sjesti i popiti piće s tim kućkinim sinom, ili da nisi pogriješila, ali dobra stvar oko logike je ta da možeš jasno procijeniti i prošlost i sadašnjost — a ja sam jako logičan mužjak.«

Layli su zasuzile oči. Zatim je promuklim glasom šapnula: »Cijelo sam to vrijeme mrzila samu sebe. Ali... Voljela sam ga. I bojim se da ću ga zauvijek voljeti.«

Vishousov dijamantni pogled spustio se gotovo do njegovih čizama. Zatim je ispružio ruku i dohvatio šalicu koju je koristio kao pepeljaru. Treskajući cigaretu u nju, slegnuo je ramenima. »Ne možemo odabrati u koga ćemo se zaljubiti, a pokušati odgovoriti sebe od tih emocija recept je za neuspjeh. Nisi pogriješila što si ga zavoljela, zar ne? Za to te nitko ne može okriviti, tako je, kako je, a i dovoljno si propatila. Osim toga, kako rekoh... Nikad te nije povrijedio, zar ne? Dakle, u njemu

mora postojati nešto što nije zlo.«

»Pogledala sam ga u oči.« Zašmrcala je i obrisala obraze gornjim dijelom dlana. »U njima sam vidjela istinu, a to je da nikad ne bi audio ni meni ni onima koje volim. A zašto je naš odnos okončan? Nije me htio voljeti, kao što ni ja nisam htjela voljeti njega.«

Bila je spremna reći još nešto, gladna neočekivanog olakšanja koje joj je omogućio netko tko je shvaćao kako se osjeća. No iznenada je V.-ovog suosjećanja nestalo, neprobojna maska koju je uvijek nosio vratila mu se na lice, vrata za razgovor bila su zatvorena kao da ih nikad nije ni otvorio.

»Evo«, brat je stavio mobitel na stol. »Lozinka je deset desetki. Ne znam koliko će dugo Wrathu trebati da odluči kakav će biti raspored posjeta, ali možeš odmah pretpostaviti da ćeš neko vrijeme provesti u ovoj kući. Zovi me ako nas trebaš. Moj drugi broj je memoriran kao V2 među kontaktima.«

Layla je ispružila ruku i uzela mobitel. Još je bio topao od njegove ruke.

»Hvala ti«, rekla je tiho kad ga je podignula. »Ne samo na ovome.«

»Kako god«, promrsio je. »Smiješno kako prokletstvo može doći u raznim oblicima, zar ne? Moja je majka bila strašno kreativna.«

Dolje u podzemnom tunelu, Qhuinn je hodao od klinike Centra za obuku prema palači poput pijanca, korak mu je bio koordiniran koliko i nasumično kotrljanje kockica, želudac mu se okretao, šavovi na boku toliko su ga boljeli da bi se s vremena na vrijeme zaustavio kako bi podignuo bolničku kutu i provjeravao nije li mu kakav Alien izašao iz utrobe.

Sve što je želio bilo je otići ravno k blizancima, slobodan prolaz od tajnih vrata ispod velikog stubišta u kući do sobe na drugom katu, nije želio zabrinute poglede *slugana*, negodujuće poglede braće, nikoga da ga pokuša nahraniti. A, dragi Bože, najmanje je želio Lassitera.

Kad se pojavio ispod stepenica, načas se zaustavio prije nego je nastavio dalje u predvorje i osluhnuo. Bilo je vrijeme Prvog obroka, koji je sad već bio pri kraju, a sluge su pospremale ostatke iz blagovaonice, njihovo tiho čavrljanje i zveckanje srebrnog i porculanskog posuđa dopiralo je kroz otvorena zaobljena vrata malo dalje od njega.

Ništa se nije čulo iz sobe s bilijarom.

Nikog nije bilo na stepenicama s crvenim tepihom...

Točno na vrijeme — *ili ne* — neobična se svjetlost pojavila u središtu prostranog, osvjetljenog prostora, kao da je netko napravio rupu na stropu, a neočekivano podnevno sunce sijalo je ravno kroz krov.

Na trenutak, sve što je Qhuinn mogao pomisliti bilo je — hvala Bogu. Drugo ljudsko bogojavljenje stiglo je taman na vrijeme da jednim udarcem dokrajči svu njegovu patnju — zapravo, neka se silueta doista i pojavila usred tog prolaza od svjetla. Ali nije to bio Krist kojem se Butch cijelo vrijeme molio.

A nije to bio ni Djed Božićnjak s onom svojom slatkom bradicom i, ponijima s rogovima ili što su već bili — što je također bila opcija budući da je bilo vrijeme Božića.

Ne, radilo se o Velikom Besmrtnom Huškaču, Lassiteru, palom anđelu, koji se materijalizirao usred goleme svjetlosti koja je dopirala niotkuda, a blistavi je sjaj polako blijedio dok je on sve više poprimao svoj oblik kao da se radi o dostavi koja ga je samo isporučila odakle je već bio poslan.

Okej, odjeća mu je bila malo čudna, pomislio je Qhuinn.

Ali ne čudna na uobičajeni, bizaran način odijevanja tog manijaka koji je navlačio prugice na zebri i šalove od perja. Anđeo je imao flanel košulju zvezanu oko struka. Plave traperice kojima je nedostajalo još samo jedno pranje u perilici da do kraja izgube svoj strukturalni integritet. I majicu na Nirvanu, s koncerta u Saint Andrews Hallu u Detroitu, 11. listopada 1991.

Ni tu glazbu obično nije slušao. Lassiter je inače slušao Fetty Wapa, barem onda kad ne bi slinio za Bette Midler.

Dobra vijest? Anđeo je otišao ravno u sobu s bilijarom, nije ni ciknuo kad je vidio da je Qhuinn polugol i na pola puta da povrati u dnu stepenica.

Izgleda da je na svijetu ipak ostalo malo oprosta i milosti.

No, onda je došlo vrijeme za Qhuinnov put do drugog kata. Penjanje je zahtijevalo korištenje rukohvata i puno škrgutanja kutnjacima, ali nakon nekoliko mjeseci, ako ne i godina penjanja, Qhuinn je uspio. Stigavši na vrh, laknulo mu je kad je vidio da su vrata Wrathove radne sobe zatvorena. Malo manje mu je laknulo kad je čuo hrpu glasova iza njih.

Mogao je samo zamisliti o čemu su razgovarali.

Nastavljajući dalje niz hodnik s kipovima, otišao je do sobe u kojoj je inače spavala Layla i zatekao se kako želi pokucati iako su unutra bila njegova djeca. Osokolivši se, dohvatio je kvaku na novim vratima i toliko je snažno okrenuo da mu se činilo kao da će mu zapešće ispasti s ruke.

Kad je otvorio vrata, stao je na mjestu.

Beth mu je bila okrenuta leđima dok se naginjala nad krevetić u kojem je ležala Lyric, Kraljica je mrmljala neke slatke riječi smještajući novorođenče u mekanu čahuricu.

Kad je osjetila njegovu prisutnost, nije ga iznenadilo što je prekrizila ruke preko grudi i zagledala se u njega kao da je neprijatelj.

»Hvala ti što paziš na njih«, rekao je šepajući unutra.

»Izgledaš grozno.«

»Osjećam se još gore.«

»Dobro.« Na to je nakrivio obrvu, a Kraljica je samo slegnula ramenima. »Što bi htio da kažem? Da je u redu što si otjerao Laylu iz ove kuće?«

»Sama si je to napravila, ne ja.«

Bože, u glavi mu je tutnjalo, razgovor s Blayom neprestano mu se vrtio po glavi kao trkaći automobil koji je zapeo na zatvorenoj traci. Dakle, da, razgovor o Odabranici bio je taman ono što je htio u tom trenutku.

»Samo da znaš«, Kraljica je stavila ruke na bokove, »mislim da bi Layla trebala zadržati sva svoja prava, i mislim da ti i ona morate smisliti poštenu raspored posjeta prema kojem bi ove bebe noć provodile sa svojom *mamen*.«

»Neće napustiti ovu kuću. A Layla ne smije biti ovdje. Tako je, kako je.«

»Ti nisi glavni.«

»Da, pa, nisi ni ti«, rekao je iscrpljeno. »Dakle, najbolje da prekinemo razgovor.«

Beth je provjerila kako je Rhamp, a zatim mu prišla. Gledajući ga ravno u oči, rekla je: »Ovdje se ne radi o tvojoj ružnoj reakciji, Qhuinn. Ova djeca trebaju i tebe i nju, a to znači da se moraš ponašati kao odrasla osoba čak i onda kad ti se to ne sviđa. Ti ne moraš viđati Laylu, ali oni moraju.«

Qhuinn je otišao do kreveta i sjeo na njega, inače bi se rasuo po podu tik pred njenim nogama. »Izdaja, Beth. Tvog družbenika. Ovdje se ne radi o tome da je roditelj jednom zaboravio nahraniti svoju djecu ili da im je poremetio raspored spavanja.«

»Ne moraš me podsjećati tko je pucao na mog muža«, prasnula je Beth. »Isto kao što ni ja tebe ne moram podsjećati da je Wrath, i nitko drugi, taj koji će joj oprostiti ili ne, kazniti je ili ne. Ovdje se ne radi o tebi, Qhuinn. Izvuci već jednom glavu iz guzice, postupi onako kako je najbolje za tvoju djecu i poradi na toj svojoj vražjoj naravi.«

Kad je odmarširala iz sobe, bio je apsolutno siguran da bi, da nema Lyric i Rhampa, zalupila novim vratima toliko jako da bi to odjeknulo sve do Sjenosvijeta.

Polazući glavu među dlanove, umalo je povratio na vlastita bosa stopala.

Isuse, na sebi je imao samo prokletu bolničku kutu.

Da, jer uz sva sranja koja su se događala, baš je bilo važno što je imao na sebi. S druge strane, kad ste okruženi stvarima koje ne možete kontrolirati, koje ne možete ispraviti i s kojima se ne želite suočiti, razmišljanje o tome čime ste pokrili guzicu pravi je odmor za vaš mozak veličine graška.

Spustivši ruke, ustao je i prišao krevetićima. Najprije je dohvatio Rhampa, uzeo je svog rođenog sina u naručje i odnio ga do velikog kreveta. Položivši novorođenče blizu jastuka, brzo je otišao po Lyric i ispružio se skupa s njima.

Rhamp se malo bunio. Lyric je bila kul.

Nedugo zatim, oboje su zaspali u pregibu njegovih ruku. Ali za njega nije bilo odmora, i to ne samo zato što ga je cijelo tijelo boljelo.

Pa ipak, nesanica nije imala smisla. Dobio je ono što je htio: Layla je otišla iz palače, a što god Beth rekla, Wrath će postupiti ispravno i odvojiti Odabranicu od djece. Osim toga, Blay će se kad-tad osvijestiti. Prošli su i gore stvari od ovoga i na kraju svakog konflikta izašli bolji i jači.

Osim toga, njegovo je mlado bilo na sigurnom s njim.

Unatoč svemu tome, Qhuinn se osjećao kao da ga netko izvana prati, kao da mu ništa nije ostalo među rebrima, kao da mu je i zdjelica prazna, a koža obična, beskorisna vreća koja ničemu ne služi.

Sklopio je oči. Rekao samom sebi da se skulira. Opusti.

U roku od nekoliko sekundi već ih je otvorio. A dok je gledao u strop, u rupe od metka koje je napravio u kutu sobe, zaboljelo ga je na mjestu gdje bi mu trebalo biti srce.

Imalo je smisla. Taj vitalni organ bio je na sasvim drugoj strani Caldwell, u novoj kući Blayevih roditelja, onoj koju mužjakova *mamen* nije naročito voljela jer

je sve u njoj funkcioniralo, a podne daske nisu škripale dok biste hodali po njima.

Bez svog srca, Qhuinn je bio prazna ljuštura. Čak i dok je pored njega bilo njegovo mlado.

Dakle, da, to ga je boljelo. Samo ga je iznenadilo koliko.

Petnaesto poglavlje

Zgrada Osiguravajućeg društva Caldwell bila je otprilike sedamdeset katova visoka i smještena u financijskoj četvrti, a služila je i kao orijentir usred ostalih vitkih, ali nižih nebodera. Prema kamenu temeljcu, bila je izgrađena 1927., i doista, u usporedbi sa svojim modernijim susjedima, bila je graciozna dama u društvu manjih bludnica. S nizom vodoriga koje su označavale tri različite faze podizanja, i ukrašenom krunom izrezbarenih ukrasa i latinskih fraza, ta je zgrada bila dokaz veličine i dugovječnosti grada.

Kad se Zyper stvorio na njezinom krovu, vjetar mu je šibao kosu u lice, a oči su mu zasuzile od naleta hladnoće. Pod njim, svjetla grada širila su se prema van u prizemljenoj aureoli koju je okruživala rijeka Hudson.

Jedan za drugim, pridružili su mu se i ostali članovi Bande kopiladi: Balthazar, divlji, Syphon, špijun, i Syn, koji se držao postrance kao izvor zla koji samo čeka da preokrene nečiju sretnu sudbinu.

Svi su mu bili dobro poznati, ti mužjaci s kojima se borio rame uz rame više od dvjesto godina. Nema toga što nisu dijelili: prolijevanje krvi, svoje i neprijateljske, ženke, vampirice i ljude, mjesta stanovanja, kako tu, tako i u Starome kraju.

»Znači, sutra«, rekao je Balthazar u vjetar.

»Jest.« Zyper je pogledom pratio autocestu ispod njih, primjećujući bijela svjetla nadolazećih automobila i crvene farove onih koji su se udaljavali. »Sutra navečer, odlazimo.«

U Novom su svijetu bili tek kratko i nisu postigli ništa od onog što su namjeravali kad su doputovali ovamo preko oceana. U početku su došli u potrazi za koljačima, budući da se broj neprijatelja u Starome kraju smanjio praktički na nulu, a teroriziranje ljudi bilo je tek donekle zabavno. No kad su stigli ovamo, otkrili su da je i ovdje neprijatelj desetakovan u gotovo jednakoj mjeri. Međutim, njihove su ambicije uskoro znatno porasle. Xcor je želio postati Kralj, a neizbježan savez morao se oformiti s aristokratima iz *glimere* koji su htjeli da Vijeće ima veće ovlasti.

Državni udar je propao.

Iako su uspjeli upucati Wrathu u vrat, Kralj ne samo da je preživio pokušaj atentata, već je dobio još veću moć — zbog čega je Banda kopiladi bila u još većem zaostatku.

A onda se sve promijenilo, barem za Xcora.

Jednom kad je Odabranica Layla ušla u život njihovog vođe, tom mužjaku više ništa drugo nije bilo važno — što je njihovoj skupini zapravo čak išlo na ruku. Xcorovu se narav već dugo poistovjećivalo s okrutnošću koja je izazivala strah, a samim time i poštovanje. Kad se ženka pojavila? Njegova gruba narav toliko se smekšala da je postalo mnogo lakše komunicirati s njim — kao posljedica toga, Kopilad je bila produktivnija budući da nisu morali cijelo vrijeme pratiti u kakvom je Xcor raspoloženju.

No onda je njihov vođa zarobljen, ili ubijen.

I dalje nisu znali koje je od toga istina, a Xcora više nikad nitko nije vidio. Sudbina zna da su ga pokušavali pronaći, njega ili njegove ostatke, a prekinuti potragu bilo je uistinu teško. No kako više nisu imali nijedan trag koji bi pratili, a Bratstvo ih je i dalje ganjalo, bilo je pametnije vratiti se tamo odakle su došli.

Iznenada, Zypher se sjetio Throea i smrknuo.

Avaj, još jednoga su izgubili. Throe, njihov dozapovjednik za sve i svašta što su smjerali, izbačen je iz skupine onda kad su se njegove ambicije prema tronu pokazale većima od Xcorovih. Nekompatibilnost oko zajedničkog cilja razdvojila je ta dva mužjaka, pa je onaj koji nije ni trebao biti s njima otišao i ostao tek fusnota u njihovoj povijesti. Doista, Throe, nekadašnji aristokrat kojeg su ismijavali i kojeg su primili u službu kako bi isplatio neki svoj dug, ali koji se s vremenom iskazao, nestao je iz njihovih redova, možda su ga ubili *degradi* ili netko s kim se urotio. A možda je i dalje živio među plemićima, možda su ga opet uzeli pod svoje okrilje, možda je kovao neke nove planove.

No, nitko od njih nije žalio za tim gubitkom koliko za Xcorom.

Ruku na srce, dok je Zypher promatrao grad, činilo mu se kao da je, u vrijeme kad su tek stigli na ove obale, bilo nezamislivo da će otići bez mužjaka koji su im bili partneri u svemu bitnome. No jedna je istina nadživjela i žive i mrtve: sudbina je imala svoj tijek, a u njoj individualne odluke, predviđanja i proročanstva, u devet od deset slučajeva, nisu značila ama baš ništa.

»Naš je novi cilj...« Pustio je riječi u vjetar.

Balthazar je opsovao. »Pronaći ćemo novi, družo. I to tamo gdje pripadamo.«

Da, pomislio je Zypher, tako će i biti. Natrag u Starom kraju, imali su dvorac kojeg su zakonito posjedovali, i *slugane* koji su radili na zemlji, osiguravali im hranu, robu i proizvode koje su prodavali u okolnim selima. Praznovjerni ljudi iz okolice držali su se podalje. Imali su par žena i ženki s kojima su mogli leći. Možda pronađu i kojeg koljača, na kraju krajeva...

Sudbo, to je zvučalo prestrašno. Korak unatrag umjesto unaprijed.

Pa ipak, ovdje nisu mogli ostati. Prvo pravilo rata bilo je to da, ako želite preživjeti, ne smijete ući u sukob s mnogo jačim neprijateljem a Bratstvo je, predvođeno Kraljem, imalo goleme financijske resurse, posjede i oružje. Dok je još postojala mogućnost da maknu Wratha s prijestolja, priča je bila drugačija. Ali sad kad je Kopilad imala samo četiri ratnika, nijednog vođu, nikakav plan?

Ne. Nije bilo dobro.

»Sutra, onda«, rekao je Balthazar. »Odlazimo.«

»Jest.«

Zypher je istinski želio da nose Xcorovo tijelo natrag sa sobom. »Još jednom ćemo ga potražiti«, obznanio je u vjetar. »Ove, zadnje noći ovdje, pokušat ćemo pronaći našeg vođu.«

Još jednom će pokušati, i premda će rezultat vjerojatno biti isti kao prije, trud koji će uložiti pomoći će im da se pomire s kolektivnim osjećajem da napuštaju svoje mrtve.

»Onda, krenimo u lov«, rekao je Balthazar.

Jedan po jedan, dematerijalizirali su se u ledenu tamu.

Čim je Vishous napustio sigurnu kuću, Layla je duboko udahнула — ali izdah joj nije nimalo pomogao.

Ne mičući se s mjesta, za stolom u kuhinji, neko je vrijeme osluškivala apsolutnu tišinu, a zatim je ustala i prošetala po prvom katu kuće, ulazeći i izlazeći iz udobnih soba. U kutku svoga uma, pomislila je kako je ranč savršeno malo gnijezdo, mjesto u kojem bi se usamljena ženka mogla osjećati sigurno.

Hoće li ikad dobiti priliku da ovamo dovede svoje blizance?

Od tjeskobe je jedva disala pa je otišla do kliznih vrata koja je V. osposobio za korištenje. Rastvorivši ih, zakoračila je vani, a kad su joj papuče zahrskale na površinskom sloju snijega, ponovno je pokušala s dubokim udasima.

Ovog puta, kad je izdahнула, dah joj se pretvorio u oblak koji joj je poletio iznad glave.

Obrazi, grubi od plakanja i brisanja suza, zapekli su je od hladnog, svježeg zraka kad je podignula pogled prema nebesima. Debeli oblak blokirao je pogled na zvjezdice, a na tratini je bilo svježeg snijega što je značilo da je vrijeme cijelog dana bilo bljuzgavo i snježno.

Obujmivši se rukama, Layla je...

Sve se zaustavilo. Od otkucaja srca do disanja, čak i misli u zbrkanom mozgu, kao da je njezino unutrašnje napajanje ostalo bez goriva, postala je kao i unutrašnjost kuće iza sebe: nepomična i prazna.

Okrećući se prema istoku, udisala je sve dok je rebra nisu počela boljeti od napora, ali nije pokušavala ništa nanjušiti. Nastojala je držati pluća nepokretnima u grudima — a da je mogla zaustaviti srce i funkcije svih organa, i to bi napravila.

Jeka vlastite krvi bila je toliko nečujna da je bilo teško dokučiti je li pogriješila ili nije, možda je pogrešno protumačila ono što se događalo. Ali ne... Registrirala je šapat vlastitog životnog vrela negdje na sjeveru... Zapravo, sjeverozapadu.

Srce joj je zalupalo.

»Xcor...? « šapnula je.

Signal, takav kakav je bio, nije dolazio s lokacije na kojoj se nalazilo imanje Bratstva. Bio je puno zapadnije. Bio je...

Okrenula se prema vratima kroz koja je izašla. No onda se sjetila Vishousa i svega što joj je rekao.

Ne znajući kamo ide, sklopila je oči i dematerijalizirala se nedaleko odatle, preuzimajući oblik u dječjem parku koji je primijetila dok su je noć prije ovamo dovozili.

Stojeći pored praznili ljuljački i penjalica, opet se umirila.

Da... Tamo...

Okrenula se kad je začula škripanje metala iza sebe. No bio je to samo vjetar koji je pogurao ljuljačku zbog čega su prosvjedovale metalne karike.

Još jednom sklopivši oči, usredotočila se na svoju destinaciju, nastojeći se ne zanositi previše.

Dok su joj razbacane molekule letjele kroz zrak, čula je Vishousov glas u svojoj

glavi.

Ne možemo odabrati u koga ćemo se zaljubiti... Nisi pogriješila što si ga zavoljela, zar ne? Za to te nitko ne može okriviti... a i dovoljno si propatila. Nikad te nije povrijedio, zar ne? U njemu mora postojati nešto što nije zlo.

Ovog puta, kad je ponovno preuzela oblik, odašiljač prema kojem se orijentirala bio je još snažniji, a pravac pogođen. Pa je nastavila još pola kilometra. A onda još malo, sve do posljednjeg reda kuća u predgrađu, netom prije početka polja. Nakon toga? Otišla je još malo dalje, prodirući u šumu koja je označavala početak parka Adirondack.

U posljednjem je dijelu prešla manje od tristo metara, a kad je ponovno preuzela fizički oblik, neka joj se grana zaletjela ravno u lice.

Maknuvši suhu granu s puta, osvrnula se oko sebe. Ovdje je snježni prekrivač već bio deblji, povjetarac blaži, teren kamenitiji. Sjenke su bile posvuda, ili ih je možda samo zamišljala jer je bila toliko napeta.

Blizu... Tako blizu. Ali gdje točno?

Layla se polako okrenula u krug. Nikog nije bilo oko nje, čak se ni šumske životinje nisu kretale.

Doimalo se malo vjerojatnim da bi Xcor tu proveo čitav dan i preživio, iako... Snijeg je već pao, a spremala se i velika oluja. Možda je bilo dovoljno oblaka da ga zaštiti? Nitko se s tim ne bi kockao ako ne postoje druge, bolje mogućnosti, ali što ako je na neki način onеспособljen?

Na kraju krajeva, da je mrtav, ništa ne bi registrirala.

Okrećući glavu, namrštila se kad joj je u oko upalo nešto neobično za taj krajolik.

Nešto je bilo... tamo... Lijevo od hrasta toliko visokog i starog da je morao imati barem stotinu godina.

Da, bio je to nekakav brežuljak koji kao da nije pripadao šumskom tlu.

Podignuvši haljinu, napravila je jedan korak... a zatim još jedan...

Prema čudnovatom humku.

Šesnaesto poglavlje

Restoran *Kod Sala* bio je poznat ne samo u Caldwellu, već na gastronomskoj karti cijele Istočne obale, trajni podsjetnik na Rat Pack dane kad su tri martinija za ručak, ljubavnice i tipovi koji su se odijevali kao Don Draper bili uobičajeni. U moderno se vrijeme štošta promijenilo u vanjskom svijetu... ali ne i pod njegovim krovom. Prošarano crveni zidni tapeti u predsoblju i dalje su bili tamo, kao i ostatak dekora koji je sa svojim teškim, izrezbarenim drvetom i platnenim stolnjacima nalikovao scenografiji iz *Kuma*. U cijeloj sali za jedenje, kao i u baru otraga, sjedeća su mjesta bila raspoređena točno onako kako su i bila prve noći kad se restoran otvorio, a konobari i konobarice još su nosili odijela. Što se tiče menija? Samo najbolja, autentična talijanska hrana, tipična za područje zapadno od Sicilije, a recepti su bili pripremljeni točno onako kako su i trebali biti i kako su se oduvijek pripremali.

Uvedeno je nekoliko inovacija, redom u kuhinji. A dodana su i dva predjela, što je podignulo mnogo prašine — sve dok treća generacija klijentele restorana nije kušala jela i zaključila da su dobra.

Okej, još je nešto bilo drugačije.

Kad je iAm sjeo za stol u uredu, javio se na telefon, istovremeno dohvaćajući najnoviju narudžbu mesnih proizvoda.

»Vinnie, kako si?« rekao je nagnjući glavu u stranu kako bi njome pridržao slušalicu. »Da... Dobro. Dobro sam. Da, ne, ipak mi treba više teletine. Da. A želim i onog drugog dobavljača. Kvaliteta je...«

Šef sale provirio je glavom kroz vrata. »Stigla je. Dosta iskustva, pristojno ponašanje. Može proći.«

iAm je dlanom prekrio donji dio slušalice. »Uvedi je k meni.«

Dok su mesar i on nastavljali razrađivati narudžbu, iAm se sjetio vremena kad je tek dobio ovaj posao. Ljudi s kojima je bio u kontaktu pretpostavili su da je Afro-Amerikanac, što nije bio, no kao Sjena već se naviknuo da ga ljudi tako kategoriziraju. A da jedan crnac preuzme povijesno važan talijanski restoran kojim su se svi ponosili bio je šok za sve, od kuhinjskog osoblja do glavnih konobara, sve do vlasnika i dobavljača.

No treći Salvatore mu je dao svoj blagoslov nakon što je iAm razvalio s pripremom jela poput *gato di patate*, *pasta alla Norma* i *caponata* — a onda i servirao starome najbolje *cannole* koje je tip ikada probao. Osim toga, Sal III. nije imao puno izbora. Izgubio je kockajući se s Rehvom i morao se odreći onoga što je volio, a Rehv je zauzvrat proslijedio poduzeće iAmu kao nagradu za dobro obavljen posao.

Svejedno, kao novi vlasnik, iAm je želio zadržati kontinuitet — kao i talijansku klijentelu koja je dolazila tu jesti — a podrška Sala III. osigurala je i jedno i drugo. Naročito kad je iAm stavio prst u uho ne mareći za one koji su ga prezirali i vratio sve one koji su nekoć tu navraćali, zavodeći ih bosiljkom i *fusilima*.

Restoran je uspijevao, a poštovanja nije manjkalo, i sve je bilo u redu. Osim toga, našao si je i družicu... koja je igrom slučaja bila Kraljica s'Hisbe. Stoga, njegov je život trebao biti savršen.

Samo što to ipak nije bio.

Ubijala ga je situacija s bratom, Trezom. Bilo je veoma teško gledati kako jednog časnog mužjaka sudbina baca na koljena, duša mu se lomila od gubitka o kojem iAm nije mogao ni razmišljati a da mu se ne počne povraćati...

»Oprosti, što?« iAm se opet usredotočio na razgovor. »Da, sori, to je u redu. Hvala, stari. Molim, ponovi to još jednom? O, da, može. Koliko ti treba? Nee, ne trebaš platiti. Ako mi platiš, uvrijedit ću se. Nosim *manicot* kao poklon tebi i tvojoj majci. Uzmi, uživaj.«

iAm se smiješio kad je poklopio slušalicu. Ispostavilo se da staromodni Talijani uvelike nalikuju Sjenama: zatvoreni prema autsajderima, ponosni na tradiciju, sumnjičavi prema onima koje ne poznaju. Jednom kad se upoznate? Kad se dokažete i kad vas prihvate? Bili su toliko odani i darežljivi da praktički nisu nalikovali ljudima.

Zapravo, da se njega pita, pravi su Talijani bili podvrsta tih štakora bez repova koji su živjeli na ovom planetu.

A ta tjestenina, *manicot*? Napraviti će je za Vinnijevu mamu, gđu Giuffridu, i osobno im je odnijeti. A onda, kad dođe meso koje je naručio? U paketu će biti i dodatnih odrezaka i kobasica, ili koji besplatni komad govedine. Stvar je bila u tome što bi on svejedno bio napravio *manicot*, sve i da ne dobije ništa zauzvat — zato što je gđa Giuffrida bila njegova velika ljubav koja je dolazila svakog prvog petka u mjesecu i redovito naručivala *pasta con le sarde*. A ako ste dobri prema Vinnijevoj majci? Taj bi čovjek, sve do isteka svojih dana, dao život za vas.

Bila je to izvrsna nagodba i...

Odjednom se iAm skamenio, sve oko njega postalo je nepomično. Smiješno, s obzirom na ono što se pojavilo na vratima njegovog ureda, i doimalo se prikladnim da doživi prvi napadaj Zastoja.

Ženka koja je stajala na vratima bila je visoka, s oblinama, odjevena u ležerne crne hlače i crnu majicu s dubokim izrezom. Njezina crna, valovita kosa bila je privezana kopčom, a na licu nije imala šminke — takvima Maybelline i slični nisu imali što pomagati. Bila je zapanjujuće lijepa, sa savršenim usnama, Anime očima i obrazima rumenih od hladnoće s koje se upravo sklonila — ili možda zato što je bila nervozna oko razgovora za posao konobarice. Međutim, nisu ga šokirale njezine pojedinačne komponente ili njezina odjeća. Dah mu je oduzeo cjelokupan dojam.

iAm je polako ustao, kao da bi mu glava mogla eksplodirati ako se bude prebrzo kretao.

»Selena?« šapnuo je. Ali, to ne može biti... Ili može?

Ženkine lijepe obrve su se podignule. »Mmm... ne? Zovem se Therese. Prijatelji me zovu Tres.«

Istog trena, svijet se strmoglavo zavrtio oko svoje osi, a iAm se srušio na stolicu.

Ženka je zakoračila unutra kao da se prepala da mu treba oživljavanje, no onda se zaustavila jer nije znala što joj je činiti. Kao ni on.

»Jeste li dobro?« upitala je.

Glasom koji je zvučao apsolutno, definitivno, baš kao glas bratove mrtve šelan.

Umjesto da se uputi natrag prema palači Bratstva na kraju radnog dana, Trez je ostao u svom klubu. Kao prvo, kao Sjena, ne samo da je mogao podnositi sunčevu svjetlost, već mu se ona čak i sviđala — iako gotovo da je nije ni bilo zbog snježnih pahulja koje su padale cijelog jutra i poslijepodneva. Još preciznije, ostao je tamo gdje je bio zato što mu je ponekad gužva kod kuće bila previše za podnijeti i trebalo mu je malo zraka, malo odmaka.

Prednost? Fotelja mu je bila toliko dobro podstavljena da je praktički bila kao bolnički krevet koji se mogao podesiti, samo bez prečki i intravenozne.

Okrećući se prema staklenom zidu, spustio je pogled prema plesnom podiju. Svjetla su bila upaljena, a ogrebotine na crnim podnim daskama strašno su ga iritirale. Čistači su odlično odradili svoj posao, ali nikako nisu mogli ukloniti štetu koju su nanijele stotine pijanih stopala. Vjerojatno je kucnuo čas da ih skine i ispolira. Ponovno.

Naravno, ponovno poliranje vjerojatno je bio čisti gubitak vremena i novca jer će se pod svejedno ponovno uništiti, a osim toga, nitko nije ni vidio te ogrebotine dok su titrala laserska svjetla i dok je u klubu bilo mračno kao u šeširu. Ali on ih nije mogao podnositi. Znao je da su nesavršenosti tu i prezirao ih je. Za njega je održavanje klupskog poda bio ekvivalent održavanju tratine. Svjestan si da je to Sizifov posao, ali barem na deset minuta tvoja trava izgleda kao zidni tepih.

Pogledao je na sat. Sedam.

Prije otprilike dva sata, negdje oko pet, otuširao se u svojoj privatnoj kupaonici, obrijao i obukao novu verziju radne uniforme koja se sastojala od hlača i svilene košulje. Danas je gornja polovica njegovog tijela bila u sivom, donja u bijelom, dok oko prepona nije nosio ništa.

Još jednom je pogledao na sat. I izbrojao sate otkako je posljednji put stavio nešto u usta.

Kao da je njegov želudac znao da mu je to jedina prilika da izrazi svoje mišljenje, zaurao je.

Prokleti Lassiter. Poziv na večeru. *Kod Sala.*

Koji vrag.

Posljednje što je želio bilo je sjediti preko puta tog anđela i slušati o filmu *Reservoir Dogs* ili falusnoj simbolici u *Deadpoolu*. Problem je bio u tome što je njegov brat, iAm, radio najbolju tjesteninu bolonjez, a osim toga, ako se Trez ne pojavi? Lassiter je bio tip seronje koji bi se pojavio ovdje u klaunskom kostimu i počeo trubiti nosom sve dok Trez ne poludi.

Za što mu u posljednje vrijeme nije dugo trebalo. Svejedno.

Opet je pogledao na sat. Opsovao. Donio odluku.

Ustao je, provjerio je li mu pištolj na mjestu u dnu leđa, zgrabio novčanik i mobitel i navukao jaknu odijela.

U prizemlju, Xhex je radila inventuru alkohola.

»Vratit ću se«, rekao je svojoj šefici osiguranja. »Da ti donesem nešto za večeru iz bratovog restorana?«

Odmahnula je glavom podižući paket votke Absolut na šank kao da je perce. Xhex je imala ramena široka kao u mužjaka, a i ostatak njezinog tijela bio je u jednakoj formi. S kratkom kosom i metalik sivim očima, čak se ni pijanci ne bi htjeli s njom zafrkavati, što ju je činilo savršenom za posao.

»Ne treba. Jela sam kod kuće.« Nakrivila je obrvu. »Falio si nam na Prvom obroku.«

To je bilo sve što je namjeravala reći na temu njegovog sinočnjeg izbivanja iz kuće, što je cijenio. Xhex je po ponašanju umnogome nalikovala mužjacima: britka, direktna, nije se gnjavila patetikom.

Iskreno, bila je jedna od rijetkih koju je podnosio u svojoj blizini. U posljednje vrijeme, počeli su mu ići na živce suosjećajni pogledi i dugi, značajni uzdasi i zagrljaji koji bi se previše otezali. Ne da nije cijenio podršku koju je primao, ali... Ako istinski žalujete, onda vam je teško biti u društvu onih koji se osjećaju loše samo zato što se i vi tako osjećate. Gledati braću i njihove družbenice kako pate zbog njega? Pa, to ga je boljelo, a samim time se osjećao još gore i iscrpljenije. I tako u krug.

»Vraćam se u osam.« Trez je dvaput kucnuo o crni granit. »Ponio sam mobitel.«

»Primljeno na znanje.«

Odlazeći do glavnih vrata, kimnuo je radnicima koje su tek dolazile na posao i tek su se morale presvući u radnu odjeću. Dok je prolazio pored njih, mogao je osjetiti da ga žene promatraju, žele, pitaju se. Zapravo, uvijek su se palile na njega, a svojedobno je i prihvaćao njihove ponude. No, ta su vremena prošla, a zbog apstinencije im je očigledno bio još privlačniji.

Nikome na poslu nije ispričao detalje o Seleni. Samo je Xhex znala, a ona nikad nikom ne bi ništa rekla.

Dobra vijest je bila ta što se, nakon što je dvaput odbio par prostitutki, glas proćuo pa su prestale dolaziti k njemu. Hvala Bogu, doslovno su mu se gadile i žene i ženke. Pomisao da bi ga ijedna od njih samo dotaknula, pa čak i razmišljala o njemu na seksualan način?

Želudac mu se okretao od same pomisli.

Vani je zrak bio neprobojan i hladan, rani pokazatelj nadolazeće oluje, pa mu je trebalo nekoliko dubokih udaha da suzbije gorčinu u dnu grla.

Osim mučnine, pomisao da će ostatak svojih noći provesti u samoći činila ga je sretnim. Niti na sekundu nije mogao zamisliti stvarnost u kojoj bi se netko pojavio u njegovom životu i ostavio ikakav utisak na njega.

Iz vedra neba, njegova se Selena vratila k njemu, a njezin glas ispunio mu misli. *Obećaj mi da ćeš primati lijepe stvari u život čak i kad me ne bude... čak i ako se one dogode zato što je pored tebe neka druga ženka?*

Trez je protrljao lice. »Ljubavi moja. Ljubavi moja... Ta sudbina ni tebe ni mene ne mora brinuti.«

Pribravši se, pogledao je u smjeru svog BMW-a. Možda bi se mogao odvesti tamo, pomislio je. To će skratiti obrok za dobrih dvadeset minuta, s obzirom na to da se »morao« vratiti do otvaranja kluba.

Na kraju se ipak samo dematerijalizirao i preletio preko grada do udaljenog kraja prednjeg parkirališta restorana *Kod Sala*. Široki komad pločnika očistili su od

ono malo snijega što je dotad napadalo, a bijeli se obrub doimao poput šlaga na velikoj torti. Nekoliko je automobila bilo uredno parkirano, što je bliže moguće zgradi, a svjetlost je dopirala kako iz uličnih lampi tako i iz restorana.

Prilazeći platnenoj nadstrešnici pred glavnim ulazom, otresao je čizme o otirač i nastavio dalje niz crveni tepih, sve do tri stepenice pred vratima.

Kad je ušao, vraški je požalio što će morati provesti vrijeme s Lassiterom. Inače bi čak mogao i uživati u jelu koje ga je čekalo.

»Hej, gospodine Latimer.«

»Večer.«

Trez je mahnuo hostesi koja je stajala za ulaznim pultom. Nakon što ga je kratko odmjerila, uputila mu je osmijeh koji je davao naslutiti da bi vrlo rado provela noć s njim. No, držala je distancu.

Glas o njegovom novom ugledu očigledno ga je pretekao. Hvala ti, iAm.

Prolazeći pored dijela koji je nalikovao izlogu suvenirnice, sa zamrzivačima punim predjela, čašicama za kratka pića i dekorativnim žličicama koje ste mogli kupiti kao suvenir — jer, da, ljudi bi ponekad i putovali kako bi došli ovamo — otišao je do bara.

»Gospodine Latimer, što ima?«

Barmen je bio naočit tip u dvadesetima, dovoljno atraktivan da pozira kao model za reklamu kolonjske Gucci ili Armani: tamna kosa, čvrsta brada, svijetlo plave oči, široka ramena, *bla bla bla*. Kad je bio slobodan, dolazio je u shAdoWs i prilično se zabavljao sa ženkama svoje vrste — a vidjelo se da uživa u statusu komada klupske scene u Caldieu.

Nek' uživa dok traje.

» Hej, Geo .«

Upravo tako, jer se takav tip nikako nije mogao predstavljati pravim imenom. A to je George.

»Uobičajeno?« pitao je Geo. »Ostajete na večeri?«

»Da za večeru, ne za piće. Ali hvala.«

»Šef je u uredu.«

»Primljeno na znanje.«

Trez se progurao kroz podstavljena preklopna vrata pored hladnjaka s bocama vina i ušao u žarko osvijetljenu kuhinju, prepunu ploha od nehrđajućeg čelika i profesionalne opreme koja je blistala od redovitog čišćenja. Podne su pločice bile boje krovnih crjepova u Sieni, a kuhari u tradicionalnim bijelim togama bili su nagnuti nad loncima, daskama za rezanje i zdjelama. Svi su kuhari bili muškarci i svi su bili Talijani, no s vremenom se iAm nadao promijeniti ovo prvo — ali ne i drugo.

Dragi Bože, koji čudesan miris... Luk, bosiljak, origano, rajčice i kobasice koje su se pirjale na štednjacima.

Prokletstvo, mrzio je kad bi Lassiter bio u pravu, oko bilo čega. Ali, sranje, skapavao je od gladi.

iAmov se ured nalazio skroz otraga, a kad je Trez zašao za ugao, nije ni

registrirao vampiricu koja je stajala na vratima, leđima okrenuta prema njemu. iAm je redovno zapošljavao pripadnike njihove vrste, naročito tijekom zimskih mjeseci kad bi se na sjeveru države New York mračilo već u četiri i pol poslijepodne. Doduše, osjetio je da joj je miris nekako neobičan i ugodan, ali isto bi primijetio i da je prošao pored buketa cvijeća.

iAm je sjedio za svojim stolom, njegovo inače tamno lice bilo je blijedo, oči velike kao satelitski tanjuri, vilica obješena.

»Jesi okej?« pitao je Trez. »Što se...«

iAm je počeo odmahivati glavom, podižući dlanove kako bi ga zaustavio, istovremeno ustajući. No onda je sve skupa palo u zaborav — zajedno sa svakim mogućim trenutkom iz prošlosti, sadašnjosti i budućnosti — kad se ženka okrenula.

Trez je teturao unatrag sve dok se nije zabio u zid — a onda se zatekao kako maše rukama kao da se želi obraniti od nečijih udaraca. Kroz to mahanje, uspio je primijetiti i oči, i usne, i nos... kosu... vrat i ramena... tijelo...

Selena...

Bilo je to posljednje čega se sjećao.

Sedamnaesto poglavlje

Nešto kasnije, sav iscrpljen nakon što ga je dadilja napustila, Xcor je pao na hladno, tvrdo tlo ispred kolibice. U njegovim plućima više nije bilo zraka da bi vikao, više nije bilo energije kako bi se opirao okovima koji su ga držali zatočenim, više nije osjećao poriv da se buni zato što su ga ostavili.

Dok se to tupo prihvaćanje smještalo u njega, osjetio je kako mu se tijelo hladi. Ne... Bijaše to vjetar. Sad kad se više nije napinjao, temperaturu mu je spuštao hladni zimski vjetar i znao je da se mora negdje skloniti ili će umrijeti.

Podižući ogrtač s poda, omotao se prljavom, teškom tkaninom i tijelu na trenutak dopustio da drhti. Zatim je ustao i, protegnuvši se koliko su okovi kojima je bio zatočen dopuštali, pogledao iza oba ugla trošne kućice. Vrata su i dalje bila otvorena pa je zamišljao kako kroz njih dopire toplina no to je bila tek laž, neka funkcija sjećanja a ne realnost, budući da se vatra davno ugasila.

Pogled mu je odlutao prema horizontu. Kroz vretenasta debla i napuhane krošnje borova, ugledao je nadolazeće svitanje, svjetlost zore pojavljivala se s istoka kako bi otjerala tamu. No izlazak sunca neće donijeti bogzna koliko topline — a nije ga naročito ni brinuo. Budući da još nije prošao promjenu, nije se morao brinuti oko toga da će ga sunčeva svjetlost dokrajčiti. Međutim, glad i žeđ bili su problemi kojima se morao pozabaviti ako je namjeravao preživjeti. Bez zaliha masti i suha grla neće dugo potrajati, naročito u zimskim uvjetima.

Xcor je još jednom pokušao skinuti kožni okovratnik sa sebe, ali je vrlo brzo morao obustaviti taj poduhvat. Toliko se već puta pokušao osloboditi da mu je već i krv potekla iz ogrebotina koje si je zadao pa je svako novo potezanje bilo previše bolno.

Nitko iz sela neće mu doći pomoći. Nitko nikad i nije...

Neka mu je pomična sjenka odvušla pažnju s rastućeg svjetla na istoku prema gustom grmlju malina pred njim.

Što god da se pomaknulo, skamenilo se kad se okrenuo prema tome. No onda se iz drugog smjera pojavila nova sjenka.

Vukovi.

Najdraža Čuwardjevo... Vukovi su ga pronašli.

Dok mu je srce užurbano lupalo, Xcor se panično osvrtao oko sebe. Čekao je da mu dođu, a možda su mu se i približili sad kad je napokon utihnuo.

Uzalud je tražio oko sebe nekakvo oružje, nešto čime bi se mogao zaštititi...

Kamen koji mu je upao u oko nalazio se nadohvat ruke ako bi se nagnuo na lancu, ali bio je pretežak da bi ga pomaknuo kad ga je pokušao dignuti s tla. Gundajući, napinjući se, upregnuvši zadnje atome snage, podignuo ga je...

Iz kupina se čulo duboko i tiho režanje, imao je osjećaj kao da se vukovi poigravaju njime, dajući mu nekakav znak kako bi im pobjegao i priuštio im malo zabave prije nego ga pojedu za jutarnji obrok.

Lud od straha, povukao se unatrag...

Grančica je puknula pod težinom jedne od životinja. A onda i druge.

Nije mogao pobjeći do vrata i zatvoriti se unutra, nikako se nije mogao popeti na krov ili...

Okrećući se, pogledao je u prljavi prozor. Kad su se vukovi primaknuli, njihovo je agresivno puhanje postalo još glasnije, a Xcor je stisnuo zube i podignuo kamen iznad glave. Uz nalet snage za koji nije ni znao da posjeduje, u prozor je svom snagom bacio veliki kamen.

Staklo se smrskalo, a on se povukao unatrag, podignuvši ruku kako bi se zaštitio od krhotina. Nije bilo vremena za daljnje razmišljanje. Potaknuti udarcem, predatori koji su se okomili na njega jurnuli su naprijed u napad, s onim svojim žutim očima i ostrim zubima i velikim tijelima koja su se na njega okomila.

Xcor je skočio što je više mogao, uhvatio se za donji dio prozorskog okvira i uskočio u kolibu — a točno u trenutku kad je sletio unutra svega trideset centimetara od svog ležaja, vukovi su udarili u vanjsku stranu zida, udarajući i grebući, škljocajući vilicama i strugajući po kućici u koju je utekao, frustrirano režući.

Vrata su još bila širom rastvorena.

Pridignuvši se na koljena, vukao se po golom podu, razbacujući prljave zdjele i pribor...

Njegov je lanac došao do kraja prije nego je stigao do cilja pa ga je snažno povukao unatrag, noge su mu nastavile naprijed iako mu je gornji dio tijela stajao na mjestu. U tom se trenutku vođa čopora pojavio na otvorenim vratima. Vučji je lovac bio veličine manjeg konja, a zubi su mu bili nalik bodežima. Pored njegove iskešene vilice i sline koja mu je curila po prednjim šapama, ostala dva doimala su se poput štenadi.

Smijeh. Smijao mu se.

Xcor je pogledao prema vratima koja su se zatvarala prema unutra.

A zatim se toliko brzo pomaknuo da nije bio ni svjestan da je donio odluku o kretanju. Bacio se na trbuh, udario krvavim dlanovima o tlo, i zamahnuo nogama u krug... dohvativši otvorena vrata točno u centimetar.

Vrata su se snažno zalupila, a hrapava je brava kliknula na svoje mjesto u istom trenutku kad je i golemi vuk skočio uvis.

Životinja je toliko snažno udarila u drvene plohe da su se zatresle na golim željeznim šarkama koje su ih držale na mjestu. Ali držale su. Držale su čvrsto.

Drhteći od užasa, Xcor se šćućurio, privivši koljena uz prsa. Primaknuvši krvave ruke glavi, pokrio je uši i počeo plakati, dok su mu krici vukova glasno odjekivali kroz glavu...

U tom se trenutku pojavio duh.

Došla je k njemu kroz zid kolibe, prošavši kroz čvrsti materijal lagano kao što bi netko prošao kroz zrak.

Xcor je treptao kroz suze, promatrajući bijeli ogrtač i dugu plavu kosu... lice lijepo poput sna.

U tišini, duh je poletio i stao ispred njega, ali on se nije bojao. Kako bi mu nešto tako prekrasno moglo nauditi?

U tom je trenutku shvatio da više nema ni vukova. Kao da ih je ona otjerala.

Siguran sam, pomislio je za sebe. Uz nju, i samo nju, ja sam siguran...

A vražji Oscar ide...?

Dok je Vishous ponovno preuzimao oblik u šumi nedaleko od Layle, zamalo je zapalio cigaretu. Stao bi niz vjetar svaki put kad bi se materijalizirala na novom mjestu, ali je bila toliko dekoncentrirana da je zapravo sumnjao da bi uopće primijetila plamen upaljača ili žar cigarete... bolje ne.

Dogurali su ovoliko daleko i bili su nadomak kraja, zar ne?

Odabranica se nalazila dobrih trideset metara od njega, njezina bijela odjeća isticala se u šumi poput svjetionika. I, tko bi rekao, nešto joj je privuklo pažnju pa je polako napredovala prema tome što je vidjela, glave nagnute naprijed kao da se koncentrira na šumsko tlo.

Nasmijao se sebi u bradu. Najstariji trik u knjizi. Uzmite osobu od koje nešto trebate, logički pristupite njihovim emocijama, obrnite ih par puta — i pronaći ćete gada kojeg tražite zato što će vas ista ta osoba odvesti ravno k njemu. Xcor bježi i nestaje. Laylina je krv u njegovim venama. Ona se osjeća krivom, usamljenom, preplašenom, otuđenom žrtvom okolnosti... V.-ov zadatak? Odglumi suosjećanje, pruži malo naoko iskrenog razumijevanja i pomozi joj u namjeri da, jednom kad stupi na trijem kuće i ulovi svoj odjek vani u svijetu, prati svoj instinkt i ode pomoći muškaku kojeg voli.

Je li V. sa sigurnošću znao da će izaći, stati na snijeg i onjušiti zrak? Nije, ali je nagađao da hoće, s obzirom na to koliko se zatočenom doimala u onoj kuhinji. Je li joj ostavio svoj mobitel u nadi da će ga staviti u džep i nositi sa sobom kamo god ide pa da može pratiti GPS signal sa svog drugog mobitela? Da. Je li bio razočaran što ga je ipak ostavila kod kuće? Aha. Je li to nadoknađeno time što se, kao brat kojeg njegova vlastita ženka nije mogla nahraniti, nahranio iz Layline vene prije nego je zatrudnjela kako bi preživio pa ju je sad mogao pratiti ako bi se dovoljno koncentrirao? Da. Pratiti je dovde?

Moglo bi se isplatiti.

Ne, nije bio siguran da je Xcor uopće živ. Baš kao što nije bio siguran da će Odabranica doista otići k njemu ako ga osjeti. No neke je kockice ipak vrijedilo baciti.

A izgleda da je ovaj put dobio dvije šestice.

Malo dalje, Layla se zaustavila. I polako se spustila na koljena.

Bingo.

Vishous se materijalizirao još bliže, sakrivši se iza debelog debla jednog hrasta. Koncentrirajući se na ženku, gurnuo je ruku u kožnu jaknu i stisnuo držak svog pištolja.

Nagnula se naprijed kako bi bolje pogledala nešto što se doimalo poput običnog nanosa snijega — a V. je napravio isto iza svog debla... Što mu nije naročito pomoglo da bolje vidi.

Nije to bio nanos snijega. Ne. Jebeno se micalo.

Hej, hej, gle ti to. Ispod ledenog snježnog pokrivača nalazio se jedva živ, goli mušjak oko kojeg se nakupio snijeg dok je vjetar zapuhivao njegovo zgrčeno tijelo.

Namrštivši se, V. je podignuo pogled i promotrio nebo. Kako je dovraga Xcor uspio preživjeti dnevne sate? Kad bolje razmisli, možda su gusti oblaci pružali jednako dobar zaklon kao i baršunasti crni zastori preko prozora? Svaki normalan

vampir potražio bi krov i četiri zida iza kojih bi se sakrio tijekom dana, ali ako ste već na rubu smrti, onda sigurno samo ležite tamo gdje ste se već srušili i molite se nekome, bilo kome, da vam se smiluje.

Očigledno je Xcor napravio upravo to.

No, zgodicima na lutriji došao je kraj, pomislio je Vishous kad mu se primaknuo sasvim blizu, spreman iskočiti i preuzeti kontrolu nad situacijom.

U tom je trenutku uspio vidjeti Xcorovo lice.

Sivo. Bilo je sivo. Ali ratnikove su oči bile otvorene i gledao je Laylu kao da je prikaza... čudo koje se pojavilo s druge strane.

Plakao je. Suze su mu se kotrljale niz blijedu kožu, a kad je podignuo ruku kako bi je dotaknuo, snijeg mu se prosuo s gole podlaktice.

Layla ga je uzela za ruku i prinijela je svom srcu. Promuklim je glasom šapnula: »Živ si...«

Xcor je pokušao nešto reći, ali izašao je samo hroptaj.

To kao da ju je trgnulo. »Moram te spasiti...«

»Ne«, grubo je rekao. »Ostavi me. Idi...«

»Umrijet ćeš ovdje.«

»Pusti me.« Layla je pokušala nešto reći, ali Xcor joj nije dopustio, glas mu je bio piskutav i tanak. »Sad sam sretan... Nosim sjećanje na tebe sa sobom... U Zlozemlju...«

Layla je počela jecati nad njim, bacajući se na njegovo tijelo prekriveno snijegom. »Ne, možemo te spasiti, ja te mogu spasiti...«

Kako god, pomislio je V. Vrijeme je da obavi svoj posao.

Ono čemu je upravo svjedočio bilo je obično emotivno sranje, nevažno za stvarne probleme pred njima — a koji se nisu promijenili samo zato što se ovo dvoje ponašalo kao Kate i Leo nakon što je vražji brod potonuo.

Čovječe, hvala Bogu da je on tu da se pobrine za ovu situaciju jer bi bilo koji drugi brat možda bio poljuljan ovim izljevom nježnosti. On je bio satkan od čvršćeg materijala i, ne, nije bio ljut na Laylu niti je tražio osvetu, čak nije gajio ni neko posebno neprijateljstvo prema Xcoru.

Dovraga, gad je trenutno bio u takvom stanju da bi jednako tako mogao mrziti i kocku leda.

Ne, samo je ispravljao Qhuinnov zajeb iz Grobnice kad je Xcor nekako uspio nadvladati brata i zatim zaključati budalu unutra. V. će poslati Laylu natrag u sigurnu kuću, a onda će srediti Xcora kao psa, tu na licu mjesta.

Jer, ozbiljno, dosta je bilo tog sranja. Jedan metak u glavu i bratstvo će konačno prestati s traćenjem energije i pažnje. Da, jasno, možda bi mogli i malo mučiti tog gada ako se opet uspije barem donekle oporaviti zahvaljujući novom medicinskom čudu. Ali Banda kopiladi nije bila glupa. Imali su trideset dana da se regrupiraju, relociraju i udalje od svog nestalog vođe. Xcor nema nikakvu novu informaciju koju bi valjalo slijediti, a što se tiče Tohra i njegovog prava da ga ubije? Taj je brat ionako već bio na rubu ludila. Ako dokrajči Xcora, samo će još više poludjeti, umjesto obrnuto.

Osim toga, rat je već prelazio u kriznu fazu. Degradacijsko društvo je slabjelo, ali Omega se nije imao namjeru povući, osim ako ga netko silom ne makne — a to je bio Butchev zadatak, barem prema proročanstvu. Nakon toliko godina ratovanja, kraj je bio blizu — a Bratstvo se trebalo vratiti svom osnovnom zadatku eliminiranja pravog neprijatelja vrste.

Umjesto da ih dekoncentrira ta skupina kastriranih gubitnika koja je uzela zakon u svoje ruke.

V. je donio izvršnu odluku.

Vrijeme je da to prestane.

Podignuvši cijev pištolja, izašao je iz zaklona drveta.

Osamnaesto poglavlje

Kad je Layla legla na Xcorovo golo, hladno tijelo, očajnički ga je željela zagrijati, maknuti iz šume, dati mu hranu i vodu. Kako je uopće bio živ? Kako je preživio i jedan jedini sat u tim uvjetima, a kamoli čitav dan? Najdraža Čuvardjevo, toliko se ohladio da više nije ni drhtao, njegov torzo, ruke i noge skamenili su se kao u kipa, njegovo bradato lice bilo je iskrivljeno od bola.

»Moramo te maknuti odavde«, hitro je rekla. »Uzmi od moje vene, a kad budemo na sigurnom, onda ćemo... Ne znam, razgovarat ćeš s njima ili ćeš....«

Iznenada se sjetila da joj je Vishous rekao da je Xcor ostavio ključ za sobom kad je pobjegao iz Grobnice. Mora da je to nešto značilo? Ako im je namjeravao nauditi ili se osvetiti, uzeo bi ga sa sobom, zar ne? Bratstvo je to moralo znati, moralo je to protumačiti kao znak primirja... Zar ne?

»Moramo...«

»Layla.« U Xcorovom tihom glasu slutila se hitnoća. »Layla, pogledaj me...«

Odmahnula je glavom odmaknuvši se od njega. »Nema vremena! Nasmrt ćeš se smrznuti...«

»Ššš.« Njegove modre oči su se smekšale. »Toplo mi je u duši dok si ti pored mene. To je sve što mi treba.«

»Molim te, uzmi moju venu. Molim te...«

»Ovo je dobar način za umrijeti, u tvojim rukama. Mnogo bolja smrt od one koju zaslužujem, sigurno.« Protivno svakoj logici, njegove sive usne su se osmjehnule. »A ja ti moram nešto reći...«

»Nećeš umrijeti, neću ti dopustiti...«

»Volim te.«

Layla je prestala disati. »Što...?«

Njegov umirući osmijeh bio je gotovo sjetan. Možda bi očaran bila bolja riječ. *»Cijelim svojim crnim i uvelim srcem, volim te, moja ženko. Ne zaslužujem zemlju kojom hodaš, ni miris tebe u svojim nosnicama, ni dar tvoje krvi, ali... Vječno sam zahvalan na promjeni koju si mi omogućila. Spasila si me, a jedino što je veće od moje ljubavi prema tebi, moja je zahvalnost.«*

Brzo je govorio na Starom jeziku, kao da je bio svjestan da mu ponestaje vremena.

»U miru sam, i volim te, Layla.« Xcor je ispružio ruku, primičući nepomičnu šapu njezinom licu. Kad joj je dotaknuo obraz, uzdahnula je od hladnoće njegove kože. »A sad mogu ići...«

»Ne, molim te, ne...«

»Mogu ići.«

Njegov će ju osmijeh progoniti do kraja života. Mora da je trpio užasnu bol, pa

ipak je odisao mirom, mir je isijavao iz njega. Što se tiče nje, bilo je sasvim suprotno. Za nju nije bilo mira. Ako preživi, čeka ih strašna borba. Ako umre? Odnijet će dio nje sa sobom na drugi svijet.

»Xcor, molim te...«

»Bolje je ovako.«

»Ne, ne, nije, ne napuštaj me...«

»Pustit ćeš me.« Glas mu je postao ozbiljan. »Sad ćeš otići, visoko uzdignute glave, znajući da si bila poštovana i obožavana, pa čak i ako se radi samo o meni. Pustit ćeš me i živjeti svoj život sa svojom djecom, i naći nekog tko te je dostojan.«

»Nemoj to govoriti!« Layla je nestrpljivo brisala suze s obraza. »Možemo to riješiti.«

»Ne, ne možemo. Moraš me pustiti i otići iz ove šume, čista od grijeha koje sam donio u tvoj život. Krivica je bila, i jest, samo moja, Layla. Ti nikad ništa loše nisi napravila, i moraš znati da ćeš biti sigurnija i sretnija bez mene.«

Još se jednom nagnula naprijed i maknula mu zamršene pramenove s čela. Sjetivši se Qhuinnove ljutnje i problema s mladima, bilo je teško proturječiti onome što je upravo rekao. Ma koliko ju ubijalo to što ga je gubila, bilo je nemoguće poreći kaos koji je Xcor unio u njezin život.

»Obećaj mi da ćeš nastaviti dalje«, zatražio je. »Ne mogu biti u miru ako mi ne obećaš.«

Stavila je dlanove na lice. »Osjećam se kao da se lomim napola.«

»Ne, ne, ovo je radosna noć. Toliko sam dugo želio reći što osjećam, ali nikad nisam uspio. Najprije zato što sam to nijekao, a onda se i borio protiv toga, tjerajući te od sebe. Sad kad napuštam ovu smrtnu ljušturu, ja sam slobodan, a što je još važnije, i ti si. Za nas nije mogao postojati sretan završetak, Layla, ljubavi moja. Ali za tebe hoće. Bratstvo će ti oprostiti, jer su moralni i pravedni, i znaju da sam ja taj koji je zao, ne ti. Nastavit ćeš dalje i biti *mamen* kakva i moraš biti, i pronaći ćeš mužjaka koji te je dostojan, obećavam ti. Ja sam samo smetnja u ispunjenju tvoje sudbine, nešto što moraš proći i ostaviti iza sebe. Ti ćeš nastaviti dalje, moja ljubavi, a ja ću na tebe paziti.«

Layla je otvorila usta kako bi nešto rekla, no onda se on malo nakašljao, zastenjao, protrnuo.

»Xcor?«

Duboko je udahnuo i sklopio oči. »Volim te...«

Kad mu je glas odlutao u tišinu, doimalo se kao da ga je sva životna snaga odjednom napustila, kao da se njegovo tijelo ispuhalo, energija potrošila.

Tek kad je glavu spustio natrag na snijeg, shvatila je da ju je bio podignuo. Uslijedilo je još nekoliko drhtavih uzdaha, a svjetlo u njegovim očima još je više izbljedilo.

Svejedno, bio je u miru. Doimao se kao da...

Lom grančice točno ispred nje privukao joj je pažnju, podignula je glavu i ustuknula.

Točno pred njima, široko raširenih nogu, s pištoljem u ruci... stajao je brat Vishous.

Lice mu je bilo toliko bezizražajno i mirno da se doimao poput krvnika s maskom.

Xcor se osjećao kao da je uronjen u vodu. Njegovo ionako krhko fizičko sranje dodatno je oslabjelo od izlaganja hladnoći i vanjskim uvjetima da se doimalo kao da mora plivati uvis do neke nepouzdana površine, protiv struje koja ga je vukla prema dolje samo kako bi ostao pri svijesti — što nije moglo još dugo potrajati. Riječi koje je htio reći Layli bile su dovoljne da mu osiguraju još malo snage, ali sad kad su bile izrečene, brzo je kopnio.

Ali njezino lice... Njezino prekrasno lice.

Bio je tako sretan što nikad nije vodio ljubav s njom. To bi bilo sebično s njegove strane, trenuci strasti zbog kojih bi ona ostala ukaljano do kraja života. Bolje da ostane čista za mužjaka koji će je doista moći zvati svojom.

O, Čuvardjevo, ubijala ga je samo pomisao na to.

Ali ovaj, volio ju je dovoljno da je pusti i poželi joj najbolje od onoga što je život mogao ponuditi — a sigurnost kojom je donio tu odluku, zaključio je, bio je najplemenitija i najljepša stvar koju je ikad učinio.

Možda i jedina plemenita i lijepa stvar.

»Volim te«, šapnuo je.

Htio je to reći i glasnije, ali gubio je bitku s plućima oko uvlačenja kisika — stoga, kako bi sačuvao snagu i dao im još malo vremena, prestao je s pokušajima govora i zadovoljio se time da ju samo promatra. Smiješno, kako su mu se njezin dolazak ovamo u šumu i ono sjećanje iz davne prošlosti pomiješali, njegov je pomućeni um umetnuo nju kao spasiteljicu u ono užasno sjećanje.

S druge strane, bilo to u stvarnom životu ili poluizmaštanoj prošlosti, ona je doista i bila njegova božica i njegovo čudo — pa čak i njegova spasiteljica, unatoč činjenici da ovog puta neće preživjeti. Bio je tako sretan što ima...

Čim se njezin pogled pomaknuo s njega na nešto što ju je iznenadilo, a zatim i preplašilo, osjetio je nalet energije, osjećaj smisla, tijelo mu je odgovorilo kao što bi odgovorilo tijelo svakog združenog mužjaka, bilo je spremno obraniti je i zaštititi, sve i da se ispostavi da se radi samo o nježnoj srni u bijegu.

Međutim, bio je to maksimum njegove reakcije, njegovi su instinkti pokušali mobilizirati ono što se više nije moglo pomaknuti. Doduše, uspio je malo okrenuti glavu i skrenuti pogled.

Tako je ugledao svog ubojicu, pod pretpostavkom da priroda neće biti brža od brata Vishousa. S obzirom na pištolj koji je držao u rukama, koje su bile šanse da hoće?

Perifernim je vidom Xcor primijetio kad je Layla podignula dlanove i polako ustala. »Vishous, molim te, nemoj...«

Xcor je još jednom uspio progovoriti. »Ne pred njom. Ne čini to pred njom ako je u tebi imalo dostojanstva. Pusti je da ode, a onda me ubij.«

Layla se srušila pored njega, širom raširivši ruke kako bi ga zaštitila. »On je dobar mužjak. Molim te, preklinjem te...«

Uz nevjerojatan napor i bol od koje se umalo onesvijestio, Xcor se okrenuo

kako bi pogledao u bratove dijamantne oči, a dok su se njih dvojica tako gledala, Layla je i dalje preklinjala za život koji nije vrijedilo spašavati.

»Prestani, ljubavi moja«, rekao joj je Xcor. »I ostavi nas sada. Ja sam u miru, a on će učiniti ono što će donijeti mir Bratstvu. Kriv sam za izdaju, a ovo će me izbrisati iz njihovog i tvog života. Moja će te smrt osloboditi, ljubavi. Prihvati dar koji nam je sudbina oboma dala.«

Layla je opet brisala obraze. »Molim te, Vishous. Rekao si mi da razumiješ. Rekao si...«

»Samo ne pred njom«, ustrajao je Xcor. »Posljednja želja jednog kriminalca. Prilika da dokažeš da si bolji mužjak od mene.«

Vishousov je glas bio poput groma u usporedbi sa Xcorovim slabašnim glasom. »Već znam da sam bolji od tebe, seronjo.« Brat je pogledao u Laylu. »Odlazi odavde. Smjesta.«

»Vishous, preklinjem te...«

»Layla. Neću te dvaput moliti. Znaš točno što možeš izgubiti i savjetujem ti da misliš na svoje mlado. Ionako već imaš dovoljno problema.«

Xcor je žalosno sklopio oči. »Tako mi je žao, ljubavi. Što sam te ikad u ovo uvukao.«

U njegovom su životu postojale samo dvije ženke od ikakve važnosti: njegova *mamen*, koja ga je u svakom smislu napustila... I njegova Odabranica, koju je i previše puta povrijedio.

Ispostavilo se da je bio prokletstvo, i jednoj i drugoj.

»Vishous, molim te«, preklinjala je Layla. »Rekao si mi da ne misliš da je zao. Rekao si...«

»Lagao sam«, promrsio je brat. »Jebeno sam lagao. Sad odlazi. Smjesta.«

Devetnaesto poglavlje

Trez se osvijestio i zatekao se kako zuri u ravan strop obojen u bijelo.

Samo malo... Zar nisu svi stropovi bili ravni? Pa, možda i nisu, zaključio je. Poput onih s raznim teksturama koje su ljudi obožavali sedamdesetih, onih koji su nalikovali staromodnim preljevima za tortu. A bili su tu i stropovi špilja... Prilično hrapavi. Kazališta su obično imala stepeničaste krovove zbog akustike...

Samo malo, koje je ono bilo pitanje?

Trepćući, postao je svjestan glavobolje koja mu je tutnjala u stražnjem dijelu lubanje...

Bratovo lice, poznato koliko i vlastito, pojavilo mu se u vidokrugu i prekinulo debatu o stropovima.

»Kako si?« pitao je iAm.

»Što se dogodilo? Zašto sam...« Trez je pokušao ustati, ali onda je prestao s tim glupostima kad mu je opet zatutnjalo u glavi. »Jebote, ovo boli.«

Da, a osjećao je i kako mu se pištolj urezao u donji dio kraljeznice. Zbilja bi ga trebao početi nositi ispod pazuha. S druge strane, kad se posljednji put dogodilo da se onesvijestio?

»Jesi li dobro?« upitao je iAm.

»Ne, jebote, nisam dobro.« Okej, barem je znao da je dio mozga koji ga je opskrbljivao psovkama i dalje normalno funkcionirao. »Ne znam što me spopalo. Zašao sam za ugao i...«

U trenutku kad se sjetio ženke koja je stajala na vratima iAmovog ureda, uspravio se i hitro osvrnuo oko sebe... Bila je tu, naslonjena na zid uskog hodnika, s rukama oko trbuha, napetog izraza lica.

Seleninog lica.

»Ostavi nas«, rekao je Trez grubim glasom.

Blago se naklonila. »Da, naravno, ja...«

»Ne ti. On.«

iAm mu je licem prepriječio put kako je Trez ne bi mogao vidjeti. »Čuj, moramo...«

»Odlazi odavde!« Kad je Trez viknuo, ženka je ustuknula, što je vjerojatno bilo jedino što ga je moglo navesti da se malo smiri. »Samo... daj da popričam s njom.«

Ta ženka... Njegova Selen... Podignula je ruke. »Zbilja bih morala poći, ionako se već osjećam loše.«

Trez je sklopio oči i zaljuljao se. Njezin glas. Taj *glas*. Bio je to glas koji ga je proganjao, danju i noću, isti ton i intonacija, blago promukao...

»Opet će se onesvijestiti?« upitala je.

»Ne«, promrsio je iAm. »Osim, naravno, ako ga ja ne odalamim tavom. Što mi je u ovom trenutku zbilja primamljivo.«

Trez je opet otvorio oči jer je osjetio nalet paranoje. »Je li ovo san? Sanjam li?«

Ženka je pogledavala od jednog do drugog kao da se nada da će iAm odgovoriti na to pitanje.

»Samo želim popričati s tobom«, Trez joj je rekao.

»Pričekaj nas trenutak u kuhinji«, iAm je rekao ženki. Prije nego je Trez opet nastavio po svom, ovaj ga je prekinuo: »Razgovarat će s tobom, ali samo ako ona to želi. Neću je natjerati, a kako god to završilo, najprije ćeš poslušati što ti ja imam za reći.«

Ženka je još jednom pogledala u Treza, zatim kimnula i otišla.

»Tko je ona?« pitao je Trez slomljenim glasom. »Odakle se pojavila?«

»To nije Selen.«

iAm je ustao i počeo koračati. Što se svelo na jedva tri kratka koraka u jednom smjeru, minijaturni okret, a zatim dva koraka natrag prema Trezu. »To *nije* tvoja ženka.«

»To je Selen...«

»Nije, barem tako tvrdi njezin životopis...« iAm se povukao u ured, nagnuo nad svoj radni stol i dohvatio komad papira. »Zove se Therese, i upravo se doselila u Caldwell. Javila se za radno mjesto konobarice dok se ne smjesti.«

Kad mu je brat pružio papir, Trez se zagledao u njega pitajući se zna li još uvijek čitati.

»Ne razumijem«, promrmljao je. »Izgleda baš kao Selen. A njezin glas...«

Dohvatio je životopis i pogledom preletio preko njega, igrajući *paintball* s riječima, pogađajući svega nekoliko. Detroit, Michigan. Trideset i četiri godine. Niz poslova tijekom desetljeća, iskustvo u IT-ju, serviranju hrane. Ni riječi o vampirskoj obitelji, ali to ionako ne bi stavila u životopis ako je namjeravala obavljati ljudske poslove. Očigledno je pripadala civilima, a ne *glimeri*, budući da aristokrati nisu dopuštali svojim neudanim ženka da rade kao konobarice.

Dragi Bože... Što ako je združena?

»To *nije* Selen«, iAmovo je lice bilo ozbiljno. »Briga me kako izgleda, ona *nije* tvoja mrtva družica koja ti se upravo vratila.«

Therese je stajala tik ispred prepune kuhinje i pitala se treba li otići ili ne.

Pronašla je oglas za posao u zatvorenoj Facebook grupi samo za vampire i e-mailom poslala životopis. Osim ovoga, prijavila se za još dva posla, jedan u ljudskom pozivnom centru, noćna smjena, i drugi u nekoj kompaniji koja je tražila nekog za unošenje podataka što je mogla obavljati od kuće. Od tri oglasa, posao konobarice bio joj je prvi odabir zato što u pozivnom centru nije imala garantiranu fiksnu plaću, a unošenje podataka će biti teško zato što u kući koju je dijelila s drugima, što je bilo jedino što si je mogla priuštiti, nije imala internet.

Jedva da su imali i tekuću vodu, za Boga miloga.

Piljeći u pod, sjetila se golemog mužjaka koji se srušio na pod tik pred njom,

točno na mjestu na kojem je stajala. Nevjerojatno. I premda će je zbog te drame vlasnik restorana sigurno upamtiti, to joj nipošto neće pomoći da zbilja i dobije taj posao.

Osim ako ne traže nekoga da baca ljude u nesvijest.

Namrštivši se, zamislila je muškaka koji je pao na pod, njegovo lice, oči... tijelo. Bio je uistinu izvanredan. Ali luda privlačnost prema nekom tipu koji ne može stajati na nogama nije bila ono po što je došla. Posao. Trebao joj je posao kako bi uštedevina, mršava kakva je bila, potrajala barem do kraja mjeseca.

Više se nije mogla vratiti onamo odakle je došla. Nema vraćanja u Michigan...

Vlasnik se pojavio iza ugla i duboko udahnuo. »Dakle, slušaj.«

»Ne bih htjela stvarati probleme ili išta slično.« Doduše, nije ni znala što je napravila. »Mogu, znate, jednostavno otići.«

Vlasnik je odvratio pogled, kao da se fokusirao na niz kuhara koji su pripremali ambroziju za štednjacima. »Nisi ti kriva. Moj brat... Štošta je prošao.«

»Jako mi je žao.«

Vlasnik je protrljao tjeme, ali njegova praktički obrijana kosa nije se zbog toga izravnala. Bio je Sjena, kao i njegov brat — naravno — s prekrasnim licem Sjene i tamnom puti. Ali ona je htjela onog drugoga.

Stani malo. Ne da ga je *htjela*.

»Hoće li biti dobro?« iznenada je upitala. »Izgledao je kao da bi morao k liječniku.«

»Imamo privatnog liječnika kod kojeg može otići.«

Therese je podignula obrve. »Oh.«

»Samo što, izgledaš kao...«

Mušjak o kojem su razgovarali ušao je u kuhinju. Bože, kako je bio krupan, s ramenima punim mišića, snažnim prsima i dugim, jakim nogama. Zgodan? Aha. *Ono, jako zgodan*, a te usne, naročito donja, i lice, tamna put... Nosio je bijele hlače, sivu svilenu košulju, crnu jaknu odijela, izgledao je... Profinjeno i seksi. Isuse, cipele su mu bile tako otmjene da su vjerojatno koštale više od njezine stanarine. .

Za šest mjeseci.

Međutim, njegove su oči bile ono što joj je istinski privuklo pažnju. Bile su tamne kao noć, ali vrele poput vatre — i gledao ju je kao da je jedina na svijetu... Što baš i nije imalo smisla. Nije izgledala loše, ali nije baš bila ni top model, niti se nešto naročito sredila.

»Mogu li... kratko popričati s tobom?« rekao je.

Nije to bilo pitanje. Uopće. Zapravo, u glasu mu se slutila bol koja je sugerirala da je u njezinoj nemilosti.

»Aah... Jedna ti je zjenica veća od druge.« Therese je pokazala na lijevu. »Mislim da bi prije trebao popričati s liječnikom nego s nekim tko je tek diplomirao.«

»U redu. Hoćeš li me odvesti k Haversu?«

»Tko je on?«

»Naš iscjelitelj ovdje u Caldwellu.«

Therese je trepnula. »Nemam automobil.«

»Možemo uzeti njegov.« Mužjak je kimnuo prema bratu i ispružio dlan. »Daj mi ključeve.«

Vlasnik restorana zakolutao je očima. »Ne, ja ću te odvesti...«

»U redu je«, Therese se čula kako kaže. »Nemam planova za večeras, a na neki čudan način, osjećam se odgovornom.«

Kasnije će se pitati zašto se točno bila javila. Na kraju krajeva, tip je mogao biti lovac na glave koji je naciljao novu metu, mentalno nestabilan luđak u gradu u kojem nikog nije poznavala i nikome se nije mogla obratiti za pomoć u slučaju da se uvali u gabulu.

Ali instinkt joj je govorio da nije u opasnosti.

Naravno, ispostavilo se da je ta pretpostavka bila pogrešna, iako ne zato što je predstavljao fizičku prijetnju. Ne, druga vrsta štete je bila u pitanju.

Međutim, kako bi sudbina svoje odradila, ponekad ste morali igrati naslijepo. Inače biste samo okrenuli volan i stisnuli kočnicu... i izbjegli svoju sudbinu kao kugu.

»Savršeno«, mužjak je tiho rekao. »Jednostavno savršeno.«

Dvadeseto poglavlje

Stojeći iznad Layle i Xcora, Vishous je polako gubio strpljenje. Što je bilo otprilike kao kad lopovu ponestaje morala: nije gubio bogzna što. Kako god.

»Layla«, naredio joj je, »gubi se odavde. Istog trenu.«

Sa Xcorovog mjesta na šumskome tlu, čuo se glas neprijateljskog ratnika: »Otiđi, ljubavi moja.«

»Poslušaj ga, i to kako treba.« V. nije mogao vjerovati da podržava mišljenje gada na tlu. »Idi u sigurnu kuću. On će znati gdje si otišla, a ja ću ga pitati.«

»Molim te, poštedi ga«, rekla je Layla ustajući. »Molim te...«

V. je nestrpljivo zamahnuo pištoljem kroz zrak. »Misli na svoju djecu, ženko. A ne na tipove poput njega.«

Na kraju je Layla postupila ispravno — jer je duboko u sebi ipak bila časna ženka. Kad je posljednji put pogledala mužjaka kojeg je voljela, još je jednom kimnula i sklopila oči. Prošlo je dosta vremena prije nego se dematerijalizirala, no to se i očekivalo. Emocije su bile presnažne. Barem u njima dvoma.

Što se tiče V.-a? On je bio jebeno skuliran.

Kad je Odabranica otišla, V. se usredotočio na seronju u dnu nogu. »Je li otišla?«

Xcor je sklopio oči. »Da, otišla je daleko. Poštovala je tvoju želju.«

»Ako mi lažeš, njoj ćeš naškoditi.«

»Istina je moja jedina valuta u ovome trenutku.«

»Baš si bogat kučkin sin.«

Kad je Vishous kleknuo, čizme i jakna zaškrgutale su na hladnoći.

»Spreman sam«, promrmljao je Xcor.

V. je iskesio očaj. »Boli me neka stvar što si, seronjo. Ne treba mi tvoje dopuštenje da te propucam.«

»Da, u pravu si.« Mužjak ga je netremice gledao u oči. »Ti si ovdje glavni.«

Slobodnom je rukom V. izvadio smotanu cigaretu i stavio je među prednje zube. Namjeravao ju je zapaliti. Zbilja jest. Da... Jednostavno će je zapaliti i s prvim izdahom upucati Xcora ravno u čelo.

Da. Aha...

Da.

Nekoliko trenutaka poslije — kvragu, možda bi se preciznije izmjerili godinama — sklonio je pištolj i skinuo čeličnu rukavicu, prst po prst. Svjetlost koju je isijavalo njegovo prokletstvo bila je toliko snažna da je osvijetlio Xcora kao da ga snima DeMille, a prva pomisao mu je bila, sraaaanje, bolje da požuri ako misli ubiti gada. Pored njega bi i Vincent Price izgledao kao klinac s reklame za samotamnjenje.

Primičući svog ubojitog malog prijatelja usnama, V. je upalio cigaretu srednjim

prstom i udahnuo.

Što je dovraga radio?

Odnosno, što *nije* radio, bolje rečeno.

Halo, htio se obratiti svojim mudima. Doduše, ostalo mu je još samo jedno, no barem njemu agresivnost nikad nije predstavljala problem.

Svejedno, eto ga sad tu, i nikako da upuca Xcora u glavu.

Loše, loše, loše... Jako loše.

A onda — još gore.

I ne dopustivši si da razmisli o svom postupku, raširio je ruku nad golim, umirućim mužjakom i naredio energiji da prijeđe iz njega u Xcora. Kad je to učinio, valovi topline počeli su pulsirati iznad živućeg trupla, a snijeg na njemu ne da se otopio već je samo nestao poput papira koji se kovrča na plamenu.

Xcor je jauknuo kad je njegovo iskrivljeno tijelo počelo tonuti u blato koje je nastalo zbog tolike topline, gornji sloj šumskog tla doživio je pravo proljeće.

Gad je počeo drhtati. Kad mu je krv počela brže kolati venama, udovi su mu počeli naticati i tresti se, a onda je natečenost zamijenila vitalnost jednako bolna kao da vam gule kožu zahrđalom oštricom. Kad je čuo jauke i zagledao se u njegove polagane, iskrivljene pokrete, V. se sjetio muha na prozorskim olucima. Nije to bila naročito originalna analogija, no bila je precizna.

»V-v-vishous...«

»Što je?«

Xcorove su oči bile krvave i suzne dok su ga promatrale. »Moraš... Znati...«

»Što?«

Gad je tek nakon nekog vremena uspio opet progovoriti. »Ona nikad nije zgriješila. Preuzimam punu odgovornost. Nikad nije bila pokretačica, uvijek žrtva.«

»Pravi si jebeni kavalir, ha?«

»Kako bi inače netko poput nje završio s nekim poput mene?«

»Dobro kažeš.«

»Na kraju sam je pustio. Otjerao sam je.«

V. je ugasio cigaretu u snijegu. »Nominirat ću te za Nobelovu nagradu za mir. Jesi sad sretan?«

»Morao sam je pustiti«, mužjak je mrmljao. »Jedino tako... Morao sam je pustiti.«

Vishous se namrštio. A onda odmahnuo glavom. Ali ne zato što se nije slagao s tim jadnikom.

Pokušavao je izbaciti jedno sjećanje iz glave. Pokušavao je... ali nije uspio.

To sjećanje kao da je sezalo u neki drugi život. On i Jane su stajali u kuhinji u njezinom stanu, on ispred štednjaka, ona nagnuta nad kuhinjskim stolom. Sjećanje je bilo tako kristalno jasno da je V. mogao čuti udaranje metala o metal dok je polagano žlicom od nehrđajućeg čelika miješao lonac od nehrđajućeg čelika, a vruća čokolada koja se nalazila unutra sve je više mirisala kako se štednjak

zagrijavao.

Kad je postigao pravu temperaturu, napunio je šalicu i dodao je Jane, a zatim se zagledao u njezine oči dok je držala u rukama ono što joj je pripremio. Nakon toga joj je obrisao kratkoročno pamćenje, a zajedno s njim i svako saznanje da su ikad bili skupa.

Sve je nestalo. Seks. Povezanost. Odnos.

Izbrisao je sve kao da nikad nije ni postojalo.

Barem ako se nju pita.

Ako se njega pita? Sve je ostalo, i on to ni za što ne bi mijenjao. Pripremao se za suočavanje s nostalgijom, godinama razdvojenosti, odvojenosti od druge polovice, koje su ga zauvijek obilježile. U tom trenutku nije bilo drugog izbora. Bila je čovjek, život je bio pred njom. On je pripadao vrsti za čije postojanje njezina nije ni znala i bio je upleten u rat u kojem je mogla samo stradati.

Naravno, budući da je njegova majka bila prava mustra, a sudbina imala bolestan smisao za humor, s vremenom su ih dostigli još teži izazovi...

Premda se borio protiv sjećanja, um je bio nepopustljiv. Iznenada je prizor iz kuhinje zamijenio drugi, još gori. Jane ustrijeljena, krvari, umire mu u naručju. A onda i posljedica toga, on kako leži sklupčan u krevetu, baš kao i Xcor u ovom trenutku, i sam priželjkujući smrt.

Odjednom je Vishous morao odvratiti pogled s tog gada. Otišao bi, da je mogao.

Umjesto toga, stisnuo je kutnjake i posegnuo u jaknu rukom koja nije mogla pretvoriti automobile u izgorene moderne skulpture. Uz herkulski napor, odagnao je i sjećanja i emocije, otjerao te neželjene posjetitelje od sebe prijaznošću izbacivača koji zatvara lokal prije nego ode.

Booook.

Emocijama nije bilo mjesta u krupnome planu. Zbilja nije.

Kao ni starim sjećanjima.

Layla je stajala u dnevnom boravku na lijepom, malom ranču, pred licem golemog sata obješenog na zid kao ukras. Sa zaobljenim crnim kazaljka koje su bile dugačke koliko i njezine ruke i rukom pisanim brojevima koji kao da su ispali iz Dickensonova romana, istovremeno je bio i šašav i elegantan — ali i funkcionalan.

Više nije plakala. Doduše, obrazi su joj bili grubi i vrući, nakon svih tih suza i brisanja i hladnoće koji su sastrugali gornji dio kože. A boljelo ju je i grlo. Kao i jagodice prstiju, ama baš svaka imala je vlastiti puls nakon što je okusila ozeblina.

Vishous je izvukao dobitnu kartu, i imao je pravo, kao i obično. Ako je mislila nastaviti viđati Lyric i Rhampa, posljednje što bi joj išlo u prilog bilo bi protivljenje Xcorovoj smrti.

Naročito nekim ludim činom... tipa da se baci pred metak namijenjen njemu.

Na kraju krajeva, uvijek bi svoje mlado stavila na prvo mjesto, prije svih, prije sebe same — pa čak i prije Xcora. Ali, o kako bolno bijaše izgubiti tog mužjaka. Potpuno ju je izmijenila ta agonija koju je osjećala u grudima, neka vrsta emotivnog tereta od kojeg se osjećala kao da je i sama otežala, kao da su joj kretnje otežane...

Isprva nije čula zvono telefona. Tek kad je utihnulo u kuhinji, a onda se istog trena ponovno oglasilo, namrštila se i pogledala prema oblim vratima.

Mobitel koji joj je Vishous ostavio je utihnuo. I istog trenutka opet počeo zvoniti.

Možda ga je netko pokušavao dobiti i reći mu da je dovede da vidi svoje mlado?

Požurivši do stola, pogledala je u ekran. Na njemu je pisalo... Vishousovo ime.

Zvao je samog sebe? Nemoguće. U ovom je trenutku pucao u...

Kad su joj oči zasuzile i zapekle je, stavila je dlanove na lice. Hoće li brat imati poštovanja prema Xcorovim ostacima? Nije mogla ni pomisliti da će biti drugačije...

Zvono je stalo. A budući da se nije ponovilo, okrenula se. Mora da je to bila neka greška, slučajno je stisnuo neko dugme ili funkciju kad se okrenuo...

Zvono se oglasilo i treći put. Ili četvrti?

Ponovno se okrećući, Layla se namrštila i ispružila ruku, dohvaćajući mobitel. Primila je poziv i javila se...

»Isuse Kriste«, viknuo je Vishous prije nego je stigla formulirati riječi. »Koliko ti je trebalo.«

Layla se lecnula. »Mmm... molim?«

»Dolazi ovamo.«

»Što?«

»Čula si me. Vрати se u šumu.«

Layla je počela teško disati, gušila ju je kombinacija užasavanja i tuge. »Kako možeš biti tako okrutan... Ne mogu ga vidjeti mrtvog...«

»Onda ti je bolje da dođeš ovamo i nahraniš ga. Moramo ga maknuti iz šume.«

»Što?!«

»Čula si me. A sad se dematerijaliziraj i dođi ovamo prije nego se jebeno predomislim.«

Veza je bila tako naprasito prekinuta da se zapitala je li bacio mobitel preko kojeg ju je nazvao. Ili ga upucao.

Srce joj je lupalo, u glavi joj se vrtjelo, spustila je mobitel s uha i samo se zagledala u njega. Zatim ga je bacila na stol.

Kliznula je kroz vrata prije nego se prestao kotrljati po drvenoj plohi.

Kad se dematerijalizirala i ponovno preuzela oblik na mjestu gdje je maločas stajala nad Xcorom, zatekla je Vishousa otprilike metar i pol od mužjaka kako toliko gorljivo puši kao da mu je cigareta među zubima jedini izvor kisika. U međuvremenu, Xcor se transformirao zahvaljujući nekom izvoru topline, snijega s njega i oko njega je nestalo, a tlo pod njim je bilo blatnjavo i bljuzgavo, tijelo mu više nije bilo sivo, već bolno crveno.

Bio je živ. A kad je osjetio njezinu prisutnost, pomaknuo je glavu i pogledao u nju. »Layla...?«

»Što... Zašto...« zamucala je.

Vishous je zamahnuo rukom kroz zrak, ali kad je progovorio, glas mu je bio iscrpljen. »Bez uvrede, ali začepite, oboje, okej? Bez pitanja. Ti, nahrani ga. A ti,

primi njezinu vražju venu i odradi to brzo. Vratit ću se za dvadesetak minuta i bolje vam je da ste spremni za transport.«

Uz taj veseli mali nalet optimizma, brat je ispario, nestajući u zraku.

Layla je treptala, pitajući se je li sve to samo san. A onda se bacila na posao.

Samo da Vishous bude brz, pomislila je bacivši se na koljena.

Nije se zamarala obraćanjem Xcoru. Podignula je rukav svog ogrtača kako bi ogolila zapešće, zagrizla venu vlastitim očnjacima, a zatim položila izvor snage i hranjivih tvari na Xcorova usta.

No on nije htio razmaknuti usne. Čak i dok mu je životna snaga koju je očajnički trebao vlažila usta, on je nije puštao unutra.

Šutke ju je promatrao i odmahivao glavom.

Što ju je podsjetilo na njihov prvi susret podno javorovog stabla onomad na livadi. I tada ju je pokušao odbiti.

»Bez uvrede«, promrsila je, »ali da si jebeno pio.«

Nije imala pojma zašto je Vishous odlučio poštediti život neprijatelju. Ali nije se namjeravala protiviti onome što se događalo — ili to odlagati. Dovraga, brat bi se jednako tako mogao predomisliti i vratiti s pištoljem. Ili bodežom. Ili pojačanjem.

Budući da ju je Xcor i dalje odbijao, spustila je slobodnu ruku i uštipnula ga za nos. »Ako me voliš, spasit ćeš se. Ne stavljaš tako spremno svoju smrt na moju savjest.«

Samo je nastavio ležati, kao da pristaje na to da ga uguši, a ona je počela smišljati načine kako da ga natjera da otvori usta. No on je u tom trenu udahnuo — i to je bilo dovoljno.

Kap ili dvije sigurno su mu pale među usne jer je iznenada zastenjao na malo drugačiji način, izvio je torzo i iskrivio noge kao da ga je obuzela nesavladiva potreba.

Potom je zasiktao kao pravi predator...

... i tako je snažno ugrizao da se morala suzdržati od psovke.

Napokon je pio, u velikim gutljajima koji su je tako brzo cijedili da je znala da mora biti veoma oprezna. Postojala je velika šansa da je nehotice ubije, njegova je glad mogla nadvladati svaki njegov drugi instinkt, uključujući onaj da je zaštititi.

Najdraža Čuvarđjevo, kad bi barem znala što je Vishous imao na umu — no u životu je ponekad najbolje ne gledati previše unaprijed. U tom je trenutku samo morala nahraniti Xcora i ugrijati ga, dok se Vishous ne vrati s nekom vrstom vozila.

Nakon toga? Nije znala.

Odmićući Xcoru kosu s čela, pogledala je u njegove sumanute oči, zapanjena intenzivnom potrebom da se pomoli. Predajući mu se, počela je recitirati katrene koje je znala napamet još otkako se rodila gore u Svetištu, drevne, svete riječi marširale su joj kroz glavu, ritam Starog jezika bio je poput udaranja bubnja koje joj je odjekivalo duboko u grudima.

Kakva šteta da ih više nije imao tko čuti. Doduše, nije bilo ni važno. Vishous je bio jedini spasitelj kojeg su ona i Xcor imali — a nebesa su znala da će prihvatiti bilo kakvu pomoć.

Dvadeset prvo poglavlje

„Oh, zaboravio sam«, promrmljao je Trez. »iAmov auto ima ručni mjenjač.«

Dok je stajao pred izlazom za osoblje restorana *Kod Sala*, mrštio se gledajući BMW M6 i pokušavajući smisliti kako izvesti taj plan odlaska k Haversu...

Ženka zbog koje se onesvijestio zgrabila je automatski ključ iz njegovih ruku. »Nema problema. Znam s kvačilom.«

Therese je kliknula i onesposobila alarm, otvorila vozačeva vrata i kliznula na kožno sjedalo kao da je i sama posjedovala sportski automobil. »Onda, idemo. Ne mogu te ja smjestiti na suvozačevo mjesto. To ćeš ipak morati sam.«

Osmijeh joj je bio ležeran, ali ne i običan. Zapravo, da se njega pita, ništa u vezi s njom nije bilo obično, ni način na koji se kretala, ni zvuk njezinog glasa, ni činjenica da su joj crne hlače koje je nosila stajale savršeno.

Baš kao što bi stajale i Seleni.

O, da, iAmovo upozorenje vrtjelo mu se po glavi: *Ona nije tvoja mrtva družica koja ti se upravo vratila.*

Gundajući, Trez je zaobišao prtljažnik sedana. Kad je ušao, pogledao je u ženku. Bože, njezin profil...

»Mmm, možeš li zatvoriti vrata? Ovaj model ima mehanizam zbog kojeg ne mogu ni makac dok to ne učiniš. Osim toga, ruku na srce, propuh je. Brrr.«

Trez je porumenio i dohvatio kvaku. Zatim se pokušao doimati opušteno dok je ona palila motor, smanjivala grijanje i bacala u rikverc. Izvodeći savršen K-okret, krenula je zaobilazeći glavni dio parkirališta, uputivši se prema cesti s četiri trake iznad njih.

»Morat ćeš mi reći kamo idemo.«

Dok je govorila, izgledala je toliko lijepo na blagom svjetlu automobilskih lampica, njezin ravan nos, pune usne, čvrsta vilica, sve ono što je pokušavao kreirati u trodimenzionalnom formatu na temelju svojih dvodimenzionalnih sjećanja.

Nehotice je progovorio. Nije namjeravao. »Nedostajala si mi...«

Glas mu je napuknuo istog onog trena kad ga je šokirano pogledala. »Molim? Što?«

Sranje, što mu je to upravo izletjelo iz usta?

»Ah... da, joj, stvarno nema smisla to što govorim.« Uputio joj je pokajnički osmijeh — vraški iskren. »Možda bih zbilja trebao k liječniku.«

Kad su stigli do izlaza iz parkirališta, opet mu se osmjehnula. »Pa, trenutačno je najvažnije pitanje treba li nam Google Maps? Ima li auto navigaciju? Ili ti znaš kamo idemo.«

Trez se opet zanio zurenjem u njezino lice, a kad se i taj prizor zamaglio, morao

je brzo obrisati oči nadajući se da neće primijetiti tu kretnju.

»Stvarno nisi dobro«, promrmljala je. »Da zovemo hitnu?«

A onda ga je dotaknula. Još jedna obična stvar koja uopće nije bila obična. Položila je svoj topli, mekani dlan na gornji dio njegovog, na ruku koju je držao na bedru — pri čemu su njegova prsa praktički doživjela srčani udar.

»Trebala bi ići«, rekao je promuklim glasom.

»Da, slažem se. Lijevo ili desno?«

Sklopivši oči, rekao je samom sebi da se pribere i poslušša što mu je brat rekao. Ta ženka, tko god ona bila, nije njegova Selena. I bilo je to strašno nepravedno prema njoj, prema njegovom žalovanju, da se ubaci u orbitu neke strankinje samo zato što joj pukim slučajem nalikuje.

U naglasku joj se slutilo da je iz Detroita, što kod Selene sigurno nije bio slučaj. Osim toga, nikad nije nosila takvu frizuru, niti takvu odjeću...

»Kako si rekao da se zoveš?« pitala je ženka. »Da zovnem tvog brata? Halo? Jesi li... Jesi li se opet onesvijestio?«

Kad je napokon progovorio, riječi su mu bile užurbane i nespretne — a jednako je tako petljao po vratima i iskakao iz auta. »Oprosti. Moram ići. Jako mi je žao. Žao mi je...«

Dok se odmicao od vrata, koja je ostavio otvorenima, uspio je petom nagaziti na komadić leda...

I prosuti se po podu kao budala već drugi put u njezinom prisustvu.

No, barem je ovog puta ostao pri svijesti.

Ju-huu, pjevušio je njegov ego. Polako, jadniče, polako.

Ženka je izašla i zaobišla auto brzinom munje, a kad se i ona poskliznula i pala ravno na njega, Trez je htio vrisnuti.

Ipak nije.

Ne. Budući da je pala na njega... zagrlio ju je i poljubio.

Therese to nije očekivala. Uopće. Kad je izgubila ravnotežu i pala ravno na prsa tog tipa, sve o čemu je razmišljala bilo je koliko će joj trebati vremena da se opet digne na noge i otrči u restoran po njegovog brata.

Jer, dobro jutro, dva vampira poput njih nisu mogla samo tako nazvati 911. Posljednje što im je trebalo bili su ljudski bolničari koji bi ih odveli u ljudsku bolnicu — gdje bi ih primili i gdje bi, s obzirom na sreću koja ih je pratila, nestali u plamenu čim jutarnje sunce obasja njegov bolnički krevet.

No, cijeli taj plan s bratom je propao. Kad se odgurnula o njegove prsne mišiće i podignula glavu, sve je iznenada stalo. Pogledi su im se sreli, dah zastao u grlima — a onda ju je obujmio rukom oko struka, drugu joj stavio na vrat... i primaknuo je svojim usnama.

Mekane. Usne su mu bile tako mekane... I drhtale su na njezinima, kao da nije bio siguran što radi ili je doživljavao nešto pregolemo. Doduše, njegovo tijelo uopće nije bilo slabašno. Pod njezinim, bio je krupan, i tvrd, osjetila je kako snaga isijava iz njega.

Tek kad je izvukao jezik i licnuo je, želeći ući unutra, Therese je prekinula kontakt.

No, nije otišla daleko. Nije htjela.

Bože... Oči su mu bile čudesne, i više nisu bile crne. Blistale su čudesnim zelenim sjajem, poput dragog kamena, iz njih je isijavao toliki sjaj da je morala zatreptati.

»Žao mi je«, šapnuo je. »Nisam to smio pustiti.« Mužjak se namrštio i odmahnuo glavom. »Mislím, nisam to smio učiniti.«

Therese mu je promatrala lice, gubeći se u vlastitim leptirićima u trbuhu, tijelo joj je istovremeno bilo i hiper svjesno i neobično mlohavo.

»Imaš li mužjaka?« pitao je promuklim glasom.

»Ne.« Fokusirala se na njegove usne. »Ne, nemam.«

Sklopio je oči, a olakšanje koje se ocrtavalo na njegovom licu bilo je pravo iznenađenje. »Hvala Bogu.«

Therese se morala nasmijati. »Onda si ti vrlo častan mužjak.« Potom se namrštila. »Imaš li ti nekoga?«

»Ne, nemam...«

Automobilska truba privukla im je pažnju. Iza njih je stao neki Mercedes iz kojeg je izašao vozač. »Jeste li dobro?« pitao je.

»Dobro smo«, rekao je njezin mužjak. »Oprostite.«

Mmm, okej, nije bio baš *njezin*.

»Da, dobro smo«, i ona je ponovila. Nastojeći dokazati nešto što se doimalo kao laž, Therese ga je uzela za ruku i pomogla mu da ustane. »Okej smo. Hvala vam.«

Otpratila je mužjaka do suvozačevih vrata i pomogla mu da uđe. Zatim je zaobišla automobil, sjela za volan, nagazila na papučicu gasa i skrenula desno s parkirališta što je bilo lakše nego presjeći četiri prometne trake.

»Zbilja bih morao poći«, rekao je gledajući kroz prednji prozor.

»K liječniku, znam. Onda, kamo idemo? Mogu nas okrenuti.«

»Čuj, bit ću ja dobro. Uvijek budem dobro. Možeš li se, molim te, zaustaviti?«

Pogledala je u njega, dragi Bože, bio je tako napet, dlanovima je stiskao bedra, čvrsto stisnute vilice. On je bio taj koji je potaknuo poljubac, ali ga je očigledno i požalio.

»Molim te, zaustavi se«, promrsio je.

»Okej, naravno. Ali nema... Ništa ne vidim.«

Restoran je bio smješten na početku ulice s dvadeset ili trideset *outlet* trgovina, ali kako je ona odlučila skrenuti »desno«, krenuli su u sasvim suprotnom smjeru od njih. Tako su se našli u dijelu bez ugibališta i s puno drveća gdje nije bilo ničega osim povišenog ulaza na autocestu i nečeg što se doimalo poput praznog, nedovršenog terena.

Namrštivši se, naslonila se na volan. Pred njima se pojavilo nešto na horizontu, nekakva uzvisina na krajoliku... Možda građevinske dizalice? Ili... Nije bila sigurna u što gleda.

Što god to bilo, iza idućeg se zavoja pojavilo parkiralište — i to prilično raskošno. S obje strane ceste bio je izgrađen pločnik, a parkiranih je mjesta bilo za stotine i stotine automobila. Neki konvencijski centar? Doduše, nije vidjela nikakav hotel ili neku drugu veću zgradu. Samo mrak.

Kad je upalila pokazivač smjera, mužjak se sav ukočio.

»Ne ovdje«, promuklo je rekao. »Bože... Bilo gdje samo ne ovdje.«

»Molim?«

»Vozi dalje.«

Ponovno nagazivši na gas, prošla je pored nečeg za što se ispostavilo da je... Ah, da, lunapark. Jasno. Ono za što su mislili da su dizalice zapravo su bili tobogani i visoki vrtuljci, sve trenutačno neosvijetljeno zato što je bila zima i poduzeće je bilo zatvoreno.

Nastavila je dalje, prolazeći pored sladoledarnice po imenu Martha pored koje je stajao golemi pijetao. I ona je trenutačno bila zatvorena, ali mogla je zamisliti redove pred prozorima, djecu kako trče uokolo s kornetima koji im se tope u rukama, roditelje kako odmaraju istovremeno ih držeći na oku.

Neki su ljudi takve stvari doista i doživljavali. I ona je.

Ali ne više.

»Tu«, rekao je, pokazujući prema pijetlu. »Tu skreni.«

»Još malo dalje.«

Nije htjela stati pored sladoledarnice baš kao što ni on nije htio stati u lunaparku. Možda su ipak imali nešto zajedničko. Zajedničke spuštalice raspoloženja.

Suvenirnica kojoj su idućoj prišli imala je mnogo izloga i pregršt stvarčica poredanih po lažnom snijegu u izlogu, razne snježne kugle, čašice za kratka pića, majice, košuljice za limenke piva, poput poredanih vojnika koji samo čekaju da ih pozovu na bojišnicu obiteljske zabave. Parkiralište suvenirnice bilo je poput mlađeg brata velikog parkirališta pored kojeg su prošli, no kako nije bilo automobila, bilo je dovoljno mjesta.

Kad je Therese zaustavila BMW, izbacila ga je iz brzine i podignula ručnu kočnicu — i gle čuda, oko nečeg se složila s mužjakom koji je sjedio pored nje. Nužna liječnička skrb na stranu, bilo je vrijeme da se rastanu. S obzirom na to kako se trenutačno osjećala, bila je poput vakuuma koji samo traži nešto da mu odvрати pažnju, prazna olupina koja je samo izvana izgledala sastavljeno. Došla je u Caldwell u potrazi za novim početkom, novom definicijom sebe same... pobjegavši od svega što je bilo prije, svih laži i prijevara, svega lažnog u svom životu.

Smiješno kako vas otkriće da niste ono što ste oduvijek mislili da jeste navede da pobjegnute više od osamsto kilometara dalje od svoje »obitelji«.

Dobra strana osamostaljivanja? Osim ako ne lažete sami sebi, točno znate na čemu ste.

Loša strana? Skloni ste tome da prazninu koju osjećate punite bilo čime — i nije joj trebao psihijatar da joj kaže da je loša ideja izgubiti se u tom mužjaku. Bio je seksi, jako bogat, sve u svemu previše za nju sad kad se više nije mogla braniti.

»Možeš li se dematerijalizirati kući?« pitao je.

»Da, naravno. Ali i dalje sam zabrinuta za tvoju glavu.«

Dok je to govorila, već je otkopčavala pojas i otvarala vrata. On je činio isto pa su oboje izašli.

Zaobišli su auto u isto vrijeme i našli se s prednje strane, točno između svjetala — a kad su pogledali jedno u drugo, namrštila se, obuzeo ju je neki neobičan osjećaj.

»Pobrinut ću se za to«, rekao je. »Osjećam se puno bolje.«

Gledajući uvis prema njegovom licu, trepnula je... i pokušala se sjetiti o čemu priča. Ah, da, o svojoj glavi.

Pa, sad je definitivno čvrsto stajao na nogama, a i vampiri brzo zacjeljuju. Jezik mu se nije ispreplitao, a i oči su mu se, blistajući zelenim sjajem, doimale kao da su iste veličine. Osim toga, nije bio daleko od bratovog restorana. Nije prešla više od kilometra.

»Ti si sigurna?« pitao je. »Mislim, ako ideš kući sama.«

»Da.« Podignula je bradu i na silu se osmjehnula. »Savršeno sigurna.«

»Trebao bih te odvesti. Gdje...«

Kad se sjetila poljupca, podignula je ruku. »Ne, radije ću ići sama. Bolje je tako.«

Nakrivio je glavu. »Apsolutno.«

»Onda...« Pružila mu je ruku. »Bio je ovo neobičan susret.«

Ublažila je te riječi iskrenim osmijehom. Dvadeset četiri sata u Caldwellu i već su mužjaci padali u nesvijest, već je odrađivala razgovore za posao, već je vozila otmjene automobile. Kad se sve zbroji? Moglo je biti i gore.

»Bilo mi je zadovoljstvo«, rekao je odsutno.

Kako joj je ruka ostala visjeti u zraku, imala je osjećaj da ju je htio zagrliti, ali nije se htjela primicati njegovom tijelu. Već je bila svjesna da mora zaboraviti onaj poljubac. Dodatni razlozi za prisilnu amneziju zbilja joj nisu bili potrebni.

»Pa, zbogom.« Zakoračila je unatrag. »Mmm... Želim ti sretan život.«

To rekavši, dematerijalizirala se i nestala. Dok je letjela kroz zrak u molekulama, čudilo ju je kako netko koga nikad prije niste sreli može na vas ostaviti takav dojam.

Blesavo.

Zbilja ludo.

Dvadeset drugo poglavlje

Ipak ju nije ubio.

Unatoč Xcorovoj izgladnjelosti, Layla je ipak osjetila kako joj pušta zapešće upravo u trenutku kad je počela osjećati posljedice njegovog hranjenja, krvni tlak joj je počeo padati, a u glavi joj se blago vrtjelo.

Osjetila je i da ga je to povlačenje skupo koštalo. Očnjaci su mu bili do kraja iskešeni i borio se protiv samoga sebe, mišići s obje strane vrata napinjali su mu se pod kožom, noge i ruke vrpoljile na otopljenom, blatnjavom tlu ispod golog tijela.

Osim toga, imao je i... punu erekciju.

Dok se radilo o pitanju života i smrti, njegovu je golotinju bilo lako ignorirati. Po tom pitanju, još nisu bili izvan opasnosti — naravski, kako bi V. to rekao. No u tom kratkotrajnom olakšanju postala je itekako svjesna njegove muškosti.

Xcor je zbilja bio *potentat*.

Međutim, nije bilo vremena za razmišljanje o njegovom uzbuđenju. Iza njih su bljesnula svjetla, a zatim se čuo i jasan zvuk automobilskog motora i lom drveća. Layla je skočila na noge i stala između Xcora i onoga što se primicalo...

Range Rover se probio kroz šumu kao bik u napadu, zaustavivši se u pravi čas da je ne pregazi. Kad su se otvorila vozačeva vrata, Layli je srce skočilo u grlo.

Bio je to samo Vishous.

Okej, *samo* bi značilo da je bratovo prisustvo bilo dobroćudno, što nije moglo biti dalje od istine. Vishous je izgledao gnjevno, smrknutih obrva, razbarušene crne kose kao da ju je dobro iščešljao rukom, a zbog tetovaža na sljepoočnici i kozje bradice samo je izgledao još opakije.

»Jeste li gotovi?« pitao je brat.

Nije ju htio ni pogledati pa je progovorila, istovremeno kimajući glavom. »Da.«

»Prebacit ću ga u...«

»Ne, ja ću.«

»Nisi dovoljno snažna...«

Sagnula se, uvukla jednu ruku ispod Xcorovih leđa, a drugu ispod njegovih bedara dok joj se blato uvlačilo u rukave i lijepilo za podlaktice. No, ona za to nije marila — baš kao što nije ni marila što joj se ovaj opire i što mu usne nerazumljivo prosvjeduju dok ga podiže s tla.

»Otvori vrata«, naredila je V.-u.

Nakon početnog šoka, brat je učinio kako mu je rečeno, raščistivši put kako bi ona donijela Xcora. Bila je to prava borba, papuče su joj tonule u snijeg, grane drveća kao da su iz inata potezale Xcora, blato joj se cijedilo niz prednji dio ogrtača — i nikako ne bi uspjela u svom naumu da nije bio toliko mršav.

Iz njezine perspektive, Xcor je bio njezin i samo mu je ona trebala pomoći.

Nezgrapno ga je ugurala na stražnje sjedalo, a on joj je pritom pomogao tako što je sam uvukao donji dio tijela i cijelom se dužinom ispružio na sjedalu. Htjela je sjesti pored njega, ali unatoč tome što je oslabio, i dalje je bio strašno dugačak pa za nju nije bilo mjesta. Svejedno, nije ga namjeravala ostaviti golog. Skidajući ogrtač sa sebe, pokrila ga je njime, ušuškavši ga najbolje što je znala prije nego je otrčala do suvozačevog mjesta.

Odjevena samo u tajice i laganu majicu, i do nje je brzo doprla hladnoća pa se sva tresla zatvarajući vrata za sobom.

»Veži se«, promrsio je V. »Ovo će biti klimavo.«

Nemog zezati, pomislila je potežući pojas preko sebe.

Očekivala je da će brat brzo pojuriti naprijed. Ali nije očekivala da će toliko snažno nagaziti na papučicu gasa da će poletjeti kroz drveće, prednjim svjetlima osvjetljavajući debla i granje netom prije nego što će udariti u njih, terenac je lomio sve redom poskakujući i udarajući i gazeći prema cesti za koju se nadala da će se pojaviti.

Ali koja bi isto tako mogla biti krajnji rub Zemlje.

Okrećući se, provjerila je Xcora i pokušala uloviti njegov pogled — što je bilo teško budući da je poskakivala gore-dolje i lijevo-desno, iako je i Xcor imao isti raspored kretanja, cijelo tijelo mu je poskakivalo i lamatalo na stražnjem sjedalu auta. Činio je sve što je mogao kako bi se pridržao, jednom rukom stišćući njezin naslon za glavu, nogom se odgurujući od vrata budući da je sve ostalo bilo kao da spremaju omlet.

Kad su im se pogledi napokon sreli, i jedno i drugo šutke su postavili pitanje — *jesi li dobro...* i odgovorili identičnim *nemam pojma*.

Završetak drmusavog puta pojavio se brzo kao i njegov početak, Range Rover je izletio iz šume kao da zbacuje sa sebe pretežak ogrtač, gume su mu proklizale na kolniku i s mukom se nastojao vratiti u pravu traku, čemu se svojski nadala.

Iskreno govoreći, kad su jurnuli naprijed još većom brzinom, sve se skupa malo stišalo, postalo normalnije.

Što je samo naglasilo težinu svačijeg disanja.

Ponovno se okrećući, pokušala je pogledati kroz stražnji prozor, ali kroz zatamnjeno staklo nije mogla bogzna što vidjeti. Mogla je samo zamisliti granje koje su povukli za sobom na cestu — a u međuvremenu se Xcor srušio na sjedalo, sav mlohav, isprekidano dišući.

No bio je živ i pokazao joj je palac gore.

Kad se opet usredotočila na cestu pred njima, vidjela je samo mnogo kolnika, bijele crte s jedne i s druge strane, i žutu crtu u sredini. Samo malo... sa strane je bio i znak za divljač na cesti, grubi crni oblik životinje i njezinih rogova na reflektirajućoj podlozi boje maslačka.

Nitko nije rekao ni riječ.

Nisu bile potrebne.

U početku nije znala kamo su se uputili, a nije namjeravala pitati. No onda je V. nekoliko puta skrenuo i krenuo natrag prema gradu. Vjerojatno na ranč.

Pogodila je.

Dvadesetak minuta poslije, ušao je u garažu sigurne kuće gdje su svi zajedno pričekali dok se vrata nisu spustila.

Vishous je prvi izašao iz auta, a Layla nije trčila ni sekunde kako bi se pobrinula za Xcora. Otvarajući vrata pored njegove glave, uzela ga je za ruku i pomogla mu da se izvuče dok se on vrpolio pokušavajući držati ogrtač na mjestu. Jednom kad je ustao na noge, povukla je dugačke rukave, zavezala mu ih oko struka i namjestila bijelu tkaninu tako da su mu samo kuk, jedna strana bedra i donji dio noge virili van.

»Osloni se na mene«, rekla mu je podbočivši se ispod njega i provlačeći mu ruku oko struka.

Vishous je već otišao u kuću, ali ostavio im je otvorena vrata, zakačivši ih o stoper na pločicama.

»Vodim te dolje«, rekla je. »Tamo su dvije spavaće sobe i dnevni boravak.«

Xcor se svom težinom naslanjao na nju, naročito dok su se penjali uz tri niske stepenice koje su vodile u kuću. Razmišljajući praktično, nije imala pojma kako će se uopće spustiti u podrum.

»Gdje smo?« pitao je promuklo.

»U sigurnoj kući.«

»Bratstva?«

»Da.«

Vishous je bio u kuhinji, naslonjen na radni stol, i palio je cigaretu, i ne pogledavši ih kad su prošli pored njega. Doduše, ponovno im je raščistio put širom rastvorivši vrata kroz koja su morali proći i upalivši svjetlo kako bi se lakše spustili.

Čovječe, kako je stubište bilo usko.

No, Xcor je riješio problem stiskavca tako što ju je pustio i oslonio se o rukohvat. Kad se spustio u prizemlje, krenuo je ravno prema udobnom kauču koji se nalazio nasuprot velikog televizora. Kad se srušio na njega, nije bila sigurna što je dublje izdahnuo, on ili jastuci.

Preko fotelje u kompletu s kaučem bila je prebačena crveno-crna dekica pa ju je odmah dohvatila, skidajući prljavi ogrtač s donjeg dijela njegovog tijela, zamijenivši ga nečim čišćim.

Duboko je udahnula. A onda se opet bacila na posao. »Donijet ću ti hranu.«

Budući da joj nije proturječio već samo potonuo dublje u kauč, zapitala se je li putovanje do grada postiglo ono što Majci prirodi nije pošlo za rukom, a što je V. odbio napraviti. Ipak ne... još je disao.

Layla se brzo popela uza stepenice, a kad je stigla do kuhinje, za sobom je zatvorila vrata. Ona i Vishous morali su štošta reći jedno drugom, no on kao da uopće nije htio razgovarati. Bio je krajnje rezerviran promatrajući žar cigarete, smrknutih obrva, toliko ravnodušnog izraza lica da je nalikovao vlastitoj karikaturi.

Prišla mu je i dotaknula mu ruku. »Vishous, hvala...«

»Ne diraj me!« Otrgnuo se od nje. »Da me nisi *jebeno* dirala.«

Iz očiju mu je isijavala ljutnja dok je upirao cigaretom u nju. »Da ne bi krivo shvatila. Nismo *zajedno* u ovome. Nismo Xcorova kohorta. Ne pušim tu romantičnu

spiku koju prodaješ. Ostavit ću te ovdje s ubojicom i otvorenom linijom. Ako još budeš živa da primiš poziv s viješću o svojoj djeci, dobila si na lutriji. Ali ako odluči da će te ipak zaklati i onda zovnuti prijatelje da tulumare oko tvog trupla? Sori, ali baš me briga. Bilo kako bilo, fućka mi se. Želiš ga? Eto ti ga.»

V. se odvuкао do stola i uzeo mobitel koji joj je bio ostavio.

Zatim je nestao, izašavši kroz klizna vrata i nestajući u noći.

Trenutak poslije, Layla je prišla vratima i zaključala ih. Zatim se opet okrenula i počela preturati po ormarićima u potrazi za limenkama juhe.

Kad se vratio u restoran, Trez je najprije otišao do iAmovog ureda i počeo preturati po neredu na njegovom radnom stolu. Nije morao dugo kopati kako bi pronašao ono što je tražio. Ženkin životopis bio je na vrhu snopa papira pa je pogledao zaglavlje.

Usuđuje li se?

To je pitanje dobilo svoj odgovor kad je vratio papir na hrpu računa i narudžbi, i išuljao se kroz stražnji dio restorana poput kriminalca. Dematerijalizirajući se, nastavio je kroz mračni dio grada, do zajedničke kuće pred kojom je poželio vrisnuti. Prokleta je kuća imala tri kata, dugačka kao cijeli blok, i imala je barem pet-šest prozora pokrivenih daskama. Bila je svježe obojena u bijelo još u sedamdesetima, ali sad je potamnijela u žutu boju mokraće, a par koji je izlazio kroz dvostruka metalna vrata izgledao je poput beskućnika, u zamazanoj odjeći, prljave kose.

Je li uopće pogodio adresu?

Sranje. Jest.

Ne bi smjela biti tu, u tom leglu prljavaca. Za Boga miloga, zar je živjela gore na katu gdje su je od dnevnog svjetla štitili obični zastori?

Što joj je bilo na pameti?

Dok je prelazio ulicu, Trez se brinuo nije li možda na to bila primorana.

Kad je stigao do ulaza, pogledao je kroz rešetkasti prozor. Bilo je teško išta razaznati zato što prokleti prozor nitko nije oprao barem desetljeće ili dva, no unutra je ipak mogao primijetiti nekakvo »predsoblje« s ugašenim stropnim svjetlima, tepih koji je mogao proći i kao popločani pod koliko se izlizao, i redove poštanskih sandučića od kojih je barem polovica imala slomljena vrata koja su lamatala kao jezici krepanih životinja.

Zgrada je bila kao crijevo... vlažna, tamna, sa smeđim mrljama po zidovima.

»Želiš unutra?«

Muškarac koji je zaudarao na ustajali alkohol i cigarete progurao se pored njega, otvarajući vrata karticom i veselo nastavljaajući dalje.

Dok se Trez premišljao o ulasku, pomislio je kako bi i za njega i za Therese bilo bolje da to pusti. Da pusti nju.

A onda je svejedno ušao.

U udaljenom su kutu čučala dva narkosa, drijemajući kao da su se maločas nafiksali, a u krvavom je pogledu kojim su prešli preko njega bio očit manjak entuzijazma karakterističan za ovisnike o heroinu. Za njih više nije bilo blaženstva. Toga ima samo u početku, dok je vaša veza s opijatima još sva ružičasta.

Dizalo nije funkcioniralo, upozoravajuća traka bila je nemarno rastegnuta preko zatvorenih vrata, a rukom ispisan natpis ukrivo nalijepljen flasterom na zid. Sam pogled na taj prizor podsjetio ga je na Otisa iz *Teorije velikog praska* — ali kladio bi se da je ovaj dečko još duže izvan funkcije.

Postojalo je samo jedno stubište, a i ono je bilo tijesno i zaudaralo je na mokraču. Dok se penjao na treći kat, zvukovi koje je čuo uz put nisu bili nimalo optimističniji ni veseliji od ostatka rupčage: urlanje, kašljanje, glasna glazba iz loših zvučnika, opetovani udarci kao da netko lupa glavom o zid.

Isuse Kriste.

Na gornjem se katu osvrnuo ulijevo i udesno. Ne treba ni spominjati da nije bilo apsolutno nikakvog natpisa koji bi upućivao gdje se nalazi koji stan. Ah, da... naravno. Točno ispred njega, u razini očiju, nalazila se mrlja na napuknutom zidu, na mjestu gdje je netko otrgnuo komad.

Jer se zid mogao bolje iskoristiti. Primjerice, kao tanjur. Ili podloga za snifanje.

Živjela je na broju 309, za koji se ispostavilo da se nalazi niže lijevo.

Prokletstvo, kako je mrzio broj njezinog stana. Nije volio kombinacije trojki i devetki. 402 bio bi dobar broj. 804. 224.

Bio je tip koji je volio brojeve djeljive s dva. Nisu mu se sviđale trojke, petice ni devetke.

Sedam je okej broj, pomislio je kad je stao pred njezina vrata, ali samo zato što je pomnožen s dva davao četrnaest.

Trinaest je bilo ravno prokletstvu.

»Tražite onu curu?«

Trez se okrenuo. Točno preko puta, tip u bijeloj potkošulji s hrpom tetovaža vukao se hodnikom kao da je njegov, pravi Kralj budala. Imao je brkove sa zaobljenim krajevima, podočnjake kao vreće i kolonjsku s mirisom *cracka* koji je pušio.

»Ti si joj svodnik ili tako nešto?« Čovjek je istegnuo vrat, a zatim se počeošao po grkljanu. »Koliko košta? Friška je...«

Trez je prešao malu udaljenost koja ih je dijelila, zgrabio ga za facu i otjerao govno natrag u njegovo leglo autodestrukcije.

Kad je nogom zalupio vrata za njima, tip koji neće omastiti brk počeo je mlatarati rukama kao da želi poletjeti — o, bok, cimeru na kauču.

Trez je slobodnom rukom izvukao pištolj i uperio ga u tipa preko puta. »Da si jebeno začepio.«

Narkić koji je na njemu sjedio samo je visoko podignuo dlanove i slegnuo ramenima, kao da je zlostavljanje ljudi i vađenje pištolja dio njegovog svakodnevnog života — i nije se namjeravao petljati u tuđa sranja.

Trez je gurnuo tipa s pametnim prijedlogom u zid, držeći ga i dalje za gubicu. »Da joj se nisi približio. Ako to učiniš, uzet ću ti svu drogu koju imaš i baciti je u zahod pred tobom. A onda ću te oteti i ostaviti u bolnici dolje u gradu gdje će te držati protiv tvoje volje sve dok sud ne odluči na koju će te rehabilitaciju poslati. Jesi li me čuo? Zajebavaj se s njom i jebeno ću te ugurati u sustav, a drogu ćeš prvi put vidjeti tek za devedeset očajnih dana.«

Na kraju krajeva, takvim tipovima niste trebali prijetiti pištoljem. Ionako su već bili mrtvi.

Neee, takve mučite spominjanjem prisilnog trijeznjenja.

I ne, Trez nije osjećao nikakvu obavezu da pomogne tim štakorima bez repova. Ubijanje kemikalijama bilo je bogomdano pravo obiju vrsta, a njega nije zanimalo zabadati nos u tuđu ovisnost. Doduše, bio je i više nego sretan što može iskoristiti bilo kakvu slabost u svoju korist.

Pogledao je tipa na kauču kako bi se uvjerio da ga i ovaj sluša. »Ozvučio sam joj stan. U svakom trenutku znam gdje je«, škrtio se osmjehnuo kako ne bi pokazao očaj. »Ako joj se vas dvojica, ili bilo tko odavde, približite, znat ću.«

Zatim se opet usredotočio na onog kojeg je šćepao i toliko mu snažno zgnječio lice da su mu se glupi brkovi spojili s obrvama poput marionete čiji je lutkar dobio grč.

Kad ga je Trez napokon pustio, gadovo je lice bilo poput maske za Noć vještica, natečeno i izobličeno, brkovi nakrivljeni kao polomljene naočale.

Trez je ponovno značajno pogledao prema kauču.

»Aha. Jasno«, rekao je tip koji je sjedio na njemu. »Kužim te. Ful zabranjena.«

Dvadeset treće poglavlje

Prije ili poslije, ako kradete za život, ukrast ćete krivoj osobi. A Xcor je počinio tu pogrešku u svojoj dvadeset i šestoj godini, u gustoj šumi tristo šezdeset lochena od kolibe koju je najprije napustila njegova dadilja, a onda, nakon nekoliko svitanja i sumraka, i on.

Sudbina na djelu, kasnije je zaključio.

Ono što mu je prvo privuklo pažnju, dok se probijao kroz noć, bio je miris goveđeg gulaša. Uistinu, toliko se već naviknuo na traženje hrane, držeći se sjena tolikom spretnošću i upornošću da je već i samog sebe počeo smatrati lovinom. Tako je bilo najbolje. Uvijek je loše završavalo kad bi ga netko opazio.

Istini za volju, prije promjene još je gajio nadu da će njegov defekt nekim čudom nestati. Da će promjena zacijeliti rascjep gornje usne, kao da je njegovo novo rađanje zahtijevalo taj posljednji nivo rasta prije nego postane potpun. Ali, avaj. Usne su mu ostale kakve su i bile, skvrčene. Izobličene.

Ružne.

Dakle, da, najpametnije je bilo držati se sjena, a kad se sakrio iza debelog debela jednog hrasta, zamislio je plamen vatre daleko u šumi kao mogući obrok ili izvor zaliha.

Oko pucketajuće je vatre vidio ljude — mužjake — koji su pijančevali oko narančastog svjetla. Bili su tu i konji, privezani malo dalje od njih.

Vatra je bila velika. Očigledno nisu marili hoće li ih netko otkriti ili ne, što je značilo da su ratnici i da su po svemu sudeći dobro naoružani. Osim toga, pripadali su njegovoj vrsti. Mogao je osjetiti njihove mirise u dimu, miris konjskog mesa, miris medovače i žena.

Dok je planirao kako im se približiti, pazio je da ostane skriven gustim oblakom koji je zaklonio mjesec i obojao sve sjene u crno. Ako se bude držao što dalje od izvora svjetlosti, bit će kao da je prekriven plaštem nevidljivosti.

Kad se približio, plamen ga je podsjetio na kolibu u kojoj je proživio svoja prva dva desetljeća. Napustio ju je nakon što ga je ostavila dadilja i pronašao sirotište koje mu je spomenuo kočijaš. Ali nije se mogao dugo tamo zadržati, pomisao da bi se njegov otac mogao vratiti po njega navela ga je da se opet vrati u kolibu. Tijekom godina, s vremena na vrijeme ju je napuštao, najčešće tijekom zimskih mjeseci kad su vukovi bili gladni, ali uvijek se vraćao.

Njegov otac nikad nije došao.

A onda je nastupilo vrijeme promjene. U selu je živjela kurva koja se redovito brinula za mužjake njegove vrste, ali zbog vlastite joj je ružnoće morao ustupiti kolibu i sve u njoj kako bi zauzvrat dobio njezinu venu.

Kad je naredne večeri napustio to mjesto, udaljujući se od onih groznih grmova kupine, šume koja je gutala sve pred sobom i vukova u njoj, posljednji se put osvrnuo preko ramena. Njegova se dadilja nikad nije vratila kako bi provjerila kako je, ali on ionako nije ni očekivao da će je ponovno vidjeti. Oдавно je već kucnuo čas da se prestane pretvarati da će ga otac doći potražiti.

Kad je Xcor prepustio svoje skrovište kurvi, postao je pravi nomad.

Samo je jednu stvar ponio sa sobom: ogrlicu koja mu je bila oko vrata sve dok je nije sjekalom presjekao. Satima se trudio prerezati kožu, njegove tada nejake ruke nisu imale snage ni prave učinkovitosti. Ali njegova je dadilja za sobom ostavila jako malo hrane i jako malo vode, stoga se morao osloboditi.

Srećom, lov i ubijanje bile su vještine koje je prirodno savladao.

Kao i krađu.

U početku je mrzio krasti. No uvijek je uzimao samo onoliko koliko mu je trebalo, radilo se pritom o hrani, odjeći ili nečemu čime bi se mogao zaštititi. Bilo je nevjerojatno koliko su morala ljudi bili spremni žrtvovati kad se radilo o preživljavanju. Također je bilo nevjerojatno koliko ste metoda mogli razviti po pitanju skrivanja od sunčeve svjetlosti u šumi ili izbjegavanja divljih životinja... Kao i pronalaženja načina da platite venu neke kurve.

Šume Starog kraja postale su njegovo utočište, njegov dom, držao se njih i držao se za sebe. Što je značilo da je izbjegavao degrade koji su vrebali među borovima i po špiljama, izbjegavao je i vampirske ratnike koji su ih ganjali, borili se s njima i klali ih. Osim toga, držao se podalje od ratničkog kampa.

Tamo nikome nije bilo mjesto. Čak je i on, koji je izbjegavao sve i svakoga, načuo glasine o izopačenosti i okrutnosti ratnika koji su ga vodili.

Koncentrirajući se, sklopio je oči... i dematerijalizirao se među guste krošnje. Zatim je odletio do drugog stabla, držeći se podalje od tla, kao majmun.

Kad ste sami i nikakva vam pomoć nikada ne stiže, znate se pobrinuti za vlastitu sigurnost, a vampiri, pa tako i ljudi, više su motrili ono što se nalazilo u njihovoj razini nego ono što se kretalo iznad njih.

Nedaleko od sebe ugledao je improvizirani kamp sa svog povišenja, otprilike deset metara od njih i deset metara iznad njih. Vampiri su doista bili ratnici, dobro naoružani i širokih ramena, ali bili su pijani i dobacivali su se nekom ljudskom ženkom kao da je zajednički vrč. Žena je bila zainteresirana i cerekala se svakom ponaosob, a Xcor se pokušao zamisliti kako sudjeluje u toj razuzdanosti.

Ne.

Nije mario za seks, barem ne takve naravi. Doista, još je bio djevac, jer kurve su uvijek tražile više nego što je mogao platiti za ono što im se nalazilo među bedrima. Osim toga, ionako nije bio zainteresiran za tako izorana polja.

Pogledavajući prema konjima, pomislio je, da, tu će upasti. Neće ukrasti konja, ma koliko vrijedio na otvorenom tržištu, jer nije htio biti odgovoran za drugo živo biće. Ionako mu je već bilo dovoljno teško misliti na vlastito preživljavanje i hranu. Oružje će mu, s druge strane, svakako koristiti. Na sebi je imao tri bodeža i jedan pištolj koji nije koristio. Bio je glomazan, a i nije bilo lako nabavljati metke. Osim toga, slabije je ciljao. Nož je uvijek bacao preciznije. Svejedno, doimalo se mudrim nositi sa sobom barem jedan pištolj.

Možda bi mogao ukrasti još neki dobar bodež, oštrij od najtupljeg koji je imao? Malo mesa? Mjehur vode?

Da, to bi mu koristilo.

Xcor se dematerijalizirao i spustio na tlo, čučnuvši iza drugog bora. Konji su se nalazili na samom rubu svjetlosti, glave kaubojskih konja bile su lijeno zavaljene, a sedla opremljena nužnim stvarima i ostalim potrepštinama.

Nije proizveo ni zvuka krećući se kroz nisko raslinje, udobne mokasinke koje je nosio prigušile su buku i amortizirale mu težinu.

Konji su načulili uši i iskrivili debele vratove kad su osjetili njegovu prisutnost, a jedan je upitno zacvilio. Nije se zabrinuo. Dovoljno je dugo trenirao bježanje u noć čak i u najvećim nevoljama, a malo dalje od njega, ratnici su ionako bili zaokupljeni drugim stvarima.

Xcor je bio brz i siguran u sebe dok je preturao po sedlu riđeg konja visokog preko metar i pol, podižući teške kožne poklopce, kopajući po torbama i vrećama. Pronašao je odjeću, žito, dimljeno meso. Uzeo je meso i stavio ga u svoj ogrtač, a zatim se prebacio na drugog konja. Oružja nije bilo, ali pronašao je žensko rublje s mirisom krvi u jednoj od vreća.

Pitao se je li ženka preživjela parenje. Možda i nije...

Pored vatre je neočekivano izbila tučnjava, a sve dok nije bila okončana, dva su mužjaka skakala i napadala jedan drugog, grabeći se za vratove, plešući u krugu dok su uporno pokušavali nadjačati jedan drugog. A onda se nešto zapalilo, nečiji kaput je dohvatio plamen na što je suknila narančasto-žuta vatra.

Ratnik za to nije mario, kao ni njegov protivnik. No, konji su se uplašili, a kad se onaj kojeg je Xcor pokušavao opljačkati trznuo, ruka mu se zaplela u sedlo, uvrnula i ostala zarobljena pod pritiskom.

Kad se konj okrenuo u stranu, okrenuo je i njega.

Na vidjelo svima.

U kampu je smjesta nastupila promjena, ženu su hitro bacili u stranu, prepirka dvojice ratnika bila je zaboravljena, a uljez je postao zajednička meta. Xcor je i dalje bio zakačen za nemirnog konja, vrzmao se oko njegovih oštrih kopita i pokušavao osloboditi ruku.

Ratnici su riješili taj problem umjesto njega.

Podignuli su Xcora uvis, što je bilo dovoljno da promijeni kut pod kojim mu je stajalo zapešće. Opet je stekao kontrolu nad vlastitom rukom i to u pravi čas. Ravno u lice odalamila ga je šaka velika kao stijena, no barem ga je odbacila daleko od uznemirenog konja.

Nažalost, odletio je ravno u drugog ratnika i znao je da mora što prije stati na noge ili će ga savladati. Doduše, šanse za to bile su prilično male, mužjaci su bili stručnjaci za borbu, udarci rukama i nogama prebrzo su frcali da bi ih izbjegao ili im se suprotstavio, neprestano mu izbijajući dah iz pluća.

Istina, imao je iskustva s tučnjavom i prije toga. Ali radilo se o ljudima i vampirskim civilima. Sad je bio suočen s potpuno drugačijim neprijateljem.

Udarci su mu nastavili padati po glavi i trbuhu, brže nego im je uspijevao parirati, jači nego što je mogao podnijeti, dobacivali su se njime kao što su maločas radili s onom ženkom, letio je od jednog do drugog. Krv mu je potekla iz nosa i usta, a i vid mu se pomutio dok se tako okretao, nastojeći zaštititi vitalne organe i lubanju.

»Jebeni lopov!«

»Kopile!«

Kad mu se nečija šaka zabila u bok učinilo mu se da je nešto unutra napuknulo. U tom su ga trenutku izdala koljena te je pao u lišće i blato.

»Izbodite ga!«

»Još nije gotov«, začulo se rezanje.

Nečija ga je čizma dohvatila ispod rebara na što se otkotrljao sve do vatre. Bio je toliko zabezeknut da je samo nastavio ležati na leđima tamo gdje se zaustavio, ne mogavši više ni pokriti lice niti se sklupčati kako bi se zaštitio.

Najdraža Čuwardjevo, umrijet će. I to vjerojatno u plamenu koji mu je već palio ramena, ruke i bok preko odjeće.

Jedan od ratnika, onaj s gustom bradom koji je zaudarao po krepanoj kozi, nadvio se nad njega i nacerio, otkrivajući goleme očnjake. »Mislio si da možeš krasti od nas. Od nas?«

Zgrabio ga je za prednji dio plašta i povukao mu gornji dio tijela uvis. »Od nas!«

Ratnik ga je odalamio otvorenim dlanom toliko jako da mu se činilo kao da ga je lupnuo drvenom gredom. »Znaš li što radimo lopovima?«

Ostali su se već okupili u polukrug, a Xcor se sjetio vukova iz šume, dok je još živio s dadiljom. Čopor ubojitih predatora, to su bili ti mužjaci. Strašna sila, ako vas ulove i počnu se poigravati vama. Brži put za Sjenosvijet.

»Znaš li?« Ratnik ga je tresao kao igračku, a zatim ga bacio na pod. »Da ti kažem. Režemo ruke u zapešću, a onda...«

Xcor se nije usuđivao skloniti pogled s lica koje se nadvilo nad njim. No perifernim je vidom vidio balvan koji je napola bio u vatri, a napola van.

Malčice pomaknuvši ruku, dohvatio ga je i pričekao pravi trenutak kad će mužjak pogledati u svoje drugove likujući od zlobe.

Brz kao munja, Xcor je snažno zamahnuo balvanom i pogodio ratnika u glavu, onesvijestivši ga i bacivši na bok.

Svi prisutni ostali su u šoku, a Xcor je znao da mora brzo djelovati. Ne ispuštajući oružje iz ruku, dohvatio je jedan od bodeža koji se nalazio na prsima njegove žrtve i skočio na noge.

Sad je on prešao u napad.

S njegovih usana nije sišao krvoločan krik. Nije gundao. Nije režao.

Zapravo se nije ni sjećao što je točno učinio. Sve što je znao, sve čega je bio svjestan, bilo je to da se nešto u njemu oslobodilo. Što god to bilo, i prije je to naslućivao, nekakav izvor energije koji nije bio bijes, nije bio strah, ali mu je napajao tijelo i um. A kad se to u njemu pojavilo, iznenada su mu udovi preuzeli uzde nad umom, funkcionirajući samostalno, znajući bolje i od njega samog kamo naciljati, što učiniti, kako se kretati. I osjetila su ga napustila, točnije rečeno, dodatno su se izoštrila, kao da je mogao uhom detektirati nekog tko se spremao zaskočiti ga odostraga, kao da je mogao vidom primijetiti nekoga tko mu se približava slijeva, nanjušiti novi napad s desne strane.

Usred svega toga, i razum ga je napustio. No mogao je bolje razlučivati i tako poboljšati svoju izvedbu.

Međutim, svejedno će izgubiti bitku. Bilo ih je previše i bili su predobro obučeni. Sve i da ih redom nadvlada, neće ostati dugo na tlu, i nije bilo teško izvesti računicu u kojoj će njihova brojčana nadmoć pobijediti njegovu izdržljivost.

Rješenje te nejednakosti pojavilo se neočekivano kao i onaj balvan.

Isprva nije znao što je to zabljesnulo i privuklo mu pažnju. No onda je primijetio da se s druge strane vatre nalazi neka golema oštrica... Oružje veće od čega što je prije vidio, oslonjeno na veliki kamen.

Točno u trenutku kad je jedan mužjak krenuo skočiti na njega, Xcor je odskočio i preskočio vatru, saltom izbjegavši plamen i doskočivši spretno kako je i odskočio.

Bacajući se prema velikoj zaobljenoj oštrici, dohvatio je dršku i...

Bila je to kosa. Obično oruđe za polje, oštrica joj je bila pričvršćena za dugačku drvenu

dršku kožnim vezicama čvrsto kao kost oko koštane srži. Nije imao puno vremena da se bavi njezinim karakteristikama. Ispostavilo se da mu to nije ni trebalo.

Namjestivši je i uhvativši dršku...

Krenuo je na njih.

Najprije su se smijali i provocirali ga. No nakon što je prvog umalo presjekao na pola, promijenili su taktiku. Izvadili su pištolje, bučno i neprecizno pucajući po njemu, olovne su kugle frcale posvuda. Zatim su se iznenada koordinirali i poredali u formaciju za napad.

Uzalud. Jednog po jednog, sve ih je pobio, odrezavši im ruke, noge, prerezavši utrobu, prepone, krv je frcala u mračnu noć, pokrivajući ga kao odjeća.

Sve dok nije ostao još samo jedan ratnik — za kojeg se ispostavilo da se radi o bradatom vampiru kojeg je odalamio balvanom. Čim je mužjak utvrdio da su mu braća ili ubijena ili na samrti, pobjegao je u šumu, trčeći što je brže mogao.

Xcorove mokasinke nisu ispuštale ni zvuka dok je ganjao ozlijeđenog ratnika velikom brzinom, i on i ranjeni mužjak probijali su se kroz granje i drveće, mijenjajući smjer tamo-amo dok je ratnik pokušavao doseći konja. I Xcor je bio ranjen, krvario je, ali iz nekog razloga to nije osjećao. Istovremeno je bio i tup i pun energije.

A onda je sve završilo.

Mužjak je stigao do stijene preko koje se nije mogao popeti niti ju je mogao zaobići zbog strme litice.

Xcor je znao da mora dokrajčiti posao.

I to ga je boljelo.

»Uzmi što hoćeš«, rekao je zadihani ratnik pljucajući u stranu. »Samo uzmi. Imam oružja. Konji mnogo vrijede. Ostavi me, i ja ću ostaviti tebe.«

Xcor je poželio da ta priča može tako završiti. No bio je svjestan da će, ako ostavi ratnika na životu, biti označen. Bio je to svjedok kojeg se moralo ukloniti, kako taj ratnik ne bi potražio pojačanje i došao po onoga koji mu je zaklao kompanjone.

»Samo uzmi...«

»Oprosti mi ono što moram učiniti.«

To rekavši, Xcor se spustio na pete, a zatim skočio i kružno zamahnuo oružjem, prerezavši ruku koju je mužjak podignuo kako bi se obranio, pritom dohvativši i vrat.

Xcor će zauvijek upamtiti prizor glave koja je odletjela u zrak, krvi koja je šikljala iz otvorenih vratnih žila poput crnog vina.

Kad se vjetar pojačao, a tijelo se srušilo poput neživog predmeta, što je sad i bilo, iznenada je kosa postala preteška u Xcorovim rukama. Seljačko oruđe koje je pretvorio u oružje palo mu je pod noge, a s oštrice se cijedila krv.

Xcor je pokušao uvući zrak u pluća koja su mu gorjela, a kad je podignuo pogled prema nebesima, i hrabrost i smisao su ga napustili, vruće su mu se suze oslobodile iz kuteva očiju.

O, kako se miris krvi koju je prolio miješao sa zemljanim mirisom trave, mahovine i lišajeva...

Nije znao što ga je udarilo. U jednom je trenutku osjećao tugu zbog onoga što je učinio. U drugom je ležao na leđima...

... i gnječio ga je najstrašniji vampir kojeg je ikad vidio.

Golema, toliko golema su mu bila ramena da Xcor više ni nebo nije vidio. A lice mu je bilo neizrecivo zlobno, crte iskrivljene u podmukli osmijeh koji je obećavao najprije muke, a tek onda smrt. A oči... bez duše, ispunjene hladnom inteligencijom i uzavrelom mržnjom.

Bio je to vođa vučjeg čopora, pomislio je Xcor. Baš kao i onaj koji mu se prije toliko noći pojavio na vratima kolibe.

»Tako dakle«, začuo se glas dubok kao grom, oštar kao tisuću bodeža. »A mene zovu krvoločnim Bloodletterom...«

Duboko udahnuvši, Xcor se brzo uspravio u sjedeći položaj. Na trenutak nije znao gdje se nalazi pa se panično osvrnuo oko sebe.

Nije bilo zidova špilje, polica s posudama, nosila, braće koja su stražarila nad njim. Umjesto njih... Bio je tu golemi televizor čiji je ekran trenutačno bio crn kao crna rupa. Odmahujući glavom, sve mu se vratilo...

Vishousova iznenadna promjena mišljenja, Layla koja se vraća u šumu, njezino čudesno darivanje vene. A zatim i ona užasna vožnja kroz borovu šumu sve do klizave ceste kojom su se dovezli do tog predgrađa i te kuće.

Layla je bila na katu. Mogao je čuti njezine korake iznad sebe. A imao je osjećaj da je Vishous otišao.

Spuštajući noge s kožnih jastuka, pogledao je u prljavi trag koji je ostavio na stepenicama i svjetlo sivom tepihu na kojem se praktički onesvijestio. Borovih iglica i blata bilo je i po kauču... kao i na Laylinom bijelom ogrtaču koji je visio preko naslona fotelje.

Ruho koje ju je resilo bilo je uništeno, umrljano krvlju i prljavštinom.

Njegov lajtmotiv u njezinom životu, zar ne?

Stišćući zube, ustao je i povirio niz kratki hodnik. U njemu se nalazio par otvorenih vrata, a kad se odzvukao do njih, promotrio je dvije spavaće sobe. Odabrao je onu u kojoj nije osjetio Laylin miris, orijentirajući se prema svjetlu koje je dopiralo iz lampe na hodniku kako bi se provukao pored golemog kreveta i ušao u kupaonicu...

O... podno grijanje. Topli mramorni pod.

Nakon toliko patnje, najprije zbog ozljeda glave i svih udara, a zatim i ona ledena dvadeset četiri sata u šumi, Xcor je zastao osjetivši ugodnu toplinu koja je dopirala od bosih stopala.

Sklopivši oči, ljuljao se u tami, svaki instinkt u njemu vrištao je da legne na mramorni pod i tamo odmori. No onda se sjetio nereda koji je napravio u kući, svog onog blata i prljavštine.

Pribravši se, upalio je svjetlo pored vrata kupaonice — i istovremeno opsovao i zaklonio lice podlakticama. Kad su mu se zjenice priviknule, nije se htio pogledati u ogledalo koje se nalazilo nad umivaonicima, ali kad je spustio ruke, znao je da je to neizbježno.

»Mili Sjenosvijete«, šapnuo je.

Mušjak koji ga je promatrao bio je gotovo neprepoznatljiv. Ispijeno, blijedo, bradato lice, izražena rebra i uvučeni trbuh, labava koža ispod vilice, grudi, ruku.

Kosa mu je bila neuredna, izrasla u čudnim busenima, i doimalo se kao da u svakoj njegovoj pori, po cijelom njegovom tijelu ima zemlje i krvi.

Sudbo, kad je netko relativno čist, brisanje čistim ručnikom uz dosta sapuna dovoljno je da se malo osvježi. U njegovom trenutnom stanju? Trebala mu je autopraonica. Možda i hidraulična cijev.

Od pomisli da ga je Layla takvog vidjela sav se zgrčio i odvratio pogled od svog odraza u zrcalu, otvarajući pipu u tuš kabini. Topla se voda brzo pojavila, no prije nego je ušao unutra, otvorio je par ormarića i ladica. Razveselile su ga četkica i pasta za zube koje je unutra pronašao, kao i sapun, šampon i regeneratorski losion.

Uzeo je i novu britvicu i kremu za brijanje i unio ih u kabinu.

Jednostavan čin pranja zubi umalo ga je rasplakao. Toliko je vremena prošlo otkako nije osjetio svježinu u ustima. A onda brijanje... Skidanje neurednih dlaka s obraza, vilice i brade pobudilo je u njemu zahvalnost prema kompaniji koja je proizvela britvicu. A tek šampon. Njega je dvaput iskoristio, a onda je pustio regeneratorski losion da malo odstoji dok se on dobro nasapuna.

Nije mogao do kraja oprati leđa, ali napravio je najbolje što je mogao.

Kad je napokon izašao iz kabine, debeli sloj kondenzacije nakupio se na ogledalu. Što mu je zapravo išlo u prilog s obzirom na to koliko je prezirao svoj odraz. Brišući se ručnikom, zapitao se gdje bi mogao pronaći neku odjeću — i pronašao ju je u ormaru u spavaćoj sobi. Crne sintetičke hlače dovoljne dužine, s vezicom koja je pomogla da mu ne kliznu s omršavjelih kukova i struka. Crna majica kratkih rukava bila je dovoljno široka za njegova sad koščata ramena, premda se sva objesila na njemu. Majica koju je navukao preko imala je na sebi nekakav natpis.

Nije pronašao cipele, ali već je bio našao i više nego se nadao.

Kad je izašao iz spavaće sobe, znao je da će morati gore.

No, penjanje nije bilo potrebno. Odabranica Layla sjedila je na udobnoj fotelji pored kauča, na pladnju na niskom stolu pred televizorom nalazila se kipuća juha, tanjur s krekerima i vrč s ledenim čajem.

Pogledala je u njega, ali nije zadržala pogled. Spustila ga je kao da je iznenađena što je imao snage da se istušira i odjene.

»Donijela sam ti hranu«, rekla je nježno. »Mora da si jako gladan.«

»Jesam.«

Nije se mogao pomaknuti. Naime, namjeravao se pozdraviti s njom gore u kuhinji.

Nije mogao ostati tu s njom. Ma koliko to želio.

»Dođi, sjedni«, pokazala je na mjesto na kojem je ranije ležao. Naravno, ona ga je već očistila, blato koje je ostavio za sobom obrisala je spužvom ili papirnatim ručnikom. »Moraš nešto pojesti.«

»Moram ići.«

Layla je pognula glavu, a kad je to učinila, pramenovi u njezinoj plavoj kosi ulovili su svjetlost lampe sa stropa. »Znam. Ali... prije nego odeš...«

U glavi ju je čuo kako kaže, *vodi ljubav sa mnom.*

»Pojedi nešto, molim te«, šapnula je.

Dvadeset četvrto poglavlje

Vishous je bio vraški loše raspoložen kad se vratio u kuću Bratstva i najvećim je dijelom samo htio otići u Jazbinu i otvoriti bocu Grey Goose votke. Ili šest boca. Ili dvanaest.

No kad je ponovno preuzeo oblik u dvorištu, samo je stajao na hladnom vjetru pored fontane koja je bila ispumpana i prekrivena ceradom tijekom zimskih mjeseci, svjestan toga da, ma koliko žarko želio pobjeći od situacije u koju se svojevrijedno doveo, ne može pobjeći od nereda koji je napravio.

Koračajući naprijed, popeo se uz kamene stepenice glavnog ulaza u palaču i pogledao u vodorige visoko gore na olucima. Što bi sve dao da se pretvori u jedno od tih beživotnih stvorenja koja nemaju što raditi ni oko čega se brinuti, već samo sjede tamo gore i tek im se povremeno neki golub isprazni na glavu.

Zapravo, to vjerojatno i nije bila neka fora.

Kako god.

Otvorio je velika vrata i ušao u predsoblje, gurajući lice u sigurnosnu kameru. Kad je Fritz otvorio vrata i pozdravio ga veselo kao i uvijek, Vishous se jedva suzdržao od toga da ne odalami jadnog *slugana*.

Gore uz veliko stubište. Tri stepenice odjednom.

A onda se našao pred zatvorenim dvostrukim vratima Wrathove radne sobe. S druge strane vrata čuli su se glasovi, ispostavilo se da je razgovor bio u punom jeku, ali ne, ono što je on trebao iznijeti bilo je ravno najavi kataklizme.

Glasno je pokucao, ne čekajući odgovor.

Wrath je brzo podignuo glavu sa staroga stola koji je nekoć i njegov otac koristio, a iako se njegove slijepe oči nisu vidjele zbog tamnih naočala, V. je mogao osjetiti njegov pogled.

»Da te odmah zadavim priručnikom o primjerenom ponašanju?« prasnuo je Kralj. »Ne možeš ući ovamo bez pozivnice, seronjo.«

Saxton, kraljev odvjetnik i stručnjak za Stari zakonik, podignuo je pogled sa svog mjesta iznad Wrathovog lakta. Pred njima se nalazilo mnoštvo papira. Zajedno s nekim starim tekstovima. Sax nije prozborio ni riječ, no s obzirom na to koliko je njegova inače savršena frizura bila razbarušena, nije bilo teško zaključiti da pokušavaju riješiti pitanje skrbništva oko Qhuinna i Layle.

Da, i Kraljica je sjedila na jednom od zaobljenih francuskih divana pored vatre, ruku prekrštenih preko prsa, s borom dubokom poput kanjona nasred čela.

»Trebaš mi na trenutak«, V. je rekao Wrathu dubokim glasom.

»Onda se možeš vratiti onda kad ti ja to kažem.«

»Ovo ne može čekati.«

Wrath se naslonio na golemo drveno prijestolje koje je nekoć pripadalo njegovom ocu, kao i njegovom ocu prije njega. »Hoćeš li mi reći o čemu se radi?«

»Ne mogu. Žao mi je.«

Nastao je trenutak tišine u toj otmjenoj, svijetloplavoj sobi, a onda se Wrath nakašljao i pogledao u svoju šelan. »Leelan? Hoćeš li nas ispričati na trenutak?«

Ustala je. »Mislim da se tu više nema što reći. Skrbništvo ćeš pošteno podijeliti pola-pola, a Layla će svoje mlado dobiti večeras kad padne mrak. Presretna sam kad se ovako složimo. To zbilja smanjuje napetost.«

To rekavši, izašla je iz radne sobe visoko podignute glave i zabačenih ramena — dok je malo dalje za stolom Kralj stavio ruke među dlanove kao da mu glava puca.

»Nije da se ne slažem s njom«, promrsio je kad su se vrata glasno zatvorila. »Jednostavno ne želim da itko više puca u mojoj vražjoj kući.«

Posljednju je riječ rekao prilično glasno.

No onda je Kralj spustio ruke i pogledao u V.-a. »Može li moj odvjetnik ostati?«

»Ne, ne može.«

»Super, još nešto čemu se mogu veseliti.«

Saxton je počeo pakirati svoje papire i knjige, ali Kralj ga je zaustavio. »Ne. Odmah ćeš se vratiti. Pričekaj vani.«

»Naravno, gospodaru.«

Saxton se naklonio iako ga Kralj nije mogao vidjeti, no on je jednostavno oduvijek bio takav, uvijek otmjen, uvijek pristojan. Dok je prolazio pored V.-a iako ga je ovaj prekinuo u najgore moguće vrijeme, opet se naklonio.

Dobar mužjak. Vjerojatno je još bio zaljubljen u Blaya, ali što se može.

S tim na umu, V. se sjetio razgovora s Laylom u sigurnoj kući, a onda i svih vlastitih radosnih sjećanja koja su ga preplavila u šumi. Čovječe, zbilja se umorio od vražje romantike, prave ljubavi i svih tih sranja.

»Dakle?« pitao je Wrath.

V. je pričekao dok se dvostruka vrata opet nisu zatvorila.

»Znam gdje je Xcor.«

Layla je sjedila u mekanoj fotelji preko puta Xcora sve dok nije pojeo cijelu juhu, sve lagane Carr krekerke, a onda i cijelu zamrznutu pizzu s feferonima koju je gurnula u pećnicu prije nego je odnijela prvu turu hrane dolje u podrum.

Ništa nije govorio, a u toj posvemašnjoj šutnji zatekla se kako ga promatra toliko pomno da joj je došlo da se ispriča.

Najdraža Čuvardjevo, strašno je smršavio, i premda izglednjen, pristojno je i pažljivo rukovao priborom za jelo, čak je i pizzu rezao nožem i vilicom. Usta je redovito brisao ubrusom, žvakao je zatvorenih usta i nije bio nimalo neuredan iako je kalorije praktički unosio sve odjednom.

Kad je napokon bio gotov, rekla je: »Ima malo sladoleda od mente s komadićima čokolade... Možda dvije kile... Gore... Znaš, u zamrzivaču.«

Kao da bi ga čuvali na polici s knjigama?

Samo je odmahnuo glavom, složio ubrus i naslonio se na kauč. Trbuh mu je narastao u veliku kvrgu pa je izdahnuo kao da je morao napraviti malo mjesta za sve što se nalazilo unutra — a zrak je bio znatno manje primamljiv od *pizze*.

»Hvala ti«, tiho je rekao.

Kad su im se pogledi sreli, osvijestila je činjenicu da su sami... I na trenutak si je dopustila zamisliti da je to njihova kuća, da njezino mlado spava gore na katu, a oni uživaju u malo vremena nasamo.

»Moram ići.« To rekavši, ustao je i dohvatio pladanj. »Ja... Moram otići.«

Layla je ustala i obujmila se rukama. »U redu.«

Namjeravala ga je otpratiti uza stepenice. I što onda? Pa, možda će se polako zagrliti i reći si zbogom, što bi je moglo dokrajčiti...

Xcor je odložio pladanj.

Kad je zaobišao stol i ispružio ruke, poletjela je k njemu. Privijajući se uz njegovo tijelo, držala se za njega što je čvršće mogla. Mrzila je osjećaj njegovih kostiju pod svojim prsima, njegovi su mišići okopnili, no kad je okrenula glavu i položila uho na središte njegovih grudi, otkucaji njegovog srca bili su snažni, ujednačeni. Moćni.

Njegove ruke, tako velike, tako nježne, prelazile su joj preko leđa.

»Tako je sigurnije za tebe«, rekao joj je u kosu.

Odmaknula se i pogledala u njega. »Poljubi me. Jednom, prije nego odeš.«

Xcor je sklopio oči kao da trpi bol. No onda joj je uzeo lice među dlanove i svojim usnama — zamalo — dotaknuo njezine.

Odmaknut svega nit od njih, šapnuo je na Starom jeziku: *»Moje je srce zauvijek tvoje. Kamo god budem išao, ići ću s tobom, kroz tamu ili prema svjetlu, dokle god sam budan, i dok spavam. Zauvijek... S tobom.«*

Poljubac je, kad je napokon stigao, bio poput snijega, tih i mekan, no bio je topao, veoma topao. Kad se naslonila na njega, rukama ju je i obujmio oko struka i stavio svoje usne na njezine. Istog se trena uzbudio mogla je osjetiti njegovu erekciju na svom trbuhu — a ona ga je toliko dugo željela da je briznula u plač.

Snovi. Koliko je snova imala, situacija koje je zamislila u svom umu, u kojima bi joj napokon došao, razodjenuo je, uzeo je, ušao duboko u nju. Izmaštala je nebrojene fantazije, svaka nevjerojatnija od druge, kako vode ljubav negdje vani na imanju, u kupaonicama, na stražnjem sjedalu auta, ispod stabla na njihovoj livadi.

Njezin seksualni život nije postojao u stvarnom svijetu. No u mašti je bujao.

Premda se ništa od toga neće ostvariti.

Xcor je prekinuo kontakt, iako je osjećala da se bori protiv instinkta da je označi. Doista, iz njega je izbijao miris, mračan, zasićen miris u njezinom nosu, koji ju je uzbuđivao jednako kao i njegova erekcija, njegovo tijelo, njegove ruke, njegove usne.

»Ne mogu te imati«, rekao je promuklim glasom. »Već sam ti nanio dovoljno štete.«

»Ovo bi nam mogla biti jedina prilika«, čula se kako ga preklinje. »Znam... Znam

da mi se nećeš vratiti.«

Doimao se nevjerojatno tužnim dok je odmahivao glavom. »Nije nam suđeno.«

»Tko kaže?«

U naletu očaja, zgrabila ga je za vrat i povukla ga natrag na svoje usne — a onda ga je poljubila svim svojim bićem, gurnula jezik u njegova usta toliko snažno da je ustuknuo, izvila svoje tijelo prema njemu, još više razmaknula bedra kako bi joj se mogao više približiti.

»Layla«, stenjao je. »Najdraža Sudbo... Ovo nije u redu...«

Bio je u pravu, naravno. To uopće nije bilo u redu, pod pretpostavkom da su se vodili pravilima ostatka svijeta. No tu i tada, u toj inače praznoj kući, bilo je...

Iznenada ju je odmaknuo od sebe — i upravo u trenutku kad se namjeravala usprotiviti, čula je korake na katu. Dva para nogu. Oba veoma, veoma teška.

»Vishous«, šapnula je.

Bratov bestjelesni glas spustio se niz stubište. »Da, a poveo sam i prijatelja.«

Layla je stala ispred Xcora, ali on za to nije htio ni čuti. Pomaknuo ju je iza sebe, zaštitnički poriv nije mu dopuštao da ona stoji ispred.

Najprije se brat spustio niz stubište, s dva pištolja u rukama, a ona isprva nije mogla dokučiti tko se nalazio iza njega. No samo je jedan par nogu mogao biti tako dugačak. Samo su jedna prsa mogla biti toliko široka. Samo je jedan vampir na cijelom planetu imao crnu kosu koja mu je sezala do bokova.

Došao je Kralj.

Kad se Wrath spustio niz zadnju stepenicu koja je vodila u podrum, čvrsto je stao na obje noge i duboko udahnuo, raširivši nosnice. Najdraža Čuvarstvo, bio je ogroman mužjak, a zbog crnih naočala koje su mu potpuno prekrivale oči doimao se poput hladnokrvnog ubojice. Što je, na kraju krajeva, i bio.

»Tako dakle, ljubav je u zraku«, promrsio je. »Nije li to mrak?«

Dvadeset peto poglavlje

Dok je Xcor promatrao svog nekadašnjeg protivnika u lice, nije osjećao nikakvo neprijateljstvo prema njemu. Nikakvu ljutnju, nikakvu pohlepu za njegovim položajem. Nikakvu agresiju prema meti.

»Dakle«, rekao je Wrath glasom prikladnim i aristokratu i ratniku, »posljednji put kad si me mogao ovako gledati, završio sam s metkom u grlu.«

Malo sa strane, brat Vishous opsovao si je u bradu i zapalio cigaretu. Bilo je očigledno da ovaj posjet nije bio nešto što bi inače podržao, ali nije bilo teško zaključiti da ga, jednom kad Slijepi Kralj nešto odluči, ništa ne može natjerati da se predomisli.

»Da se ispričam?« pitao je Xcor. »Što bi bilo prikladno u situaciji poput ove?«

»Tvoja glava na ražnju«, promrsio je V. »I tvoja muda u mom džepu.«

Kad je Wrath odmahnuo glavom prema bratu, mogli ste zamisliti kako je zakolutao očima iza crnih naočala. A onda se Kralj opet usredotočio. »Mislim da ne postoji način da se netko iskupi za pokušaj ubojstva.«

Xcor je kimnuo. »Mislim da si u pravu. I gdje nas to ostavlja?«

Wrath je pogledao prema Layli. »Zamolio bih te da nas ostaviš, ali imam osjećaj da nećeš.«

»Radije bih ostala«, rekla je Odabranica, »hvala.«

»U redu.« Wrathove su se usne negodujuće stisnule u crtu, ali nije tvrdoglavo inzistirao. »Dakle, Xcor, vođa Bande kopiladi, izdajica, ubojica, bla, bla, bla — hrpu titula si sebi priskrbio, ha — smeta ti ako te pitam kakvi su tvoji daljnji planovi?«

»Čini mi se da to ovisi o tebi, zar ne?«

»Tko bi rekao, ima i mozak«, Wrath se hladno nasmijao. »Zapravo, nemojmo brzati s tim zaključkom. Postavit ću ti nekoliko pitanja, ako se slažeš? Super. Hvala na susretljivosti.«

Xcor se umalo nasmijao. Kralj je u mnogočemu bio njegov tip mužjaka.

»Kakve su tvoje namjere po pitanju mog prijestolja?«

Dok je Wrath govorio, širio je nosnice, a Xcor je zaključio da Slijepi Kralj može na neki način nanjušiti istinu. Srećom, nije bilo razloga da je od njega skriva.

»Nemam ih.«

»Nemaš, ha? A što je s tvojim dečkima?«

»Moja Banda kopiladi isključivo je meni služila. Išli su kud i ja, doslovno i metaforički. Uvijek.«

»U prošlosti. Otjerali su te?«

»Misle da sam mrtav.«

»Možeš li mi ih pronaći?«

Xcor se namrštio. »Sad ja tebe moram pitati, koje su ti namjere?«

Wrath se opet nasmijao, otkrivajući izbačene očnjake. »Neću im pogledati kroz prste samo zato što je urota u kojoj su sudjelovali bila tvoja pametna ideja. Izdaja je kao viroza. Nakašlješ se pred prijateljima i odmah im je preneseš.«

»Ne znam gdje su. To je istina.«

Kraljeve su se nosnice opet raširile. »Ali, možeš ih naći.«

»Neće biti tamo gdje smo bili prije. Vjerojatno su se preselili, možda su se čak i vratili u Stari kraj.«

»Izbjegavaš moje pitanje. Možeš li mi ih pronaći?«

Xcor je pogledao u Laylu. Netremice ga je promatrala, njezine zelene oči bile su širom otvorene. Nije ju želio razočarati, doista nije, ali neće se odreći svojih ratnika. Čak ni radi nje.

»Ne, neću ih tražiti. Neću izdati svoju braću. Možeš me ubiti, ovdje i sada, ako tako želiš. Možeš me mučiti kako bi dobio tu informaciju, ali nikad nećeš uspjeti, jer ne znam gdje su. Možeš me izložiti suncu, ali ja te neću odvesti k njima kako bi ih ti onda ubio. Nisu nedužni, to je istina. Ali nisu napali ni tebe ni tvoje ratnike. Zar ne?«

»Možda nisu naročito dobri u svom poslu. Pokušali su me ubiti, sjećaš se?«
Kralj se je udario po prsima. »Još kuca.«

»Ne predstavljaju ti nikakvu opasnost. Snažni su, ali ambicija je bila samo moja. Stoljećima su bili zadovoljni ratovanjem i ševom u Starom kraju, i nemam nikakvog razloga misliti da neće s time nastaviti u mom odsustvu.«

Kad je shvatio koliko je otvoreno govorio, bacio je pogled na Laylu, poželjevši da nije bio tako sirov. No njoj kao da to nije smetalo.

Trenutak poslije, Wrath se zamislio: »Što misliš, što će se dogoditi nakon ove noći?«

»Molim?«

Kralj je slegnuo ramenima. »Recimo da odlučim ostaviti te na životu i osloboditi...« Kad je Layla duboko udahнула, moćni je mužjak pogledao prema njoj. »Nemoj se zanositi, ženko. Nismo još ni blizu toga.«

Odabranica je pokorno pognula glavu. No oči su joj ostale zanesene, pune optimizma koji Xcor nije dijelio.

»Dakle, recimo da te oslobodim«, nastavio je Wrath. »Što ćeš učiniti sa sobom?«

Xcor nije htio pogledati u svoju ženku. »Znam da je Stari kraj pogodno mjesto za život u ovo doba godine. Daleko pogodnije od Caldwellla. Tamo imam imanje i stabilan izvor prihoda. Želio bih se vratiti tamo odakle sam došao.«

Wrath ga je dugo promatrao, a Xcor je gledao u njegove naočale iako ga oči koje su se nalazile iza njih nisu mogle vidjeti.

U tišini, nitko se nije micao. Kao da nitko nije ni disao. No tuga kojom je odisala Layla bila je gotovo opipljiva. Unatoč tome, nije se protivila.

Bila je svjesna, pomislio je Xcor, neumoljivosti situacije.

»I ja sam to čuo«, Wrath je konačno rekao. »O Starom kraju. Lijepo mjesto. Naročito ako imaš dobro zaštićenu lokaciju za život i ljudi te ne gnjave.«

Xcor je nakrivio glavu. »Da. Upravo tako.«

»Ne namjeravam ništa zaboraviti i oprostiti.« Wrath je odmahnuo glavom. »To mi nije u naravi. Ali ova je ženka«, prstom je pokazao prema Layli, »propatila i više nego što je trebala zbog tipova poput tebe. Nikome ne moram dokazivati svoju moć i ne namjeravam joj uništiti život samo kako bih se osvetio. Sve što si rekao, rekao si iskreno, i sve dok se držiš podalje od Caldwellella, mislim da obje strane mogu nastaviti sa svojim životima.«

Xcor je kimnuo. »Tako je, obje strane.« Nakašljao se. »A ako će to pomoći još više ojačati mir, reći ću ti da se kajem zbog onoga što sam ti učinio. Žao mi je. U meni je bilo mnogo ljutnje koja me je izjedala. Sad je... drugačije.«

Pogledao je u Odabranicu, a zatim brzo odvratio pogled s nje.

»Ja sam...« Xcor je duboko udahnuo. »Nisam kao prije.«

Wrath je kimnuo. »Ljubav časne ženke i sve to. Nije mi nepoznato.«

»Onda, jesmo li gotovi?« Vishous je upao kao da mu se sve to skupa nimalo ne sviđa.

»Ne«, rekao je Wrath ne skidajući pogled s Xcora. »Prije nego zapalimo lulu mira, napraviti ćeš nešto za mene, ovdje i sad.«

Kralj je pokazao na tepih pod nogama. »Na koljena, gade.«

Naravno da će Xcor morati otići, pomislila je Layla nastojeći ostati pribrana. Nije mogao ostati u Caldwellu. Ostala bi braća na površini možda i mogla prihvatiti Wrathov oprost, no vani na bojištu svašta se događalo. Nikako nisu mogli biti sigurni da se, u žaru borbe, jedan od Kraljevih ratnika neće naći u stanju i položaju koji nije u skladu s novonastalim preokretom.

Naročito Qhuinn.

Ili Tohr.

No, nije namjeravala tratiti vrijeme razmišljajući o tome. Kad je Kralj pokazao na pod pred sobom, srce joj je skočilo u grlo pa je nervozno pogledala u Vishousa.

Wrath je svim svojim postupcima ukazivao na to da se radi o sastanku istih umova, postizanju dogovora da jedni druge puste da žive u miru, nakon što on odluči da će tako biti. No Vishous ju je već jednom prevario, najprije ju je izigrao, a onda se predomislio, i sad je slobodno mogao opet učiniti isto.

Hoće li kakav bodež ili sablja poletjeti prema Xcorovom grlu? Ubiti ga na licu mjesta?

»Zašto?« Xcor je pitao Kralja.

»Klekni i saznaj.«

Xcor je pogledao u Vishousa. Pa opet u Wratha. Ne mičući se s mjesta.

Wrath se morbidno nasmijao, kao ubojica spreman za napad. »Onda? Imaj na umu, u mojim su rukama sve tvoje karte.«

»Samo sam jednom kleknuo pred nekim. I to me umalo koštalo glave.«

»Pa, ako to ne učiniš sada, i hoće.«

Kad je to rekao, čuo se zvuk metala na metalu. Šokirana i uznemirena, Layla je primijetila da je Vishous izvukao crni bodež koji je nosio u koricama na prsima.

»Skloni to«, ljutito je rekao Wrath. »Napravit će to svojevolumno ili nikako...«

»Ne zasluđuje...«

Wrath je bratu pokazao oćnjake i prosiktao: »Idi gore. Da si smjesta otišao gore. To je naredba.«

Bijes na Vishousovom licu bio je toliki da se doimalo kao da mu se tetovaže pomiću na sljepooćnici. No onda je napravio kako mu je rećeno — što je Laylu samo podsjetilo na to koliko je Wrath bio moćniji od Bratstva. Na kraju krajeva, ćak je i roćeni sin Ćuvardjeve morao slušati Kraljeve naredbe.

Doduše, Vishous oćigledno nije bio zadovoljan. Odjek njegovih ćizama koje su se penjale uza stubište bio je glasan kao grmljavina, a kad se popeo na prvi kat, toliko je snažno zalupio vratima da su joj zubi zaškrgutali.

»Jesu li te veselile poslovice dok si bio glavni?« promrsio je Wrath.

»Ćijelo vrijeme. Tko jaći...«

» ...tlaći.«

» ...tlaći.«

Kad su istom rijeću dovršili izreku, jednako iscrpljenim tonom glasa, iznenadila se. Suoćavali su se s istim problemima, zar ne, obojica su bili predvodnici skupina muđužjaka koji su u najboljem slućaju bili strašno nabrijani... a u najgorem, istinski opasni.

Dok je Vishous koraćao na katu iznad njihovih glava, a njegovi koraci odjekivali kao neverbalni protest namijenjen ušima onih koji su se nalazili u podrumu, Xcor je sklopio oći i dugo tako ostao.

A onda se... polako spustio na koljena.

Iz nekog joj je razloga to nagnalo suze na oći. S druge strane, vidjeti ponosnog muđužjaka kako se pokorava drugome, ćak i u ovakvim okolnostima, bilo je prilićno emotivno.

Wrath je šutke ispružio ruku, onu na kojoj je nosio veliki crni dijamant koji je oznaćavao njegov polođuaj. Na Starom je jeziku rekao: *»Prisećni mi na odanost, ove noći i zauvijek, da ti nitko na ovom svijetu neće biti vaćniji od mene i moga.«*

I Xcorova je ruka drhtala kad ju je pružio. Primivši Wrathov dlan, poljubio je prsten, a zatim ga naslonio na svoje pognuto ćelo. *»Od sada zauvijek, kunem se na odanost tebi i tvome, nikome drugom.«*

Oba su muđužjaka duboko udahnula. Zatim je Wrath stavio ruku na Xcorovo tjeme, kao da ga ųeli blagosloviti. Podiđući glavu, Kralj je slijepim oćima potražio Laylu.

»Možeš biti ponosna na svog muđužjaka. Ovo nije mala stvar za jednog ratnika.«

Obrisala je oći. »Da.«

Wrath je spustio ruku i ponudio Xcoru dlan kako bi lakše ustao. A Xcor je... trenutak poslije... prihvatio ponuđenu ruku.

Dok su dva ratnika stajala licem u lice, Wrath je rekao: »A sad, hoću da svaki tvoj ratnik ućini isto i možete se slobodno vratiti u Stari kraj. No, ųelim da svi ovako

prisegnu, razumiješ li?»

»Što ako su se već vratili na drugu stranu oceana?»

»Onda ćeš ih ti vratiti ovamo k meni. Tako će biti. Bratstvo koje mi služi morat će se uvjeriti svojim očima, a ovo je jedini način da vas prestanu ganjati.«

Xcor je protrljao lice. »Dobro. U redu, onda.«

»Ostat ćeš ovdje dok tražiš svoje dečke. Ovdje ćemo se sastajati. V. će ti ostaviti mobitel preko kojeg ćeš nam se moći javiti. Pod pretpostavkom da su tvoji ratnici i dalje s ove strane bare, nazvat ćeš nas kad budete spremni da jedan po jedan prisegnu, na ovom mjestu. Bilo kakvo odstupanje od našeg dogovora smatrat će se kao objava agresije i sukladno tome će se rješavati. Je li ti jasno sve ovo?»

»Jest.«

»Mogu biti popustljiv, ali neću biti pičkica. Eliminirat ću svaku moguću prijetnju, je li ti i to jasno?»

»Jest.«

»Dobro. Gotovi smo.« Wrath je žalosno odmahivao glavom. »Jebote, misliš da ti imaš problema? Barem se ne moraš vraćati kući s ovim.«

Kad je Wrath pokazao prema stropu, Vishous je posebno snažno nagazio — kao da je znao da se o njemu priča.

Taman dok se Wrath okretao, Xcor je progovorio. »Gospodaru...«

Kralj se osvrnuo preko ramena. »Znaš, sviđa mi se kako to zvuči.«

»Doista.« Xcor se nakašljao. »Što se tiče prijetnji. Želio bih te izvijestiti o određenom pojedincu kojeg bi naročito trebao držati na oku.«

Wrath je nakrivio obrvu iznad ruba naočala. »Pričaj.«

Dvadeset šesto poglavlje

I žrtva je bila u očima promatrača.

Poput ljepote, žrtva je osobna, subjektivna procjena, analiza troška i dobiti koja nema pravi odgovor, samo kompas koji se okreće oko osobne pretpostavke o točnoj lokaciji sjevera.

Throe, rođeni a zatim i napušteni sin Throa, čvršće je omotao fini kaput od kašmira oko svog vitkog tijela dok je hodao niz napuknuti pločnik. Četvrt u kojoj se nalazio, ako ste tom inače lijepom riječju uopće mogli nazvati prljave zgrade bez dizala i gadne malene trgovine, više je nalikovala bivšem vojnom kompleksu nego nečemu u čemu biste htjeli stanovati.

Što se njega tiče, žrtva koja se sastojala u promatranju te truleži i oronulosti bila je vrijedna onoga što ga je čekalo.

Za što se *nadao* da ga čeka.

Sve u svemu, nije mogao vjerovati da uopće radi to što radi. Doimalo se to... neprimjerenim... za gospodina na njegovom položaju. No život je krenuo mnogim smjerovima koje nije mogao ni predvidjeti ni svojevrijedno odabrati, stoga je bio prilično naviknut na iznenađenja — premda je pretpostavljao, čak i u tim uvjetima, da je i dalje na dobrom putu.

Čak i za jednog aristokrata koji je svojedobno regrutiran u Bandu kopiladi, postao ratnik, pokušao srušiti vladara s prijestolja, a zatim se i oslobodio te grupe odmetnika kako bi se sam borio s bogatima i ambicioznima... samo kako bi za dlaku preživio spaljivanje do smrti onda kad je njegova ljubavnica ubijena zato što je u podrumu držala krvnog roba.

Prava ludost.

A njegova je neobična sudbina itekako utjecala na njega. Postojalo je vrijeme kad se rukovodio uvriježenim zakonima odanosti i pristojnosti, kad se ponašao kao ugledan mužjak u visokom društvu. No onda se morao osloniti na Xcora da *obsveti* sramotu za koju se, osvrćući se unatrag, zapravo trebao sam pobrinuti. Jednom kad je ušao u Xcorov krug ratnika, nakon što je preživio mučenje, iznenadivši time ne samo te gadove već i sebe samoga, shvatio je da se na cijelome svijetu možete osloniti samo na sebe.

Ambicija, koju je nekoć odbacivao kao karakteristiku novopečenih bogataša, pustila je korijen i u njemu i kulminirala u udaru na Slijepog kralja koji je zamalo polučio uspjeh. No, Xcor je izgubio volju da nastavi s tim.

Throe je uvidio da on, pak, nije.

Wrath je možda osvojio glasove naroda i kastrirao Vijeće *glimere*, ali Throe je duboko u sebi i dalje vjerovao da postoji daleko bolji vladar za njihovu vrstu.

On, naravno.

Stoga je odlučio nastaviti dalje sam, naći nove mogućnosti i iskoristiti ih kako bi ostvario željeni rezultat.

U slučaju noćasnijeg poduhvata? Sam si je, tako reći, otvarao mogućnost.

Zaustavio se i osvrnuo oko sebe. Najava obilnog snijega osjećala se u zraku, noć je bila istovremeno vlažna i hladna, a oblaci su se toliko zgusnuli na nebu da se nebeski svod sve više približavao tlu.

Brojeve na kućama u ulici poput te bilo je teško sa sigurnošću utvrditi budući da se više nije radilo o dijelu Caldwellla u kojem su se ljudi brinuli za svoje nekretnine. U ovom su dijelu više naginjali tome da provaljuju u susjedne kuće i krađu, umjesto da posuđuju malo šećera ili kakav odvijač. Stoga je na ulicama bilo malo oznaka, a čak su i natpisi s imenima na nekim uglovima bili skinuti.

No njegova je destinacija bila tu negdje...

Da. Tamo. Preko puta.

Throe je zaškiljio. A onda zakolutao očima.

Nije mogao vjerovati da se na prozoru doista nalazila svjetleća reklama za vidovnjakinju. Točno pored obavezne svjetleće slike otvorenog dlana. Ljubičaste boje.

Pričekao je da prođe neki automobil, a onda je morao kožnom čizmom nagaziti u snijeg kako bi preskočio kolnik, zaključivši kako su žrtve koje je morao podnijeti, iako odvratne, bile nužne, nešto što je morao trpjeti samo dokle je na to bio prisiljen. Primjerice, nisu ga više financirale bogate ženke kao što je to bio slučaj otkako je napustio Bandu kopiladi. No čak i s novcem koji je uspio namaknuti tijekom protekla dva stoljeća, nikako nije mogao zadržati standard života na koji je bio naviknuo. Ne, to je zahtijevalo kapital u milijunima dolara, a ne stotinama tisuća.

No, žrtva. Istina, postao je pomalo promiskuitetan, ševio se sa ženkama u zamjenu za skrovište, smještaj ili odjeću prikladnu uvaženom nasljedniku njegove loze. No bilo mu je već dosta trpljenja ološa nakon toliko godina pod Xcorom.

Ako više nikad ne vidi ni jedan jeftini kutni kauč prekriven praznim kutijama pizze, neće žaliti.

Kako su sad stvari stajale, seks je bio mala cijena za sve ono što je dobivao zauzvrat — osim toga, sve će se to isplatiti jednom kad sjedne na prijestolje.

Stigavši do udaljenog kraja ceste, preskočio je nanos snijega i otesao cipele od bljuzge. »Vidovnjakinja«, promrsio je. »Ljudska vidovnjakinja.«

Prilazeći vratima obojenim u ljubičasto, zamalo se okrenuo. Cijela ta situacija počela je nalikovati lošoj, neslanoj šali.

Kako bi inače objasnio zašto je tu...

Tri muškarca koja su zašla za ugao u blizini obznanila su svoj dolazak na tri različita načina. Najprije je nanjušio dim cigarete koju je pušio onaj u sredini. Onda se tip s lijeve strane nakašljao. No tek je lik s desne strane odradio posao do kraja.

Zaustavio se na licu mjesta. Zatim se osmjehnuo i pokazao zlatni sjekutić. »Izgubio si se?«

»Nisam, hvala.« Throe se okrenuo natrag prema vratima i pokušao okrenuti kvaku. Vrata su bila zaključana.

Trojica muškaraca su se približila, ali čovječe, zar nikad nisu čuli za losion

nakon brijanja? Ili kolonjsku vodu? Ruku na srce, doimalo se kao da je toj veseloj maloj skupini čak i šampon bio nepoznanica.

Throe se malo odmaknuo od ulazne stepenice kako bi pogledao u prozore na katu. Nisu bili osvijetljeni.

Trebao je dogovoriti sastanak, zaključio je. Kao kod brijača. Ili računovođe...

»Želiš znati svoju budućnost?« čulo se sasvim blizu njegovog uha, a kad se Throe okrenuo, shvatio je da mu se trojac primaknuo, poredavši se u ogrlicu oko njega.

»Zato s' tu?« Onaj sa zlatnim zubom opet se nasmijao. »Praznovjieran si ili šta?«

Throe ih je promotrio. Onaj koji je pušio sad je ugasio cigaretu, iako ju je popušio tek do pola. A kandidat za plućnu bolest više nije kašljao. Tip s 14-karatnim sjekutićem gurnuo je ruku u kožni kaput.

Throe je opet zakoloutao očima. »Produžite, momci. Nisam ja za vas.«

Vođa skupine, onaj koji je cijelo vrijeme brbljao, zabacio je glavu unatrag i nasmijao se. »Momci? Odakle si ti, iz Britanije? Hej, vidi Britanca. Jel' poznaješ Hughu Granta? Ili onog tipa koji se pretvara da je Amerikanac u onoj seriji, *House*? Kako se ono zove... *kreten*.«

Izrekavši *kreten*, tip je izvadio nešto što je nalikovalo na prilično lijep švicarski nož.

»Daj mi lov. Ili ću te izrezati.«

Throe nije mogao vjerovati. Njegove omiljene cipele od jelenje kože bile su uništene, na silu se morao obračunavati s ljudima, a još je i stajao pred zgradom prikladnijom za konzumiranje *cracka* nego bilo kakav legitiman posao.

Okej, bio je to zadnji put da je poslušao savjet miljenice *glimere* koja je pritom bila pijana. Da ona nije tako pripito hvalila tu takozvanu vidovnjakinju, u tom bi se trenutku nalazio s desne strane željezničke pruge, skroz na drugom kraju grada, i pijuckao šeri.

»Momci, reći ću vam ovo još samo jednom. Nisam za vas. Produžite.«

Švicarski nož poletio mu je prema licu, toliko blizu da ga je umalo skratio za nos. »Daj mi jebenu lov i jebeni...«

Ah, ljudi.

Throe je iskesio očnjake i namjestio kandže... riknuvši na njih kao da ih namjerava rastrgati.

Njihovo je povlačenje zapravo bilo prilično simpatično promatrati, čak ga je malo i odobrovoljilo. Tri su budale samo jednom pogledale sigurnoj smrti u lice i zaključile da su njihove upitne socijalne vještine potrebnije na nekom drugom mjestu. Zapravo, mogli su izvesti i bolje i zaokruženiije povlačenje da su se svjesno tome posvetili.

Trk, trk, trk, nestadoše iza ugla odakle su se i pojavili.

Kad se Throe opet okrenuo prema vratima, namrštio se.

Bila su malčice otvorena, kao da se netko u međuvremenu spustio i otključao bravu.

Gurnuvši ih, nije ga nimalo iznenadilo kad je primijetio da svjetlo na stropu ne

radi, a da su stepenice pred njim obojane u ljubičasto.

»Zdravo?« zazvao je.

Odozgo su se čuli koraci, netko je koračao na katu iznad njegove glave.

»Zdravo«, ponovio je. A onda i promrsio: »Je li ova hinjena misterija uistinu potrebna...«

Zakoračivši unutra, na crnom je otiraču još jednom otresao snijeg s čizama. Zatim je nastavio za osobom koja se nalazila ispred njega, tko god ona bila, penjući se dvije stepenice odjednom.

»Iiiiiii opet ljubičasto«, rekao je u bradu kad se popeo i nastavio prema jedinim vratima na drugom katu.

Barem je znao da je stigao na svoju destinaciju. Na vratima se nalazio motiv dlana, crni obrub prstiju i linije života nemarno ocrtane, ništa precizno ucrtano niti napravljeno umjetnički.

Sudbo draga, ovo je bilo smiješno. Zašto bi ta pijandura znala išta o kontaktiranju Omega? I to ni više ni manje nego preko nekog čovjeka?

Pa ipak, čak i dok se tako nećkao, znao je da će ovaj susret odraditi do kraja, makar polučio neuspjeh. Njegov problem se sastojao u tome što je tražio način da dobije moć, a nikako ga nije pronalazio. Nije htio vjerovati u to da je *glimera* izgubljen slučaj kakvim se doimala. Na kraju krajeva, ako mu oni nisu mogli osigurati podršku uz pomoć koje će oteti Wrathovu ulogu, gdje će pronaći potrebne zalihe, trupe i slične stvari?

Ljudi nisu bili od značajne pomoći. Osim toga, i dalje je bio uvjeren da je najbolje da druga invazivna vrsta ne zna za postojanje vampira. Sve ostale su podredili svojim hirevima i opstanku, uključujući i planet koji ih drži na životu. Ne, u tu košnicu nije valjalo dirati.

Dakle, što mu je ostalo? Bratstvo je odavno bilo završena priča. Banda kopiladi više nije bila opcija. Ostala mu je još samo jedna neistražena mogućnost.

Omega. Zlotvor. Strašna protuteža Čuvarđjevi...

Vrata su se otvorila, škripajući kao u ukletoj kući.

Nakašljao se i pomislio, što god treba, po bilo kojoj cijeni. Ili, u njegovom slučaju, po cijeni novih Ferragamovih cipela, odnosno oko 1500 dolara.

»Zdravo?« zazvao je.

Kako nije dobio nikakav odgovor, povirio je unutra.

»Zdravo? Primate li...« Koji je bio prikladan izraz? Klijente? Luđake? Naivne gubitnike? »Imate li vremena za kratak razgovor?«

Htio je staviti ruku na vrata, ali odmah se namrštio, povukao je i otresao. Imao je osjećaj kao da mu je blagi strujni udar prošao kroz dlan.

»Hej, vi?« ponovio je.

Psujući, Throe je ušao u mračnu prostoriju — i istog se trena lecnuo od smrada. Mirisni štapići. Bože, kako ih je mrzio.

Ah, da, mirisni su štapići izgarali na stolicu punom raznih kamenčića. U kutevima su gorjele svijeće. Debeli namotaji tkanine raznih boja i uzoraka visjeli su sa stropova.

I, naravno, napravila si je i mali oltar, s okruglim stolom ispred njega... na kojem je bila kristalna kugla.

To je bilo previše.

»Zapravo, mislim da sam na krivom mjestu.« Okrenuo se. »Ispričajte me...«

Lomljava koja se začula na drugoj strani prostorije bila je toliko glasna da mu je odjeknula u ušima, i umalo je iskočio iz kože.

Ponovno se okrenuvši, zazvao je: »Madam? Jeste li dobro?«

Opet nije bilo odgovora pa ga je obuzela paranoja. Osvrćući se oko sebe, pomislio je... *Odlazi.* Odmah. Bježi odatle.

Nešto tu nije u redu.

Točno u tom trenutku, vrata kroz koja je ušao zalupila su se i zaključala.

Throe je pojurio prema njima, zgrabio kvaku i pokušao je okrenuti lijevo-desno. Nije se ni pomaknula, kao ni čitava vrata kad ih je pokušao skinuti sa šarki. Lupao je šakom po njima sve dok ga nije zaboljela...

Throe se skamenio, kratke dlačice na vratu su mu se nakostriješile.

Osvrćući se preko ramena, pripremao se, a da nije znao za što. No nešto se nalazilo u toj prostoriji s njim... i nije bilo od ovoga svijeta.

Dvadeset sedmo poglavlje

U klubu shAdoWs, Trez je stajao na rubu plesnog podija i naoko promatrao gomilu pred sobom. Ruku na srce, nije vidio ništa. Ni grimizne laserske zrake ni oblake dima iz aparata. A sigurno ne ljude koji su se gurali jedan uz drugog kao žlice nagurane u ladicu s priborom.

Odluka da ode, jednom donesena, bila je u skladu s ostatkom večeri. Stigla je niotkuda i pred njom je bio bespomoćan.

Odlazeći do bara, naletio je na Xhex koja je stajala prekrivenih ruku i promatrala par budala koji su tražili još jednu rundu iako su već daleko premašili dozvoljenu granicu alkohola — a vjerojatno i ostalih supstanca.

»U pravi tren«, promrsila je kroz buku glazbe i seksa. »Znam koliko voliš gledati kako brišem pod ljudima.«

»Zapravo, moram ići. Možda se večeras ne vratim, je li to u redu?«

»Da, naravno. Koliko ti već dugo govorim da se malo odmoriš?«

»Zoveš me ako ti nešto zatreba?«

»Uvijek.«

Neuobičajeno za njega, Trez joj je stavio ruku na rame i malo ga stisnuo — a ako ju je ta gesta i iznenadila, Xhex je to dobro prikrila. A onda se okrenuo i...

Njegova šefica osiguranja uhvatila ga je za zapešće i zaustavila. »Hoćeš da netko ide s tobom?«

»Molim?«

Njezine metalno sive oči prelazile su mu preko lica i bile toliko usredotočene da mu se učinilo kao da mu se može zagledati u dušu. Vražji simpati. Zbog njih je intuicija bila nešto loše, barem kad se radilo o pogađanju tuđeg raspoloženja.

»Nisi sav svoj, Trez. Dođi ovamo.«

»Što?«

Nije se ni okrenuo, a već ga je uhvatila pod ruku i odvukla otraga, tamo gdje su se radnice presvlačile i gdje su im isporučivali narudžbe.

»Iskreno ti kažem, dobro sam.«

Premda se protivio, ona ga je praktički izbacila kroz stražnja vrata kluba, a zatim joj se mobitel našao u rukama jer je nekome slala poruku.

Trez je podignuo ruke čim je skužio o čemu se radi. »Nemoj gnjaviti iAma... Xhex, ozbiljno, ne moraš...«

Njegov se brat materijalizirao doslovno sekundu nakon što je Xhex spustila mobitel, s bijelom pregačom, bijelom kapom na glavi i krpom u ruci.

»Okej, ovo je već smiješno.« Trez se nakašljao kako bi mu glas zvučao uvjerljivije. »Savršeno sam sposoban odvesti se tamo gdje već idem.«

»A gdje bi to bilo?« pitao je iAm. »U kuću na drugom kraju grada? Možda na treći kat? Koji je ono broj stana... I nemoj mi reći da nisi bacio oko na životopis.«

»Hoćete li me uputiti u to o čemu pričate, dečki?« Xhex je pogledavala od jednog do drugog. »A možda bi mi mogli objasniti i zašto mužjak koji je posljednjih mjeseci bio napola mrtav od žalosti odjednom na sebi ima miris združivanja?«

»Ne«, ubacio se Trez. »Ne osjećamo potrebu da to objašnjavamo.«

Bacio je letimičan pogled na brata, pitajući se hoće li se morati potući s njim vani na ulici. No iAm je samo odmahnuo glavom.

»Duga priča«, promrsio je dobri kuhar. »Idemo, Trez, odvest ću te doma.«

»Mogu se dematerijalizirati.«

»Ali hoćeš li, to je pravo pitanje.«

»Nemaš vremena za ovo«, rekao je Trez kad je tip krenuo prema njegovom BMW-u.

Da, model i godina bili su isti kao i kod brata. Dobili su dobru ponudu za par, pa što sad.

Gle ti to, iAm se nekako sjetio sa sobom ponijeti i vražji ključ. Kao da je to planirao, možda čak i u dosluhu sa Xhex.

Mentalna zabilješka: uzeti natrag svoj ključ. A ako ne uspije, kupiti novi jebeni auto.

»Hajde«, rekao je iAm. »Idemo.«

Kad su se njih dvoje zagledali u njega kao da mu je narastao rog nasred čela, Trezu je palo na pamet da se jednostavno dematerijalizira pa da iAm više nema koga voziti, a Xhex neka sama mozga o svojim »nisi svoj« teorijama, što god joj to značilo. No, u kutku svoga uma, ipak se slagao s njima. Koliko god mu to bilo mrsko priznati.

Dakle, da, poput dobrog malog idiota što je i bio, sjeo je na suvozačevo mjesto, čak je i prebacio pojas, a iAm nije štedio brzine jednom kad se popeo na autocestu i pojurio izvan grada.

»Otišao si do njezinog stana, nisi li?«

Iako je Trezu u glavi počelo tutnjati, okrenuo je stanicu na Sirius XM. Kid Ink je pjevao *Nasty*, a Trez je samo sklopio oči — i sjetio se poljupca. Zar je skrenuo s pameti? Njegova šelan nije bila mrtva ni tri mjeseca, a on se već ljubakao s nekom neznankom?

Upravo to ga je i mučilo, zato je morao napustiti klub. Ljudi koji su se ljubakali pred njim i ševili u privatnim kupaonicama koje je dao izgraditi upravo za tu svrhu, podsjećali su ga na ono što je napravio s Therese kao reklamni panoi u Vegasu — a krivnja koja mu se uvukla u želudac bila je kao da se otrovao hranom.

Osjećao je mučninu i napuhnutost, vrtoglavicu i slabost.

iAm je ugasio radio. »Jesi li?«

Odvraćajući pogled od njega, Trez je promatrao automobile u sporoj traci — one pored kojih su prolazili kao da su bili parkirani sa strane. »Da. Jesam. Živi u rupčagi. Nije sigurno. Dat ćeš joj posao, zar ne?«

»Ne, neću joj dati jebeni posao.«

Trez je pomaknuo pogled s ponoćnog prometa na stambene zgrade koje su se ugnijezdile tik do autoceste onda kad se urbana četvrt pretvorila u predgrađe. Kroz bezbrojne je prozore vidio ljude kako idu iz prostorije u prostoriju, sjede na kaučevima ili čitaju u krevetu.

U tom bi se trenutku mijenjao s bilo kojim od njih, iako su bili ljudi.

»Nemoj joj zbog mene upropastiti priliku.« Trez je trljao oči i treptao kako bi si raščistio vid. Prokleta noćna vožnja nikad mu nije sjedala. »To nije pošteno.«

Bože, nije mogao vjerovati da je poljubio drugu ženu. Dok je bio s Therese, kad se naslonila na njega i zagledala mu se u oči, bilo je lako uvjeriti samog sebe da se Selena reinkarnirala. No udaljenost i vrijeme donijeli su i logično razmišljanje. Bila je obična strankinja koja je izgledala kao žena koju je izgubio.

Sranje. Stavio je svoje usne na usne druge ženske.

Trez je pogledao u brata pokušavajući prestati misliti na ono što je učinio. »Ozbiljno to mislim, iAm. Ako je kvalificirana, daj joj posao. Mora se maknuti iz one užasne kuće u kojoj živi — a ja je neću gnjaviti. Ne vraćam se tamo.«

»Da, ali isto tako ne želim da ne navraćaš u restoran zbog nje.«

Trez se usredotočio na cestu pred njima, ali zbog svjetala automobila iz suprotnog smjera zavrtjelo mu se u glavi. Ponovno protrljavši oči, osjetio je kako mu se diže želudac.

»Hej, učiniš mi uslugu?«

iAm ga je pogledao. »Da, bilo što. Što ti treba?«

»Zaustavi se.«

»Što...«

»Mislim, istog trenu.«

iAm je okrenuo volan i pomaknuo se u stranu, a prije nego se automobil uopće stigao zaustaviti, Trez je otvorio vrata — što je pokrenulo mehanizam koji je automatski zakočio kola.

Baš kao što je žena bila i rekla.

Naginjući se van koliko je god mogao, Trez je povratio ono malo hrane koja mu se nalazila u želucu, što je zapravo bila čista žuč. A dok je on povraćao i grčio se, nakon čega je uslijedio novi val mučnine, opsovao je kad je shvatio da su mu se mrlje na očima posložile u krug.

Migrena. Glupa, jebena migrena.

»Glavobolja?« rekao je iAm kad je šleper protutnjao pored njih.

Mjesto na koje su stali nije sigurno, pomislio je Trez kad se hladnoća uvukla u unutrašnjost BMW-a. Trebali su sići na nekom izlazu...

Na bratovo je pitanje odgovorio novim povraćanjem, a onda se srušio natrag na sjedalo. Bez nekog posebnog razloga, zagledao se u svoje bijele hlače i primijetio poderotine od pada kad se onesvijestio.

Zato se ne valja odijevati u *blanco*.

»Što mogu učiniti?« pitao je iAm.

»Ništa.« Zatvorio je vrata. »Idemo dalje. Pokušat ću izdržati, ali bi mogli malo

smanjiti grijanje.«

Nije upamtio bogzna što od puta natrag do palače, cijelo je vrijeme pratio kako se aura migrene razvija iz gustog niza iskrica u centru vida do širom raširenih krila koja su sezala sve do perifernog vida. Iduće čega je bio svjestan, brat mu je pomagao da ustane sa sjedala i pratio ga kao invalida do velikog ulaza u palaču. Jednom kad su ušli u predvorje, ukrašeno šarenim stupovima, pozlatom i prokletim kristalnim zidnim lampama, opet je osjetio nalet mučnine.

»Mislím da će mi opet...«

Slugan Fritz, njihov batler, donio mu je vrećicu za povraćanje točno u pravom trenutku. Vrećicu za povraćanje. Pravu bolničku, svijetlozelenu vrećicu.

Kad se Trez nagnuo i primaknuo otvor vrećice ustima, kroz glavu mu je prošlo nekoliko misli: 1) tko to hoda unaokolo sa spremnom vrećicom za povraćanje; 2) što li je još taj mužjak nosio u tom svom pingvinskom odijelu i 3) zašto ta vrećica baš mora biti zelena kao žuč?

Ako već radite nešto za ljude koji moraju povratiti, zašto to mora biti boje vrazje juhe od graška?

Zašto ne veselo žute? Ili besprijekorno bijele.

No s obzirom na to u kojem su mu stanju bile hlače...

Kad se Trez napokon uspravio, onaj izdajnički nakovanj koji mu se nakalemio na jednu polovicu glave počeo je udarati, a misli su mu se počele nepovezano ispreplitati kao što je obično i bio slučaj s migrenom.

»Pomogneš mi do gore?« promrmeljao je nikom naročito.

Nije ga iznenadilo što je iAm preuzeo vodstvo i odveo ga do nove sobe u kojoj je spavao otkako su Rhage, Mary i Bitty zauzeli apartmane na trećem katu.

Preko sobe. Na krevet. Ravno na leđa.

Kao i obično, horizontalni mu je položaj donio tek blago olakšanje, kratak trenutak u kojem bi mu se želudac smirio, a glava malo odmorila dok se sve skupa ne bi vratilo stostruko jače.

Barem je iAm točno znao što mu treba. Jednu po jednu, skinuo mu je cipele, ali brat je znao da mu mora ostaviti čarape na nogama jer bi Trezu tijekom glavobolje obično stala cirkulacija i postalo bi mu hladno. Zatim mu je skinuo remen i hlače, i umotao ga u poplun. Jaknu odijela ostavio je na njemu, kao i košulju. Skidanje tih komada odjeće zahtijevalo bi previše kretnji i vjerojatno potaknulo povraćanje.

A to vam baš i ne treba dok vam tutnja u glavi.

Zatim je navukao zastore, iako se mjesec te večeri nije pojavio. Primaknuo je koš za smeće tik do kreveta. Madrac je neizbježno utonuo kad se iAm smjestio pored njega.

Bože, koliko su puta to prošli.

»Obećaj mi«, rekao je Trez u tamu sklopljenih kapaka, »da ćeš joj dati taj posao. Neću je ganjati, kunem ti se. Zapravo je više ne želim vidjeti.«

Vrlo lako bi mogao opet učiniti neku glupost...

Kad mu se na jezik vratio njezin okus, jauknuo je koliko ga je srce zaboljelo.

»Volio bih da uzimaš lijekove za ovo«, iAm je tiho opsovao. »Mrzim te gledati kako patiš.«

»Proći će. Uvijek prođe. Zaposli tu ženku, iAm. Ja je neću gnjaviti.«

Čekao je da mu brat nešto odgovori, da mu da nekakav odgovor ili argument, a kad ništa nije dobio, otvorio je oči — samo kako bi se lecnuo i sav stisnuo. Iako je jedina svjetlost u sobi dopirala kroz praktički zatvorena vrata koja su vodila u hodnik, čak je i to bilo previše za njegove hipersenzitivne oči.

»Znam da ona nije Selen«, promrsio je. »Vjeruj mi. *Točno* znam po čemu ona nije moja ženka.«

Kvragu, posljedice tog poljupca bile su i razlog zašto je opet dobio tu vrazju migrenu. Glava mu je doslovno pucala od kajanja, a venama mu je kolala samo krivnja.

Doktorica Jane bi ga mogla slobodno uvrstiti u medicinske žurnale.

»Nemoj je kažnjavati zbog moje pogreške.«

Barem je to mislio reći. Nije bio sasvim siguran što mu je točno sišlo s usana.

»Samo se odmori«, rekao je iAm. »Reći ću Mannyju da te dođe pogledati.«

»Nemoj ga zamarati.« Ili tako nešto. »Ali mogao bi nešto učiniti za mene.«

»Što to?«

Trez se natjerao da otvori kapke i podignuo glavu iako mu se cijeli svijet okretao. »Zovni mi Lassitera. Dovedi tog palog anđela ovamo.«

»Sad ću, ako se slažeš, otići na kat popričati s Odabranicom.«

Layla se nije dala zavarati Wrathovim riječima. Prema tonu njegovog glasa bilo je sasvim jasno da ne traži od Xcora dopuštenje da razgovara s vlastitom podanicom.

Da je Kraljev glas bio iole suši, ostavio bi prašinu po pokućstvu.

No, istini za volju, i ona je htjela nasamo popričati s njim, pa kad je Wrath pokazao na stepenice, samo je kimnula. Kratko pogledavši u Xcora, požurila je uza stepenice, otvorila vrata na vrhu stubišta i pripremila se za Vishousov pogled.

Nije se trebala brinuti.

Brat ju nije htio ni pogledati s mjesta na kojem je stajao, pored stola. Samo je dohvatio šalicu koju je koristio kao pepeljaru i izašao kroz klizna vrata.

Kralj joj je polako prišao, a ona se osjećala loše što mu nije pomagala.

»Gospodaru«, rekla je, »stol se nalazi otprilike pet metara desno...«

»Dobro«, Wrath je zatvorio podrumska vrata. »Vjerojatno ćeš htjeti sjesti. Vishous je vani? Mogu nanjušiti svježi zrak.«

»Ah...« Layla je progutala knedlu. »Da, na trijemu je. Želiš... da ga pozovem?«

»Ne. Ovo se tiče tebe i mene.«

»Naravno.« Naklonila se iako ju nije mogao vidjeti. »Da, mislim da ću ipak sjesti.«

»Pametno.«

Kralj je stajao na mjestu, nedaleko od vrata koja je upravo zatvorio. Na trenutak je pokušala zamisliti kako je to prolaziti kroz život bez ikakve vizualne orijentacije. Pred njim je mogla biti i otvorena jama ili hrpa pribadača razbacanih po podu... ili tko zna što.

Pa ipak, dok mu je promatrala čeljust, svakako se doimao sposobnim podnijeti sve i svašta. Kako mu je na tome zavidjela.

»Onda, što ne sjedneš?«

Kako je znao, zapitala se primičući se stolu i sjedajući na jednu od četiri stolice.

»Da, gospodaru?«

Wrath je nastavio govoriti smirenim, ravnim glasom, iznoseći niz rečenica prepunih riječi koje bi, u drugačijim okolnostima, bez odlaganja shvatila.

Međutim, u ovom slučaju nije registrirala gotovo ništa nakon: »Tvoje mlado je...«

»... svake druge noći i dana, prema rasporedu rotacija. Tako je pošteno i nepristrano, i po mom mišljenju, uzima svačije interese u obzir. Fritz će biti odgovoran za to da te otprati do...«

»Jako mi je žao«, procijedila je. »Možeš li... Molim te, možeš li ponoviti što si upravo rekao?«

Kraljevo se lice naizgled smekšalo. »Želim da budeš sa svojom djecom svake druge noći i dana. Okej? Ti i Qhuinn ćete podijeliti fizičko skrbništvo po pola i zajedno ćete biti odgovorni za donošenje svih odluka kad je njihova dobrobit u pitanju.«

Layla je brzo treptala, svjesna da svaki dio njenog tijela drhti. »Dakle, nisam izbačena.«

»Ne, nisi.«

»O, gospodaru, hvala.« Dlanom je prekrila usta. A zatim je kroz ruku progovorila: »Ne bih mogla živjeti bez njih.«

»Znam. Razumijem te, vjeruj mi. A Svetište će omogućiti sigurnost.«

Layla je ustuknula. »Molim, što?«

»Odvest ćeš ih u Svetište i boraviti s njima u privatnim odajama Čuvarđeve, svi znamo da ih ona više ne koristi. To je najsigurnije mjesto za vas troje zato što niti nije na ovom planetu, a Phury i Cormia su me uvjerali da ćeš kao Odabranica lako moći putovati tamo i natrag s djecom, sve što moraš jest držati ih uza se i krenuti.« Wrath je odmahnuo glavom. »Qhuinn će poludjeti kad mu ovo kažem, ali nema šanse da će se ikako moći požaliti na njihovu sigurnost ako budu gore. A kad nisu s tobom... Možeš ići kamo god želiš, biti s kim god želiš i možeš koristiti ovo mjesto kao svoju bazu.«

Nastala je stanka, a Layla je porumenjela.

Zato što je Wrath točno znao što će htjeti raditi i s kim. Barem dok Xcor ne ode u Stari kraj.

»Da«, polako je rekla. »Da, da, tako je.«

»Jedno upozorenje. Moraš ih vratiti kad dođe Qhuinnovo vrijeme. Baš kao što

će ih i on morati dovesti k tebi onda kad bude tvoja večer. Oboje morate poštovati raspored.«

»Apsolutno. Trebaju svog oca. Jako je važan u njihovim životima. Ne želim činiti ništa čime bih to ugrozila.«

Wrath je imao pravo. Sad kad su joj praktički oprostili izdaju, Qhuinnov glavni argument protiv njezinih kontakata s mladima bit će taj da ne može biti u kući Bratstva zajedno s njima, a nijedno drugo mjesto, nijedna sigurna kuća, nijedno utočište, nijedno zdanje, čak ni kad bi ga stotinu tisuća Vishousa ozvučilo, ne bi bilo ni približno sigurno kao ta palača.

Rješenje? Napustiti planet.

Na kraju krajeva, Svetište je doživjelo svega jedan jedini nasilni upad, prije nekih dvadeset i pet godina. A i tada se radilo o udaru koji su izveli nezadovoljnici iz *glimere* koji više nisu bili među živima.

Ona, Lyric i Rhamp gore će biti sretni i zadovoljni. Uz sve to cvijeće i zelenu travu, mramorne fontane, hramove. Toliko će toga moći istraživati tijekom odrastanja, kad budu mobilniji.

»Savršeno«, rekla je. »Gospodaru, to je savršeno.«

»Vraćam se kući da porazgovaram s Qhuinnom. Njegova će smjena završiti sutra navečer. Dođi tada u palaču po djecu.«

Layla je pognula glavu. »To je... Tako dugo.«

»Tako će biti. Qhuinn je krajnje nestabilan, a ja ne želim da budeš prisutna kad mu obznanimo raspored posjeta ili kad budeš dolazila po djecu. Dakle, tajming je najvažniji. Reći ću Beth da ti pošalje još par fotografija.«

»Fotografija?«

»Da, nisi ih primala na mobitel?«

»Nisam ponijela mobitel sa sobom... Fotografirala ih je?«

»Svi su ih fotografirali. Napravili su grupu, i ti si u njoj, ili su mi barem tako rekli. Ženke nisu htjele da se osjećaš kao da nešto propuštaš.«

»Jako su...« Layla je udahнула skupljajući snagu. »To je jako lijepo od njih.«

»Znaju kroz što prolaziš. Ili to barem naslućuju dovoljno dobro pa su sve užasnute.«

Layla je prinijela ruke k licu. Kao da će joj to pomoći da se pribere.

»Dođi ovamo.«

Kad joj je Kralj dao znak da mu priđe, skočila je sa stolice i otrčala k njemu. Zagrliti Wratha bilo je kao zagrliti veliki klavir, sve je bilo pretvrdo i preveliko.

No Kralj joj je uzvratio zagrljaj, tapšući je po leđima. »Učiniš mi uslugu?«

Šmrcnula je i pogledala u čvrstu izbočinu njegove vilice. »Bilo što.«

»Budi pažljiva s Xcorom. Sve i da te ne ubije fizički, svejedno ti može upropastiti život.«

Layla je mogla samo odmahnuti glavom. »Već je to učinio, gospodaru. Bojim se da je ta šteta već nanesena.«

Dvadeset osmo poglavlje

Dok je Throe pogledom pretraživao tkaninom prekriven i svijećama osvjetljen ured vidovnjakinje ili sobu ili što god to bilo, nije čuo ništa osim kucanja vlastitog srca. Doimalo se kao da je sam, ali svaki mu je instinkt govorio da nije tako. Uvukavši ruku u kaput, dohvatio je držak svog pištolja i sjetio se ljudskog trojca kojeg je otjerao niz ulicu.

Istinski je poželio da se ne mora suočiti ni s čim imalo egzotičnijim od tri razbojnika s palicom.

Skrenuvši pogled, potražio je izvor buke koju je čuo, okidač alarma u sebi...

Sudbo draga, što li je to?

U prostoriji se ništa nije micalo. Ama baš... ništa.

Nekom čarolijom... ili čime već... plamenovi svijeća postali su nepomični, kao na fotografiji, vosak se nije topio, nikakav nevidljivi propuh nije zadirkivao njihove zlatne plamene jezičce, nikakvi nježni prsti dima nisu se dizali uvis.

Uz osjećaj užasne strepnje, podignuo je ruku, zasukao rukav i pogledao na svoj sat marke Audemars Piguet.

Ni kazaljke, koje su itekako funkcionirale onda kad je napustio svoje trenutačno prebivalište, više nisu kružile po brojevima.

Krećući se po sobi — samo kako bi samom sebi dokazao da može, odmarširao je do prozora, razmaknuo zastore i pogledao prema ulici. Nijedan automobil nije ni dolazio ni odlazio. Doduše, ni prije nije bilo nijednog.

Preko puta, u zgradi točno nasuprot one u kojoj se on nalazio, jedan je ljudski par sjedio u pohabanim naslonjačima i gledao TV. Bili su okrenuti glavom jedno prema drugom, a jedan od njih upravo je prinosio pivsku bocu ustima. Nisu se micali. Kao ni oglas za KFC na televizoru.

»Najdraža Čuvardjevo...« sklopio je oči i naslonio se na stol. »Kakva je ovo ludost?«

Sjetio se riječi ženke koja ga je ovamo poslala. Vidovnjakinja u centru. Vještica. Ljudska vještica s pristupom portalima koji vode na drugu stranu.

Razgovor je započeo oko velikog stola ispunjenog ženkama iz visokog društva i sve su kukale o svojim »problemima«, kao i rješenjima za užasne nedaće kao što su podovi obojani presvijetlo, pretamno, previše neravnomjerno, Birkinsicama kojima su se izlizali donji rubovi, što sve ne... Bezobzirnim ljubavnicima i helrenima koji nisu mogli shvatiti moralne zakone koji bi stupali na snagu s novom Chanelovom kolekcijom za proljeće-ljeto.

U jednom je trenutku neka ženka načela temu vidovnjaka i čitača tarota, i kako joj je ova ovdje žena puno pomogla. Kako je bilo jezivo sve što joj je ljudska vještica iznijela. Kako je s vremenom prestala ići k njoj jer joj je nešto »počelo smrdjeti«.

Tko bi rekao da će se ta pretpostavka pokazati točnom.

Vjerojatno je to bilo jedino što je u posljednje vrijeme ta jadna ženka točno pretpostavila.

Pripremajući se za nekakav napad, Throe je iščekivao sablasnu prikazu koja bi se materijalizirala u nekom mračnom kutku, ili šišmiša koji će mu oblijetati glavu, ili zombija koji će odvući nogu preko stražnjeg dijela prostorije. I poželio da se radi o ova dva zadnja primjera jer bi se od njih barem mogao obraniti pištoljem.

Budući da se ništa nije dogodilo, počeo se osjećati glupo. Barem dok nije pogledao u svijeće preko puta.

»Pustit ćeš me«, rekao je u nepomičan zrak. »Nastavit ću po svom poslu i više ti neću smetati.«

Nije imao pojma kome se obraćao. A kako nije dobio nikakav odgovor, pokrenuo se i zakoračio prema okruglom stolu. Primaknuvši mu se, odolio je porivu da pogleda u kristalnu kuglu i osvrnuo se preko ramena...

Nekakvo grebanje, kao da netko noktima struže pod, privuklo mu je pažnju pa se okrenuo nalijevo.

Nešto se nalazilo na podu.

Pažljivo je pristupio, s pištoljem u zraku — ali tek kad se sasvim približio nepoznatom predmetu, primijetio je obrise i prepoznao ga.

Knjiga. Na podu se nalazila knjiga, primjerak koji se doimao veoma starim, s pohabanim kožnim koricama i debelim stranicama s grubim rubovima.

Kleknuvši, namrštio se. Knjiga je bila okružena izgoranim drvetom, kao da je sama njezina prisutnost stvarala toliku vrućinu da su se podne grede pod njom zapalile.

Je li to bila buka koju je čuo, zapitao se. Je li njezin dolazak u ovu dimenziju bio najavljen tim glasnim udarcem?

Ispruživši ruku, dotaknuo je uzorak na koricama...

Zasiktao je povlačeći ruku, baš kao što je učinio i pred vratima kad je tek pokušavao ući, protresao dlan, pokušavajući se riješiti neugodnih trnaca...

Korice su se same od sebe rastvorile bez upozorenja, a Throe je odskočio unatrag i pao na stražnjicu.

Kad se iz pergamenta podignuo oblak prašine, zaškiljio je. Uzorak tintom bio je ispisan horizontalno i sadržavao je razne znakove, ali na jeziku koji nije mogao razaznati.

Nagnuo se... i ustuknuo.

Što god da je pisalo unutra, mijenjalo se, oznake i simboli ispisani tintom pomicali su se sve dok... tekst nije bio ispisan na Starom jeziku.

Da, bio je to njihov materinski jezik.

A odlomak je govorio o...

Throe je podignuo pogled. Osvrnuo se oko sebe. Potom, prateći nagon koji mu se iznenada učinio jednako snažnim kao i nagon za preživljavanjem, zaklopio je knjigu i uzeo je.

Trnci više nisu bili neugodni. Doista, u njegovim se rukama knjiga doimala živom, kao da odobrava onog tko je drži, poput mačke koja se meškolji i prede u

vlasnikovim rukama.

A onda se dogodilo.

Iznenada se odnekud oglasila sirena, a kad je pogledao prema prozorima, plamen svijeća u kutevima prostorije ponovno je počeo plesati na propuhu.

Vrata kroz koja je ušao su zaškripala.

Ono što je bilo zaključano... sad je bilo otvoreno.

Throe je privinuo knjigu na grudi i jurnuo prema izlazu, trčeći kao da mu život o tome ovisi. Nije se zaustavljao sve dok se ponovno nije našao na ulici, na bljuzgi i hladnoći. Na trenutak ga je strah terorizirao poput predatora, no to nije dugo potrajalo.

Ohrabren knjigom koju je držao na grudima, shvatio je da se smiješi dematerijalizirajući se odatle.

Dvadeset deveto poglavlje

Kad je Kralj otišao, Layla se vratila u podrum ranča i nije ju iznenadilo kad je zatekla Xcora na nogama, kako korača iščekujući njezin povratak.

»Onda, jesu li otišli?« pitao je.

»Da. Jesu.«

»Ima li ova kuća sustav osiguranja? Ima li u njoj oružja?«

»Kontrolna ploča sustava osiguranja je gore u kuhinji, a V. mi je pokazao kako da ga pokrenem.«

»Jesi li to učinila?«

Nije bio zahtjevan, već nevjerojatno intenzivan, kao da je jedino što ih je dijelilo od... vukova, ili čega god... bila mogućnost da se zaključaju i naoružaju u slučaju napada.

»Nisam.«

Xcor se nasmijao kao da nastoji ne biti neugodan, ali oči su mu bile sve samo ne opuštene. »Kako se aktivira alarm?«

»Ja, ah... Pokazat ću ti.«

Imala je osjećaj da neće biti zadovoljan sve dok sam ne vidi kako funkcionira i kako se alarmom rukuje. I imala je pravo. Ustrajao je na tome da mu oda kod i pritisne svu moguću dugmad.

Tad je očigledno nastupilo vrijeme da provjeri svaku sobu i svaki prozor u kući.

Layla ga je pratila dok je hodao od jedne prostorije do druge, kroz sve sobe i kupaonice, proučavajući brave na prozorima i stopere na oknima, namještajući ih tako da se ne dižu više od par centimetara. Zatim je došao red na lokot na vratima. Provjerio je čak i garažna vrata iako je inzistirao na tome da ona ostanu unutra jer je vani bilo hladno.

Vrativši se u kuhinju, kimnuo je postavljajući alarm. »Ova je kuća dobro osigurana.«

»Vishous se obično brine za te stvari.«

»Dobro radi svoj posao.«

Xcor je otišao do štednjaka i počeo otvarati ladice. »Ovo će morati biti dovoljno.«

Jednog za drugim, izvadio je sve noževe koje je mogao pronaći: mesarsku sjekiricu, nazubljenu oštricu, dva manja kuhinjska noža, jedan dugački nož. Posloživši ih na krpu, zamotao ih je zajedno i zatim joj pružio ruku.

»Idemo dolje.«

Layla mu je prišla, protrnuvši kad su im se dlanovi spojili. Dok su se spuštali u podrum, tijelo joj se opustilo.

Kad su stigli u dno stepenica, on se zaustavio i zagledao u nju.

Dala mu je trenutak da progovori. Budući da nije, šapnula je, »Da, molim.«

Sklopio je oči i zanjihao se. A onda je pognuo glavu. »Jesi li sigurna?«

»Nikad ni u što nisam bila sigurnija u životu.«

Otvorio je oči. »Bit ću nježan prema tebi.«

Na vrhu jezika bilo joj je da mu kaže da se ne suzdržava. Iskreno, posljednje što je željela od njega bilo je da se suzdržava budući da bi im to vrlo lako mogao biti prvi i posljednji put da su zajedno.

U tom joj je trenutku um prestao funkcionirati.

I to zato što ju je Xcor privukao uza se. Slobodnom rukom, onom u kojoj nije nosio sve one noževe, palcem ju je pomazio po obrazu, a zatim i donjoj usni.

Iduće čega je bila svjesna, njegove su usne bile na njezinima, mazile je, pritiskale, gladile.

Poljubac je bio mekan poput daha, što je bilo frustrirajuće. Htjela je još — pa ipak, dok se ona naprezala da to i dobije, on se blago odmaknuo unatrag, zadržavajući kontrolu.

Kad je napokon prekinuo kontakt, dlanom joj je zagladio kosu. »Smijem li ući u tvoju sobu, ženko?«

Oči su mu bile tako lijepe, blistave i vrele, tamno modra nijansa gotovo da je prešla u crnu od požude koju je osjećao prema njoj. A njoj je njegovo lice bilo naočito, sve na njemu bilo je snažno i muževno i moćno, defekt gornje usne nije ni primjećivala niti je o tome razmišljala. Zapravo, privlačio ju je on kao cjelina, njegova snaga i ranjivost, njegova divlja priroda i trud da bude pristojan, ratnik u njemu i zaštitnik koji je dolazio po nju.

»Da«, šapnula je.

»Ponio bih te, ali trenutno nisam toliko jak.«

Uzeo ju je za ruku pa su zajedno ušli u sobu u kojoj je tijekom dana pokušala odspavati. I, gle čuda, unatoč manjku odmora, osjećala se vitalno i budno, gotovo bolno svjesna svega oko sebe.

Xcor je snagom misli upalio lampu na stolu i zatvorio vrata. Zatim ju je poveo do kreveta, saginjući se kako bi ugurao noževe ispod opruga kreveta.

Kad su sjeli, osjetila je kako joj lice rumeni.

Osmjehnuo se. »Tvoja je sramežljivost moja propast, ženko. Pogledaj mi ruke.«

Kad je pružio ruke prema njoj, njihovo blago drhtanje nije bilo u skladu s debelim venama koje su mu se spuštale niz podlaktice sve do zapešća.

»Sanjao sam o tome da te dodirujem«, promrsio je. »Toliko sam puta...«

»Dodirni me sad.«

Kad se skamenio, ona je bila ta koja ga je zgrabila za ramena i prinijela njegova usta svojim — o, najdraža Čuvarđevo, budući da se ona nije suzdržavala, nije ni on. Xcor je imao okus seksa i očaja, i nije prošlo puno vremena prije nego su mu ruke postale grube, a njegovo režanje ispunilo tihu, mračnu sobu. Doista, nije više bio tako pažljiv dok se penjao na nju, dok je njegovo tijelo odgurivalo njezino o jastuke, dok joj je koljenom širio noge...

Iznenada se zaustavio i odmaknuo unatrag. »Layla... ljubavi moja, na rubu sam...«

»Uzmi me. Požuri, o, samo me uzmi... Predugo sam čekala.«

Xcor je iskesio očnjake i zasiktao, oči su mu bljesnule namjerom koja se mogla protumačiti i kao grešna, ali u njezinom umu, bila je točno ono što joj je od njega i trebalo.

»Daj da te vidim, moram vidjeti tvoje tijelo«, stenjao je, spuštajući ruku prema njezinom struku.

Layla je izvila tijelo kad joj je dohvatio donji rub košulje i počeo je podizati preko trbuha...

Xcor je uzdahnulo kad je ugledao njezine gole grudi. »O, najslađa ženka.«

Kako se on sav ukočio kad je ugledao njezine ukružene bradavice, ona je dovršila posao, prebacivši ono što joj je ranije prekrivalo grudi još više preko glave i hitnula u kut, ne mareći gdje. Kad je opet legla na jastuke, Xcor je sjeo u klečeći položaj, zajahavši joj bokove savinutim nogama.

Ruke su mu već opasno drhtale dok joj je jagodicama prstiju prelazio preko ključne kosti pa niže prema grudima. »Još si čudesnija nego u mojim maštarijama.«

Kad je njegov zanesen, smjieran pogled prešao preko njezine gole kože, Layla je shvatila da osjećaj ljepote nema nikakve veze sa stvarnim izgledom. Bilo je to stanje uma — a ništa ženku nije brže dovodilo u ekstazu nego kad bi je netko promatrao onako kako je Xcor promatrao nju.

»Hvala ti«, šapnula je.

»Ja sam taj koji mora zahvaliti na daru tvoga tijela.«

Nadvijajući se nad njom, Xcor se doimao golemim iako je strašno smršavio, ramena su mu bila tako široka, ruke tako snažne u majici koju je nosio. A kad se sagnuo kako bi je poljubio u vrat, šavovi onoga što je imao na sebi su popustili, negdje se nešto tiho rasparalo.

Srce joj je lupalo, a vrućina kolala kroz vene. Layla se ponovno izvijala dok joj je usnama dodirivao vrat, jedva dodirujući kožu. U međuvremenu, njegove ruke, te nevjerojatne ruke, dohvatile su vanjsku stranu njezinih grudi — a zatim se našao na njezinim bradavicama, ljubio ih je, sišući najprije jednu, a zatim drugu.

Nato mu se njezino tijelo sasvim predalo, kao da je bez kostiju, prvi nalet neizbježne potrebe malo je popustio kad su je očarale senzacije.

Dok joj je ljubio grudi, nejasno je pomislila da je, na neki način, napravila puni krug. Obučena kao *ehros*, kao Odabranica čija je jedina svrha bila zadovoljiti Primužjaka i podariti mu mlado, dosegla je svoju zrelost i počela služiti u vrijeme kad više nije imala kome služiti. Prijašnji je Primužjak doživio tragičan kraj, a novog je tek trebalo imenovati. Stoga je čekala... Sve dok Phury nije imenovan na tu poziciju. On je, s druge strane, odabrao samo jednu družicu i nije htio spavati ni s jednom drugom. Stoga je opet čekala, a život je krenuo drugim smjerom kad je Phury oslobodio nju i njezine sestre iz Svetišta, dopustivši Odabranicama da se spuste na zemlju uz dotad neviđenu autonomiju.

No, za nju nije bilo ljubavi. Kao ni seksa.

Samo kratkotrajna zaljubljenost u Qhuinna za koju je ubrzo shvatila da je iluzija u usporedbi s onim što je imao sa svojim pravim družbenikom, Blayom.

Pa ipak, dva mužjaka nisu bila zajedno, kao da su bili osuđeni na to da vode

odvojene živote. Stoga, kad je ušla u razdoblje potrebe, zamolila je Qhuinna da joj pomogne i oplodi je, ne zato što ju je on volio već zato što je u to vrijeme bio izgubljen kao i ona. Tijekom tih užasnih sati patnje, bili su zajedno samo radi začeca, što im je i pošlo za rukom.

Gotovo da se i nije sjećala seksualnih činova s njim, niti ih se željela sjećati.

Naročito s obzirom na trenutačnu situaciju s njom i Qhuinnom.

Stoga, unatoč tome što je rodila, praktički je bila djevica, neupoznata s ljubavnim dodirima, nježnim dodirima... seksualnog partnera kojeg je voljela i koji je zauzvrat volio nju.

»Tako mi je drago da si to ti«, rekla je promatrajući kako joj jezikom kruži oko bradavice.

Xcorove su oči bljesnule prema njezinima, a kad su potamnile od samoprezira, poželjela je da ga može lišiti te emocije.

»Ne.« Stavila je svoje prste na njegove usne, utišavši ga kad je krenuo nešto reći. »To ću ja odlučiti, nije na tebi da o tome sudiš. Molim te... Nemoj prestati.«

Xcor je odmahnuo glavom. No onda se pomaknuo prema gornjem rubu njezinih tajica, nježno je očešavši usnama kad je prste podvukao pod elastični rub.

»Jesi li sigurna?« rekao je promuklim glasom. »Nema povratka nakon što ovo skinem.«

»Nemoj prestati. Nikad.«

Očnjacima se ugrizao za gornju usnu. »Moja ženka...«

Zatim joj je skinuo tajice skupa s gaćicama, ostavljajući je голу pred svojim vrelinim pogledom.

O, kako je pogledom lutao posvuda, preko njenih nogu i golog spolovila, donjeg dijela njenog trbuha... natrag do grudi.

Miris združivanja postao je toliko intenzivan da više nije mogla nanjušiti ništa drugo.

Xcor je bio veoma pažljiv dok se namještao i polako spuštao na nju. Osjetivši čvrstu nabreklinu iza debelih hlača, izvila je bokove i protrljala se o njega. Kad ju je opet poljubio, uvukao je jezik u njezina usta i potražio njezin, dok ga je ona noktima grebala po leđima. Nije mogla izdržati ni trenutka više, njezino je spolovilo žudjelo za njegovim, tijelo joj se toliko napinjalo od njegove blizine, a da se još nisu ni spojili.

»Sad«, preklinjala ga je. »Molim te...«

Jedna je njegova ruka nestala između njihovih tijela, jauknula je kad joj je gurnuo topli dlan niz unutrašnju stranu bedra. A onda ju je počeo dirati tamo gdje je bila najtoplija.

Bila je tako spremna za njega, no svejedno je olakšanje koje ju je obuzelo bilo istovremeno i neočekivano i iznenađujuće, zadovoljstvo joj je odjeknulo kroz čitavu nutrinu, podignulo je s kreveta iako se nije pomaknula s mjesta.

Pomogao joj je jahati na valovima senzacija, a onda se donji dio njegovog tijela podignuo s njezinog. Napravio je nekoliko pokreta kukovima, a ona je sve željnije iščekivala osjećaj njegove kože na svojoj, njegovog uda u njezinom, bez ničega između njih.

No kad se zdjelicom spustio natrag na nju, na sebi je još imao hlače od trenirke.

Njegova je erekcija, doduše, bila oslobođena. Sklopila je oči kad se vrhom očešao o nju.

»Pokušavam ići polako«, procijedio je kroz stisnute zube.

»Ne moraš.«

To rekavši, spustila je ruku, pronašla njegovu debelu, čvrstu erekciju i primaknula je točno na pravo mjesto. Ukopavši pete u poplun, malo se pridignula...

Kliznuo je u nju, savršeno se ugnijezdivši. Istovremeno je to bio i dom i cijela galaksija, bila je toliko preplavljena osjetima da su joj suze navrle u oči — i znala je da on osjeća isto. Xcor je svršio istog trena kad je do kraja ušao u nju, njegovo ratničko tijelo počelo se prazniti u njoj — zgrčio se i zabacio glavu unatrag, na licu mu je bio uspaničeni izraz iako se nije prestao olakšavati.

»Jesam li te ozlijedio?« užasnuto je rekao.

»Molim?«

»Plačeš!«

»Što... O, ne, ne, ne...« Uzela je njegovo lice među svoje dlanove i poljubila ga. »Ne... Ne od boli. Nikad od boli.«

Opet ga je poljubila, nastojeći uspostaviti novi ritam između njihovih tijela.

Ali on nije htio ni čuti.

»Zašto plačeš?« pitao je, odmičući se od nje.

Layla je nestrpljivo brisala oči. »Zato što... Nikad nisam mislila da ću te imati na ovakav način. Mislila sam... Mislila sam da nam se to nikad neće dogoditi i jednostavno sam veoma zahvalna. Toliko je vremena prošlo, toliko čekanja, toliko boli.«

Xcor se pridignuo na laktove. »Isto vrijedi i za mene«, šapnuo je. »Život me je naučio da se snovi ne ostvaruju. Samo te noćne more pronalaze u stvarnom životu. Ovome se nikad nisam istinski nadao.«

Kad mu je neko mučno svjetlo bljesnulo u očima, zapitala se kakve je sve grozote vidio u svom teškom životu. Kakve su mu grozote činili. Sigurno ni tu unakaženu usnicu nije bilo lako podnositi.

Želeći dovršiti kako treba ono što su započeli, Layla se prisilila da odagna te tužne misli i ponovno se usredotoči, dodirujući mu donji dio majice.

No kad ju je htjela skinuti, on ju je spriječio i maknuo joj ruku.

»Zar mi se nećeš pridružiti?« pitala je.

Šutke je odmahnuo glavom, i prije nego je stigla postaviti ijedno pitanje, opet ju je počeo ljubiti, pomicati kukove na njezinima, ulaziti i izlaziti iz nje. Kad su je osjeti iznova preplavili, utopivši je u toplini i čuđenju, dopustila si je da se u njima izgubi.

Poželjela je da može tu ostati zauvijek.

No znala je da za tim ne smije čeznuti.

Sudbina je odlučila pokloniti im tek taj jedan kratak odmor, to kratko vrijeme prije nego se vrati tamo odakle je i došao — i premda je htjela biti zahvalna na

tome, u srcu je pohlepno željela još.

Ljubav je baš kao i život, zaključila je.

Ma koliko je imali, jednom kad stigne kraj, nikad nije dovoljno.

Trideseto poglavlje

Kad se V. vratio u palaču s Kraljem, već su mu se svi popeli navrh glave. Što je uključivalo i njega samog.

No kad su se njih dvojica ponovno materijalizirala jedan pored drugog blizu fontane, bio je itekako svjestan da njegov posao osobnog čuvara nije gotov sve dok ne odvede Velikog, Opakog, Vražjeg Šefa kroz predsoblje pa u foaje. Tek će onda moći sve poslati k vragu i razvaliti se.

Uz malo sreće, one dvije boce Grey Goose votke koje je Fritz donio i dalje su bile tamo gdje ih je ostavio, pod šankom u kuhinji Jazbine.

Nakon noći poput ove, neće mu trebati ni led.

Niti čaša.

»Čestitam«, rekao je Wrath.

V. je dohvatio ruku koja je praktički bila veličine njegovog bedra i poveo ga naprijed. »Na čemu?«

»Imaš novu priliku biti razuman večeras.«

»Uvijek sam razuman.«

»Uvjeren sam da je to istina, u tvojoj glavi.«

»Stepenica«, V. je promrsio kad su se primaknuli kamenim stepenicama. »I, što nas sad čeka? Bolje ti je da je nešto dobro, odmah da ti kažem. Imam spoj s bocom votke.«

Kad se Kralj počeo penjati, i dalje šuteći, V. je poželio iskesiti očnjake i zasiktati. No umjesto toga, samo je rekao: »Reci mi.«

Kad su stigli do vanjskih vrata predsoblja, Kralj se zaustavio i pogledao u njega. »Spreman sam za razgovor s Qhuinnom. Ti imaš priliku da popiješ metak jer ideš sa mnom na taj razgovor.«

»To nije prilika da budem razuman. To se zove biti meta.«

»Nije govno nego se pas posrao. Kako god.«

»Kunem ti se, kad god sam s tobom, samo dobivam na lutriji.« V. je otvorio vrata predsoblja. »Svake vražje večeri, zar ne?«

Wrath je odradio dužnost pred sigurnosnom kamerom, dlanom napipavši leću i zatim prinoseći lice kameri. »Jebeni si srećković, to je sigurno.«

Fritz je širom rastvorio vrata, a svjetlo iz blistavog predsoblja bilo je dovoljno da zasmeta V.-ovim zjenicama pa je treptao sve dok se nisu prilagodile.

»Gospodarul!« uzviknuo je slugan. »Gospodine! O, baš je dobro da ste stigli kući prije oluje! Da vam donesem piće?«

Fritzov je osmijeh bio poput osmijeha jazavčara, pun bora i entuzijazma, a imao je i pasji manjak osjećaja za vrijeme, radovao im se kao da su izbivali godinama, a ne sat vremena.

»Može par neprobojnih prsluka?« V. je promrsio u bradu.

»Naravno! Želite Point Blank Alpha Elite ili se radi o detonaciji bombe koja zahtijeva prsluke Paraclete?«

Kao da se radilo o odabiru bijele košulje i duge jakne iznad uobičajenog večernjeg odijela.

Tko ga ne bi volio, gundao je V. za sebe.

»To je bila šala, stari«, Vishous je stavio cigaretu u usta nastavivši govoriti dok je vadio upaljač. »Barem se nadam da jest.«

»Bilo što za vas dvojicu! O, još nešto, gospodaru, bio sam toliko slobodan da odvedem Georgea da se olakša prije petnaestak minuta.«

»Hvala, Fritz. Jesi li ga i...«

»I nahranio sam ga. Dao sam mu ostatke sinoćnjeg odreska, ali sam ih zagrijao i poslužio sa svježim mrkvama u komadu, pireom od bundeve i zelenim graškom. Sve organski, naravno.«

»Voliš tog psa, zar ne?«

Slugan se toliko nisko naklonio da pukim čudom nije pomeo mozaik na podu svojim čupavim sivim obrvama. »Da. O, da.«

»Dobar mužjak, ti si zbilja dobar mužjak.«

Wrath se doimao kao da želi potapšati batlera po ramenu ili barem dignuti dlan pa da mu pljesne peticu, ali ništa od toga nije učinio. Iako je bio Kralj, neke stvari ipak se nisu radile, a to je uključivalo fizički kontakt sa staromodnim sluganom kao što je bio Fritz.

Jadničak bi mogao ispariti od neugodnosti.

Umjesto toga, Wrath je samouvjereno krenuo naprijed, a V. je pošao za njim.

»Još metar«, rekao je V. u pravom trenutku.

Slijepi je kralj stigao do dna velikog stubišta koordiniran kao plesač stepa, precizno naciljavši stepenicu, a znao je i kad je stigao do vrha. Prva je postaja bila njegova radna soba, gdje je otvorio dvostruka vrata i gdje ga je zaskočio George koji je očigledno mislio da nikad više neće vidjeti svoga gospodara.

»Idemo, dečko, natrag na posao. Vodi me.«

George je otkaskao do stola i zatim se vratio s vodilicom koju mu je Wrath toliko brzo namjestio da ste se mogli zakleti da vidi što radi. Zatim su se pas i njegov gospodar opet ujedinili i krenuli prema hodniku s kipovima.

V. je išao za njima. Nesumnjivo izgledajući poput zlikovca iz Disneyjevih filmova.

Kvrugu, čak se ni njemu nije dalo biti u tako mračnom raspoloženju. No ono ga je, jasno, pratilo kamo god da je išao.

Kad su stigli do sobe u kojoj su spavala djeca, Wrath je jednom pokucao i zatim otvorio vrata. Na svjetlu noćne lampe koje se reflektiralo u obliku mjeseca i zvijezda, bilo je lako razabrati Qhuinna na krevetu, s mladima čvrsto ušuškanim uz njega, u dubokom snu.

No brat nije spavao.

»Hej«, tiho je rekao.

»Vrijeme je za razgovor«, rekao je Kralj kad se George parkirao i sjeo pored njega.

»Možemo li izaći na hodnik?«

»Naravno.«

Qhuinn je kimnuo i polako ustao. Zatim je pogledao najprije u jedno, a zatim i drugo usnulo mlado... kao da ne može odlučiti koga će prvog prenijeti u krevetić.

»V., bi li mi pomogao?«

Na trenutak Vishous nije shvatio kome se tip obraća, iako je rečenica sadržavala njegovo ime. No onda se Wrathova glava okrenula u njegovom smjeru, kao da i on čeka odgovor.

Okej, zašto se jednostavno ne bi mogao opijati u tom trenutku? Bilo kako bilo, stavljanje tih automata za kakicu u njihove kolijevke svejedno je bilo bolje od izbjegavanja metaka.

Zar ne?

V. je pogledao u identičan par ovisnika o mlijeku. Okej, možda su tepanje i pucačina ipak bili u omjeru 50:50.

»V.?« pitao je Qhuinn.

»Da. Naravno.« *Jebeno obožaaaavam nositi tvoj DNK Možda bi' poslije mogli napraviti jedno drugom frizuricu.* »Što da radim?«

Qhuinn je podignuo obrve kad je V. pristupio krevetu. »Podigneš Rhampa i odneseš ga tamo.«

Glava. Treba pridržati glavu...

»Moraš pridržati glavu«, dodao je Qhuinn.

Eto, V. je pomislio za sebe. Sve će biti okej.

No onda je Vishous shvatio da mu u ruci gori cigareta.

»Daj mi cigaretu«, Wrath je ozlojeđeno rekao. »Koji ti je vrag, V, ne možeš takve stvari držati blizu mladih.«

Kad je Qhuinn ustao s Lyric u rukama, V. je predao cigaretu kao da mu je zadnja. A onda je pružio svoju normalnu ruku, kao i onu umotan u crnu kožu, prema bratovom sinu. Čovječe... Osim u medicinskom slučaju, doimalo se sasvim pogrešnim dodirivati išta iole dragocjenije od vrećice hrane za pse s tim prokletstvom, no u glavi je znao da se djetetu ništa neće dogoditi.

Dovraga, pa neće svojim izvorom topline pretvoriti Rhampa u dječji ekvivalent hrenovke u tijestu. Zbilja. Zar ne?

Kvragu...

Malen. Topao. Snažan.

Takav je bio osjećaj. I bilo je krajnje bizarno shvatiti... da je po prvi put u cijelom svom životu uzeo mlado u ruke, a da pritom nije u nekoj klinici. Nije da ih je izbjegavao, jednostavno ga nikad nisu zanimali ti smrdljivi, cendravi mali vražići.

Ni najmanje...

Bez upozorenja, Rhamp je otvorio okice upravo u trenutku kad ga je V. spuštao u kolijevku pored sestrine.

V. se sav stisnuo. Okej, opa, te su okice bile vraški intenzivne, veoma direktne, čak i malo agresivne — kao da je malac znao da je to veselo kratko prenošenje bilo iznad Vishousovih uobičajenih mogućnosti i nešto što bi svaki poštenu roditelj trebao sankcionirati.

»Opusti se, stari«, promrsio je V. provjerivši što tata radi tamo kod drugog krevetića, zatim je učinio isto i pokrio ga dekom, baš kao i Qhuinn. »Sve okej. Okej si, jel' tako?«

Qhuinn je pogledao prema njima. »Pravi je borac. Već se vidi.«

V. je čučnuo, prekrizio ruke i nastavio promatrati malenog vampira. I, gle čuda. Maleni je gađ gledao ravno u njega.

Vishous se počeo smijati. Nije si mogao pomoći. Morali ste se diviti toj snazi — koja mu je očigledno bila u genima. Kako biste inače objasnili kako nešto staro tek malo više od mjesec dana tako odvažno promatra odraslog mušjaka, teško naoružanog i vraški mrzovoljnog.

»Stari moj«, rekao je V. pružajući normalnu ruku. »Daj pet.«

Rhamp nije znao ništa o davanju petica, ali je ipak dohvatio ono što mu se nalazilo pred licem i snažno stisnuo.

V. se grohotom nasmijao. »Da, ti se možeš boriti sa mnom tamo na bojišnici kad odrasteš. A čim budeš dovoljno velik da držiš bodež... Napraviti ću jednog samo za tebe. Sam ću ga iskovati. Bit ćeš baš kao svoj tata, vraški dobar ratnik. Baš kao on...«

Očito je Vishous u Rhampu pronašao partnera za svoje mutne poslove, a Qhuinn je samo piljio u brata. Iz mnogo razloga.

Kao prvo, činjenica da se V. očigledno zatelebao u Rhampa bila je... Pa, veća je vjerojatnost bila da ćete vidjeti Boga izbliza i uživo nego što će V. gugutati nekom klincu. Kao drugo, i Rhamp se počeo s vremenom zagrijavati, njegova je početna neprijateljska reakcija malo popustila, tijelo mu se opuštalo, a izraz lica, kao i onaj njegov kratkovidni dječji pogled, malo su se raznježili.

Kao kad jedan tigar sretne drugog u divljini pa se odluče držati skupa umjesto da pokušaju pojesti jedan drugog natječući se oko dominacije.

No, glavni razlog zbog kojeg Qhuinn nije mogao odvratiti pogled?

Okrećući glavu, pogledao je u udaljeni kut sobe.

Prema rupama od metaka u stropu.

Bit ćeš kao svoj tata.

Baš kao on.

Protrnuvši, Qhuinn je protrljao sljepoočnice. »Jesmo spremni?«

Wrath i George su se okrenuli. »Kod vrata.«

Kad su izašli, Qhuinn se zapitao hoće li V. ostati tu i družiti se s klincima.

Ono, možda im pročita koju slikovnicu. *Goodnight Moon* ili *Pat the Bunny*.

Takve gluposti.

No Vishous je krenuo za njima pa su se sva trojica i Kraljev zlatni retriever okupili na hodniku.

Prije nego je itko uopće progovorio, Zsadist je izašao iz svoje sobe u dnu hodnika. Brat ih je samo jednom pogledao, odmahnuo glavom i ooodmah se vratio u svoju sobu.

Da, svi su znali o čemu se radi.

»Dakle, ovako će ići«, Wrath je rekao bez okolišanja. »Pola-pola. Ona ih vodi u Svetište dok su kod nje. Počinjete od sutrašnjeg sutona, kad ti odeš na teren. O ovome nema rasprave, niti ti imaš što razmatrati. Ovo je kraljevski edikt i očekujem da se ponašaš poput mužjaka, a ne umnog bolesnika.«

Qhuinn je vratio dlanove natrag na sljepoočnice. Kao da bi mu malo podrške mozgu dobro došlo. Ili tako nešto.

»Svetište?« upitao je.

»Može putovati kao Odabranica, pa tako mogu i oni s njom.« Wrath je vratio cigaretu V.-u. »Čuvarđjeva više ne koristi svoje odaje stoga imaju gdje spavati.«

»Upravo sam odnio još malo ptica pjevica gore«, rekao je V. uvlačeći dim. »Kladim se da će se klincima svidjeti. Ti cvrkutavci su zbilja šareni i super zvuče. Znaš, blagodati senzornih procesa pokazale su se kao rezultat...«

Brat se lecnuo i nabacio ozlojeđen izraz kad je shvatio da su se i Qhuinn i Wrath zagledali u njega kao da je skinuo hlače i navukao roza haljinu i kućne papuče.

»Što? Samo kažem.« V. je zakolutao očima. »Baš me briga. Ono, totalno.«

»Natrag na raspored posjeta«, nastavio je Wrath. »Pretpostavljam da je tvoja najveća briga oko Laylinog dijela posjeta sigurnost, a nema boljeg mjesta od Svetišta — jer ne može biti ovdje.«

Qhuinn je prekrizio ruke i zagledao se u tepih. Zatim je počeo koračati gore-dolje, prolazeći pored mramornih kipova koje su izradili ljudi poznati kao Grci i Rimljani. Muški su kipovi bili moćni, namješteni u razne poze, njihove prazne ruke stiskale su koplja koja su nestala tijekom stoljeća — no ratna oprema nije bila jedino što im je nedostajalo. Nekima su udovi sezali samo do lakta ili koljena, zbog neke nezgode ili nečega ostali su bez onoga što ih je nužno upotpunjavalo. Jednom je čak nedostajala glava.

Naravno, odmah je pomislio na ključni dio sebe koji je nedavno izgubio.

Njegov Blay.

A sad i... mlado?

Kad se Qhuinn okrenuo i polako se vratio, V. je ugasio cigaretu o donji dio čizme i ugurao napola popušen čik u stražnji džep kožnih hlača. Zatim je krišom stavio dlan bez rukavice na držak pištolja u koricama ispod pazuha.

Dobar potez, pomislio je Qhuinn, jer sad je već postajao ljut. Zapravo, pri samoj pomisli da će Odabranica nekamo odvesti njegove klince bijes mu je već počeo vibrirati u glavi.

No onda je u njoj začuo V.-ov glas.

Bit ćeš baš kao svoj tata.

Dok su mu te riječi odzvanjale kroz prazninu lubanje, osjećao se kao da je zapeo negdje između onoga što jest... i onoga što bi trebao biti.

Na kraju su sjećanja na rupe od metka prevagnula.

Pogledavši u Vishousa, grubo je rekao. »Možeš pustiti pištolj.«

»Okrećeš novu stranicu?« otegnuto je rekao V. ne spuštajući ruku. »I to tako brzo? Znači, ili si premoren ili čekaš bolju priliku.«

Qhuinn se zagledao u zatvorena vrata iza kojih je spavalo njegovo mlado, vidjevši unutrašnjost sobe kroz njih. Zamišljao je dražesne trenutke osvjetljene noćnom lampom, kolijevke s njihovim vrpčama, maleno ukošeno *R* iznad Rhampovog kreveta i *L* iznad kreveta u kojem je spavala Lyric.

»Ni jedno ni drugo«, čuo se kako govori nakon nekog vremena. Iako se od umora već pretvarao u zombija.

»Dakle, prihvaćaš moje uvjete?« pitao je Wrath.

»Ne želim vidjeti Laylu«, Qhuinn je odmahnuo glavom. »Nikad više. Gotovi smo, ona i ja. I želim osobno porazgovarati s Odabranicom Amalyom. Želim se sto posto uvjeriti da oni mogu sigurno putovati gore i natrag. Osim toga, ako ih Layla pokuša gore sakriti...«

»Neće.«

»Kako znaš?« Qhuinn je ogorčeno rekao.

»Rekla mi je koliko joj je važno da viđaju i tebe.«

»I ti si joj povjerovao?«

Wrath se dodirnuo po nosu. »Misliš da ne bih znao da je lagala? I daj već jednom sjaši s toga. Ona nije izvor svega zla na ovom svijetu.«

»To bi bio Omega«, suho se ubacio V. »U slučaju da si zaboravio.«

»Znači, to je to.« Qhuinn se nije ni trudio izraziti neslaganje po pitanju Odabranice. »Moramo li nešto potpisati?«

Kralj je odmahnuo glavom. »Samo ako inzistiraš. Svi znamo kako će biti.«

»Da. Izgleda da znamo.«

Kad su Wrath, George i V. otišli, Qhuinn je ostao na mjestu, zagledan u kipove. Bio je na pola puta do toga da ode do Z.-a i obavijesti ga da je put čist. No naposljetku se samo vratio u sobu.

Krako je pogledao na sat, zaključivši da će za otprilike sat vremena biti vrijeme za bočicu. Fritz i ostali *slugani* strašno su se ponosili time što su donosili bočice točno na vrijeme, savršeno zagrijane. Neće biti lako hraniti dvojica usta odjednom, ali već će se nekako snaći.

Bože... Blay im je obožavao davati bočicu. Obožavao je i pelene, čak i one od kojih bi vam oči zasuzile.

Qhuinn se vratio do kolijevki i pomislio kako će Layla odvesti mlado. Doslovno to nije mogao zamisliti — svaka košćica u njegovom tijelu, svaki očinski instinkt vrištao je da spriječi tu ludost. Nije mario za to što ih je ona rodila. Nije mario za

Kraljeve riječi. I definitivno se nije slagao s općim konsenzusom da izdajica u bijelome ruhu ima ikakvo pravo da bude u istom gradu kao i njegovo mlado.

A kamoli da mu ih uzme.

Pogledavši u Lyric, namrštio se. Toliko je Layle bilo u toj malenoj curici, od oblika lica, do ruku...

Ruke su bile zbilja jezive. Minijaturna kopija.

Kad su se emocije u njemu uskomešale, okrenuo se od nje. I zagledao u Rhampa.

Trideset prvo poglavlje

Kad je zora svanula, sudeći prema digitalnom satu na stoliću pored kreveta, Xcor je osjetio kako mu zaostala bol struji kroz cijelo tijelo.

Kad se samo sjeti gdje je bio prije svega dvadeset četiri sata.

Da se k njemu spustio anđeo i rekao mu da će nakon svega jedne izmjene dana i noći od kucanja na vrata smrti doći do toga da leži pored svoje ljubljene u sigurnoj kući u posjedu Bratstva? Rekao bi mu da je takva sudbina nemoguća.

Sve i da je to izjavila sama Čuvarđeva.

Pogledao je u Laylu. Ženka mu je ležala na grudima, raširena preko njega kao najbolji mogući prekrivač koji je itko ikad imao. A ono što mu je bilo najdraže u tom trenutku? Pored činjenice da je bio seksualno zadovoljen, baš kao i ona?

Čvrsto je spavala. Odabranica Layla se odmarala do kraja, tijelo joj je bilo opušteno i tromo, disanje ravnomjerno, oči čvrsto sklopljene kao da je prošlo jako puno vremena otkako se posljednji put dobro odmorila.

Doista, kvaliteta njezinog sna iz mnogo mu je razloga bila važna, a najvažniji je bio taj da zasigurno ne bi bila tako smirena da mu nije vjerovala da će paziti na nju. Čuvati je. Štititi od svih prijatelji.

Kao združenom mužjaku, sigurnost ženke bila mu je osnovna svrha, njezino povjerenje u njega najveći ponos, njena je dobrobit dolazila prije svih i svega.

Služiti njoj bio je najuzvišeniji i najbolji smisao njegovog života, i s velikom je tugom ustvrdio da je to zadatak u kojem neće još dugo uživati.

Wrath je dobro postupio zatraživši da se Banda kopiladi zakune na njegov crni dijamant prije nego ih kraljevskim dekretom protjera u Stari kraj. Xcorovi su ratnici bili principijelna skupina lopova i odmetnika — a ako im on, Xcor, naredi da prisegnu na odanost Slijepom kralju? Oni će to i učiniti, i držat će do svoje riječi, iako ne zato što su se zakleli Wrathu. Učinit će to zbog svoje odanosti Xcoru.

Samo za njega dali bi svoje živote.

Bratstvo, doduše, time neće zavarati. Ne, prisezanje na odanost njihovom gospodaru samo će ih donekle odobrovoljiti — no čak i tada, postignuti će mir biti krhak.

Banda kopiladi morala je napustiti Novi svijet.

Ali, kako ih pronaći? Caldwell je velik grad ako želite locirati nekoga kojem nije u cilju da ga pronađete. Otkriti lokaciju skupine mužjaka koji su se i danju i noću skrivali i koji su namjeravali ostati skriveni?

Gotovo nemoguće. I to pod pretpostavkom da se već nisu vratili na drugu stranu oceana.

Nježno uzdahnuvši, Layla se promeškolljila uz njega, namjestivši glavu na njegovu ruku. Kako bi je dodatno opustio, polako joj je dlanom mazio leđa.

Znao je da bi trebao sklopiti oči i raditi što i ona, ali za to nije bilo šanse.

Srećom, već je bio naviknut na funkcioniranje bez sna.

Ležeći tako u mraku sa svojom ljubljenom, Xcor se iznova divio promjeni koju je u njemu potaknula. A onda se opet mislima vratio u prošlost.

Bilo je teško ne zapitati se što bi se dogodilo da onomad nije odlučio opljačkati onu skupinu ratnika u šumi. Još je teže bilo ne požaliti tu odluku koja je dovela do toliko toga.

Jer te ga je noći pronašlo zlo...

Bloodletter.

Najdraža Čuwardjevo, pomislio je Xcor piljeći u golemog vampira koji se pojavio niotkuda i bacio ga na tlo. Uistinu, doimalo se kao da je Xcor poželio pokrasti, a onda je bio i prisiljen ubiti... eskadrilu Bloodletterovih mužjaka.

I zato će umrijeti.

»Zar nemaš ništa za reći?« pitao je veliki ratnik stojeći nad njim. »Ponuditi ispriku za ono što si mi oduzeo?«

Na svježem povjetarcu Bloodletter se odmaknuo od Xcora i otišao do otkinute glave koju je podignuo za kosu, držeći je tako da je krv kapljala iz prerezanog vrata.

»Imaš li ti pojma koliko dugo traje obuka jednog ovakvog ratnika?« Zvučao je kao da mu to dosađuje, više nego išta drugo. »Godinama. A ti si me, u jednoj noći — u samo jednoj, jedinog borbi — lišio velikog uloga jebenog vremena i energije.«

To rekavši, bacio je lubanju sa strane, a Xcor je potrnuo kad se otkotrljala kroz nisko raslinje.

»Ti«, Bloodletter je uperio prst u njega, »morat ćeš se iskupiti.«

»Ne.«

Na trenutak se Bloodletter doimao zatečenim. No onda se nacerio, pokazujući sve zube. »Što si to rekao?«

»Nema iskupljivanja«, Xcor je ustao. »Nikakvog.«

Bloodletter je zabacio glavu unatrag i nasmijao se, a taj je zvuk otputovao kroz noć i preplašio sovu na grani i srnu u daljini.

»Mora da si lud. Je li ti ludost dala toliku snagu?«

Xcor se polako okrenuo u stranu i ponovno dohvatio kosu. Dlanovi su mu se znojili i stisak mu je bio klizav, no držao je oružje u rukama svom snagom koju je smogao.

»Znam tko si«, Xcor je tiho rekao.

»Da? Kaži mi.« Opet se pojavio onaj odvratni, krvoločni cerek kad su naleti vjetra razmaknuli dugačku, spletenu kosu. »Jako volim slušati o svojim postignućima iz tuđih usta— prije nego ih ubijem i poševim im truplo. Reci mi, što si to čuo o meni?« Bloodletter je zakoračio naprijed. »Je li? To te plaši? Obećavam ti, ništa nećeš osjetiti. Osim ako ne odlučim da te želim dok još dišeš. U tom ćeš slučaju... upoznati bol uzimanja, to ti se kunem.«

Xcor se osjećao kao da je pred njim čisto zlo, demon utjelovljen na zemlji kako bi mučio duše čišće od svoje.

»I ti i tvoji mužjaci ste lopovi.« Xcor je pratio svaki trzaj njegovog tijela, od stiskanja dlanova do prebacivanja težine s jedne noge na drugu. »Oskvrnjujete ženke i kršite zakone, ne služeći jedinom istinskom Kralju.«

»Misliš da će Wrath sad doći po tebe? Stvarno?« Bloodletter se dramatično osvrtao po praznoj šumi. »Misliš da će se tvoj dobronamjerni vladar pojaviti ovdje, zauzeti se za tebe i spasiti te od mene? Tvoja je odanost za svaku pohvalu, priznajem — ali ona te neće zaštititi.«

Zvuk metala na metalu bio je poput vriska u noći, oštrica koju je Bloodletter izvadio bila je gotovo jednako duga kao i njegova kosa.

»Još se kuneš na odanost?« otezao je Bloodletter. »Pitam se, jesi li svjestan da nitko ne zna gdje je Kralj? Da je nestao nakon što su mu ubili roditelje? Dakle, ne, ne mislim da će te spasiti netko poput njega.« Režanje se pojačalo. »Ili itko drugi.«

»Sam ću se spasiti.«

U tom su trenutku oblaci izgubili bitku s vjetrom, teški se pokrov raspao i napravio otvor kroz koji je s noćnog neba bljesnula blistava mjesečina, svijetla poput danjeg svjetla koje Xcor nije vidio još od svoje promjene.

Bloodletter se lecnuo. Zatim je nakrivio glavu u stranu.

Zavladala je duga tišina tijekom koje se nije micalo ništa osim krošanja bora i raslinja na tlu.

A onda je Bloodletter... vratio bodež u korice.

Xcor nije spustio oružje. Nije znao što se događa, no bio je svjestan da ne smije vjerovati neprijatelju — a svojim se obrambenim stavom itekako suprotstavio tom strašnom ratniku.

»Onda, pođi sa mnom.«

Isprva Xcor nije shvatio što mu je rečeno. Čak i kad mu je došlo do glave, i dalje nije u potpunosti razumio. Odmahnuo je glavom. »Prije ću otići u grob nego igdje s tobom. Ionako nema razlike.«

»Ne, poći ćeš sa mnom. Ja ću te podučiti ratničkoj vještini, a ti ćeš mi služiti.«

»Zašto bih učinio takvo što...«

»To je tvoja sudbina.«

»Ne poznaješ me.«

»Znam točno tko si ti.« Bloodletter je kimnuo prema obezglavljenom tijelu. »I to štošta pojašnjava.«

Xcor se namrštio, kroz vene mu je iznenada brže zakolala krv, ali ne od straha. »Kakve to laži govoriš?«

»Lice te odaje. Mislio sam da si samo glasina, običan trač.«

Ali sad znam da nisi, sad kad sam vidio kako rukuješ oštricom, kad sam ti vidio usnu. Poći ćeš sa mnom, a ja ću te podučiti, borit ćeš se protiv Degradacijskog društva...«

»Ja sam... običan lopov. Nisam ratnik.«

»Ne poznajem nijednog lopova koji bi mogao napraviti ovo što si ti upravo napravio. I sam to znaš. Možeš nijekati koliko hoćeš, ali rođen si za ovakav ishod,

izgubljen u svijetu i napokon pronađen.«

Xcor je odmahivao glavom. »Neću poći s tobom, ne... Ne, neću...«

»Ti si moj sin.«

Tada je Xcor spustio kosu. Suze su mu nahrupile u oči, a on ih je treptajima nastojao odagnati, ne želeći pokazati slabost.

»Poći ćeš sa mnom«, ponovio je Bloodletter. »A ja ću te podučiti istinskim ratnim vještinama. Učinit ću te čvrstim poput čelika iskovanog u vatri i ti me nećeš razočarati.«

»Poznaješ li i moju mamen?« Xcor je slabašno upitao. »Gdje je?«

»Ona te ne želi. Nikad te nije ni željela.«

Istina, pomislio je Xcor. To mu je i dadilja svojedobno rekla.

»Zato ćeš sad poći sa mnom, a ja ću popločati put tvoje sudbine. Bit ćeš moj nasljednik... ako ne stradaš tijekom obuke.«

Xcor se vratio u sadašnjost otvarajući kapke i ne znajući da ih je sklopio. Bloodletter je oko nekih stvari bio u pravu, oko drugih nije.

Obuka u ratničkom kampu bila je mnogo gora nego je to Xcor ikad mogao zamisliti, tamošnji su se ratnici borili za mrvice hrane i vode, tjerali bi ih da se bore jedan protiv drugog iz zabave ili u sklopu natjecanja. Bila je to brutalna egzistencija koja je naposljetku dovela do toga da se, noć za noći, tjedan za tjednom, mjesec za mjesecom... tijekom pet godina... dogodi upravo ono što je Bloodletter i rekao da će se dogoditi.

Xcor je očvrsnuo u živi čelik, njegovo je suosjećanje, kao i ostatak emocija, isparilo kao da nikad nije ni postojalo, okrutnost ga je, sloj po sloj, prekrivala sve dok njegovu istinsku narav nije potisnulo sve ono što je najprije vidio, a onda i učinio.

Sadizam možete i usaditi u nekoga. A on je bio živi dokaz toga.

No bio je poput virusa, pa je on činio Throeu ono što je Bloodletter činio njemu, podvrgavši nekadašnjeg aristokrata nizu poniženja, izazova i uvreda. Učinak je bio sličan. I Throe je prošao sve kušnje, premda su ga one istovremeno i pokvarile.

Ispalo je kako je ispalo. Za razliku od Xcora, kod Throea nije posredovala nikakva blagoslovljena sila, njegove ambicije još nisu bile zaustavljene.

Barem je tako bilo prije Xcorove otmice, a nije bilo puno naznaka, sudeći prema sklonostima i ambicijama tog mušjaka, da će se uskoro nešto po tom pitanju i promijeniti.

Zato je Xcor morao upozoriti Wrathu na tog mušjaka.

Xcor je mazio Laylino rame, ponovno se diveći njezinom utjecaju na njega, njenoj sposobnosti da probije štit njegove agresije i neprijateljstva, i posegne prema mušjaku koji se nalazio ispod tog oklopa, prema pravome njemu.

Onome s kojim već dugo nije bio u doticaju.

Ona ga je resetirala, vratila vrijeme unatrag, pretvorila ga u ono što je bio prije nego mu se sudbina spojila s Bloodletterovom.

Slika tog užasnog ratnika pojavila mu se u umu jasna kao da ga je još sinoć vidio, sve, od naboranog čela do prodornih očiju, izbočene vilice i debelog vrata,

obujma i širine njegovog masivnog tijela. Bio je mezomorf među golemima, sila prirode koja bi posramila i vreli bijes ljetne oluje i eksplozivnu, ledenu narav zimskih mećava.

Ali bio je i lažov.

Tko god bio Xcorov otac, on to nije bio. Bloodletterov pravi potomak sam mu je to rekao.

Toliko je dugo želio saznati tko su njegovi pravi roditelji, a vjerovao je da to želi sva siročad na ovom svijetu. Iako ga nisu željeli, iako neće ostvariti nikakav odnos s njima, svejedno je osjećao želju da otkrije njihov identitet.

Bilo je to teško objasniti, no oduvijek je osjećao da mu manjka gravitacije dok se kreće po zemlji, kao da mu je tijelo posjedovalo neku bestežinsku karakteristiku zbog čega je naizgled bio predodređen da se uklopi u Bloodletterovu ideologiju destrukcije, kaosa i smrti.

Ako nemate vlastiti kompas, bilo čiji će poslužiti.

U njegovom slučaju, najgori i najopakiji kompas koji je itko ikad mogao zamisliti bio je onaj na koji je nabasao i koji je prihvatio.

Bože, kako se kajao.

Bloodletter je govorio o ratnoj obuci, no ubrzo je postalo jasno da je služio samo vlastitoj krvoločnosti, a ne obrani vrste — pa ipak je Xcor na sve pristao. Jednom kad je osjetio očinski ponos, u koliko god izopačenom obliku se manifestirao, odobravanje je postalo droga za kojom je žudio, lijek za prazninu u njegovoj nutrini.

No očinstvo je bila obična himera, kako se ispostavilo. Laž koju je razotkrila neočekivana istina.

S gubitkom tog mužjaka, Xcor se osjećao kao da je po treći put napušten. Najprije kad se rodio. Drugi put kad ga je ženka koja ga je čuvala... tko god ona bila... ostavila. A onda i treći put, kad se razotkrilo Bloodletterovo pretvaranje koje je bez sumnje osmislio kako bi naveo Xcora da pođe s njim u ratnički kamp, a što mu je rekao sasvim siguran izvor.

V.-ova krvna sestra, Payne, ubila je njihovog pravog oca, Bloodlettera.

A s njime i laž.

No, u redu, pomislio je Xcor. Sad kad je pronašao svoju ljubav, i njegova je potraga završila. Bilo je gotovo s ganjanjem obitelji koja nije postojala zato što ga nikad nije ni željela. Bilo mu je dosta traženja vanjskih izvora kojima bi napunio svoj unutarnji spremnik. Više neće biti dio ničijeg sustava vrijednosti osim svojeg.

Jednom kad je prestao tragati za onim što nije ni postojalo? Otkrio je mjesto koje je uvijek tražio u sebi, i osjećaj je bio... dobar.

Bilo je dobro osjećati se cijelim.

Bilo je dobro ponuditi samoga sebe bez imalo ustručavanja ili oklijevanja časnoj ženki koju je volio svim svojim srcem.

Xcor se namrštio. O, sudbo, kako će ostaviti svoju Laylu? No, sudbina je bila što je bila, ma koliko se on popravio, ma koliko dobar bio novi put kojim je krenuo... nije mogao izbrisati prošlost ni dugove koje je morao platiti za sve što je učinio. Ništa to nije moglo izbrisati.

Ruku na srce, nikad je neće biti dostojan. Sve i da mu Slijepi Kralj nije naredio obaveznu deportaciju, on bi se svojevoljno za nju javio.

Jednostavno su se morali potruditi što bolje iskoristiti preostalo vrijeme.

Rastegnuti ga za vječnost.

Trideset drugo poglavlje

Iduće večeri, kad se mrak spustio na Caldwell, Blay je pokušao izaći na stražnji trijem i zapaliti prvu cigaretu nakon buđenja. Scenografija je bila savršena. Ponio je svoju kampersku YETI šalicu s Dunkin' Donuts kavom koju mu je izradila *mamen* od manjih dijelova koje ste mogli naručiti preko interneta, i kutiju Dunhill cigareta — koje je morao mudro raspodijeliti budući da mu je ostalo još samo šest komada. Na sebi je imao jaknu Patagonia koja je u sebi imala više perja nego svi jastuci u kući.

Da, bio je to dobar plan. Kofein i nikotin od ključne su važnosti ako niste spavali više od petnaest minuta u komadu cijeloga dana i ne želite odgristi glave svima oko sebe.

Problem je bio u tome što je, pokušavajući otvoriti vrata koja su vodila na trijem, morao to učiniti ramenom.

A onda mu se u lice zaletio gusti snijeg.

Ustuknuvši, opsovao je i zatvorio vrata. »Sranje, gadno je vani...«

Udarac iz kuhinje bio je glasan i uključivao je tavu od nehrđajućeg čelika ili pladanj za pečenje, sudeći prema zvuku cimbala koji je čuo — *klaaaaaaaaaaaaang*.

»Mama?« viknuo je.

Zaboravljajući na svoj kemijski početak dana, pojurio je u drugu prostoriju...

... i zatekao *mamen* na pločicama pred štednjakom, s gležnjem iskrivljenim pod neprirodnim kutem, ružicama od oraha koje je stavljala u pećnicu rasutim na podu, a pladanj na koji ih je bila posložila bio je metar dalje od nje.

Blay je ostavio kavu i kutiju cigareta na radnom stolu i brzo kleknuo pored nje. »*Mamen?* Jesi li se udarila u glavu? Što se dogodilo?«

Lyric se uspravila s grimasom na licu, oslonivši se o laktove. »Samo sam htjela ubaciti ovo prije nego se tvoj otac spusti na Prvi obrok.«

»Glava, jesi li se udarila u glavu?« Dok joj je razmicao kosu, molio se da ne nađe tragove krvi. »Koliko prstiju vidiš?«

Maknula mu je ruku s puta. »Blay, dobro sam. Za Boga miloga, nisam se udarila u glavu.«

Sjeo je na pod. Ženka je nosila uobičajene kućne traperice, crveni džemper boje trešnje i bijelu dolčevitu, u čemu je izgledala kao miks supruge Djeda Božićnjaka i gospođe Taylor iz *Sam svoj majstor*. Doista se i doimala u redu, pratila ga je pogledom, boja joj je bila dobra, u tonu glasa slutio se sram, a ne trauma.

»Blay, samo sam se poskliznula na tepih. U redu sam.«

»Dobro, jer to znači da smijem vikati na tebe. Dovraga, gdje ti je anatomska cipela? Zašto ti nije na nozi?«

Iznenada je njegova *mamen* počela hiniti vrtoglavicu, brzo treptati i mahati rukama kao da ništa ne vidi. »Deset prstiju? Dvanaest?«

Kad ju je pogledao, sramežljivo se lecnula. »Ta je cipela baš nezgrapna, a ovdje nema čega nema. Mislila sam je staviti čim priprelim jaja.«

»Jesi li se poskliznula ili te izdao gležanj?«

Budući da ništa nije rekla, Blay je pretpostavio da se radilo o potonjem i primaknuo se njezinoj nozi. Čim je pokušao samo dodirnuti papuču koju je imala na sebi, zasiktala je i problijedila kao plahta.

»U redu je«, procijedila je kroz zube.

Fokusirao se na njezine tanke usne i drhtanje ruku. »Mislim da si opet iščašila gležanj. A možda si nešto i slomila, ne znam.«

»Sve će biti u redu.«

»Znaš, to mi je pet najomraženijih riječi. Qhuinn ih uvijek kaže kad...« Stao je na pola rečenice i namjerno ignorirao majčin pogled. »Možeš li se dematerijalizirati? Siguran sam da bi doktorica Jane ovo trebala pogledati. Ne, Manny. On se bavi kostima.«

»Ma, nije potrebno.«

»Zašto ne bi tata odlučio?« Kad su joj oči bljesnule, polako je rekao: »Ili možeš biti razumna i ići sa mnom bez protivljenja.«

Lyric je sad već izgledala kao da joj dodijava, ali znao je da ju je dobio. Još od racija, njegov se otac ponašao pretjerano zaštitnički prema svojoj družici. Histerizirao bi i oko najsmješnijih stvari — porezotine o papir, zanoktice, nagnječenog prsta — što je značilo da je, kad se Lyric neku noć poskliznula na ulaznoj stepenici dohvaćajući novine, jadnik umalo poludio.

A ova je ozljeda bila još gora od prve.

»Možeš li se dematerijalizirati?« pitao je Blay.

»Stvarno misliš da je to potrebno?«

»Sama možeš odgovoriti na to pitanje. Što kažeš na to da pokušaš ustati?«

Majka je spustila pogled prema stopalu. »Da sam barem obukla onu cipelu.«

»I ja kažem.«

Namrštila se. »Kako da nađem kliniku Centra za obuku? Sve i da se uspijem dematerijalizirati, ne znam gdje je.«

»Možemo se malo približiti i reći im da dođu po nas.« Blay je ustao i pogledao u strop. Čuo je kako se njegov otac kreće na katu i odijeva. »Misliš da će biti bolje ili gore ako odemo, a da mu ne kažemo?«

»Možemo mu poslati poruku? Napiši mu da ćemo se odmah vratiti. Napiši mu... da smo otišli u trgovinu.«

Njegova je majka mrzila lagati, ali još je više mrzila uzrujavati svog *helrena*. A Blay ju je u ovoj rijetkoj prigodi morao podržati. Njegovog će oca ovo izbezumiti.

»Idemo.« Blay je izvadio mobitel i počeo pisati poruku doktorici Jane. »Znaš li onaj štand s povrcem na Cesti 9? Onaj koji se nalazi u hangaru?«

Dok je to govorio, sjetio se kako je pokušao otvoriti vrata trijema i zapitao se što mu je na pameti. Njegova se majka morala dematerijalizirati na neko toplo i suho mjesto s takvim gležnjem. Hangar nije bio grijan, a vjerojatno je bio i zaključan. Svakako bolje od vražje šume, ali svejedno?

Gdje mu je bila pamet?

Spustio je mobitel s dopola napisanom porukom i pogledao u *mamen*. Sklopila je oči i legla natrag na pločice — ruka koja joj se nalazila na trbuhu stisnula se u šaku.

Druga je drhtala na podu pored nje, njezini sređeni nokti plesali su step po pločicama.

»Ne možeš se dematerijalizirati«, tupo je rekao. »Nema šanse.«

»Ma, mogu.«

Njezino je protivljenje bilo slabašno.

A onda je otac ušao u kuhinju, s kravatom napola zavezanom oko vrata, kosom i dalje mokrom i počešljanom u frizuru koju bi nosio samo Barbikin Ken, svaka je vlas bila uredno namještena i naoko skamenjena na mjestu.

»... video konferenciju s klijentima i... Lyric! Oh, moj Bože, Lyric!«

Kad je njegov otac pohrlio k majci, Blay je pogledao prema vratima koja su vodila u garažu. Njegovi su se roditelji počeli prepirati, ali on ih je smjesta prekinuo.

»Tata, uljepšaj mi večer i kaži mi da tvoj auto ima pogon na sva četiri.«

Natrag u palači Bratstva, Qhuinn je radio nešto nezamislivo. U crnu sportsku torbu pakirao je bočice, hranu za dojenčad i destiliranu vodu. Pelene. Vlažne maramice. Kremicu za osip. Šuškalice i dude.

Naravno, pakiranje torbe samo po sebi nije bilo velika stvar. No obično se njegova oprema sastojala od stvari marke Smith & Wesson ili Glock ili Beretta, nečega što je dolazilo s mecima i laserima, a ne Pampersicama ili Evenflo sjedalicama za aute.

Drugi razlog zbog kojeg je to bilo čudno bio je taj što nije mogao vjerovati da pakira svoju djecu da napuste kuću. Bez njega.

Bili su tako maleni. A on zbilja nije želio da budu u blizini te ženke.

Više nije htio niti nazivati Lalyu njihovom *mamen*, pa bilo to samo u njegovoj glavi.

No, tako je, kako je. Otišao je gore do Svetišta s Odabranicom Amalyom koja ga je prošetala po bukoličkom pejzažu, pokazala mu Zrcalni bazen i hramove, spavaonicu, Čuvardevine privatne odaje.

Mjesto gdje će Layla boraviti s njegovom djecom.

Bilo je nemoguće usprotiviti se toj odluci. Mjesto je bilo još sigurnije od palače Bratstva, za Boga miloga, a Amalya ga je uvjerala da će njegova djeca moći dolaziti i odlaziti bez problema.

Bio je uporan pa mu je zajamčila da će osobno dovesti njegovo mlado natrag. Ako Layla bude pravila probleme.

Kad se začulo blago kucanje na vratima spavaće sobe podignuo je pogled s torbe. »Da.«

Beth je ušla i bila je mnogo smirenija nego prije. S druge strane, ona je dobila ono što je htjela. »Izgleda da si sve pripremio.«

Spustio je pogled prema onome što je maločas pakirao. »Da.«

Nastala je dugačka pauza. »Sve će biti u redu, Qhuinn. Ponosim se tobom što...«

»Bez uvrede, ali ti možeš biti sa svojom djecom dvadeset i četiri sata na dan jer osoba s kojom si ih napravila nije lažljivac i izdajica. Zato oprosti ako se tvoja verzija >sve će biti u redu< i moja blago razlikuju.« Odmaknuo se od podnožja kreveta. »Meni nije niti dozvoljeno imati svoju verziju, koja bi značila da su moja djeca ovdje u ovoj sobi dok ja vani ratujem. Moje >u redu< ne podrazumijeva da sam ja vani na terenu i branim našu vrstu i istovremeno razmišljam o tome hoće li mi ih Layla vratiti kad bude trebala ili neće. Osim toga, moje >u redu< definitivno ne uključuje to da ta ženka uopće kontaktira s njima, ikad. Ne treba mi da se ponosiš mnome i ne želim tvoju lažnu brigu. Sve što tražim od tebe jest da pripaziš na njih dok ja odjebem iz ove kuće.«

Beth je prekrizila ruke preko grudi i polako odmahнула glavom. »Što ti se dogodilo?«

Te je riječi izrekla tako tiho da je bilo očito da ih je postavila sebi.

»Stvarno. Stvarno me to pitaš.«

Qhuinn se okrenuo od nje i prišao kolijevkama. Pogledao je u Lyric, a zatim se zagledao u Rhampa, vraćajući mu dudu u usta.

»Budi hrabar gore, stari«, Qhuinn mu je zagladio pramen crne kose. »Vidimo se za dvadeset četiri sata. Čas posla, zar ne?«

Ne.

Bilo je vraški teško okrenuti se i otići. Grudi su mu plamtjele od boli koja mu je ulazila ravno u DNK... naročito kad je posljednji put pogledao Lyric. Htio joj je prići bliže, ali jednostavno nije mogao gledati to lišće.

Trenutačno ga nije mogao ni pogledati.

Dok je prolazio pored Beth, gledao je ravno ispred sebe. Nije si vjerovao dovoljno niti da joj kaže zbogom. Nema sumnje da bi se opet istresao na Kraljicu, a to nikome ne bi pomoglo.

Zgrabivši oružje i kožnu jaknu sa stolice, izašao je iz sobe i tiho za sobom zatvorio vrata. Nije znao kad će se točno Layla vratiti — kad zađe sunce, jasno, ali to je prošlo odavno. Vjerojatno bi trebala stići svake minute...

»Spreman za sastanak?«

Osvrnuo se preko ramena. Z. je izlazio iz svoje sobe, brat je bio naoružan i spreman za borbu, raznorazni metalni predmeti visjeli su s njega, a žute su mu oči bile stisnute i prodorne.

Ožiljak na njegovom licu, onaj koji mu je sezao preko obraza i krivio gornju usnu, podsjetio je Qhuinna na Xcorovu sjebanu njušku.

»Imamo sastanak?« pitao je Qhuinn kopajući po kožnoj jakni u potrazi za mobitelom.

Provjeravao ga je samo zato da vidi je li mu se Blay javio pozivom ili porukom. Sličicom. Jebenim emotikonom.

Ništa. A ni na što drugo nije obraćao pažnju.

Gle ti to. Tko bi rekao. Grupna poruka kojom se Bratstvo poziva u Wrathov ured. Točno u to vrijeme.

»Izgleda da imamo«, promrsio je vraćajući mobitel u jaknu i krećući za Z.-om.

Na putu do ureda nisu razmijenili ni riječ, što je Qhuinnu sasvim odgovaralo. A kad je ušao na sastanak, držao je glavu pognutom i otišao do kutka najudaljenijeg od vatre. Posljednje što mu je trebalo bila je repriza sranja od preksinoć. Svi su znali činjenice, a i već su mu rekli što misle o svemu dok je još bio zaključan u Grobnici.

Nema razloga da i to ne pripišu zajedničkom super provodu.

Svejedno, oko korištenja oružja u kući još se moglo razglabati. Tu bi se još nešto moglo dodati.

A možda su postojala i vrata broj tri, neka situacija koja pukom srećom nema veze s njim.

Wrath je sjedio za svojim urešenim stolom, na prijestolju koje je toliko godina pripadalo njegovom ocu. Vishous se nalazio točno pored njega, u ruci s rukavicom držao je smotanu cigaretu, dok je njegov ledeni pogled prelazio preko okupljenih. Butch je sjedio na kauču s Rhageom, maleni francuski antikni namještaj izgledao je kao da su ga natovarili većom težinom nego što je mogao podnijeti. Z. se smjestio pored Phurya, nedaleko od polica, a i Rehv je bio tu.

Kad je John Matthew ušao, osvrnuo se oko sebe, ugledao Qhuinna i prišao mu. Ništa nije rekao na znakovnom jeziku, samo se naslonio na zid i gurnuo ruke u džepove kožnih hlača.

Qhuinn je pogledao u svog prijatelja. »Ti i ja trebali bismo biti u paru večeras.«

John je kimnuo i izvadio ruke iz džepova. *Mislim da ne idemo nikamo.*

»Neće me pustiti na teren?«

Ne, oluja. Rekordan snijeg. Nečuveno za ovo doba godine.

Qhuinn je zabacio glavu unatrag, lupnuvši o žbuku iza sebe. Koja vražja sreća. Nema šanse da će ostati čitavu noć u toj kući dok su mu djeca s onom ženkom, Blay ne razgovara s njim, a braća su i dalje ljuta zato što je Xcor pobjegao iz Grobnice.

Fučkaš sve to, pomislio je. Pa nije u zatvoru. Ne mora...

Wrath je progovorio s prijestolja »Dakle, da zgotovimo i ovo.«

Qhuinn je prekrizio ruke preko prsa i pripremio se za još jednu rundu nabiranja razloga zašto je sve grozan.

»Znamo gdje je Xcor«, rekao je Kralj. »I dovest će mi Kopilad.«

Istog se trena u sobi počelo pričati i psovati, braća su lupala čizmama o pod, svi su ustali na noge — i sam Qhuinn bio je šokiran. Jesu li opet zarobili mužjaka? Sigurno bi mu netko rekao...

Sjetio se nereda koji je napravio u Grobnici i zaključio... Ma nee, braći je već bilo dosta njega i Xcora.

»Moj je!« viknuo je Tohr kroz galamu. »Moje je pravo da ga ubijem!«

O tome bi se moglo diskutirati, pomislio je Qhuinn, no to je zadržao za sebe.

Tko nađe, njegov plijen, i te gluposti. Ako prvi stigne do tog gada, zaklat će ga i poslati ga...

»Ne, nemaš«, Wrath je procijedio. »Nitko nema pravo da ga ubije.«

Kad su Kraljeve riječi doprle do njih, svi su ušutjeli, a V. je stao iza Tohra kao da je spreman uhvatiti ga za vrat.

Samo malo... *molim?* pomislio je Qhuinn.

»Jeste li me razumjeli?« rekao je Kralj. »Nitko ga neće ubiti.«

U tom trenutku, kao da želi dodatno naglasiti rečeno, Wrath je pogledao najprije u Tohra... a onda ravno u Qhuinna.

Trideset treće poglavlje

U sigurnoj kući Bratstva, Xcor je bio pod tušem, licem okrenut prema mlazu vode, a tijelo mu je iz minute u minutu jačalo. Čim je pala noć, ostavio je Laylu da spava u krevetu u kojem su ležali zajedno i otišao gore u kuhinju gdje je locirao hrpu raznih kalorija i bacio se na konzumiranje. Nije mario što su kombinacije bile bezokusne. Popio je sok od naranče sa sladoledom od mente i mrvicama čokolade, čili iz konzerve koji nije ni zagrijao, štrucu kruha s komadom maslaca, oboje do kraja, svu narezanu salamu i sir, i obje *pizze* iz zamrzivača.

Koje je morao ispeći u pećnici jer ih smrznute nije mogao zagristi.

Morat će napuniti zalihe koje je pojeo, iako nije znao kako. Nikad nije baratao novcem svoje skupine, stoga nije imao pristup bankovnim računima ni bilo kakvim drugim financijskim resursima. A više nije bio lopov.

Throe je uvijek kontrolirao njihove financije. Među svima njima, on je bio najbolji kad je trebalo nekoga slati da kontaktira s ljudima...

Xcor je osjetio Laylino prisustvo istog trena kad se pojavila na otvorenim vratima kupaonice, a kad je okrenuo pogled prema njoj, umalo je pao na koljena. Bila je čudesno gola, njezine visoke bradavice s ružičastim vrhovima, prekrasni bokovi, duge noge i savršeno oblikovano spolovilo, sve ogoljeno za njega, samo za njegove oči.

Istog trena se ukrutio.

No sakrio je erekciju od nje. Iako su vodili ljubav tijekom dana, pritisnuo je ud na trbuh i tamo ga pridržao objema rukama.

Ona je tiho koračala po mramornom podu, otvarajući staklena vrata tuša i pridružujući mu se. Spustila je pogled prema njegovim dlanovima. »Zašto mi se ne želiš pokazati?«

Doista, čitavu je noć držao odjeću na sebi, spuštajući hlače kad bi ulazio u nju i vraćajući ih natrag na bokove kad bi je nakon svega opet privinuo uza se.

»Xcor?« šapnula je kad se para počela dizati oko nje, a koža joj počela blistati od kapljica vlage. »Zašto ne želiš da te vidim?«

Odmahujući glavom, ništa nije htio reći. Jednostavno je bilo preteško pretočiti u riječi koliko ga je boljelo što ga gleda golog. Njoj nikad nisu smetale njegove mane, kao da ih nije ni primjećivala niti ga je smatrala manje vrijedim zbog toga — unatoč tomu, odjeća je bila maska koju je nosio u njezinoj prisutnosti. Bilo je drukčije onda kad ju je htio odbiti od sebe, dok ju je izazivao svojom ružnoćom nadajući se da će je to odvratiti od njega pa će ih oboje prestati mučiti. Ali sad...

Cijelog su ga života odbacivali. Doduše, to mu ne bi bilo ni najmanje važno kad bi ga i ona odbacila...

Layla se spustila na koljena nježno kao što mjesečina sipi s nebesa. Prvi njegov instinkt govorio mu je da joj pomogne da opet ustane, kao da mu se nije sviđala pomisao da kleči na tvrdim pločicama. No kad se sagnuo prema njoj, ona ga je zaustavila.

Nagnula se prema njegovim dlanovima.

Isplazila jezik...

... i polako polizala srednji prst njegove desne ruke.

Jezik joj je bio klizav, klizav poput vode, i mekan, mekan poput baršuna. Naglo se naslonio na zid tuša.

Laylin je pogled putovao uz njegovo tijelo dok je ponavljala taj pokret — a onda mu je usisala prst. Okrećući jezikom, sad još toplijim, baš kao njezina unutrašnjost...

»Layla«, preklinjao je.

Jednog po jednog, sisala mu je prste, popuštajući stisak kojim je držao erekciju, učinivši ga toliko slabim da su mu se ruke spustile ne zato što je to htio već zato što mu je ponestalo snage da čini išta drugo.

Jednom oslobođen, ud mu je stršao s kukova, a zadivljujuća je veličina svjetlucala od vode. Sudbo, htio je da učini ono što se spremala učiniti, žudio je za tim da osjeti njezine usne na samom vrhu uda, po cijeloj dužini, htio je da ga siše i da...

»Jebote«, jauknuo je kad ga je zarobila usnama.

Nije primila sve što je imao za ponuditi. Usredotočila se na vrh, golicajući ga, povlačeći se, a zatim ga opet lagano sišući — i upravo u trenutku kad je pomislio da će izgubiti razum što mu uvijek bijaše odan, isplazila je jezik i kružila njime po vrhu, polako, veoma polako. Cijelo to vrijeme njezine zelene oči bile su prikovane za njega, voda je kapljala po njoj, klizila joj niz bradavice, padala na trbuh, nestajala među razmaknutim bedrima.

Xcor se morao uhvatiti za nešto, što god da je mogao naći, kako bi ostao na nogama, dlanovi su mu škripali na staklu i na kraju se zaustavili na mramornom zidu.

»O, Bože, Layla...« Morao je sklopiti oči. »Previše...«

No ona se nije zaustavila. Napokon ga je cijelog usisala, cijelog ga uvukla u sebe iako joj je vjerojatno došao do grla.

Morao je pogledati. A one sekunde kad je ugledao njezine usne oko svog uda, počeo je svršavati.

»Ja... O, jebote...«

Iako ju je pokušao odgurnuti, u slučaju da nije znala što se događa, ona mu to nije dopustila. Uхватила je ritam sisanja i dočekala njegov orgazam u svojim ustima, uguravši mu ruke među noge i uhvativši ga za testise.

Xcor je pao na guzicu. Doslovno.

Izdali su ga mišići bedara i jedva je uspio ne pasti na nju i pritom je zgnječiti. A ona ga je svejedno nastavila zadovoljavati, mijenjajući položaj zajedno s njim, natjeravši ga da se još jednom olakša, odmah nakon prve runde, dok je širom razmicao noge kako bi je primio, rukama dodirujući njezinu mokru kosu, prignječivši glavu i vrat u kutu tuša.

Kad je napokon bila gotova, pridignula se i polizala usne. U međuvremenu, on je mogao samo čekati da dođe do zraka i promatrati je, glava mu se ljuljala na vratu, ruke mlohavo visjele, a tuš ga prskao toplom kišom kao da je stijena usred

šume.

»Želim isto pružiti tebi«, rekao je dubokim glasom.

Sjela je na pete i osmjehnula mu se. »Da?«

Kimnuo je. Kao budala.

»Izgledaš malo umorno, ratniče«, promrmljala je. »Jesam li te izmorila?«

Xcor samo što to nije zanijekao kad se ona naslonila, uguravši se ramenima u drugi kraj tuša i namjestivši u isti položaj kao i on. Kad je napola sklopila kapke, pridignula je koljena... a zatim ih raširila, pružajući mu zapanjujući pogled.

»Što bi mi ti radio?« polako je rekla. »Poljubio, bi me tu?«

Elegantnom je rukom pogladila vrat. A kad je on kimnuo kao tupavac, nasmijala se. »Tu...?«

Sad su joj prsti bili na ključnoj kosti, a on je opet kimnuo.

»Ili možda... tu?«

Dok je dodirivala jednu bradavicu, stiskao je kutnjake toliko jako da mu je čeljust krenula.

»A tu, ratniče? Poljubio bi me tu?«

Igrala se bradavicom, uštipnuvši je i pritom zasiktavši, a zatim je protrljala kao da želi smiriti trnce. Potom je drugom rukom prešla preko trbuha.

»A možda i... tu?« šaputala je dok je mazila vrh svoga otvora.

Rezanje se iz njega prolomilo, dubokim je glasom rekao: »Da. Točno tu.«

»Što bi učinio sa svojim usnama?« Jednim je prstom pratila vanjski rub svog spolovila. »Ili... ne, koristit ćeš jezik, zar ne, ratniče. Svoj jezik...«

Dahtala je dok se dodirivala, netremice ga promatrajući čak i dok je naginjala glavu u stranu, osjetila su je očigledno preuzimala.

»Stavio bi jezik ovdje...«

Xcor je skočio na nju, krećući se toliko brzo da nije bio ni svjestan da je donio odluku da to učini. A bio je grub, odmaknuo joj je ruku s puta i naslonio svoja usta na njezino spolovilo, uzimajući ono što je htio, ono čime ga je zadirkivala.

Sad je ona bila ta koja je širila ruke, nastojeći ostati barem koliko-toliko na mjestu. Ali on nije mario. Povukao ju je na pločice, raširio bedra dlanovima i lickao joj otvor, ulazeći u njega jezikom, jedući je.

Svršila mu je na licu, rukama grabeći njegovu vlažnu kosu, povlačeći je sve dok ga nije zaboljelo. Njega nije bilo ni briga. Mario je samo za to da uđe u nju, da je natjera da kaže njegovo ime, da je označi usnama i jezikom.

Nije bilo dovoljno.

Iako ju je orgazam obuzeo, iako se pridizala s pločica, zabacujući ramena unatrag, izvijajući grudi uvis, dok je voda na njezinoj koži blistala na prigušenom svjetlu, njemu nije bilo dovoljno.

Xcor ju je zajahao i ugurao ud duboko, zarivši prste u njezine bokove, držeći je kad je počeo gurati. Sad su joj se i grudi njihale tamo-amo, stisnula je čvrsto vilicu, mlatarajući rukama. Oči su joj bile poput ognja dok je životinja u njemu

pokoravala životinju u njoj.

Izvukao se u zadnji čas, pridignuvši se nad njom, ramenima blokirajući prskanje vode. Uzeo je erekciju u ruke, još grublji sa sobom nego s njom, i potezao, dovodeći se do vrhunca.

Kako bi je označio.

Bilo je to označavanje združenog mužjaka, praksa kojom se druge mužjake u njezinom prisustvu upozoravalo da se moraju paziti ako joj misle prići.

Pripadala je drugome.

Ne kao vlasništvo. Već kao nešto predragocjeno da bi se drugi time poigrali.

Dok je Xcor završio ono što je započeo, voda iz tuša već je postajala hladna — premda Layla nije marila. Imala je svog ratnika među nogama, i radio je ono što mužjaci inače rade kad ženku proglašavaju svojom, bio je to drevni instinkt njihove vrste kojom su osiguravali njezino preživljavanje. Sirovo i prekrasno, bilo je i staromodno i dobrodošlo u suvremenom svijetu.

Barem u njezinom suvremenom svijetu.

Kad se napokon srušio na nju, obujmila ga je rukama oko skliskih ramena i sklopila oči s osmijehom na licu.

»Pretežak sam«, promrsio joj je u vrat.

Prije nego ga je stigla zaustaviti i reći joj da ne mari za to što je boli trtica i što će vjerojatno dobiti par modrica, on ju je podignuo i ustao na noge, držeći je u naručju kao da je od stakla.

Kad su izašli iz tuša, dohvatio je mekani bijeli ručnik i umotao je u njega. Zatim je dohvatio još jedan i obrisao joj lice prije nego je stao iza nje. Nježno stišući, ručnikom joj je brisao dugu kosu, motajući vrhove, cijedeći joj vodu iz kose.

Cijelo to vrijeme promatrala ga je u zrcalu nastojeći upamtiti izraz njegovog lica, njegovo tijelo, mokru kosu, potisnutu snagu. Njegovo joj je lice bilo naročito drago: grube plohe i kutovi su se smekšali, imala je osjećaj da se njemu ne bi sviđjelo što ona primjećuje njegovu ranjivost.

»Hoćeš li biti sigurna večeras?« rekao je dubokim glasom. »Kad odeš u onu kuću? A onda i u Svetište?«

»Da. Obećavam ti. Neće mi nauditi.«

»Nitko drugi gore nije dobrodošao, je li tako? Nitko ne može doći po tebe?«

»Ne, svi osim Odabranica moraju tražiti da im se odobri pristup. Nisam sigurna kako to funkcionira, ali oduvijek je tako bilo. Samo moje sestre i Primužjak smiju dolaziti i odlaziti kako žele.«

»Dobro. To je dobro.«

»Kamo ćeš ti otići?«

Dok je čekala njegov odgovor, srce joj je brže zakucalo jer je mrzila pomisao na njega samog vani u Caldwellu — ali i zato što se užasavala završetka te noći. Što prije pronađe svoje mužjake, prije će otići od nje.

Xcor nije odgovorio, a tišina među njima postala je teška i opipljiva.

»Gore sam tijekom dana«, rekla je, iako mu je već prenijela cijeli plan. »Ali kad padne noć, vraćam se u ovu kuću.«

»A ja ću biti ovdje da te dočekam.«

Kad je izdahnula s olakšanjem, Xcor je odložio ručnik sa strane i dohvatio četku. Počevši od vrhova, nastavio joj je češljati kosu, pažljivo rasplićući čvorove.

»Nedostajat ćeš mi«, šapnula je u njegovu nagnutu glavu.

Doimalo se krajnje neprimjerenim da joj mužjak ogrezao u ratu tako služi, četka mu je bila tako malena u rukama, ramena tako velika iza nje, a njegovo grubo lice imalo je nevjerojatno nježan izraz.

»To je samo jedan dan i noć.« Preselio se na tjemenu, kao očaran prizorom crnih čekinja u njezinoj zlatnoj kosi. »Bit ćemo opet skupa i prije nego se okrenemo.«

Layla je kimnula samo zato što je osjetila da mu je njezina emotivna uravnoteženost od vitalne važnosti — i radi njega se željela pretvarati da je u redu. No nije joj na umu bila razdvojenost od dvadeset i četiri sata već ona koja će potrajati cijeli život.

Sklopivši oči, nastojala je ne razmišljati o tome. Njezinom je srcu tek laknulo. Nema razloga da odmah hrli natrag u tugu.

»Volim te«, rekla je.

Xcor se zaustavio, pronašavši njezin pogled u zrcalu. »Što?«

Okrenula se i pogledala u njega. Najdraža Čuvarljevo, nikad joj neće dosaditi to lice, taj miris, to tijelo.

Podižući se na vrške prstiju, stavila mu je ruke oko vrata, a kad mu se grudima naslonila na prsa, osjetila je i poznatu toplinu među bedrima.

»Volim te«, ponovila je.

Sklopio je oči i malo se zanjihao.

No onda joj je razdvojio dlanove i spustio ruke. »Ššš...« Poljubio ju je jednom, a onda opet. »Moram ići, a moraš i ti.«

Trideset četvrto poglavlje

Stojeći u Wrathovoj radnoj sobi i slušajući hrpu priča o Xcoru, Thor si je govorio da mora ostati skuliran. Ponavljat će >nema frke< kad god ga šef nešto pita, kimati glavom u pravome trenutku i koji put slegnuti ramenima.

Kao da puštanje kriminalca na slobodu samo zato što je smrad poljubio Kraljev prsten nije velika stvar. Kao da je to sasvim uobičajeno. Nema frke.

I, da, jasno tjerati Bandu kopiladi da učini isto, još je jedna pametna ideja. I to jednog po jednog, to će sigurno smanjiti rizik.

Nije da bi Xcoru i dečkima moglo pasti na pamet da organiziraju napad.

Ma neee. Zašto bi to napravili?

»... svi, i pritom mislim, svi...« Wrath se opet okrenuo prema Tohru, a onda je kroz naočale pogledao i Qhuinna, »se moraju s ovim slagati. Nakon prisege, vratit će se u Stari kraj i gotovi smo s njima.«

Zapravo, mozgao je Tohr, možda bi jednostavno mogao odmah progutati cijev. Učinkovitije od čekanja da mu mozak eksplodira zbog odluke koja nije bila ništa drugo nego glupa.

Kad je Wrath utihnuo, tišina se razlegla cijelom prostorijom — što je značilo da većina njih aktivno mozga o svemu — Tohr je bacio pogled na Qhuinna. Brat je netremice gledao u pod kao da proučava strukturalni integritet vezica na čizmama.

Tohr je opet pogledao prema Wrathu. Kralj je bio vraški ozbiljan oko tog svog bedastog plana, vilica mu je bila stisnuta, držanje nepopustljivo.

Iako se ni ostaloj braći plan nije sviđao, pristat će na to sranje, ne zato što su bili slabići, već zato što su znali da Wrath neće popustiti — a svoje uloge privatne straže shvaćali su veoma ozbiljno.

To je značilo da će dati sve od sebe da mužjak ostane na životu.

Čak i ako misli otići u neku sigurnu kuću očekujući da će Banda kopiladi kleknuti na koljeno kao hrpa ljudskih budućih mladoženja.

Problem je bio u tome što prisege mužjaka bez časti nisu ništa više od traćenja riječi.

»U redu«, promrsio je Wrath. »Drago mi je da se svi slažete sa mnom oko ovoga.«

Nekoliko braće se nakašljalo, a neki su se počeli i komešati. Vishous je opet zapalio, a Butch je izvadio ogromnog Isusa kojeg je nosio na sebi i palcem i kažiprstom protrljao simbol svoje vjere. Kao da se potiho moli.

Pametan tip.

A onda, kao da je sve u savršenom redu, Wrath se prebacio na uobičajene poslove, brbljajući o rasporedu posjeta, kad će naručiti novu pošiljku oružja i što ima novog u programu obuke.

»A sad, ova oluja vani«, Wrath je odmahnuo glavom. »Gadno je. Otkazujem

večerašnji plan. Jebeno sniježi.«

Svi su mrmljali odobravajući odluku. A onda je došlo vrijeme za razlaz.

Tohr je prvi želio uteći odatle, gušila ga je vlastita ljutnja, no suzdržao se i stao među ostale, hodajući polako kao i obično. Ništa nije govorio jer si nije vjerovao dovoljno da otvori usta, iako se nastojao pretvarati da mu je stalo do planova koje su drugi imali za tu večer.

Turnir u bilijaru. Poker. Cuga. Ekstra deserti.

To zadnje je bilo Rhageovo.

Tohr je čekao... dok se napokon nije ukazalo ono što je čekao.

Qhuinn je posljednji izišao iz sobe i izgledao je kao profesionalni hrvač u potrazi za ringom. Dok je prolazio pored njega, Tohr mu se ispriječio na putu pa su se sudarili ramenima.

Kad se Qhuinn okrenuo, Tohr se netremice zagledao u njegove raznobojne oči. Zatim je tiho rekao: »Garaža. Za deset minuta.«

Qhuinn se doimao iznenađenim, podignuo je obrve. Ali je brzo skužio.

Njegovo je kimanje bilo jedva vidljivo.

Zatim su krenuli svaki svojim putem.

Niže u hodniku, malo dalje od veselog i razigranog sastanka u radnoj sobi, Trez se probudio u svojoj spavaćoj sobi znajući da ne smije raditi nagle pokrete ili se previše radovati činjenici da mu se želudac napokon smirio. Pravi će test doći tek onda kad pokuša sjesti, a nakon što je proveo dobrih dvanaest sati ležeći na leđima kao crkotina na cesti, nije se naročito žurio iskušavati sudbinu oko vertikalnog položaja.

Ali nije mogao ostati tako zauvijek.

Kad je polako pridignuo gornji dio tijela s madraca, nastojao je ne fokusirati se previše na svaki mali kutak i zavijutak svoga tijela i glave. Proricanje sudbine oko raspleta situacije bilo je...

»Koji vrag!«

Trez se povukao unatrag toliko brzo i snažno da je udario glavom u zaglavlje kreveta i dobio brzinski podsjetnik na protekli dan.

Netko je sjedio u sobi, tamo na stolici...

»Sigurno se zezaš.« Izdahnuo je i opsovao, trljajući tjeme. »Stvarno. Ti to mene zezaš?«

Preko puta je sjedilo neko rastureno strašilo za ptice, u plavim trapericama, anđelovoj majici s koncerta Nirvane, nekakvom sranju od flanela i parom teniska Nike, napunjeno tko zna čime. »Lassiterova« je glava bila napravljena od najlonske vrećice s krumpirima, a crno-plava kosa od hrpe dokoljenki — vjerojatno Butchevih — i uredno pričvršćenih krpa za pranje poda.

Oko vrata je visio ručno ispisan natpis na kojem je stajalo: ŠEF JE BIO TU.

»Koji gad.«

Prebacujući noge na jednu stranu kreveta, Trez je dao srcu priliku da smiri

otkucaje ispod dvjesto, a onda je došlo vrijeme za kupaonicu. Dobra vijest je bila ta da je migrena uglavnom ostala iza njega, nakovanj koji mu se naljepio na desnu stranu glave sad je nestao, a želudac mu je vapijao za hranom.

Nakon tuša i brijanja, u čistoj odjeći, bio je spreman učiniti ono što je morao, odnosno uputiti se u shAdoWs i provjeriti što ima u klubu.

Umjesto toga, dohvatio je mobitel i nazvao brata. iAm se javio na prvo zvono.

»Kako se osjećaš?« upitao je.

»Živ sam.«

»To je dobro.«

»Onda?«

»Onda što?« Budući da Trez nije dovršio rečenicu, iAm je počeo nizati hrpu riječi na J. »Trez, ozbiljno, okani se toga, hoćeš li?«

»Neću. Hoćeš li, molim te, zaposliti onu ženku?«

Zavladao je tajac, a Trez je zaključio da se iAm i dalje uzaludno nada da će Trezu napokon doći do glave. Ali Trez nije mario. Čekat će koliko treba, i bit će po njegovom, Therese će dobiti posao u restoranu.

»U redu«, procijedio je iAm. »Dat ću joj posao. Jesi li sad sretan?«

Ne, ni blizu. »Da. Hvala, stari. Činiš pravu stvar.«

»Da? Nisam siguran kako će spajanje tebe i nje ikome pomoći.«

Trez je sklopio oči i prisjetio se Theresinih usana na svojima, njezinog okusa, njezinog mirisa koji je putovao kroz hladan zrak i ulazio mu u nos... u dušu.

Nalet mučnine otjerao mu je misli iz glave. »Bit će sve u redu. Neću je gnjaviti.«

»Da. Baš.«

Kad je Trez poklopio, pogledao je u figuru anđela u kutu sobe. »Lassiter«, rekao je na glas. »Hajde, izlazi, znam da si tu negdje.«

Čekao je, očekujući da će se anđeo pojaviti na vratima. Izaći iz ugradbenog ormara. Izmigoljiti se ispod kreveta. Tip je uvijek bio tu negdje, htjeli ga vi ili ne.

Ali trebao je biti pametniji. Deset minuta i nula anđela poslije, činilo mu se prikladnim da jedini put kad je doista želio da se pojavi, njega nije bilo.

Navukavši čistu jaknu odijela, Trez je izišao iz sobe i opet izvadio mobitel hodajući prema velikom stubištu. Silazeći, poslao je poruku Xhex i iznenadio se kad mu je odmah odgovorila. Obično je provjeravala stanje alkohola u...

Aha. Kužim. Mećava, klub zatvoren, nitko se ne miče iz grada.

Kad je stigao do predvorja, prešao je preko mozaika sa stablom jabuke u cvatu i primaknuo se sobi s bilijarom — u kojoj se otprilike tri četvrtine Bratstva vrzmalo oko stolova, sa štapovima za bilijar i pićima u rukama.

Butch mu je prišao, a bivši policajac izgledao je elegantno kao i uvijek. »Hoćeš nam se pridružiti? Želiš piće?«

Prije nego je stigao odgovoriti, Xhex se pojavila iza šanka. »Da, sama sam odlučila da ćemo zatvoriti. Izbacivači su me zvali, rekli su da ne mogu do druge strane grada, barmeni isto. Ni cura nije bilo. Jedini koji su se pojavili bili su

dostavljač alkohola i DJ, iako je ovaj drugi došao samo zato što se sinoć previše napio pa je htio odspavati otraga.«

Trez se zahvalio Butchu i okrenuo natrag prema Xhex. »Mislim da nikad nismo bili zatvoreni četvrtkom navečer.«

»Za sve postoji prvi put, i to kad najmanje očekuješ.«

»Zbilja tako jako sniježi?«

»Uvjeri se sam.«

Kad je kimnula prema jednom od prozora koji su sezali od poda do stropa, Trez je to iskoristio kao izliku da se izvuče iz razgovora i dostojanstveno se udalji iz prostorije i okupljenih stanara. Ne zbog toga što nije volio braću. Jednostavno je nakon migrene uvijek bio pomalo osjetljiv, a sav taj razgovor i smijeh, udaranje kuglica, J. Cole i Kendrick Lamar, bili su mu previše.

Odabirući prozor najbliže luku pored predvorja, razmaknuo je zastor i pogledao prema dvorištu — odnosno, onome što je od njega mogao razaznati. Snijeg je bio toliko gust da je jedva vidio pola metra od palače, a očigledno je već neko vrijeme bilo tako. Dok su gorjela samo pričuvna svjetla, doimalo se kao da je netko prebacio tešku bijelu ceradu preko svega, obrisi krova Jazbine, veliki borovi na planini, automobili parkirani s druge strane fontane, sve je bilo prekriveno s trideset centimetara padalina s neba...

Isprva nije ni primijetio siluetu, bijeli ogrtač s kapuljačom stopio se s besprijeckorno bijelim krajolikom. No onda je primijetio pukotinu u naletima snijega i vihor koji se kretao oko figure.

Koja je gledala u njega.

U naletu hladnoće, sva krv mu je nestala iz glave.

»Selena?« šapnuo je. »Je li to...«

»U ovo doba godine ne bi smjelo biti ovakvih oluja«, promrmljala je Xhex pored njega.

Trez je toliko visoko poskočio da je umalo udario o strop. I smjesta pogledao opet kroz prozor.

Figura je nestala.

»Trez?«

U tom se trenutku oglasilo zvono u predsoblju. Trez se okrenuo i protrčao kroz sobu s bilijarom, jurišajući prema teškim vratima i rastvarajući ih...

Odabranica Layla odmaknula se unatrag, bijela kapuljača koju je navukla preko glave kliznula joj je s plave kose, a s bijelog ogrtača hrpa je snijega padala po njezinim stopalima.

»Smijem biti ovdje«, rekla je podižući dlanove kao da će svaki čas uperiti pištolj u nju. »Dopušteno mi je. Pitaj Kralja.«

Trez je utonuo u vlastitoj koži i na sekundu sklopio oči. »Ne, da, ne... Naravno. Uđi.«

Kad se pomaknuo u stranu, nije mu bilo jasno zašto je zauzela taj defenzivni stav — ili zašto je uopće izlazila po takvom vremenu. Ali nije dugo mozgao o tome.

Misli mu je zaokupila činjenica da, kad ju je vidio tamo vani... da je odmah

pretpostavio da se radi o njegovoj Seleni koja se vratila iz mrtvih kako bi ga vidjela.

Što je bilo ludo. Krajnje sumanuto.

Nisam siguran kako će spajanje tebe i nje ikome pomoći.

»Daj začepi«, promrsio je.

»Molim?« rekla je Odabranica Layla.

»Ajoj, oprost«, protrljao je lice. »Pričao sam sa sobom.«

Da, uopće nije ludio. Uopće. Ma kakvi.

Za Boga miloga, morao se sabrati prije nego ga ta ludost dođe glave.

Trideset peto poglavlje

Kad je Layla ušla u palaču i osvrnula se po predvorju, čudila se tome kako brzo nešto što je nekoć bilo dom postane strano. Nakon što je toliko vremena provela na imanju Bratstva, poznavala je sve njegove sobe i kutke, stanare i njihov ritam, kao i onomad u Svetištu. No sada, kad ju je Trez ostavio samu, dok se ogledavala po osvjetljenom predsoblju s raznobojnim stupovima, vatrom koja je pucketala i svjetlucavim kristalnim lampama, činilo joj se kao da stoji u muzeju ili palači koju nikad nije posjetila.

S druge strane, dom je podrazumijevao mjesto u kojem ste dobrodošli. A ona to više nije bila.

»Jee! Stigla si!«

Kad je Beth izašla iz blagovaonice i snažno je zagrlila, Layla je bila presretna što vidi nasmiješeno lice.

»Jesi li dobila moje slike?« pitala je Kraljica.

»Nisam ponijela mobitel, ali jedva čekam da ih vidim.«

Ono što je Layla doista htjela reći bilo je da jedva čeka vidjeti svoje mlado. Nije marila za fotografije, htjela je pravu stvar i to *odmah* — samo što nije htjela biti nepristojna, a svakako nije namjeravala penjati se nepozvana na drugi kat. Bog zna gdje je bio Qhuinn...

Kao naručen, baš kao da ih je sam svemir htio staviti na isto mjesto, Qhuinn se pojavio na vrhu velikog stubišta. Najdraža Čuvardjevo, bio je u punoj ratnoj spremi, tijela umotanog u crnu kožu, s oružjem opasanim na prsima i bokovima, njegovo mršavo lice puno agresije.

Čim ju je ugledao, oči su mu se stisnule kao da je naciľjao metu. A onda se spustio niz stepenice prekrivene crvenim tepihom kao da ima misiju.

Beth se odmah ukočila, a Layla odmaknula natrag, u slučaju da ih misli napasti, licem udarivši u izrezbareno drvo unutrašnjih vrata predsoblja. No umjesto da se zaleti na nju, Qhuinn je samo nastavio dalje i ušao u blagovaonicu, teškim korakom.

Čak i nakon što je otišao, kao da je za sobom ostavio užarene otiske, a njegov se bijes i dalje vrzmao prostorijom kao neugodan miris.

Ovo nije dobro za mlado, pomislila je Layla primičući drhtavu ruku kosi. Njih dvoje su morali učiniti nešto po pitanju tog prekida u njihovom odnosu, i premda je zamišľjala kako će se Qhuinn s vremenom smekšati, bojala se da ipak neće biti tako.

»Hajde«, Beth je tiho rekla. »Idemo gore.«

Layla je kimnula i krenula za Kraljicom. Nije joj promaknula činjenica da ima pratnju do gore, a sa svakim novim korakom srce joj je poskakivalo od uzbuđenja što će vidjeti Rhampa i Lyric. Istovremeno je otežalo od tuge. Dok ju je obuzimao osjećaj otuđenosti, razmišľjala je o tome kako je još jedno razdoblje njezinog života završilo i prije nego je počelo. Nije bila ni svjesna da je, unatoč krivnji i napetosti zbog Xcora, bila sretna tu s mladima — i da je očekivala odgajati ih skupa s Nallom, Malenim Wrathom i Bitty.

Sve je to sad bilo gotovo.

No, podsjetila se još jednom, ostala je barem činjenica da može i dalje viđati svoje mlado. I to je moglo ispasti drugačije da Wrath nije tako odlučio.

Kad su stigli do vrha, Layla je malo usporila pred zatvorenim vratima Wrathove radne sobe i morala se ponovno sabrati kako bi nastavila dalje prema hodniku s kipovima. Na polovici hodnika, opet je oklijevala, ali ovog je puta Beth morala otvoriti vrata sobe koju je Layla nekoć smatrala svojom — u djeliću sekunde koliko joj je za to bilo potrebno, primijetila je da se na podu nalazi složena, umrljana tkanina pored limenki s bojom, kante i nekoliko kistova. Želudac joj se stisnuo kad se sjetila čemu bi to moglo služiti.

Prekrivanju rupa od metaka.

Put je bio čist pa je potrčala prema kolijevkama.

»Ljubavi moje! Ljubavi moje!« Očima punim suza, nije znala koga bi prvog pogledala, okrećući glavu od jednog prema drugom. »Mamen je tu!«

Paranoični dio nje zabrinuo se da su je već zaboravili, ili da su se možda naljutili, čak i tako maleni, da ih je svojevremeno napustila — što svakako nije bio slučaj. No, nije se trebala brinuti. Čim su čuli njezin glas, oba para očiju su se otvorila, a ručice poletjele. Saginjući se, raspustila je kosu i pustila je da padne najprije na Lyric, a onda i na Rhampa.

Dok je njezino mlado gugutalo i reagiralo na njezin miris i glas, osjetila je kako kroz nju struji radost, kako joj se grudi nadimaju od ljubavi, kako sve njezine brige nakratko nestaju pred radošću koju ništa s ovog svijeta nije moglo pomutiti.

»Jako su sretni što vide svoju *mamen*.«

Layla se osvrnula preko ramena prema ženskom glasu. »Cormia!«

Istinski je bila sretna što vidi drugu Odabranicu, pa su se snažno zagrlile. Onda su se odmaknule jedna od druge, a Beth je rekla: »Sve smo pripremile gore u Svetištu.«

Cormia je kimnula. »Upravo sam odnijela zalihe u privatne odaje, mislim da ćeš imati sve što ti treba. Pitala sam se želiš li možda da ti pomognem odvesti ih gore tako da ne moraš ići dva puta?«

»O, to bi bilo divno. Hvala ti.« Layla je popustila pred porivom da poravna svoje bijelo ruho, raznježila ju je činjenica da se mogla osloniti na ljubaznost tih ženki. »Ja... Mmm... Jako sam ti zahvalna na pomoći. Možda bi mogla uzeti Rhampa?«

»Apsolutno!« Kad je Cormia uzela njezinog sina, Layla je dohvatila Lyric, polažući toplo, zdravo mlado na svoje srce. »Idemo?«

Netom prije nego što se dematerijalizirala s drugom Odabranicom, pogledala je u udaljeni kut sobe... prema rupama od metaka blizu stropa. Okladila bi se da ih više neće biti za dvadeset i četiri sata, kad se vrati.

Ali neće biti zaboravljene.

Sklopivši oči, pokušala se sjetiti kad je posljednji put bila u Svetištu. Ah, da.

Prije mjesec dana... Kad je otkrila tko je Xcorov otac.

Na sebi je imala njegov miris.

Dok je Qhuinn marširao kroz blagovaonicu, bio je bijesan, ali ne i iznenađen. Wrath je dao Xcoru slobodan prolaz, dakle, da, njih su se dvoje vjerojatno sreli. Vjerojatno su se i ševili čitav dan.

U međuvremenu, njezina su djeca bila bez majke.

»Nadam se da si se lijepo provela, draga«, promrsio je protutnjavši kroz prostoriju.

Vrata garaže nalazila su se u udaljenom kraju kuće, na samom kraju drugog ulaznog hodnika pa se morao provući kroz hrpu *slugana* u kuhinji kako bi stigao do njih. Bio je na pola puta do cilja kad se, hej, hej, vidi ti to, Tohr spustio niz stepenice za poslugu.

Nisu se ni pogledali. Samo su nastavili svojim putem, jedan iza drugog, prema sobičku u kojem su se nalazili dodatni kaputi, čizme za snijeg, kape i rukavice. Na drugom kraju sobe, Tohr je otvorio vrata koja su vodila u negrijanu garažu nalik staji i zatvorio ih unutra.

Zrak unutra bio je hladan i suh, i blago je zaudarao na gnojivo i gorivo. Kad su svjetla registrirala pokret i upalila se, pojavila se i hrpa uredno posloženih stvari, betona, kanistri sa sjemenjem i kamenom soli, uredno parkirane kosilice, trimeri, motike, lopate obješene o kukice. Visoko iznad njih, grede su bile od starog drveta, čvrste poput planine na kojoj je kuća bila izgrađena, a preko puta je šesnaest sanduka bilo posloženo jedan pored drugog kao da su obične kutije za selidbu.

Činjenica da je Tohr odšetao ravno do njih i stao u blizini doimala se prikladnom.

Kad je brat progovorio, glas mu je bio tih, ali dubok kao najdublja točka u paklu. »Nemam namjeru ovo samo tako pustiti.«

Nije bilo potrebe da se *ovo* definira.

Qhuinn je polako odmahnuo glavom. »Ni ja.«

»Nemam pojma kad se Wrath pretvorio u jebenog milenijalca.« Tohr je počeo koračati uokolo. »Možda bi mogao sići s trona i *snapshotati* o tome kako svi moramo opraštati jedni drugima i slagati se. Nalijepiti šašavi osmijeh na facu i voditi meditacije na temu jedinstva. *Ovo je ludost.*«

Brat se zaustavio i stavio ruku na sanduk, čvrsto stišćući vilicu, upalih obraza.

Tohr je odmahnuo glavom. »Ponekad se moraš pobrinuti za Kralja čak i ako on to ne želi.«

»Slažem se.«

»Ponekad netko drugi mora preuzeti stvar u svoje ruke.«

»Totalno se slažem.«

Tohrove modre oči pogledale su u njega. »Na terenu zna biti jako opasno.«

Qhuinn je stisnuo dlanove u šake. »Ekipa stradava non-stop.«

»*Degradi*. Ljudi. Mogu ozbiljno uživati čak i obučenim ratnicima.«

Qhuinn je kimnuo i shvatio da su, iako vođeni potpuno različitim motivima, definitivno stigli do istog vražjeg zaključka. Xcor će stradati dok navodno traži svoje

dečke. Stigao taj metak od Qhuinna ili Tohra, tom su gadu dani bili odbrojeni.

»Je li ovo utrka?« ubacio se Qhuinn. »Ono, tko prvi uhvati gada, dobije pravo da ga zakolje?«

»Ne. Radimo zajedno i držimo to za sebe. Tko god ga prvi ulovi, donosi ga kao obrok za zajedničko konzumiranje.«

Kad mu je Tohr pružio ruku, Qhuinn ju je prihvatio bez oklijevanja. »Dogovoreno.«

Drugi je brat kimnuo kad su odvojili ruke i spustili ih. »Onda, idemo«, rekao je Tohr. »Tražit će svoje ratnike iako sniježi jer će ih htjeti okupiti što je prije moguće. Naći ćemo ga na terenu već večeras.«

Dogovorili su plan, zaputili se natrag prema predsoblju i uzeli bijele jakne. Zatim su izašli iz palače kroz pokrajnja vrata koja su vodila u stražnji vrt. Ili su to barem pokušali. Čim su otvorili vrata, u lice ih je udarila susnježica i snijeg zbog kojih su malo slabiji smrtnici automatski palili vatricu i pijuckali vrući viski. Ali tko šljivi komfor.

Namjeravali su se pobrinuti za situaciju, a način na koji će to riješiti zadržat će za sebe.

Nitko nije trebao znati ništa o tome.

Trideset šesto poglavlje

Xcor je pričekao dok nije osjetio da se Layla do kraja dematerijalizirala s ranča, a onda se bacio na pretragu male kuće, brzo prolazeći kroz sve ormare i ladice, kao i ostala moguća skrovišta u spavaćim sobama. Pretpostavio je da će, ako su braća ikada tamo boravila, oružje držati tamo gdje su spavali — no naposljetku nije pronašao ništa. Frustrirajuće.

Doduše, pronašao je adekvatnu odjeću. Na putu od vrata do garaže nalazio se ormar s kaputima u kojem je pronašao jaknu i hlače za snijeg njegove veličine, kao i par skijaških rukavica i kapu. Nažalost, sve je bilo crne boje pa će se na snijegu isticati kao upaljena prskalica u mraku — no, tko nema, ne bira.

S druge strane, među svim tim stvarima pronašao je i nešto što bi moglo nadoknaditi potencijalno opasnu i upadljivu odjeću.

Kad se opremio, otišao je do garaže i Range Rovera kojim su se noć ranije evakuirali iz šume. SUV je izgledao kao da je prošao kroz slanu kupku, velike bijele crte presijecale su mu obje strane, rešetku i haubu. Nije bilo ključeva, što ga nije iznenadilo. Sigurno ih je Vishous ponio sa sobom.

Međutim, vozilo nije bilo zaključano pa se ono što je tražilo pojavilo u džepu sjedala. Iz kutije za hitne slučajeve izvadio je tri baklje i ugurao ih u jaknu, učvrstivši ih tako što je zakopčao prednji dio napuhane jakne.

A onda se vratio u kuću, upalio alarm i brzo izašao kroz klizna vrata u kuhinji. Nije očekivao da će se Layla vratiti tijekom noći, no u slučaju da se ipak vrati, želio je da bude u kući koja ima barem osnovno osiguranje. Osim toga, nikako nije mogao zaključati kuću za sobom, pod pretpostavkom da se želi vratiti i provesti dan tamo.

Premda nije bio siguran da će tako biti.

Vani na trijemu, vrijeme se urotilo protiv njega i žestoko ga napalo, snijeg je padao u gustim naletima koji su dolazili u kombinaciji s vjetrom koji je zavijao, kao da se unutar jedne oluje nalazi druga. Vidljivost je bila slaba, kladio bi se da vani nema mnogo ljudi. To bi mu moglo ići u korist.

Sklapajući oči, dematerijalizirao se...

... i ponovno preuzeo oblik u četvrti otprilike dvadeset i pet kilometara jugozapadno.

Kad je ponovno preuzeo svoje fizičko tijelo, nalazio se u slijepoj uličici s dvokatnim kolonijalnim zdanjima, kućama mnogo skupljim od one na ranču, ali daleko od njezina statusa. Svuda oko njega, mnogo je svjetala bilo upaljeno, što u dnevnim boravcima, što u spavaćim sobama, u garažama ili među stablima, no uz guste pahulje koje su padale s neba, svjetlost je bila izolirana i nije daleko sezala.

Naginjući se u vjetar, ostatak puta prešao je pješice, teškim čizmama gazeći kroz mekani snijeg, sluh mu je bivao manje ili više oštar ovisno o smjeru puhanja vjetra. Imanje na koje je ciljao nalazilo se malo dalje, a kao i kod svih ostalih, i tamo su gorjela svjetla. Zaustavivši se ispred njega, kroz prozore je promatrao kako visoki mladić od nekih petnaest ili šesnaest godina ulazi u dnevni boravak i govori nešto

sredovječnoj ženi koja je sjedila ispred vatre i razgovarala na mobitel.

Xcor je nastavio stazom koja uopće nije bila staza, snijeg je tako jako padao da je nitko nije ni pokušavao očistiti lopatom prije nego oluja prestane. Kad je stigao do ulaznih vrata za koja je bio pričvršćen zimzeleni vijenac, pružio je ruku i pokušao okrenuti mjedenu kvaku.

Vrata nisu bila zaključana pa ih je otvorio i ušao ravno unutra.

U dnevnom se boravku sve iznenada usporilo. Mladić je pogledao preko ramena, a onda uspaničeno skočio unatrag. Starija je žena skočila na noge, koji god topli napitak da je pila prolio se iz šalice.

Xcor je zatvorio vrata kad se sin sakrio iza majke.

Kukavica.

Svejedno je osjetio žalac neke emocije koju nije želio osjećati kad je majka gurnula sina još dalje iza sebe, iako je on bio viši od nje, a vjerojatno i snažniji.

»Š-što... Što hoćeš?« upitala je.

Kad joj je pramen smeđe kose pao preko lica, otpuhnula ga je s očiju, no ruke su joj bile zauzete držanjem sina u relativnoj sigurnosti.

»Imam...« ciknula je. »Torbica je na radnom stolu u kuhinji. Uzmi što hoćeš, imam... Imam i nakita, na katu. Molim te... Nemoj nam nauditi.«

Xcor je promatrao njezine rumene obraze i drhtavi lik iz naoko velike udaljenosti. A onda se osvrnuo oko sebe. Namještaj su promijenili otkako su on i njegova kopilad boravili pod tim krovom, kutni kauč je nestao zajedno s vječnim slojevima kutija od pizze i sportskih torba, oružja i municije, čizama i noževa.

»Nisam došao po vaš novac«, Xcor je rekao dubokim glasom.

Nakratko je sklopila oči, a lice joj je iznenada probljedilo.

»A nisam došao ni po vas.« Xcor je podignuo dlan jer je znao da će se oboje na to usredotočiti. »Ne oskvrnjujem žene ni mlado.«

Kad su se ljudski pogledi usredotočili na ono što je podignuo, ušao im je u umove i zamrznuo ih, tako da su mogli samo treptati i disati. U međuvremenu, mobitel koji je majka ispustila na pod još je bio upaljen, a uspaničeni glas dopirao je iz malenog zvučnika i zahtijevao da mu netko odgovori.

Dobro je procijenio da razgovor s vampirom neće primiriti onoga tko je strahovao za njihovo dobro.

Ostavljajući ženu koja je sad već alarmantno vikala, Xcor je otresao čizme o otirač kako bi skinuo većinu snijega, a zatim se popeo na kat po dvije stepenice odjednom. Tamo je najprije ušao u glavnu spavaću sobu koja je bila lijepo renovirana i obojena u elegantni bijelo-plavi uzorak.

Više nije bilo odvratnih nabora i volana. Kao ni ružinih pupoljaka koje su ukrašavale ružičastu kupaonicu.

Ma koliko ružno sve to nekoć bilo, nije tratio vrijeme diveći se novom uređenju. Nastavio je ravno prema visokom i uskom ormaru pored tuša u kojem bi stajali ručnici da ih je ikad bilo dok je on boravio u toj kući...

Jasno, sada su police bile prepune uredno posloženih, čisto bijelih frotirnih hrpica.

Spuštajući se na koljena, izvukao je preparate za čišćenje iz dna ormara, otkrivajući pločice na podu koje je, srećom, vlasnik kuće ostavio na mjestu. Spremište koje je sam napravio imalo je dimenzije 30x30 centimetara, i bilo je jako duboko pa je morao skinuti rukavice kako bi pronašao poklopac i podignuo ga vršcima prstiju. Zatim je ispružio ruku i gurnuo je duboko u tajno skrovište.

Par poluautomatskih pištolja nalazio se točno gdje ih je i ostavio.

Kao i kutija s municijom.

Xcor je vratio poklopac na tajni odjeljak samo zato što je time smanjio količinu mentalnog nereda koji je morao počistiti za sobom jednom kad napusti ljude u prizemlju.

Izlazeći iz kupaonice, prošao je pored kreveta, a zatim se zaustavio na vratima. Osvrćući se iza sebe, sjetio se vremena koje su on i njegovi mužjaci proveli u toj kući.

I iznenadio se shvativši koliko ih žarko želi opet vidjeti.

Sišao je u tren oka i opet se našao na prvom katu s majkom i sinom. I dalje su stajali jedno pored drugog, žena je skrivala osobu koju je voljela i štitila je istim onim tijelom koje ju je i dovelo na ovaj svijet.

Opet im je ušao u um. »Čuli ste buku. Izašli ste da provjerite o čemu se radi. Ničeg nije bilo. Kad ste se vratili u kuću, obrisali ste noge o otirač i tako ga smočili. Čudna večer. Vjerojatno zbog vjetra. Dobro da nije bilo ničega.«

Xcor se dematerijalizirao van i na trenutak zastao da bi ih pogledao kako dolaze k sebi, gledali su jedno u drugo kao da nisu mogli dokučiti zašto se drže za ruke. A onda je majka rukom dotaknula sljepoočnicu i protrljala je kao da je boli glava, dok se mladić osvrnuo oko sebe i protegnuo vrat.

Oboje su pogledali prema vratima.

Kad se žena sagnula i dohvatila mobitel, Xcor je nastavio svojim putem.

Svetište je uistinu bilo sveto mjesto mira i spokoja, a dok je Layla sjedila pored Čuvarđevine fontane s mladima u naručju, duboko je udahнула. Sve troje su se smjestili na mekanu, debelu dešicu, a temperatura je bila savršena, zrak je bio nježan i topao kao voda u kupki. Iznad njih, mliječno bijelo nebo bilo je svijetlo, ali ne i zasljepljujuće, a bijeli mramor u dvorištu kao da je blistao iznutra.

Lyric i Rhamp prevalili su put junački, a Cormia, koja kao da je naslutila da Layla želi malo vremena nasamo s njima, brzo je otišla jednom kad su se blizanci smjestili blizu zapjenjene vode i procvjetalog stabla prepunog novih ptica pjevica.

Uguravši noge ispod sebe, mahala je žutim tulipanom iznad jednog, a onda i iznad drugog djeteta... a onda ga opet vratila prvom.

»Nije li prekrasan? Tulipan... ovo je tulipan.«

Doista, latice su mu bile baš kao i ta zelena trava i plava voda: blistave i tajnovito draguljaste boje. Imalo je to veze i sa svjetlom na tom mjestu, kako je dopiralo niotkuda i nije padalo pod nekim određenim kutom — a možda je i neka sveta magija bila na djelu.

Smiješno. Kao da je na svoje oči mogla vidjeti kako njezina ljubljena dječica upijaju energiju tog mjesta, obrazi su im postajali rumeni, oči blistale posebno

zdravim sjajem, pokreti su im bili koordinirani.

Da, pomislila je. U sebi su svakako imali njezine krvi. Čak i Rhamp, koji je toliko nalikovao Qhuinnu da je to bilo jezivo, očigledno je bio njezin sin. Odabranicama bi uvijek bilo bolje kad bi se ovamo došle napuniti energijom.

Možda je onda ovo i dobro...

Neobičan osjećaj da je netko promatra naveo ju je da se osvrne oko sebe. No među stupovima nije bilo nikoga, a nikoga nije bilo ni pod otvorenim lukom koji je vodio u privatne odaje koje su nekoć pripadale Čuvarđevi. Nigdje nikoga.

Sjetila se vremena kad je sve bilo mnogo drugačije, kad su Odabranice rađale i odgajale nove generacije Odabranica i braće upravo na tom mjestu, dok su još služile Čuvarđevi i držale se njezinog rasporeda molitve, odmaranja i slavlja. Vladala je radost i sreća, osjećaj smisla i ispunjenosti — premda je bilo i žrtvi.

I nije bilo boja. Nigdje.

Layla je ispružila ruku i pomazila mekani obraz svoje djevojčice. Ma koliko još štivala Čuvarđevu i tradiciju koju su toliko poštovali i cijenili, bilo joj je drago da njezinoj kćeri neće biti nametnuta uloga od koje nikad ne bi mogla pobjeći i kojom je isključivo služila drugima.

Da, ma koliko joj nestajali stari dani i drevne tradicije, ma koliko tužna bila zbog toga što je ovo čudesno mjesto sada bilo tako prazno i beživotno, nije se kajala ni zbog čega.

Pripadala je generaciji koja je poznavala i služenje i slobodu, no ovo posljednje nije došlo bez poteškoća i tragedija. No barem je sad znala tko je kao osoba, imala je želje koje su pripadale samo njoj i kojima nije rukovodio nitko drugi. Također je i imala dvoje djece koja će moći birati tko žele biti i što žele učiniti sa svojim životima.

Uvijek je bolje slijediti vlastiti, kvrgavi put nego glatku, ali neumoljivu stazu koju je utabao netko drugi.

Ovo prvo je teže, ali daleko zdravije. U drugom ste poput živog mrtvaca... samo što ne znate da umirete jer ste u komi.

Trideset sedmo poglavlje

Dok je Vishous žustro koračao kroz podzemni tunel udaljavajući se od Centra za obuku, stigao je do vrata koja su vodila gore u palaču... i samo produžio dalje. Jazbina, prikladno nazvano krilo kuće u kojem su on i Butch živjeli sa svojim šelanima, nalazila se još dvjesto metara dalje, a njezin podzemni ulaz bio je identičan ulazu u glavni dio kuće, s raznoraznim šiframa i bravama koje su sprječavale one koji nisu smjeli biti tu da uđu ili izađu.

Nakon što je unio točan redoslijed brojeva, lokot se otvorio, a unutra ga je dočekao topli dom.

Raspored prostorija nije bio bogzna što, samo dnevni boravak naprijed i kuhinja sa strane, kratak hodnik koji je vodio do dvije spavaće sobe jedna drugoj okrenute leđima. On i Jane spavali su u prvoj, Butch, Marissa i policajčeva garderoba bili su u drugoj — iako nisu imali dovoljno mjesta za svu njegovu prokletu odjeću. U nakrcanom hodniku, bilo je nekoliko vješalica na kotačima prepunih odijela i košulja. Kao i niz cipela na niskim policama koje su, da se V-a pitalo, bile jedna te ista cipela samo od drugačije kože i s drugačijim dodacima.

Seronja se ozbiljno navukao na cipele. S druge strane, koliko vam izbora pruža muška cipela?

Kad je V. zatvorio vrata za sobom, zadržao se kod polica s odijelima marke Canali i Tom Ford. Vladala je tišina, Marissa je bila u Sigurnoj kući, Butch je igrao bilijar u palači, a Jane...

Opsovavši, V. se uputio prema kuhinji. Boce votke Grey Goose bile su točno tamo gdje ih je najviše volio vidati, ispod radnog stola tik do duboke ladice u kojoj je Butch držao čips, ribice i kekse.

To su bile jedine grickalice koje je jeo.

Smiješno, nikad mu to prije nije palo na pamet, ali kad bi se Butchu nešto svidjelo, on se toga i držao. Volio je ono što je volio, a inovacije ga nisu zanimale.

Kučkin sin bi se vjerojatno onesvijestio da mu ponudite brusketete. A možete odmah zaboraviti i krekerere sa žitaricama ili prepečenac.

Policajac je bio stara škola i premda V. to nikad ne bi priznao, dijelom je zbog toga i volio svog najboljeg prijatelja. Kad ste stari nekoliko stoljeća, znate da što se više stvari mijenja, toliko i ostaje isto. Dakle, da, možete tratiti hrpu vremena i okusnih pupoljaka nastojeći oživjeti novu verziju onoga što je već funkcioniralo, ali to je uglavnom bezuspješno. Mogli ste osjetiti, i to praktički doslovno, golemu količinu sreće od nekog krekerera s nogu ili grickanja usput. Prebiranje po hrpi sranja koja nisu ni približno jednaka samo kako biste se na kraju vratili onome što vam se ionako najviše sviđalo više je nalikovalo ljudima.

Dovraga, vidjelo se to iz njihove cjelokupne kulture, od »mode«, koja je bila jednostavno posljedična, kratkotrajna parada ružnoće koja se ponavljala iz sezone u sezonu, pa sve do svijeta zabave u kojem ste nailazili na hrpu istih stvari, tehnologije i njezine isplanirane zastarjelosti i nepotrebnih inovacija.

Što je kulminiralo u trenutku kad je Apple izjavio da je »odvažno« napokon se

riješiti stare rupice za slušalicu. Za glupi mobitel.

Da, materijal za medalju, dečki, za Grimizno srce. Predsjednička medalja slobode. Možda će si staviti face i na poštanske markice, jednom kad kupe američku vladu.

Otvarajući ormarić, V. je izvadio vrč, napunio ga ledom... a zatim do vrha nalio votku.

Hoćete odvažnost, pomislio je. Što kažete na to da se riješite sebe samih, ljudi. Eto vam plana.

Uopće nije bio ogorčen ili tako nešto.

Niti malo.

Za radnim stolom, smjestio se ispred svojih PC-jeva, opustio u udobnoj stolici i, jedan za drugim, upalio sva svoja računala.

Već dugo nije imao noć za sebe, a dok je provjeravao sve sigurnosne kamere i razna imanja Bratstva u Caldwellu i oko njega, sjetio se i zašto.

Posljednje što je želio bilo je sjediti tu kao vražji gubitnik sa svojim Lenovo računalima i Goose votkom, sam samcat dok svi drugi rade nešto svoje.

Ali glava mu je još bila rastrojena nakon svih sranja sa Xcorom. Osim toga, bio je premoren, iako nije želio spavati. Želio se nahraniti, ali nije ga zanimala vena. Morao je jesti, ali nije bio gladan. Želio se napiti, što nije postizao dovoljno brzo.

Odgurujući se u stolici, usredotočio se na to da ubacuje alkohol u krvotok, otpijajući velike gutljaje koji su mu palili grlo i komešali utrobu.

Dok je polako napredovao prema svom cilju, pomislio je na Jane koja je upravo bila u klinici. Kad ju je otišao posjetiti, bila je do grla u krizama, Assail je vrištao u svojoj sobi, Manny ju je ispitivao o nečemu, a Ehlena se raspitivala o nekakvim lijekovima.

V se držao sa strane i divio poslu svoje družice. Njezinoj predanosti. I strasti.

Bože, Assail.

Njegovo je vrištanje bilo van ovoga svijeta, podsjetnik da se s ovisnostima ne valja zafrkavati. Jasno, krenete tim putem kako biste ostali na životu. Ali i prije nego se okrenete, već ste u ludari — doslovno — svezani za krevet jer ste si noktima pokušali oderati lice.

Usput rečeno, dodaj votku.

Posegnuvši rukom preko stola, dohvatio je bocu i natočio si još. Led se polako topio u čaši, ali kad sve to popije, neće ni mariti što je piće sobne temperature.

Barem je Assail imao njegovu Jane uza se, a ona mu je vraški sigurno olakšavala rehabilitaciju najbolje što je znala. Pitanje je bilo hoće li njegova psihoza ikad nestati. Prošlo je već mjesec dana otkako je taj mužjak posljednji put ušmrkao prah, pa možda na kraju priče još i odapne. Ponekad se i to događalo s vampirima i kokainom.

Naravno, bivši diler to vjerojatno nije znao kad je počeo konzumirati prekomjerne količine tog sranja. No mnogo ste puta u životu znali plesati s vragom i ne znajući da vam je zlo plesni partner. I ne biste to otkrili sve dok nije bilo prekasno.

Tako je sudbina funkcionirala. Kao i prokletstva.

Dok je V. otpijao još jedan otupljujući gutljaj, zatekao se kako ponovno razmišlja o onoj vrućoj čokoladi koju je na početku veze servirao svojoj Jane. Ili bolje rečeno... na kraju njihovog prvog rastanka.

Uvijek je pretpostavljao da će posljednji rastanak biti onda kad on umre. No dok je sjedio u praznoj kući i pokušavao se prisjetiti kad su posljednji put kvalitetno proveli nekoliko sati zajedno... morao se zapitati.

Osveta je kučka, zaključio je. Dok su on i njegova braća bili na terenu i branili vrstu, nisu razmišljali o družicama i ženkaama koje su čuvale liniju na kućnoj fronti. Samo su pokušavali odraditi svoj posao i ostati živi.

Isto je vrijedilo i dolje u klinici. Jane u ovom trenutku nije razmišljala o njemu. Radila je s Mannyjem i pokušavala spasiti ono što je ostalo od Assailovog mozga. Pomagala je Qhuinnovom bratu Luchasu da povрати pokretljivost i mentalno zdravlje nakon užasnog zlostavljanja Degradacijskog društva. Svake se noći suočavala s raznoraznim ozljedama, od kroničnih do akutnih, od onih koje su se rješavale flasterima do onih koje su bile opasne po život, neumornom usredotočenošću i predanošću svojim pacijentima.

Nije da to nije kužio.

I nije da je nije volio. Dovraga, bila je pametna. Bila je jaka. Bila je... vjerojatno jedina ženka koju je ikad sreo a da ju je smatrao sebi ravnom — i ne, to nije bila izjava ženomrscā. Ni mužjake nije smatrao sebi ravnima.

Što se obično i događa ako ste sin božanstva, pretpostavio je.

Apsolutno se nije mogao zamisliti ni s kim drugim osim sa svojom Jane. Nevolja je bila u tome što je bio odan ratovanju. Ona je bila odana svom poslu. A u početku, kad je sve još bilo novo i svježē, i poriv da budu zajedno bio poput svrbeža koji ste morali počēšati inače bi poludjeli, uspijevali su pronaći vremena.

Sad?

I ne baš.

Sve je u redu, pomislio je kad se nagnuo naprijed i usredotočio na ekrane. Ni on ni ona ne idu nikamo.

Samo što... počeo je strahovati da isto vrijedi i za njihovu vezu.

Iznenadna slika Layle kako cijelim tijelom staje ispred Xcora i štiti njegovo umiruće tijelo svime što je imala, pojavila mu se u glavi i nije htjela otamo otići. Isuse, u tom bi trenutku primila i metak umjesto tog gada. Glup potez, naravno, nešto što bi požalila čim bi se sjetila svoje djece... no u tom djeliću sekunde bila je motivirana ljubavlju.

A Xcor je zauzvrat doista i mislio ono što je rekao dok ga je preklinjao da je potjera iz šume prije nego ga ubije. Gad je bio smrtno ozbiljan... i vraški zaljubljen.

V. se namrštio kad je shvatio da taj kućkin sin i on imaju nešto zajedničko. Obojica su prošli Bloodletterov ratnički kamp.

I izgubili nevinost na isti način.

Dakle, da, možda bi si mogli istetovirati identične tetovaže ili neko slično sranje. »Jebote...«

Još votke... Sve dok nije morao ponovno naliti. Natjerao se da prestane toliko

mozgati i usredotoči se na slike na ekranima pred sobom, sve te snimke interijera i eksterijera, bilo da se radilo o Wrathovoj kući za prijeme, malenom ranču gdje su se ugnijezdili Layla i Xcor, ili ostala tri posjeda koja su imali Caldieju, restoran *Kod Sala*, palača i imanje oko nje.

Samo je palača davala znakove života. Ostala su mjesta bila zatvorena zbog snježne apokalipse, kako su je novinari nazivali. Dok je gledao kako njegova braća igraju bilijar i smiju se, primijetio je da je većina njih uza se imala svoju *šelan*. Ženke u kući vodile su odvojene, neovisne živote, ali za večeri poput te, kad su njihovi mužjaci bili oslobođeni ratničke dužnosti, prioritet im je bio provesti vrijeme sa svojim ljubljenima.

»Da, a meni društvo pravi samo Goose«, promrmljao je otpijajući novi gutljaj. »Nije ni to loše...«

Nažalost, um mu je i dalje bio tvrdoglavo, neumoljivo bistar. Što je značilo da ga je sve previše diralo, emocije su mu bile neproporcionalno zastupljene. Odnosno, bile su tu, točka.

A najradije ne bi ništa osjećao.

Nastojeći nečim zaokupiti sivu tvar, bilo čim, upalio je internet i odlučio pogledati neke ljudske kanale s vijestima. Tu se uvijek mogao dobro nasmijati. Sranja oko kojih su se ti smradovi znali nabrijavati bila su jednostavno nevjerojatna — i na kraju bi uvijek vikali jedni na druge preko računala.

Istina je bila u detaljima. Histerija posvuda.

Nakon što je prolistao CNN.com, Fox News i TMZ.com, završio je na YouTubeu gledajući filmove o ukletoj kući McKamey Manor, što mu je bila jedna od najomiljenijih stvari i što mu je, kao i obično, malo podignulo raspoloženje. Nakon otprilike pola sata pojavila se obavijest u dnu ekrana koja ga je upozoravala da je primio e-mail.

Namrštivši se, otvorio je Outlook i pogledao.

Gle, gle, gle, dobri stari Damn Stoker objavio je nešto novo.

V. se nasmijao i progutao još jednu zdravu količinu votke otvarajući blog koji je počeo pratiti prije mjesec dana. Blog je bio nešto novo na paranormalnoj sceni, a vodio ga je tip koji je bio miks reportera i vampirskog fanatika.

Odnosno, čovjek koji je odlučio dokazati postojanje vampira.

Bilo ih je tako zabavno gledati kako se muče s tim svojim leksikonima neistina, kako ponavljaju svakojake laži i sranja koja su ljudi koristili kako bi mitologizirali ono što se već kretalo među njima.

Dobar provod, dobar provod.

Čega sve nije bilo na YouTubeu... Postojalo je otprilike stotinu tisuća isječaka, audio zapisa i snimki monologa na toj internetskoj platformi koji su nastojali prikazati prave vampire u njihovom pravom vampirskom izdanju. Kako voze svoje vampirske kočije...

Okej, možda je sad već alkohol počeo djelovati.

No Damn Stoker je bio drugačiji pa je valjda zato V i pratio njegova ne uvijek nesuvisla blebetanja.

Tip je čak imao i prave stvari.

Nekako se dočepao snimke obračuna kod škole za djevojčice u Brownswicku, one gdje su se Degradacijsko društvo i Bratstvo našli i zaplesali na mjesečini, tako reći. Bila je to tipična, treskava, nekvalitetna snimka, no ipak je davala naslutiti da se nešto veliko i nadnaravno odigralo na napuštenom kampusu.

Srećom, Omega je odradio izvrstan posao čišćenja nakon borbe pa je ono što je snimka prikazivala netko vrlo lako mogao pobiti tvrdnjom da je kompjuterski namješteno. Na kraju krajeva, krv *degrada* svuda po tlu nalikovala je sjenkama na travi, crnoj boji ili starom motornom ulju.

Dobro da nije mogao snimiti i mirise, inače bi svima pozlilo od te snimke.

Jasno, činjenica da tamo više nije bilo ničega uvelike je negirala snimku, maleno skladište koje je požderala Rhageova zvijer ionako je bilo pred raspadom, kao i većina građevina na tom mjestu.

Bilo kako bilo, tip koji se skrivao pod ne baš pametnim nadimkom bio je na V.-ovom radaru. Objavio je mnogo poveznica na ostale sadržaje na YouTubeu, uglavnom isprazna brbljanja drugih ljudi koji su se kleli na sve živo da su stupili u kontakt s »pravim« vampirima ili još tih drhtavih, noćnih snimki borbe ili silueta u ogrtačima kako ulaze ili izlaze kroz neka vrata. Uglavnom, tog je tipa označio upravo zbog one snimke s napuštenog školskog kampusa — kao i činjenice da nije pretjerivao s velikim slovima ili uskličnicima !!!!! na kraju svake rečenice, već je sve u svemu bio prilično profesionalan.

Doduše, ništa od toga njihovoj vrsti zapravo nije trebalo.

Smiješni ljudi s umjetnim sjekutićima i štapovima s lubanjama nabodenim na njih? Okej. V. bi mogao pogledati i stotinu milijuna takvih. Lukavi tip više nalik Scully nego Mulderu koji kao da sustavno pretražuje internet i čisti žito od kukolja ostavljajući samo nekoliko primjeraka kad se nešto zbilja i dogodilo?

To već nije bila dobra vijest za vrstu koja se htjela skrivati naočigled svima.

»Novi video...« promrsio je V. pregledavajući novu objavu. »Što si nam pripremio za večeras, Damn? Nije vrijeme za Halloween.«

V. je preskočio čitanje teksta koji je snimku s poveznice stavljao u kontekst i jednostavno je pokrenuo.

U početku nije bio siguran što gleda — o, okej, crno-bijela snimka sigurnosne kamere na parkiralištu, noć. Automobil ulazi i okreće se... Parkira se, ali ne gasi motor, sudeći prema malenim oblačićima kondenzacije otraga.

V. je otpio još jedan gutljaj iz čaše, tapkajući po stolu u potrazi za cigaretom. Nije imao sreće. Morao si je...

»Ooo... zdravo, gospodine Latimer.«

Kad su se obja vrata otvorila, prepoznao je mužjaka koji je izašao sa suvozačevog sjedala. Bio je to Trez. *Gle, gle, gle...* neka se ženka izvukla iza volana, imala je tamnu kosu i običnu odjeću na sebi. Bilo joj je nemoguće vidjeti lice jer je držala glavu pognutom kao da je pokušavala ne poskliznuti se na ledu, no tijelo joj je bilo lijepo.

Možda je jadni kučkin sin utapao tugu na dobri, stari način.

Trez je zaobišao automobil i našao se s njom sprijeda. Jednu minutu su razgovarali...

»Sranje.«

V. je odmahnuo glavom, a onda se primio za korijen nosa. Zatim je pritisnuo pauzu, vratio snimku malo unatrag i ponovno je pustio.

Ženka je samo isparila, dematerijaliziravši se. A onda je Trez sjeo za volan i odvezao se kao da se ništa nije dogodilo.

V. je pomaknuo stranicu i pročitao tekst koji je Damn objavio: lokalna suvenirnica preko puta lunaparka Storytown — koji se nalazio, ako ga je pamćenje dobro služilo, jedva 800 metara od restorana *Kod Sala*. Snimka je bila u vlasništvu trgovine, naravno, ali vlasnik ju je proslijedio Damnu uz dopuštenje da je objavi. Nitko nije kontaktirao organe vlasti, a bila je tu i izjava vlasnika, potpuni citat kao da se radi o novinskom članku, u kojem je stajalo da »snimka nije izmanipulirana«.

Vishous je pogledao isječak još dva ili tri puta i rekao samom sebi da se skulira. Što bi netko mogao učiniti s tim? Otići do lokalne TV postaje CBS-a i nagovoriti ih da je emitiraju kao otkriće njihovog postojanja? Zapravo ništa nije dokazivala — osim činjenice da je seks učinkovit, kratkoročan lijek protiv bolova, ako se radi o procesu žalovanja.

Nitko neće vjerovati da video nije namješten.

Sve je pod kontrolom.

Ali Damn je već polako postajao davež. Dvaput u mjesec dana uspio je objaviti video snimke koje su prikazivale stvarna događanja?

Ponekad, da, teorije urote čak i pogađaju istinu.

Ali ako se to dogodi više puta za redom, onda ih morate malo obuzdati, zar ne?

Trideset osmo poglavlje

Iduće mjesto na koje se Xcor materijalizirao nije bilo naseljeno. Štoviše, malena koliba i veća seoska kuća iza nje nalazili su se na posjedu koje je bilo daleko izvan Caldwell, a kad je preuzeo oblik na uskovitlanom snijegu, nije ga iznenadilo što unutra nisu gorjela ni svjetla ni vatra u ognjištu, niti se itko kretao s druge strane prozora.

Gazeći naprijed, prošao je pored kolibe i zašao u drvored koji mu je srećom ponudio kakav-takav zaklon od snažnog vjetra. Kupio je obje kuće i komad zemlje na kojoj su sagrađene za sebe i Laylu. Da, imao je i on svoje fantazije — koje nikad ne bi izrekao na glas, niti samom sebi priznao — o tome kako će se njih dvoje smjestiti u malenu kolibu, šarmantnu i udobnu, dok će se njegovi mužjaci smjestiti u seosku kuću preko puta.

Doista ga je i posjetila ovdje, nekoliko puta, još dok je nosila mlado i bila tako čudesno lijepa, kad mu je bilo gotovo nemoguće ne reći joj ono što nije smio ni osjećati, a kamoli reći na glas. A onda se ona pozvala upravo na te novonastale emocije i dočarala mu bolno preciznu sliku slabosti koju je zbog nje nosio u sebi.

U tom ju je trenutku otjerao. Rekao je okrutne stvari koje nije mislio zato što je to bio jedini način da ode i ostavi ga samog. Hrabrog li ratnika. Više je nalikovao kukavici. Međutim, nije vidio budućnost za njih, a počeo se brinuti i za njezinu sigurnost, budući da je bila trudna... Još više i od toga, užasavala ga je činjenica da ga je tako dobro znala pročitati.

Užasavala ga je moć koju je imala nad njim.

Stoga je otišla. A njega su zarobili.

I tako su se sad našli u tom srcu oluje, u toj malenoj oazi mira koja će nestati čim pronađe ono što je tražio.

Prvi kat seoske kuće bio je obložen daskama, svi su prozori bili pokriveni šperpločom pričvršćenom čavlima koje je njegova kopilad veselo pričvrstila. No, ulazna su vrata bila otključana, a kad ih je širom rastvorio, toliko su glasno zaškripala da su nadglasala čak i neumorno zavijanje oluje.

Namjerno su ostavili šarke nepodmazanima, bio je to najjeftiniji alarm.

Oči su mu se priviknule na tamu. U sobama nije bilo ničeg osim golih podnih dasaka i paučine. S druge strane, njegovi ratnici nikad nisu marili za moderne ukrase. Jednom kad preživite Bloodletterov ratnički kamp, više vam ne treba ni krov nad glavom. Dovoljno je samo da vam nož nije za vratom.

Vadeći jednu baklju iz jakne, skinuo je poklopac i upalio je, a siktavo crveno svjetlo osvijetlilo je široki krug oko njega.

Xcor je obišao sobe u prizemlju, koraci su mu odjekivali u praznoj, hladnoj kući. Napredujući dalje, držao je baklju pred sobom, proučavajući zidove, dovratnike i komade poda.

Trebale su mu tri runde, tri kruga od dnevnog boravka preko radne sobe do blagovaonice pa dalje do kuhinje u stilu četrdesetih i kupaonice, prije nego je

konačno ugledao ono što je tražio.

Morao se osmjehnuti čučnuvši u kut dnevnog boravka.

Ono što mu je naposljetku zapelo za oko bila je ogrebotina na podnim daskama, nešto što bi mu lako moglo promaknuti — doista, umalo i jest. No kad ju je pomnije pogledao, jasno je pokazivala u pravcu istočnog kuta kuće gdje su se spajali zidovi i skupljala prašina, grančice i lišće.

Malena je hrpa smeća bila veoma neugledna, kao da je netko uzeo metlu i pokušao malo počistiti, samo kako bi odustao prije nego je pronašao lopaticu.

Okrenuvši baklju prema podu, razmaknuo je smeće i pogledao poruku koju su mu ostavili.

»Dobar mužjak«, promrsio je gledajući oznake urezane u drveni pod.

Tuđem oku nisu predstavljale ništa osim nasumičnog niza uboda i strugotina. Njemu...

Bio je to zemljovid Caldwellla izrađen na temelju ranije dogovorene orijentacije čiji kompas nije pokazivao sjever, kao i niz simbola koje nije mogao prepoznati nitko osim članova Bande kopiladi.

Xcor nikad nije naučio čitati. Ta mu vještina nije koristila ni u Starom kraju ni u ratu, i nerijetko se smatrao manje vrijednim zbog tog nedostatka. No orijentacija mu je bila vrhunska, a imao je i fotografsko pamćenje, nešto što je nastalo kao posljedica potrebe da upamti što je više detalja moguće kad god bi mu nešto pokazivali ili opisivali.

Nije se trudio tražiti oružje. Nikad ništa nije tu sakrio, a oni su vjerojatno ponijeli sa sobom sve što su imali.

Izlazeći kroz škripava vrata, ugasio je baklju gurnuvši je u snijeg, a zatim je sklopio oči, dematerijalizirao se...

... i ponovno preuzeo oblik u vjetrovitom tunelu.

Naleti vjetra bili su toliko brutalni da se morao okrenuti leđima prema njima, a čak i u tom položaju nije ih mogao podnijeti. No to se obično i događa kad se nalazite skoro sto katova iznad ulica u centru Caldwellla, na vrhu zgrade Osiguravajućeg društva Caldwell.

Pohitavši dalje, sklonio se iza vanjskih jedinica klimatizacijskih uređaja koji su bili veličine ambulantijskih kola, odakle se mogao bolje orijentirati i to prema istoku, ako je želio točno interpretirati upute koje je dobio.

Međutim, jedan je problem ubrzo postao očit. Kroz tako gust snijeg nije mogao jasno razaznati raspored ulica kako bi odredio točnu lokaciju. Iako su neke točke bile osvjetljene i davale mu ideju o tlocrtu grada, odozgo neće moći ništa utvrditi sa sigurnošću.

Jedina mu je šansa bila da se spusti na ulicu i tamo razradi plan. Dobra vijest? Njegovi su se ratnici sigurno negdje sklonili po takvom nevremenu.

Kao ni ljudi, ni koljači se nisu usuđivali izlaziti po takvoj mećavi. A njegova kopilad nikad nije marila za hladnoću.

Ako su još u Caldwellu, pronaći će ih te večeri.

Trideset deveto poglavlje

»Što je u toj knjizi?«

Ženski glas koji je Throe čuo preko ramena nalikovao je glasu čangrizavog djeteta, iako je sišao sa sočnih usana trideset šestogodišnje vampirice s prirodnim grudima DD veličine, trbuhom toliko ravnim da ga je mogla koristiti umjesto tanjura, i parom nogu dovoljno dugim da mu se dvaput omotaju oko struka.

Inače mu ne bi smetalo da ga netko poput nje prekida.

»Throe! Nećeš me ignorirati.«

Ali ne i večeras.

Kad je podignuo glavu sa stare knjige koju je donio sa sobom od vidovnjakinje, u leđima mu je krenulo i zasmetalo mu je što mu je vrat toliko ukočen da ne može ni pogledati preko ramena. Umjesto toga, morao se okrenuti cijelim torzom kako bi je pogledao u oči.

»Proučavam nešto«, čuo se kako govori.

Čudno, pomislio je. Nije ni imao osjećaj da je svjesno izrekao te riječi.

No, bile su na mjestu. Doista je proučavao ono što je pisalo na pergamentu, čitav dan i... Zar je već pala noć? Imao je osjećaj kao da je tek sjeo.

»Oprosti«, nakašljao se. »Koliko je sati?«

»Devet! Obećao si da ćemo izaći.«

Da, toga se sjećao. Učinio je to kako bi je se riješio i u zoru uskočio u krevet njezinog helrena kako bi ostao nasamo s knjigom.

Odnosno, Knjigom, s obzirom na to što mu je značila.

A ona ga je očigledno držala za riječ, odjeća koju je odabrala bila je istovremeno izazovna i skupa. Roberto Cavalli, sudeći prema životinjskom uzorku. Na sebi je nosila toliko zlatnog Bulgari nakita da bi je osamdesete mogle prijaviti policiji.

»Onda?« pitala je. »Kad se misliš spremiti?«

Throe je spustio pogled i osjetio neobičnu odvojenost od sebe, primijetivši da je odjeven u hlače, košulju i cipele. »Spreman sam.«

»Nosiš istu odjeću koju si nosio sinoć!«

»Istina.«

Throe je blago odmahnuo glavom i osvrnuo se oko sebe. Prepoznao je gostinsku sobu, pa mu je malo laknulo. Da, tu je spavao još otkako je požar uništio palaču *helrena* njegove prijašnje ljubavnice. Proveo je već mjesec dana u tom apartmanu boje mahagonija i mornarski plave, s velikim krevetom s baldahinom, slikama scena iz lova, starinskim ormarima i radnim stolom.

Uselio se ovamo i odmah započeo odnos s tom seksualno frustriranom ženkom, baš kao što je učinio i s prijašnjom ljubavnicom. I ova je bila združena sa starijim mužjakom koji nije bio sposoban zadovoljiti je u krevetu — stoga je Throe,

kao »gospodin iz uvažene loze«, bio primljen u njihovu kuću, cijenjen i dobrodošao, do daljnjega.

Očigledno do njih nije došao trač da je završio s Bandom kopiladi. Ili su možda čak i znali za to, ali su imali niske standarde. Bilo kako bilo, vladalo je nepisano pravilo da sve dok se brine za *šelan*, može očekivati da će njegove potrebe za smještajem, hranom i odjećom biti zadovoljene, a u ovom slučaju — što nije vrijedilo i za prijašnji — imao je osjećaj da je njezin družbenik to znao i odobravao.

Možda je stariji mužjak bio svjestan da će ona ionako zgriješiti i potom ga ostaviti.

Među *glimerom*, takvu sramotu ne biste preživjeli ako ste već jednom nogom u grobu.

»Nisi dobro?« pitala ga je, mršteći se.

Polako se okrenuo. Sjedio je za radnim stolom, onim koji se nalazio između dva visoka prozora s bogatim zastorima i mjehuričastim staklom.

Palača je bila velika i prepuna kutaka, antiknih predmeta i namještaja prestarog i napadnog za njegovu gazdaricu. Osim toga, nije bilo teško zaključiti da bi ona radije boravila dolje u Commodoreu, u apartmanu na najvišem katu, s pogledom na rijeku, bijelim kožnim naslonjačima i kopijama Mapplethorpea.

Prilično je voljela seks. A bila je i dobra u njemu...

»Throe. Ozbiljno, u čemu je problem?«

Što ga je ono prije pitala... Ah, da. Okrenuo se kako bi se pogledao u zrcalo na vratima polica iznad radnog stola. Iako je staro ogledalo bilo izbrazdano i izgrebano, odraz je svejedno bio dovoljno dobar da zaključi da doista izgleda baš kao prije posjeta lažnoj vidovnjakinji. I dalje je imao gustu plavu kosu i klasično lijepu vilicu, guste trepavice koje su mu donosile mnogo uspjeha kod ženki.

Ali nije se osjećao isto.

Nešto se promijenilo.

Kad je nalet tjeskobe prošao kroz njega, položio je dlanove na rastvorenu knjigu i istog se trena smirio, baš kao da je droga. Crveni dim... Dobro vino...

O čemu su ono pričali...

»Kako god, idem van bez tebe.« Negodujući, odlepršala je dalje, potpetice su gundale po tepihu dok je hodala prema izlazu. »Ako ćeš i dalje biti tako dosadan, neću...«

Throe je trepnuo i protrljao oči. Osvrćući se oko sebe, ustao je, a zatim opet sjeo osjetivši grč u nogama. Pokušavši ponovno, uspio je postići i vertikalni položaj i pokrenuti se, iako je ovo posljednje bilo prilično klimavo dok je prelazio preko finog orijentalnog tepiha ne bi li stigao do vrata kroz koja je njegova ljubavnica upravo izašla.

Otvarajući ih, nije bio siguran što joj je uopće namjeravao reći, ali nije imalo smisla poticati raspravu. Trenutačno mu je bila prijeko potrebna, krov nad glavom i hrana u želucu bili su nužni kako bi mogao nesmetano slijediti svoje prave ambicije.

Dohvativši se za ukrašeni dovratnik svog apartmana, nagnuo se prema lijepo

uređenom hodniku i pogledao lijevo-desno. Nije joj bilo ni traga, pa je otišao četiri vrata niže i tiho pokucao. Budući da nije dobio odgovor, još jednom se uvjerio da nikoga nema u blizini, a zatim ušao u njezin budoar u kremastim nijansama boje breskve.

Nekoliko je svjetala bilo upaljeno. Par odjevnih kombinacija ležalo je na krevetu. Osjetio se i miris njezinog parfema.

»Corra?« rekao je. »Corra, draga, ispričavam se.«

Ušao je u njezinu golemu kupaonicu u bijelim i kremastim nijansama. Kod stolice za kojom se šminkala i pravila frizuru, nalazile su se raznorazne kutijice Chanela, svakakve tubice, posudice i četke za kosu. Ali Corre nije bilo.

Throe je ostavio sve kako je i našao i vratio se u svoju sobu. Upravo dok je zatvarao vrata, pogledom je prešao preko sata na ormaru — i skamenio se.

Deset sati. Zapravo, malo više.

Throe se namrštio i otišao do velikog starinskog sata. No blizina nije izmijenila činjenicu da su kazaljke pokazivale deset sati. Corra mu je upravo rekla da je devet. Zar ne?

Throe je pogledao u Knjigu.

Negdje u kutku svoga uma, primijetio je kako je čudno što, iako je čitao već jako puno sati — sudbo, zar su već prošla dvadeset i četiri? — svejedno se nije maknuo s prve stranice...

Throe je osjetio kako mu se vrtoglavica poigrava umom i ostavlja dojam da se svijet oko njega okreće.

Oteturavši do stola, ponovno je sjeo na tešku stolicu, stisnutih koljena, pognute glave, pogleda prikovanog za otvorenu knjigu.

Smiješno, nije ni znao da je svjesno naredio svom tijelu da se opet vrati na to mjesto...

Samo malo, što je...

Zašto je...

Misli su mu navirale i nestajale iz uma, krećući se poput oblaka na vedrom nebu, ništa nije ostajalo niti se zadržavalo. Donekle je bio svjestan da se gubi, da dijelovi njega nestaju, ali nije mogao reći što je točno nestalo ni kamo je otišlo.

Na trenutak ga je obuzeo strah pa je odvratio pogled s Knjige.

Trljajući oči toliko snažno da su zasuzile, shvatio je da nema pojma što je pročitao. Svi ti sati koje je proveo sjedeći pred otvorenom knjigom... i nije imao pojma što je pisalo na ijednoj stranici.

Morao ju je sklopiti i spaliti.

Da, to će učiniti. Odvratit će pogled, neće gledati u nju, samo će zatvoriti korice. A nakon toga će uzeti zlu knjigu i odnijeti je dolje. U knjižnici u prizemlju neprestano je gorjela vatra pa će je...

Throe je opet pogledao u pergament i tintu na njemu, oči su mu bile poput dva psa koje je gospodar pozvao da mu sjednu uz nogu.

Usredotočio se na simbole, na tekst.

Otvorio je usta. Zatvorio ih. Pokušao se sjetiti zašto je uopće potražio onu vidovnjakinju.

Kad je strah u njemu ponovno ojačao, pokušao se natjerati da se koncentrira i oslobodi... I, doista, sjetio se snova koje s vremena na vrijeme svi sanjanju, one u kojima ste budni, ali zatočeni u tijelu koje je nepomično, i nastojite se probuditi zbog sve jačeg osjećaja panike.

Pomicanje dlana ili stopala obično je dovoljno da vas vrati s ruba, i on je to sad osjetio, kad bi se barem pojavila jedna prava, poštena misao, možda bi ga i spasila od opasnosti od koje u protivnom neće moći pobjeći. Zašto je otišao k vidovnjakinji... Što ga je na to nagnalo... Što je tražio...

A onda mu je sinulo.

Glasom koji nije zvučao poput njegovog, rekao je: »Treba mi vojska. Treba mi vojska kojom ću poraziti Kralja.«

Nešto poput munje prasnulo mu je iznad glave, da, kroz njega je sijevnuo električni napon, donoseći jasnoću i smisao koji su izbrisali svu prijašnju zbunjenost.

»Želim poraziti Kralja i preuzeti vlast nad svojom vrstom i nad ljudima. Želim biti vladar i gospodar zemlje i njezinih stanovnika.«

Odjednom su se stranice počele okretati, suhi, prašnjavi miris ušao mu je u nosnice tjerajući ga na kihanje.

Kad je pomutnja prestala, osjetio je kako se saginje, kao da mu je neka nevidljiva ruka za vratom i gura mu torzo prema dolje.

Iznenada... riječi su imale smisla.

A Throe se počeo smijati.

Četrdeseto poglavlje

Qhuinn se kretao kroz snijeg kao da je jedno s olujom, njegov je gnjev bio ravan zavijajućem vjetru, bijelo ruho koje je navukao kamufliralo se s naletima vjetra koji su se tiskali u uličicama grada. Pored njega, isto je radio Tohr, predator u skladu s krajolikom koji više nije nalikovao urbanom već arktičkom.

Naleti pahulja gusti poput dimnih bombi kovitlali su se oko njih i usporavali im kretanje niz još jedan blok ulica u kojima nije bilo ni pješaka ni automobila. Bilo je toliko hladno da je snijeg bio lagan i mekan, no bilo ga je previše, centimetar za centimetrom skupljao se u naslage visoke i po trideset centimetara. No i dalje je padalo.

Molio se da ugleda neko Kopile, bilo koje Kopile.

Ali naročito onog kojeg su tražili.

To im je bila najbolja prilika da ulove Xcora, u samotnom okruženju gdje će ubojstvo moći prikazati kao neprijateljsku zasjedu... i riješiti stvar kako treba. A gad je sigurno bio negdje vani i tražio svoje dečke unatoč oluji.

Dok se Qhuinn vukao naprijed, mišići bedara su mu gorjeli, a sjekutići cvokotali od hladnoće, no zbog topline koju je stvaralo njegovo tijelo poželio je raskopčati jaknu. U kutku uma bio je svjestan da potiče ovu izdajničku zavjeru ne samo zbog osвете na koju je imao pravo, već i zato što je na taj način pobjegao od svega kod kuće: Blay je otišao, Layla je bila s djecom, Wrath i on posvađani.

Provesti cijelu noć u lovu bila je daleko bolja opcija nego biti zatočen u kući — naročito s obzirom na to da se mogao veseliti nadolazećem danu koji će provesti zatvoren. Sranje, poludjet će od...

Malo dalje, kroz snijeg koji je nalikovao magli, crni se lik veličine vampirskog ratnika pojavio, a zatim i nestao u gustom vihoru koji se zakotrljao po raskrižju od kojeg su bili udaljeni otprilike dvadeset metara.

Što god to bilo, bilo je veliko i nije tamo pripadalo.

A zaustavilo se čim ih je primijetilo, vjetar koji je udarao u njegova i Tohrova leđa očigledno je ponio njihov miris.

U tom trenutku, kao predodređeno sudbinom, zapusi vjetra poslušno su promijenili smjer... i donijeli do njih olfaktivnu identifikaciju nepoznate figure.

»Xcor«, šapnuo je Qhuinn gurajući ruke u Gore-Tex jaknu i dohvaćajući držale svog pištolja.

»U pravi tren«, i Tohr je izvadio oružje. »Savršen odabir trenutka. Gotovo i prije nego je počelo.«

Xcor im je dao vremena da priđu, a Qhuinn je bio vraški siguran da je gad znao o kome se radi.

Blizu... još bliže...

Qhuinnovo je srce počelo lupati, uzbuđenje je raslo i komešalo mu emocije, ali ne i um i tijelo. Ruka je ostala smirena na boku.

Još bliže...

Baš kad je podignuo pištolj, na grudima mu se oglasio mobitel, a vibracija mu je privukla pažnju — iako je nije poremetila.

On i Tohr u isti su tren povukli okidače — baš kad se Xcor, budući da nije bio idiot, bacio na pod.

U podivljaloj oluji, bilo je to pitanje kokoške i pileta, teško za dokučiti što je prvo došlo, spuštanje na pod ili metak.

Mobitel je i dalje zvonio, a Qhuinn i Tohr dali su se u trk, ispaljujući metak za metkom prema mjestu na kojem je maločas stajalo Kopile, kao i tamo gdje je pao ili se spustio, gazeći naprijed kroz gusti snijeg.

»Kučkin sin«, prasnuo je Qhuinn kad su stigli do mjesta gdje se ranije nalazio.

Gad je nestao. A nije bilo ni mirisa krvi.

Zar su ga skroz promašili?

On i Tohr su se osvrnuli oko sebe, a onda je brat rekao: »Krov.«

Isparili su s ulice i poletjeli prema vrhu uredske zgrade od deset katova koja se nalazila točno ispred mjesta gdje je došlo do pucnjave. Ništa. Vidljivost je bila toliko slaba da nisu mogli vidjeti ni ulicu ispod njih, a Xcora nisu mogli nanjušiti.

Dok mu je vjetar urlao u ušima čak i kroz kapu koju je nisko navukao, a oči mu suzile od hladnoće, Qhuinn je bio toliko frustriran da je to osjetio u kostima.

»Nije mogao otići daleko!« pokušao je nadglasati buku.

»Razdvojimo se. Ja ću krenuti...«

»Gad!« Qhuinn je osjetio kako mu telefon zvoni po drugi put. »Koja me to budala zove?!«

Otvorio je zatvarač jakne i gurnuo ruku unutra. Vadeći to sranje...

Smjesta je prihvatio poziv. »Blay? Blay...?«

Ništa nije čuo pa je pokazao prema ulici. Kad je Tohr kimnuo, Qhuinn se pokušao usredotočiti... Sekundu kasnije, dematerijalizirao se na prijašnju poziciju.

Slobodnom rukom prekrivši drugo uho, rekao je: »Blay?«

Glas njegovog družbenika jedva se čuo zbog slabe veze. »... pomoć.«

»Što?«

»... autocesti Northway? Izlaz...«

»Čekaj, što?«

»... dvadeset šest...«

»Blay?«

A onda je jednu riječ čuo jasno i glasno. »Nesreću.«

»Stižem!« Qhuinn je pogledao u Tohra. »Odmah!«

Htio je ostati s njim na liniji, no postojao je rizik da mu snijeg pokvari mobitel, a još bi mu mogao zatrebati.

Tohr je progovorio. »Razdvojimo se, ja ću na sjever...«

»Ne, ne, Blay je u nevolji. Moram ići!«

Djelić sekunde samo su se gledali. Ali za Qhuinna nije bilo dileme. Ljubav ili osveta.

Odabrat će ljubav.

Sranje, bilo mu je grozno što je Blay doživio nesreću... ali barem ga je nazvao. Blay ga je kontaktirao onda kad je trebalo, i da, Qhuinn će ići tamo gdje mu srce kaže da ide. Sve i da Xcor krvari iz rane na prsima i treba mu još samo jedan metak da se preseli u Sjenosvijet? Qhuinn svejedno odlazi.

Tohr je, pak, bio druga priča.

Xcor je vidio dva brata sa svog mjesta na krovu preko puta onog na kojem su stajali Qhuinn i Tohr. Iako su nosili bijele jakne, naleti vjetra i snijega kretali su se oko njihovih tijela i ocrtavali im siluete. Nekoliko se puta u svom životu Xcor mogao zakleti da je neka vanjska sila naumila spasiti ga od smrti.

Noćas je bio jedan od njih.

Oba su pištolja bila uperena u njega i opalila su istovremeno, kao da su braća imala isti mozak — ili barem iste brze prste. Pa ipak mu naposljetku nije ni zatrebao neprobojni prsluk koji je navukao ispod crne jakne tamo na ranču.

Vjetar je bio kriv.

Ili zaslužan, točnije rečeno.

Iako je zbog odjeće bio savršena meta, a oni se nalazili na udaljenosti manjoj od petnaest metara, meci su završili negdje drugdje.

Nije tratio ni časa kako bi se dematerijalizirao odatle.

Sudbini je mogao zahvaliti što je bio sve više fokusiran, a ne manje, stoga kad je kucnuo čas, koji je također točno pogodio, zaključio je da će njihov idući potez biti da se popnu na krov na koji su se kasnije i popeli. Upravo je zato on krenuo prema nižoj zgradi iza one gdje su pucali na njega. No, neće zauvijek imati tu prednost. Sigurno će se razdvojiti kako bi ga našli i dovršili posao.

Ovaj pokušaj ubojstva mogao je značiti dvije stvari. Ili su se njih dvojica odmetnula od Kralja... ili je Wrath lagao o svojim namjerama i sad ga cijelo Bratstvo traži.

Mužjak se doimao iskrenim, ali tko bi ga znao?

I tko može raspravljati s pištoljima...

Kad su se Tohr i Qhuinn dematerijalizirali, Xcor je čučnuo i nestao, vjerujući da je pokretnu metu teže pogoditi.

Ponovno se materijalizirao tri bloka zapadno na jednoj kući. Kad je preuzeo fizički oblik, odredio je svoj položaj na temelju karte koju je vidio na podu seoske kuće. Bio je blizu, veoma blizu lokacije koju su mu nacrtali.

A ako su ga doista i lovili, onda nije mogao odabrati bolje mjesto od onoga gdje su bili njegovi ratnici.

Putujući od krova do krova, sjetio se svog života među stablima, prije nego ga

je pronašao Bloodletter. Uistinu, možda će još jednom morati iskoristiti svoje lopovske vještine, ovisno o tome kako ovo prođe.

Imao je jako malo streljiva i ništa novca — a taj je problem zahtijevao rješenje. No, već se pomalo zanosio.

S tim na umu, preselio se dolje u uličicu usku i mračnu kao unutrašnjost njegove lubanje. Ni vjetar se nije mogao uvući u tu pukotinu među zgradama od cigle, a snijeg se na oba kraja nagomilao u velikim nanosima s rupom u sredini. Držao se jedne strane, čučeci i brzo se provlačeći pored vrata i povremenih kontejnera.

Znao je da je stigao do pravog ulaza kad je ugledao tri duboka uboda u gornjem desnom kutu dovratnika — a kad je pokušao okrenuti trošnu staru kvaku, nije očekivao da će uspjeti. Ali jest.

Osvrćući se ulijevo i udesno, a onda i pogledavši prema gore, ramenima je gurnuo vrata i ušao.

Kad je zatvorio vrata za sobom, nije rekao ni riječ. Njegov će miris najaviti njegovu prisutnost — baš kao što su mirisi koji su mu pozdravili nos pri ulasku obznaneli da su njegovi mužjaci nedavno bili tu. Prije svega nekoliko sati.

Tu su boravili.

Prozori su bili pokriveni daskama, a vrata za njim zatvorena, pa je odlučio riskirati i upaliti drugu baklju. Kad je crveno, titravo svjetlo eksplodiralo s njezinog vrha, polako je počeo okretati baklju oko sebe.

Nalazio se u kuhinji napuštenog restorana, oko njega je bilo raznih posuda, starih tava, sanduka i plastičnih kanta prekrivenih debelim slojem prašine. No bilo je i znakova da su njegovi mužjaci tu boravili, praznih mjesta pored zidova gdje su se njihova velika tijela ranije ispružila i odmorila.

Nasmijao se kad je vidio kutije pizzerije Domino. Oduvijek su voljeli njihovu pizzu.

Nakon što je obišao cijelu kuhinju, a zatim nastavio naprijed prema restoranu, koji je također bio zatvoren daskama, neuredan i prazan, vratio se do vrata kroz koja je i ušao.

I izašao natrag u oluju.

Četrdeset prvo poglavlje

Bio je to dobar plan.

A kao i sa svim dobrim planovima koji se naposljetku izjalove, sve je dobro započelo. Blay je sjeo za volan novog Volvo sedana svog oca, dok je ovaj sjedio pored njega, a mama otraga, naslonjena na vrata, s ozlijeđenom nogom ispruženom preko sjedala. Da, okej, malo ih je zafrkavao izlazak iz kućnog prilaza, no naposljetku su dospjeli do glavne ceste pa čak i izbili na Northway bez problema.

Autocesta je, naravno, bila zatvorena, no kako se radilo o državi New York, ljudi nisu za to marili pa su napravili dvije paralelne trake točno po sredini prijašnje dvije koje su vodile na sjever. Samo ste se trebali spojiti na njih i zatim mirno voziti dok se prednje staklo vašeg automobila pretvara u ono što je Han Solo vidio svaki put kad bi svemirski brod Millennium Falcon ubacio u hiperbrzinu.

Dakle, da, u početku sve super. Slušali su starog Garrisona Keillora, zajedno pjevajući njegovu verziju pjesme *Tell Me Why* i već umalo zaboravili činjenicu da voze prema dugačkim izlazima, onima s kojih niste mogli sići ni nakon petnaest, dvadeset pet ili čak trideset kilometara vožnje u komadu.

Ali promjena je došla bez najave ili ljubazne obavijesti da bi mogli nazvati Houston i prijaviti problem.

Vozili su skromnih šezdeset kilometara na sat, držali se svoje trake i spuštali s uzvisine... kad je Volvo naletio na komad leda kojem nisu odgovarale gume, kočenje ili pogon na sve četiri.

U jednom su trenutku dobro napredovali, a u drugom su, kao u usporenim snimku, izvodili piruetu... sletjevši u jarak.

Doslovno, u vražji jarak.

Okrenuti u suprotnom smjeru.

Dobra stvar je bila ta, zaključio je Blay, što ih je uspio dovoljno usporiti da se zračni jastuci ne otvore i odalame njega i tatu u lice. Loša stvar? »Jarak« je više nalikovao divovskoj usjeklini koja je švedske automobile mogla progutati u komadu.

Blay je najprije provjerio kako mu je mama, koja se nije smjela vezati. »Kako smo otraga?«

Nastojao je zvučati opušteno, ali nije niti udahnuo sve dok mu mama nije pokazala palac gore. »Pa, ovo je bilo uzbudljivo. I ja sam dobro.«

Kad su njegov tata i *mamen* počeli nervozno ćaskati, pogledao je prema uzvisini na kojoj se nalazila autocesta. Zatim je ugasio motor. Postojala je velika šansa da je u auspuh ušao snijeg, a ako grijanje nastavi raditi, bit će mrtvi i prije nego ih zapali jutarnje sunce.

»Postoji li šansa da se dematerijaliziraš?« pitao je *mamen*.

»O, naravno, apsolutno. Nema problema.«

Nakon deset minuta sklapanja očiju i koncentriranja, bilo je jasno da je to izgubljen slučaj — a podrazumijevalo se da ni on ni njegov otac ne napuštaju auto bez nje.

Iiiii tako je naposljetku nazvao Qhuinna.

Za tu je, pak, odluku trebalo malo vremena.

A dok je mužjak hrlio k njima da im pomogne, Blay je sjedio s rukama na volanu unatoč činjenici da nikamo nisu išli i pitao se je li možda ipak trebao nazvati Johna Matthewa.

Ili vrazju Šećernu vilu.

»Sve će biti u redu«, rekla je *mamen* odostraga. »Qhuinn će uskoro stići.«

Kad je Blay pogledao u retrovizor, primijetio je da je zakopčala jaknu. »Da.«

Prokletstvo, trebao je pozvati Jane da dođe u kuću njegovih roditelja. Ali sjetio se Assaila i svih onih koji su zbilja bili ozlijeđeni. Doimalo mu se sebičnim odvesti ijednog od liječnika ili Ehlenu iz klinike.

Osim toga, Manny je bio čovjek i nije se mogao dematerijalizirati.

Ne, dobro je postupio što je nazvao Qhuinna. Naročito zato što nije htio da se njegovi roditelji brinu oko toga što je proveo jednu, sad i dvije noći kod kuće — a da ni jednom nije spomenuo blizance. Bio je svjestan da ih nije zavarao, ali nikako mu se nije dalo razgovarati o tome. *E, da, sjećate se onih klinaca koje strašno volite? Da, mama, i one djevojčice nazvane po tebi. Pa, više neće...*

Iz kovitlaca snijega pojavio se duh. Golemi duh s kapom na glavi.

»O, evo ga«, rekla je mama odostraga.

Olakšanje koje je ona osjećala Blay sebi nije mogao priuštiti. Ali da, bilo mu je drago da je brat stigao. Na kraju krajeva, u pitanju je bila njegova *mamen*. Morao ju je odvesti u palaču — i znao je da čak ni mećava neće spriječiti Qhuinna da dođe po njih.

Da, orkanski vjetar i snježna mećava očigledno nisu problem.

Ali mijenjanje pelena jest.

»Ostanite tu«, rekao je Blay želeći otvoriti vrata.

Namjeravao je trijumfalno izaći iz auta, ravnopravan s njime, iako je maločas izvukao deblji kraj u borbi s Bridgestone gumama. No vrata su se zaglavila.

Na kraju se dematerijalizirao kroz pet centimetara otvoren prozor.

Kvragu, kako je hladno, pomislio je kad ga je vjetar počeo šamarati.

»Ozlijeđena je!« vikao je u vjetar.

Qhuinn je samo piljio u njega, pogledom prelazeći udaljenost koja ih je dijelila, ispitujući, preklinjući. No onda je došao k sebi. »U nesreći?«

»Ne, prije! Poskliznula se i opet ozlijedila isti gležanj. Nije nosila anatomske cipelu. Pokušavao sam ih odvesti do klinike.«

»Trebao si me prije nazvati... Onda bih...«

U oluji se pojavila još jedna figura. Tohr. Qhuinn je iznenađeno ciknuo, ali kad se okrenuo i ugledao ga, iznenadio se. I osjetio olakšanje.

»Može li se dematerijalizirati?« vikao je Qhuinn ponovno se fokusirajući.

»Ne! A mi je nećemo ostaviti!«

Qhuinn je kimnuo. »Idem po Hummera!«

Dovikivali su se tako, s dlanovima oko usta, napetih tijela — i začudo, Blayu se učinilo da su isto tako komunicirali i tijekom svega što se dogodilo s Laylom i klincima. Da je prava oluja bjesnila među njima, ljuljala ih, stvarajući emotivnu mećavu zbog koje je krajolik njihove veze postao neprohodan — a ružno je vrijeme tek trebalo proći.

Zapravo, strahovao je da nikad neće.

»Ostat ću s njima!« rekao je Blay.

Progovorio je i Tohr. »Ja idem doma po deke! A onda ću se vratiti držati stražu!«

Blay je morao okrenuti glavu i izvaditi snijeg iz očiju. »Hvala ti!«

Kad je osjetio Qhuinnovu ruku na ramenu, poskočio je, ali se nije odmaknuo.

»Odmah se vraćam, okej?« rekao je brat. »Ništa ne brini.«

Na trenutak je Blay samo piljio u njegove raznobojne oči. Gledajući ih tako zabrinute i intenzivne, osjećao je da je rana u središtu njegovih grudi svježija kao da je tek nastala.

Ali to nije bilo sve što je osjećao.

Njegovo ga je tijelo i dalje željelo. Njegovo je tijelo i dalje htjelo... još Qhuinna. Prokletstvo.

Ne rekavši više ni riječ, Qhuinn je nestao, a za njim i Tohr.

Blay je stajao na oluji još trenutak ili dva, okrećući se kako bi pogledao prema autocesti. Vidi ti to. Uspjeli su se probiti kroz ogradu.

Prije nego se vratio u auto, otišao je do haube, spustio se na koljena i izvio švicarski nož. Nije imao rukavice pa je radio brzo, razmičući snijeg i skidajući dva vijka koja su držala tablice prije nego ih je uklonio. Zatim se borio s vjetrom ne bi li isto učinio sa stražnjim tablicama, uguravši ih jedne i druge u jaknu.

Dematerijalizirajući se u auto, osmjehnuo se roditeljima. »Odmah će se vratiti. Nema problema.«

Njegova je *mamen* kimnula i osmjehnula se. »Najbolji su.«

»Aha.« Pokazao je prema odjeljku sprijeda. »Čuj, tata, bi li mogao...«

»Već jesam.«

Stari mu je dodao prometnu dozvolu i papire od osiguranja, koje je V. krivotvorio, pa je Blay i njih ugurao u jaknu. Identifikacijski broj vozila bio je obrisan čim su ga nabavili upravo zbog ovakvih slučajeva — kad ste vampir u ljudskom svijetu, i slupate automobil, mnogo puta samo nestanete jer popravak ne vrijedi truda.

Za Boga miloga, tek će za dan ili dva, možda i više, netko uopće moći doći do auta, pa je najbolje rješenje bilo jednostavno ga otpisati.

Gledajući kroz prozor, Blay je osjetio rastuću tjeskobu koja nije imala veze ni s maminom nogom ni s mećavom.

Ne možeš natrag, rekao je samom sebi. Samo naprijed.

»Stvarno će mi nedostajati ovaj auto«, promrsila je mama. »Taman sam se naviknula na njega.«

»Nabavit ćemo drugo, medena«, rekao je tata. »Sama ćeš ga odabrati.«

Da, šteta da ne možete otići do supermarketa za ljubavne veze i kupiti novu verziju onoga što ste već razbili, možda nešto tehnološki naprednije i s boljom suspenzijom.

No, tako to ne ide u životu.

Četrdeset drugo poglavlje

Za volanom Hummera, Qhuinnu se činilo kao da mu je trebalo mjesec dana da se vrati na mjesto odakle se Volvo sunovratio s autoceste. Naposljetku je zaključio, kad se oznaka kilometra koju je beskonačno dugo čekao napokon pojavila, da bi trebao biti zahvalan što je uopće mogao doći dotamo. Njegov drugi novi terenac bio je opak, izbrazdane gume pojačane King Kong lancima, međuosovinski razmak kotača velik, a visoko podignuti automobil točno ono što vam je trebalo po takvom vremenu.

Dok spašavate ljubav svog života i njegove roditelje iz oluje.

No čak i s tako opakim vozilom vidljivost je bila grozna, pa je morao ugaziti prednja pozicijska svjetla i upaliti parkirna čim je postigao brzinu na autocesti. Uz njegov oštar vid, i dalje je bilo dovoljno svjetlosti, što je riješilo problem snježnog sljepila koje je stvarala kombinacija svjetala i pahulja.

Kad je prošao oznaku kilometra, pomaknuo je Hummer sa središnje trake i stao sa strane. Zaškiljio je, premda to nije povećavalo oštrinu vida, i pokušao razaznati gdje su točno sišli s ceste na suprotnoj traci koja je vodila prema sjeveru.

Nastavio je tako otprilike jedan metar prije nego je zaključio — fućkaš to.

Okrenuvši volan ulijevo, pomaknuo se u sredinu i prešao u suprotnu traku — na kojoj, barem u tom trenutku, nije bilo nikoga — i krenuo niz autocestu vozeći u suprotnom smjeru. Upalivši svjetlo na boku, ručicom je okretao moćnu zraku svjetlosti.

Primijetio je Volvo otprilike tristo dvadeset metara naprijed, a kad je ugledao automobil koji je ispao s autoceste i nakrivljeno visio dva-tri metra od uništene ograde, došlo mu je da povrati. No, umjesto da se preda tom mučnom porivu, nagazio je na kočnicu, izbacio iz brzine i otvorio vrata.

Volvo je proklizao u dnu brežuljka, prednjim se dijelom zabijajući u snijeg tako da se vozačeva vrata nisu mogla otvoriti. No, Blay i njegova obitelj iskoristili su vrata s druge strane, on i otac su izašli i pomogli *mamen* da se izvuče sa stražnjeg sjedala. Lyric je pravila grimase od boli dok su je vodili, ali nije se žalila. Pokušavala se nasmijati.

»Bok, Qhuinn«, povikala je kroz oluju kad se spustio do njih.

Samo je to uspjela izustiti. Povlačenje ju je očigledno ubijalo, a Qhuinn je poželio da može nekako pomoći.

U međuvremenu, i Tohr je stajao sa strane, s dekom i termosicom u rukama. Qhuinna je šokiralo što se brat uopće pojavio, ali čovječe, bilo je dobro znati da je pazio na njih dok je on dovezio Hummera.

»Ja ću je odvesti gore«, rekao je Blayev otac, kao pravi združeni mužjak.

Iz poštovanja prema njemu, svi su se odmaknuli u stranu kad je mužjak uzeo svoju družicu u naručje. Blay je zatim krenuo za svojim ocem, pogurujući ih uz brežuljak prema Hummeru dok je Tohr pretraživao oluju ne bi li u njoj uočio neprijatelja, a Qhuinn hrlio naprijed kako bi okrenuo auto i otvorio stražnja vrata.

Bože, samo da ne naiđu ljudi. Naročito ne lokalni ili državni policajci.

Ponovno je potrajalo čitavu vječnost dok Lyric nisu sigurno smjestili na stražnje sjedalo, a onda je Qhuinn duboko udahnuo.

Još su morali doći do palače u jednom komadu.

Kad je Blay sjeo naprijed pored njega, a njegov otac otišao otraga i sjeo pored Lyric, prišao im je Tohr.

Qhuinn je otvorio prozor. »Hvala ti... Puno ti hvala.«

Brat mu je dodao dekiću i termosicu. »Ovo je vruća čokolada. Fritz očigledno ima spremne zalihe za ovakvo nevrijeme.«

»Ideš natrag u grad?«

Tohr je pogledao u gusti snijeg. »Idemo zajedno, tako smo se dogovorili.«

Qhuinn mu je pružio ruku. »Amen, brate.«

Nakon što su se rukovali, Tohr se odmaknuo. »Pratim vas do doma.«

»Ne moraš. Ali bit će mi drago ako budeš.«

Tohr je kimnuo i šakom udario o haubu. »Vozi oprezno.«

Qhuinn je zatvorio prozor i stao na papučicu gasa — pažljivo. Hummer je bio stvoren za svakojak teren, uključujući Hrpelinu Vražjeg Snijega, ali nije namjeravao riskirati dok vozi dragocjeni teret — osim toga, Blayeva je majka ciknula kad je terenac poskočio preko nanosa snijega i spojio se na traku.

Krenuli su, a Blayeva majka i otac tiho su razgovarali otraga, podrška se primala i davala, mrmljanje bilo tiho i intimno.

Ukratko, potpuna suprotnost od onog što se događalo u prednjem dijelu automobila.

Qhuinn je pogledao u Blaya. Mužjak je zurio ravno naprijed, ravnodušnog izraza lica.

»Onda, vozim ravno do Centra za obuku«, rekao je Qhuinn.

Strašno glupa izjava, jasno. Nije da će se spustiti kroz dimnjak kao Djed Božićnjak.

»To bi bilo super.« Blay se nakašljao, a zatim otkopčao jaknu. »Znači, Bratstvo je večeras izašlo na teren?«

»Molim?«

»Wrath vas je poslao vani po ovoj oluji?« Qhuinn je i dalje izgledao zbunjeno pa je Blay dodao: »Ti i Tohr ste pričali o tome da ste bili na terenu.«

»Ah, da. Ne. Nitko nije išao.«

»Što ste onda radili u gradu?«

»Ma, ništa.«

Blay se opet zagledao naprijed. »Privatni poslovi Bratstva, ha. Samo što njušim barut na tebi.«

Kad je Hummer stigao do Centra za obuku i zaustavio se pred pojačanim vratima u dnu garaže, Blay je prvi izašao iz terenca. Vožnja do imanja bila je obilježena nizom neugodnih prekida u razgovoru i ponovnih početaka između njega i Qhuinna, toliko da je u jednom trenutku bilo upitno je li napeta tišina bolja od sveg tog nelagodnog nakašljavanja. U međuvremenu, njegovi su roditelji sve slušali odostraga, čak i dok su se pravili da i sami nešto čavrljaju.

Nema ništa gore od toga da priznate mamici i tatici da vam je veza dotaknula dno.

Gotovo jednako zabavno kao i slomljeni gležanj.

Upravo dok je Blay majci otvarao vrata, pojavio se dr. Manello s nosilima, čovjek se ljubazno osmjehnuo, ali ih je istovremeno i pogledao ukoso baš kao i svi liječnici i kirurzi kad primaju pacijenta.

»Kako smo, ekipa?« rekao je tip dok se Lyric na jedvite jade izvlačila sa stražnjeg sjedala Hummera. »Drago mi je da ste stigli u jednom komadu.«

Blayeva *mamen* nakrivila je glavu i osmjehnula se iscjelitelju naslanjajući se na svog *helrena*. »O, baš sam bila glupa.«

»Niste obuli ortopedsku cipelu.«

»Ne, nisam.« Zakolotala je očima. »Pokušavala sam pripremiti Prvi obrok. I eto ga na.«

Dr. Manello se rukovao s Blayevim ocem, a zatim položio ruku na rame njegove *šelan*. »Uglavnom, ne brinite, ja ću se pobrinuti za vas.«

Iz nekog razloga, ta jednostavna izjava, popraćena potpunim povjerenjem koje je obavijalo tog tipa kao aura koju mu je sam Bog dao, natjerala je Blaya da odvrati pogled i brzo zatrepće.

»Jesi li dobro?« tiho je pitao Qhuinn.

Blay se pribrao i ignorirao njegovo pitanje dok su mu mamu pažljivo polagali na nosila, a dr. Manello radio brzinski pregled kao da si ne može pomoći.

»Kad ćeš doći kući?« šapnuo je Qhuinn.

Blay ništa nije odgovorio, pa je mužjak nastavio. »Molim te... vrati se.«

Blay je prišao nosilima. »*Mamen*, da te pokrijem dekičom? Ne? Okej, otvorit ću vrata.«

Namjerno je otišao do vrata, otvorio ih i maknuo se u stranu dok su ostali, jedan za drugim, ulazili u centar. Kad se uvjerio da je dobro zatvorio vrata za njima, i sam se pridružio maršu niz dugačak betonski hodnik, prolazeći pored učionica i kantine koju su koristili novi naučnici.

Kao i sve ostalo u Caldwellu, i ovdje je noćas sve bilo zatvoreno, nije bilo studenata, svi su se sklonili u svoje kuće.

Ali to vrištanje... najdraža nekadašnja Čuvardjevo, kakvi krici!

»Što je to?« pitala je Blayeva majka. »Netko umire?«

Dr. Manello je samo odmahnuo glavom. Iako vampirsko zdravstvo nije poznavalo pravila zaštite privatnosti, liječnik svejedno nikad nije pričao o svojim pacijentima, sve i kad bi informacije kolale od jednog brata do drugog. Blay mu se zbog toga uvijek divio. Kao i doktorici Jane. Dovraga, gore u palači svi su zabadali

nos u sve. Onda kad svima ide dobro? U redu. Ali kad nekome ne ide?

Draga, brižna, ali i živčana kućna publika znala je biti malo previše.

»Onda, kad možemo vidjeti mlado?« pitao je Blayev otac osvrćući se preko ramena prema Qhuinnu. »Nisam držao svoju unučad u rukama već deset noći. Predugo je to. A znam da bi i njihovoj baki dobro došlo malo veselja, zar ne, ljubavi?«

Dok se Blay suzdržavao od psovanja, namjerno je nastojao ne pogledati u Qhuinnovom smjeru. Barem je znao da se može osloniti na njega da će ih izvući...

»Apsolutno. Ali možda bismo mogli pričekati do sutra navečer? Jer bih ih zbilja volio dovesti do vas i posjetiti vas u vašem domu.«

Molim, pomislio je Blay. Ti to mene *zajebavaš*?!

Kad ga je on samo oštro pogledao, Blayeva je majka prekinula tišinu sretnim uzdasima.

Okrećući se na nosilima, pogledala je u Qhuinna. »Stvarno?«

Brat je nonšalantno ignorirao Blaya dok su zajedno ulazili u sobu za preglede. »Aha. Znam da ste htjeli da vas dođemo posjetiti i mislim da je sad savršen trenutak za to.«

Nevjerojatno. Ne-vje-ro-ja-tno.

No, svaka mu čast na odigranoj karti. Lyric je već neko vrijeme htjela tetošiti i kuhati i fotografirati djecu u vlastitoj kući, iako nikad ništa nije otvoreno rekla jer nije htjela ispasti nametljiva. Njezina je kampanja bila daleko suptilnija, tu i tamo bi nešto dobacila o mogućem spavanju kod njih, kad malo porastu, kad budu praznici, kad porastu, pa filmske večeri, kad porastu...

No u glasu joj se uvijek slutila čežnja.

Kad je Blayeva majka ispružila ruku i stisnula Qhuinna za podlakticu, Assail je odabrao trenutak da opet zaurla — isto ono što je, gle čuda, i Blay radio u svojoj glavi.

»Okej, da vidimo što imamo tu.«

Kad je dr. Manello progovorio, Blay se zapitao o čemu, dovraga, on priča — a onda se sjetio, ah, da, nalaze se u sobi za preglede. Nakon što su kliznuli s autoceste. Usred najgore snježne oluje ikad zabilježene početkom prosinca.

Za Boga miloga, zbilja je htio Qhuinna nečim odalamiti. Ormarićem punim medicinskih potrepština, ili možda stolom u kutu.

»Morat ćemo na rendgen. A onda ćemo...«

Kad je doktor počeo pričati, Blayev se otac strašno uozbiljio i koncentrirao, a i Blay je to htio. No čekao je da Qhuinn pogleda prema njemu.

Zatim je bešumno izustio, *vani na hodniku. Odmah.*

Poruka poslana, Blay je pogledao u svoje roditelje. »Idemo popričati sekundu, odmah se vraćamo.«

Mrzio je način na koji ga je mama poticajno gledala, kao da je očekivala da će se njihova razmirica, oko čega god bila, ispuhati do sutra navečer kad će svi zajedno lijepo pozirati Normanu Rockwellu za obiteljski portret.

Taj joj poklon ipak neće dati za Božić.

Čim mu se Qhuinn pridružio na hodniku, Blay je pružio ruku i povukao vrata do kraja, zatvarajući ih za njima. Kad se uvjerio da nikog nema u blizini, upalio je kosilicu i navalio na njega.

»Ti to mene *zajebavaš*.« krenuo je. »Nema šanse da dođeš sutra navečer.«

Qhuinn je samo slegnuo ramenima. »Tvoji roditelji žele vidjeti...«

»Da, ono dvoje mladih za koje si mi dao do znanja da nisu moji. Dakle, ne, nećeš dovesti svog sina i kćer u kuću mojih roditelja samo kao izliku da bi vidio mene. Neću ti dopustiti da to učiniš.«

»Blay, sad već pretjeruješ...«

»Kaže kreten koji je htio propucati majku svoje djece u glavu. Dok je stajala iznad kolijevki.« Podignuo je ruke. »Qhuinn, nemoguće da si toliko umišljen.«

Mužjak se nagnuo naprijed na bokovima. »Ne znam koliko još puta trebam reći da mi je žao.«

»Ni ja, ali isprike ionako neće popraviti situaciju.«

Nastala je kratka tišina, a onda se Qhuinn odmaknuo, lice mu je polako prekrivao izraz otuđenosti.

»Dakle, to je to«, rekao je. »Odbacit ćeš cijelu našu vezu zbog jednog komentara.«

»Nije to bio komentar. Bilo je to otkriće.«

I to ono koje ga je više-manje dokrajčilo na mjestu. Kvragu, imao je veće šanse da preživi da je Qhuinn pucao u njega.

Qhuinn je prekrizio ruke preko grudi tako da su mu bicepsi toliko nabrekli da su se napinjali čak i u širokim rukavima bijele jakne.

»Sjećaš li se...« mužjak se nakašljao. »Sjećaš se onog puta, prije milijun godina, kad si došao u moju kuću i kad je moj tata... znaš, poludio na mene?«

Blay je spustio pogled prema betonskom podu između njih. »Bilo je puno takvih noći. Koja točno?«

»Imaš pravo. Ali, znaš, uvijek si bio tu za mene. Ušuljao bi se k meni, upalili bismo PlayStation i čilali. Bio si moj spas. Ti si jedini razlog što sam sad živ. Što ta djeca uopće postoje.«

Blay je odmahivao glavom. »Nemoj to raditi. Nemoj koristiti prošlost kako bi me naveo da se osjećam krivim.«

»Uvijek si govorio da me moj otac nije smio mrziti. Rekao si da ne možeš shvatiti zašto je...«

»Gle, ja sam svoje s tobom odradio«, prasnuo je Blay. »Okej? Jebeno sam odradio. Ulizivao sam ti se, vidao ti rane, bio tvoje rame za plakanje. A znaš zašto? Ne zato što si tako poseban. Već zato što si bio žigolo kojeg nisam mogao imati, a tvoj mi je promiskuitet značio da ti jednostavno nisam dovoljan, pa sam ti se htio dokazati, iznova i iznova. No sad to više ne namjeravam činiti. Cijelo vrijeme si me odgurivao od sebe, dok si ševio druge, ali to ću ti oprostiti jer nisam imao muda da ti priđem i kažem ti kako se osjećam. Ali kad si me odgurnuo od sebe u onoj sobi? Znao si koliko te volim. I to neću oprostiti...«

»Ono što sam *htio* reći«, viknuo je Qhuinn, »bilo je da si mi uvijek govorio kako

ti je žao što mi on ne može oprostiti nešto što ne mogu mijenjati...«

»Tako je, tvoji geni nisu tvoja krivnja. Ali kakve to ima veze i s čim među nama? Hoćeš reći da nisi odgovoran za ono što ti silazi s usana?«

Blay je odmahnuo glavom i počeo koračati. »Ili, još bolje, da nisi kriv što si me isključio iz života tih klinaca?«

»Sjeti se, upravo sam pozvao sebe i klince u kuću tvojih roditelja sutra navečer. Tako da te sigurno nisam isključio.« Qhuinn je podignuo bradu. »Želim reći da mi nije jasno kako netko tko je propovijedao važnost opraštanja sad odbija prihvatiti moju ispriku.«

Bez razmišljanja, Blay je gurnuo ruku u kaput i izvadio kutiju cigareta. Kad je zapalio jednu, promrsio je: »Da, opet pušim. Ne, nema veze s tobom. A kad sam govorio o tvom ocu, mislio sam na boju tvojih očiju, za Boga miloga. Nisam tražio da ostaviš klince koje si smatrao svojima. To je bio moj život, Qhuinn. Ta djeca... bila su moja budućnost, ono što će ostati nakon mene jednom kad umrem. Trebala su...« Kad mu je glas napuknuo, uvukao je dugačak dim. »Trebali su nastaviti tradiciju mojih roditelja. Bili su prekretnice, sreća i cjelovitost, a to mi čak ni ti ne možeš dati. To je *ništa* u usporedbi s genetskom nesrećom koja je rezultirala time da ti je jedno oko plavo, drugo zeleno.«

»Kako god, Blay«, Qhuinn je mračno rekao, prstom kružeći oko lica. »Ovaj defekt je bio cijeli moj život, i ti to znaš. Moj defekt u kući mojih roditelja je bio *cijeli* moj jebeni život. Isključivali su me iz svega...«

»Dobro, onda znaš kako se osjećam.«

Kad su im se pogledi sudarili, Qhuinn je odmahnuo glavom. »Loš si baš kao što je bio i moj otac, znaš? Stvarno jesi.«

Blay je uperio vrh cigarete u njega. »Jebi se. Zbog toga. Ozbiljno.«

Qhuinn je na trenutak samo piljio u emocijama nabijeni zrak. Zatim je rekao: »Što se ovdje zbiva? Mislím, stvarno, želiš nas uništiti? Želiš se vratiti Saxtonu ili ševiti nekog drugog? Želiš da bude kao prije? Zato ovo radiš?«

»Zašto radim... Samo malo, kao da mi je ovo ponašanje strategija za bijeg? Podij na kojem proglašavam svoju samovolju? Ti zbilja misliš da nešto izigravam?« Odmahnuo je glavom kad mu se od nevjerice zavrtjelo. »I, ne, ne želim biti poput tebe. Ti i ja nismo isti, niti smo to ikada bili.«

»I zato smo par.« Iznenada je Qhuinnov glas postao mekan. »Ti si moj dom, Blay. Oduvijek si to bio. Čak i s Lyric i Rhampom u životu, izgubljen sam bez tebe, i da, mogu se razbjesniti usred ovakvog razgovora, ali svejedno imam dovoljno muda priznati da sam bez tebe ništa.« Nakašljao se. »Za tvoju informaciju, namjeravam se boriti za tebe, za nas, i zato te ponovno pitam, što je potrebno? Krv? Što god trebam napraviti da te vratim, napraviti ću.«

Kad je Assail iznova vrisnuo, Blay je sklopio oči, a umor ga je prekrpio kao mrtvački pokrov. »Da, dobro, naravno«, promrsio je. »Krv. Potrebna je krv. A sad me ispričaj, idem natrag provjeriti kako mi je majka.«

»Sutra navečer dolazim s mladima kod tvojih roditelja.«

»Ja neću biti tamo.«

»To je tvoja odluka. I poštovat ću je. Ali mislim ono što sam rekao. Što god trebalo, dokazat ću ti da te volim, trebam i želim — i da su ta djeca tvoja.«

To rekavši, brat se okrenuo i udaljio niz betonski hodnik, visoko podignute glave, zabačenih ramena, ravnomjernog koraka...

»Sine?«

Blay je poskočio i okrenuo se prema ocu. »Kako je? Jeste li već napravili rendgen?«

»Tražila te je. Dr. Manello kaže da će možda morati operirati.«

Sranje. »Naravno.« Prebacio je ruku preko očevih ramena. »Hajde, zajedno ćemo to riješiti..«

»Jeste li ti i Qhuinn u redu?«

»Super. Baš bajno«, rekao je otvarajući vrata sobe za preglede. »Nemaš brige. Fokusirajmo se na mamu, okej?«

Četrdeset treće poglavlje

Throe je davno čuo da možete izraditi bombu od običnih stvari iz kuće. Da svatko može praktički bez problema napraviti visoko eksplozivnu jedinicu ne koristeći ništa više od potrepština iz prosječne kuhinje.

Pa ipak, iako je to bila istina, dok je silazio niz glavno stubište kuće helrena svoje ljubavnice, gotovo da se razočarao prosječnošću onoga što je tražio. No, sa svojom knjigom pod rukom i dobrodošlom jasnoćom cilja koji si je postavio, rekao je samom sebi da će vjera biti nagrađena, namjera ostvarena, a cilj postignut.

Iako se na trenutke činio kao antiklimaks.

S druge strane, barem je sad bio fokusiran.

Kako li je neobična bila prijašnja zbunjenost, pomislio je silazeći do predvorja na prvom katu, dok je vatra pucketala u mramornom kaminu i nudila toplinu i svjetlo, a kristalni luster iznad glave svjetlucao kao da su sa stropa visjeli dijamanti. Zastavši, povirio je u dnevni boravak malo dalje, s naklonošću promatrajući svilene naslonjače i svijećnjake, tkanine koje su prekrivale dugačke, uske prozore, draguljaste boje koje je odabrao netko s dobrim okom i dubokim džepom.

Na suprotnoj strani velikog otvorenog prostora, kao što je tradicija i nalagala, radna soba glavnog mužjaka u kući odimala je moći i ugledom, drvene police i knjige uvezane u kožu, široki radni stol s kožom za upijanje tinte i usklađenom stolicom, vitrajima na prozorima, što je redom svjedočilo plemićkom porijeklu toliko da mu je osjećaj nostalgije zagrijao središte grudi. Toliko je godina prošlo otkako je živio takvim životom, toliko rupčaga je prošao u međuvremenu. Osim toga, bile su tu i svakojake gluposti i vulgarnosti, smrti i krv, seks najprimitivnije vrste.

Nije to bio život koji je nekoć zamišljao za sebe, i doista, ma koliko se osjećao povezanim s Bandom kopiladi i njihovim vođom, sad je vjerovao da vrijeme koje je proveo s njima nije bilo ništa osim ružnog sna, oluje kojoj je bilo suđeno da prohuja kroz njegovu sudbinu na svom putu da opustoši egzistenciju još nekog jadnika.

Ovdje je pripadao.

Zapravo, od svih mjesta na kojima je boravio u Novom svijetu, ova mu je palača najbolje odgovarala. Nije bila najveća među palačama njegovih prijateljica, ali bila je nabolje opremljena, prema standardima koje bi i sam odabrao za svoje prebivalište...

Ono što će uskoro sam *i odabrati* za svoje prebivalište, ispravio se, kad preuzme moć nad vrstom...

»Nećeš dugo ostati s njom.«

Throe se okrenuo na peti. Helren kuće, stariji vampir od otprilike osamsto godina, dovukao se iz glavne kupaonice koja se nalazila blizu knjižnice, a zvuk vode u vodokotliću najavio je njegovo pojavljivanje bolje nego slabašan miris ili tanašan glas.

»Ispričavam se?« promrsio je Throe, iako ga je savršeno dobro čuo.

»Neće biti s tobom ništa duže nego je bila s ostalima. Bit ćeš na ulici do Nove godine.«

Throe se nasmijao, naročito kad je primijetio štap koji je mužjak bio prisiljen

koristiti za kretanje. Na trenutak se zabavio mislju kako bi mu mogao ispasti iz artritичne ruke, a mužjak izgubiti ravnotežu i pasti na tvrdi, mramorni pod.

»Mislim da strašno podcjenjujete moju privlačnost, stari mužjače.« Throe je premjestio knjigu u rukama i naslonio je na prsa. Smiješno, kao da ga je škakljala po srcu. »No to nije tema za pristojan razgovor, zar ne?«

Sijeda kosa, guste obrve, buseni dlaka koji su rasli iz ušiju... O, nedolična starosti, pomislio je Throe. Neizbježna erektilna i seksualna disfunkcija. Na kraju krajeva, ni Viagra nije mogla učiniti čuda. Sve i da ud očvrzne zahvaljujući farmaceutskim preparatima, ako je ostatak tijela primamljiv koliko i trulo truplo jelena, što jedna ženka može učiniti nego naći si privlačnijeg ljubavnika?

»Izašla je, znaš«, rekao je mužjak drhtavim glasom.

Zašto nisu osmislili pomagalo kao što je štap i za govor, Throe se lijeno zapitao. Mali zvučnik koji bi bolje emitirao riječi? Možda s nekom ručicom koja bi dodavala bas pojačavajući glasnoću.

»Da, jest«, osmjehnuo se Throe. »Poslao sam je da pronade još jednu ženu pa da se malo poigramo. Već smo to radili, a ona će se vratiti i donijeti mi ono što želim.«

Kad je mužjak zateturao kao da je šokiran, Throe se nagnuo i rekao šaptom, kao da on i *helren* dijele tajnu: »Mislim da ćete primijetiti da će se to odsad redovito događati. Morate shvatiti, dragi gospodine, da ja nisam poput ostalih s kojima se u prošlosti zabavljala. Kažem joj što da radi i ona me poslušava. Što je velika razlika između mene i vas, zar ne?«

Stari se mužjak pribrao i zamahnuo štapom. »Vidjet ćeš. Već je ona to radila. Ja sam taj bez kojeg ne može živjeti zato što je ja mogu uzdržavati. Ti, koji lutaš bez cilja, kao običan prevarant, posrnuli aristokrat, zasigurno ne možeš.«

Pa, pomislio je Throe, možda je pogrešno ocijenio flegmatičnu narav ovog mužjaka. No, nije ni važno.

Throe je nakrivio glavu. »Vjerujte što hoćete. To ne mijenja stvarnost, zar ne? Ugodnu večer.«

Kad je krenuo prema batlerovoj smočnici, *helren* je prilično glasno rekao: »Koristiš se vratima za posluhu, ha? Kako prikladno. Nekoć si pripadao *glimeri*, ali više ne — otkako te vlastita obitelj potjerala sa svog imanja i razbaštinila. Kakva šteta. Osim ako ne gledaš s njihovog stajališta. Sramotu se mora ukloniti ili će ugroziti cjelinu.«

Throe se zaustavio. I polako okrenuo.

Zaškiljivši, osjetio je poznatu ljutnju u utrobi, zmiju koja je rado prijetila. »Pazite, stari mužjače. Reći ću vam ovo još jednom, i nikad više — nisam poput ostalih.«

»Ti si žigolo. Prodaješ svoje tijelo za hranu i smještaj kao obična kurva. Lijepo odijelo ne prikriva smrad mesa koje pokriva.«

Throe je tek donekle bio svjestan da mu Knjiga postaje vruća na grudima. Kao nikad prije, osjetio je poriv da popusti pred gnjevom.

No onda se sjetio zašto je sišao. I što će raditi gore u svojoj sobi jednom kad prikupi sve što mu je trebalo.

Opet se nasmijao. »Imate sreće da mi trebate.«

»Bolje ti je da to upamtiš. Kao i ona.«

»Hoćemo, kunem se. Naročito kad vaša *šelan* dođe k meni.«

Throe je nastavio dalje, ostavljajući helrena da radi ono što je već namjeravao raditi ostatak noći — a koja je to tek bila zabava. Zbog problema s kretanjem, većinu je večeri provodio u stražnjoj knjižnici koja je vodila u solarij, nakrivljen kao kip kojemu je slomljeno postolje.

Stoga, kad dođe pravo vrijeme... bit će ga lako pronaći.

U međuvremenu, morao je otići do smočnice i nabaviti sastojke.

Locirati smočnicu s mnogobrojnim policama i nizom limenki, kutija i staklenki bilo je prilično lagano. No naći točno ono što mu je trebalo zahtijevalo je vremena i koncentracije. Dok je promatrao količinu stvari nabavljenih za kućnu konzumaciju, bio je pomalo zatečen svime.

No nešto mu je govorilo da ne pita nikog od osoblja za pomoć.

Knjiga, kasnije će se sjetiti. Da, Knjiga je komunicirala s njim bez riječi, kao da vam se neka životinja koja vam je veoma bliska »obraća« pokretima očiju ili njuške, neopipljivim stvarima koje samo vas dvoje poznajete.

Otvarajući knjigu na velikoj dasci za rezanje, Throe se nasmijao kad su se stranice same okrenule na prave odlomke. A onda se potrudio prikupiti sve stvari s popisa.

Bila je to zbilja gadna kaša.

Angostura bitter, dodatak koktelima. Ocat od crnog vina. Đumbir. Likoricija, crna. Rukola. Šafran. Sjemenke sezama.

Zatim je trebao vosak crne svijeće. I... motorno ulje? Automobilsko?

Na trenutak se naljutio zbog velikog truda koji je iziskivala nabavka svih tih stvari, u njemu se probudila stara navika da mu se sve servira i daje u ruku. No onda je Knjiga zamahnula stranicama, kao da negoduje.

»U redu«, rekao joj je. »Napravit ću kako je rečeno.«

Dohvativši košaru s police pored vrata, kao da se doista nalazi u trgovini, počeo je skidati s polica ono što se nalazilo na popisu.

Da, još i bakreni lončić. Nadao se da će pronaći jednog u kuhinji.

Da, bit će to prava kaša. Doduše, teško da biste mogli zamisliti da ćete od toga napraviti vojsku, a možda i ne upali...

Knjiga je opet počela listati stranice, poput razdraženog psa.

Throe joj se osmjehnuo. »Ne budi tako osjetljiva. Imam vjeru, i ona ima mene.«

Neobičan način da se izrazi, no taj mu se refren uvukao u glavu i izašao kroz usta kao tiho mrmljanje.

»Imam vjeru, i ona ima mene. Imam-vjeru, i-ona-ima-mene, i ona ima mene, i ona ima mene...«

Četrdeset četvrto poglavlje

Zypher je poveo Bandu kopiladi otraga gdje su potražili sklonište mnogo prije nego se zora približila. Oluja je bila toliko jaka i toliko je dugo bjesnila da ne samo da su njihovi planovi o putovanju u Novi svijet bili obustavljeni — kao i putnički planovi mnogih ljudi — već je cijeli Caldwell zajedno s okolnim četvrtima pretvorila u snježne gradove duhova, na neprohodnim cestama nije bilo automobila, na neprohodnim pločnicima nije bilo pješaka.

Noć prije pokušali su locirati Xcora, vjerujući da to čine posljednji put. No kad su zapeli na Istočnoj obali, a njihov povratni let preko Atlantika bio odgođen, odlučili su da će još jednom, ovog puta zasigurno posljednji put, potražiti svog vođu.

Kao i u prethodnom slučaju, nisu otkrili ništa. Bilo to zbog oluje ili...

Ma, koga su zavaravali, pomislio je Zypher zalazeći za ugao ulice koja mu je već postala poznata. Xcor je davno nestao, najvjerojatnije i umro. Zbilja su trebali odustati od potrage, naročito stoga što su sad bili ne samo frustrirani već i promrzli. Najbolje bi bilo da odmore jer, čim sutra padne mrak, morat će se upustiti u novu borbu da pronađu drugi let, pa možda čak i drugi način da se vrate kući.

Jedino čemu se radovao? Povratku u njihov dvorac.

Napušteni restoran u kojem su boravili bio je bolji od nekih mjesta u kojima su se morali utaboriti tijekom svih tih stoljeća, ali nije bio ni do koljena njihovom raskošnom kamenom zdanju u Starom kraju. Doduše, iskoristili su novu rezidenciju što su najbolje mogli, probivši tunel u susjednu zgradu kako bi si osigurali dodatan izlaz u slučaju nužde i motreći ostale prazne kuće u slučaju da se ljudi iznenada odluče vratiti u napuštenu četvrt.

Da, rado bi otputovao, iako je žalio za onim kojeg su morali ostaviti za sobom.

Zypher je prvi stigao do vrata, kako je i nalagao protokol, stao sa strane i promatrao svoje suborce dok otvaraju vrata i ulaze unutra — iako ih zapravo nije imao od čega štititi.

Kad bi se barem oluje poput ove redovito ponavljale, pomislio je, pa da se ljudi svaku večer moraju povući u svoja skloništa.

Syn je bio zadnji koji je prošao kroz otvorena vrata, a onda je Zypher još jednom promotrio snijegom zametenu ulicu i napuštene, oronule zgrade preko puta. Zatim se i on povukao unutra, gdje nije bilo ništa toplije, ali je barem propuh bio manji nego na ulici.

Bilo je pravo olakšanje maknuti se sa snijega koji im je upadao u oči i remetio sluh.

Zvuk grupnog treskanja snijega s kapa i rukavica o dasku podsjetio ga je na stampedo goveda koje prate ptice. Doduše, nikad nije vidio takvo što, no zamišljao je da bi...

»Nešto krivo njuška.«

»Netko je bio ovdje.«

Kad su svi redom registrirali prisustvo uljeza, zauzeli su obrambeni stav, čučnuli i izvadili oružje. Ali...

»Barut?« netko je rekao.

»Možda baklja...«

U tom su se trenutku vrata iza njega otvorila...

A miris koji je ušao zajedno s hladnoćom sve je zaustavio na mjestu. Miris... Veličina mužjaka koji je zauzeo cijela vrata... Aura moći koja ga je pratila...

Polako je zatvorio vrata. Pa ipak, nitko se nije pomaknuo.

Glas, za koji je Zypher već vjerovao da ga nikad više neće čuti, jasno je progovorio. »Nećete pozdraviti svog vođu? Zar me tako dugo nije bilo?«

Zypher je napravio korak naprijed u tami. Zatim još jedan.

A onda je drhtavom rukom iz jakne izvadio i upalio lampu na baterije.

Bio je to Xcor. Mršavija, prilično starija verzija Xcora, no ipak je to bio on.

Zypher je pružio ruku i dotaknuo snažno rame. Zatim mu je dotaknuo i lice. »Živ si«, izdahnuo je.

»Jest«, šapnuo je Xcor. »Jedva. Ali jesam.«

Nije znao tko je prvi pružio ruke, on ili njegov vođa. Zagrlili su se i naslonili prsima jedan na drugog, sadašnjost se poravnala s prošlošću koja je uvijek uključivala i mužjaka koji je nekim čudom sada stajao pred njim.

»Brate moj, mislio sam da ova noć neće nikad doći.« Zypher je sklopio oči. »Izgubio sam nadu.«

»Kao i ja«, Xcor je grubo rekao. »Kao i ja.«

Kad se Zypher odmaknuo, prišao je Balthazar, zajedno s ostalima.

Jedan po jedan, svi su ga zagrlili, snažno se tapšajući po ramenima. Ako su suze i navrle u oči, nisu kliznule, premda grla nisu bila sposobna govoriti — čak je i Syn došao po kratak zagrljaj, najopakiji među njima bio je ganut i tih.

Njihovi pokušaji da pronađu Xcora dok je još živ srozali su se na prešutan dogovor da će barem pokušati otkriti što se dogodilo, ili možda locirati njegove ostatke pa da ih primjereno uklone, možda bi tako mogli živjeti u miru. No odavno su prestali zamišljati da će im sudbina donijeti ponovno sjedinjenje, njegov povratak bio je dar kojem se nisu usudili nadati.

»Bratstvo?« pitao je Balthazar. »Oni su te oteli?«

»Jest.«

Istog trena, rezanje koje se prolomilo kroz hladan, nepomičan zrak podsjećalo je na čopor vukova koji je odjednom oživio, obećanje boli kao osvete za sve nedaće koje su priuštili jednom od njih.

»Ne«, rekao je Xcor. »Mnogo je kompliciranije.«

Xcor se skrivao preko puta, promatrajući ulaz u napušteni restoran i čekajući hoće li se neki od njegovih mužjaka pojaviti pred praznom zgradom prije zore. Odlučio

je radije provesti noć na taj način umjesto u prljavoj unutrašnjosti restorana, budući da su Qhuinn i Tohr, a možda i još neki, bili u lovu pa se bojao da bi ga mogli zarobiti unutra i zaklati.

Stoga se pritajio u zgradi odakle se pružala dobra vidljivost i koja je imala mnogo staklenih površina kroz koje se mogao dematerijalizirati sve i da čuje zavijanje vjetra koje mu se ne sviđa. A kako je vrijeme odmicalo, misli bi mu sve češće lutale k Layli, što mu je koristilo jer su ga slike njezinog golog tijela koje je zamišljao grijale i održavale budnim dok je trpio neviđen napor. Kako se zora sve više bližila, nije imao konkretan plan što će učiniti jednom kad stigne, znao je samo da se neće vratiti u kuću na ranču.

Barem se, jednom kad sunce izađe, više neće morati brinuti da ga Bratstvo još traži.

Bili su jednako osjetljivi na sunčevu svjetlost.

No onda su stigli njegovi mužjaci, materijalizirajući se iz oluje poput duhova koji se pojavljuju na groblju, njihova krupna tijela pojavila su se u gustom snijegu jedno po jedno. Bio je toliko sretan što ih vidi da je otvorio usta kako bi ih zazvao s prozora na kojem je stajao. No godine ratne obuke utišale su ga prije nego je izustio ijedan slog.

Morao je dati sve od sebe da se natjera da pričeka dok svi ne pristignu samo kako bi se uvjerio da ih nitko ne prati.

A kad je ušao u njihov brlog, nije bio siguran ni da je dobrodošao, bojao se da je struktura vlasti koju je svojedobno uspostavio i brutalno provodio potaknula nepovratnu pobunu.

Umjesto toga, primili su ga kao brata. Onog čiju su smrt već gorko oplakivali.

O, kako bi htio da mogu ostati još malo u tom drugarskom raspoloženju, na tom emotivnom sastanku. No imao je jako malo vremena, a što je duže bio s njima, to su bili izloženiji opasnosti.

»Znači, pobjegao si od Bratstva«, netko je ponosno dobacio. »Koliko si ih ubio?«

Sjetio se Qhuinna kako se nastoji iskoprcati iz špilje. »Nijednog nisam ubio. I nisam slobodan.«

»Što to znači?« pitao je Zypher.

Na mirnom svjetlu električne lampe koju je mužjak držao u ruci, Xcor je prekrizio ruke preko prsa i pogledao svakog od svojih ratnika u oči. »Dao sam prisegu Slijepom kralju. Prisegnuo sam na odanost prijestolju.«

Tišina koja je uslijedila nakon te izjave bila je očekivana.

»Prisilili su te, dakle?« rekao je Zypher. »Za cijenu vlastite slobode, prisegnuo si na odanost Wrathu?«

»Ne, prisegnuo sam kad sam već bio slobodan.«

Balthazar je odmahnuo glavom. »Znači, Odabranica.«

»Ne, znači, Kralj.« Xcor je govorio polako i jasno, pouzdajući se u brojne godine koje su proveli zajedno na ratištu kako bi njegove riječi imale uvjerljivu težinu. »Slobodnom sam voljom pristupio Wrathu, sinu Wrathovom, bez obzira na Odabranicu Laylu, i to ne kako bih se iskupio za svoje prijašnje postupke.«

»Pokorio si mu se?« pitao je Zypher.

»Jest. I sad ću vam svima reći, Kralj traži i vaše prisega.«

»Je li to tvoja naredba?« pitao je Zypher.

»Ne.« Xcor je još jednom pogledao u oči svojih ratnika. »Traži prisegu, a zauzvrat će poništiti vašu smrtnu presudu. Svima će biti oproštena izdaja i omogućen siguran povratak u Stari kraj, ako odete k njemu i prisegnete mu na odanost.«

»Ali ti nam ne naređuješ da to učinimo?«

»Borit ću se rame uz rame sa svima vama sve dok ne umrem. Ali nikad vas neću tjerati da se poklonite pred nekim vođom. Previše vas poštujem da bih takvo što zahtijevao, a osim toga, pretpostavljam da bi Wrath u to i posumnjao. Iako je slijep... neke stvari sasvim jasno vidi.«

Među skupinom je krenulo mrmljanje. A onda je duboki glas rekao: »Što su ti učinili?«

Bio je to Syn, i nije postavio pitanje.

»Pustili su me da živim.«

»Izdajicu«, rekao je ratnik primičući se bliže. »Izdao si Kralja, a oni su te pustili da živiš?«

»Stradao sam na ratištu. Uzeli su me i održali na životu.«

Zypher je odmahnuo glavom. »Wrath nije poznat po mekoći, kao ni ti. To nema smisla.«

»To je istina.« Xcor je podignuo obje ruke prema nebu. »Ne govorim vam ništa što se nije dogodilo. Stradao sam na ratištu, oni su me odveli i pobrinuli se za to da preživim.« Kako bi ga mogli mučiti, doduše. No ako je htio mir između Bratstva i Kopiladi, to će morati prešutjeti. »Pobjegao sam i sada sam došao k vama.«

»To nema smisla«, ponovio je Syn, dubokim, opakim glasom. »Pobjegao si, ali kako si onda prisegnuo Wrathu? Je li te uhvatila neka frakcija Bratstva, bez Kraljevog znanja?«

»Detalji nisu važni.«

»Vraga nisu. Uostalom, ne razumijem tu prisegu. Nije ti u naravi da se pokoravaš drugome.«

Xcor se hladno nasmijao. »Mislim da te već jako dugo nisam čuo da toliko govoriš, Syne naš.«

»Ako će ikad postojati povod za razgovor, onda je to ovaj. Zato ti kažem još jednom, ovo mi nema smisla i ne razumijem zašto si pognuo glavu pred drugim.«

»Moji stavovi su uznapredovali.«

»Ili tvoja kita.«

Prije nego je Xcor uopće stigao promisliti, unio se Synu u lice iako je ovaj bio znatno krupniji od njega.

Iskesivši očnjake, Xcor je rekao: »Pazi da ne pretjeraš. Trenutno sam u egalitarnom raspoloženju, ali i ono ima svoje granice.«

Njih su se dvojica promatrali oči u oči, stojeći prsa o prsa, prilično dugo, dok su se drugi povukli u slučaju eskalacije sukoba.

»Zbog ženke, znači«, polako je rekao Syn.

»Zbog ljubavi mog života. I bolje ti je da to upamtiš, kopile.«

Dok je Xcor govorio, miris združivanja prštao je iz njega, što je i privuklo pažnju drugog mušjaka, Syn je podignuo obrve, suptilno se odmaknuo, premda onome tko ga je poznavao u srž to nije moglo promaknuti — kao što Xcoru i nije.

Trenutak poslije, Syn se jedva primjetno, ali neosporno, naklonio. »Moje isprike.«

»Prihvaćene. Ona nema nikakve veze s ovim.« Cijela je skupina kolektivno duboko udahнула kad se agresija u zraku stanjila, no Xcor im nije dao vremena da se opuste. »Kako rekoh, u zamjenu za vaše prisege, Wrath će ukinuti sve vaše kazne, ali morate se vratiti u Stari kraj. Kao i ja.«

Zypher se blago nasmijao. »Istina, tamo smo i mislili biti u ovom trenutku. Već smo se pripremali za polazak, ali ova oluja? Spriječila nas je da odemo baš kao da je ovaj susret predodredila sama Čuvarđeva.«

»Zbilja sretna slučajnost.«

Svi su ušutjeli, a Xcor im je dao dovoljno vremena da ga prouče i promisle o onome što je rekao. No nije se mogao još dugo među njima zadržavati.

Te su večeri već jednom na njega pucali. Nije htio navući Bratstvo na njih.

»Dakle, to je na stolu«, rekao je. »A ja ću vas ostaviti da razmislite. Ako odlučite da ne želite pristati, postoji velika šansa da ćete se vratiti u rodni kraj i tamo biti sigurni neko vrijeme. No to će biti život od kojeg sam osobno već prilično umoran. Uvijek ćete se morati osvrutati za sobom i, budite sigurni, Wrath će kad-tad doći po vas. Možda i prođe neko vrijeme, budući da su mu sad druge stvari zaokupile pažnju. No naposljetku, njegova će vas osveta ipak dostići. Možda je miroljubiv, ali nije papak.«

»Samo malo«, ubacio se Balthazar. »Ako si ti sad uz Kralja, zašto nismo sigurni uz tebe? Pretpostavljam da zato moraš ići.«

Xcor se nećkao oko odgovora, no onda je zaključio da neke informacije ipak imaju pravo znati. »Određeni članovi Bratstva ne prihvaćaju moju prisegu.«

»Otac mladih tvoje Odabranice, dakle«, rekao je jedan od ratnika.

Xcor ništa nije rekao, budući da se to logički moglo zaključiti, a i nije bila njihova stvar. Nikad nije zanijekao da Odabranica Layla ima mlado, ali to isto tako nikad nije ni komentirao — a sasvim sigurno nije namjeravao razgovarati o svom privatnom životu, ni sad ni ikad.

Xcor je otišao do vrata. »Sad ću vas ostaviti. Morate o mnogo- čemu promisliti. Vratit ću se za dvadeset i četiri sata od sad, na mjesto susreta. Onda ćete mi dati svoj odgovor.«

Pretpostavljao je da svi već znaju što će reći. No trebalo mu je vremena da se pobrine za to da budu sigurni, u slučaju da ih bude vodio k Wrathu.

»Kamo ćeš otići?« pitao je Zypher.

»Vidimo se sutra u 4 ujutro«, okrenuo se Xcor. A onda je, prije nego je otvorio vrata, još jednom pogledao preko ramena. »Nisam mislio da ću vas ikad više vidjeti.«

Nije mogao promijeniti činjenicu da mu je glas napuknuo. Bio je to još jedan dokaz koliko se *on* promijenio.

Ne da je bio nov novcati mužjak, razmišljao je pripremajući se da izađe na hladnoću i snijeg.

Ne, prije će biti da je opet postao ono što je nekoć bio, ponovno se pretvorio u mužjaka kojeg nisu pomračile ambicija i okrutnost. A toj se preobrazbi veselio koliko i svojim ratnicima koji su bili jedina obitelj koju je ikad poznao, jedini koji su ga prihvatili onda kad su ga svi ostali, rod ili stranci, odbacili.

Dok mu je snijeg šibao lice, a vjetar se uvlačio kroz šavove posuđene odjeće, molio se da postigne istinski mir s Kraljem kojeg je svojedobno pokušao zbaciti s trona kako bi njegovi ratnici napokon bili na sigurnom.

Ako već ne može biti sa ženkom kojoj je dao svoje srce i dušu? Barem se može pobrinuti za ratnike koji su mu tako dugo i odano služili.

Štošta je morao nadoknaditi.

Četrdeset peto poglavlje

Iduće se večeri Layla probudila i odmah potražila svoje mlado — ali nije se trebala brinuti. Rhamp i Lyric ležali su tik do nje na krevetu u Čuvarđevinim privatnim odajama, njihove dražesne trepavice bile su spuštene, duboko disanje i usredotočeni izrazi lica bili su dokaz napora koji je bilo potrebno uložiti da narastu veliki i snažni.

Kad se okrenula na leđa, imala je osjećaj da se dolje na Zemlji spušta noć. Uvijek je bilo tako, neka promjena zbog prelaska svjetla u tamu tamo dolje, i izmjena godišnjih doba, odjeknula bi sve do Svetišta.

Pažljivo se pomičući, kako ne bi uznemirila mlado, ustala je i dugo se zagledala u slatka lica. Kako lijepo vrijeme su proveli, taj privatni interludij, svaki trenutak upijen, svaki dodir i osmijeh, svako maženje i pokret, ispunili su cijelo njeno srce.

Kako će ih ostaviti?

Bit će tako teško, opet će morati otrgnuti nešto što je zacijelilo tijekom tih tihih, nježnih sati.

Kako bi se suzdržala od suza, okrenula se i zaputila preko bijelog mramornog poda. Pomisao da je spavala u privatnom prostoru Čuvarđeve zajedno sa svojom djecom bila je gotovo prebizarna da bi je pojmla, no s druge strane, nije mogla ni zamisliti da će doći noć kad će majka njihove vrste nestati, a ona i Qhuinn morati sastaviti raspored posjeta.

Ali avaj, promjena je dolazila kad je htjela, i ponekad niste mogli ništa drugo osim popustiti i iskoristiti je na najbolji mogući način.

Osim toga, odaje su bile veoma udobne, krevet tako mekan, pod od bijelog mramora, zidovi, pokućstvo, tako smirujući...

Layla se namrštila. Preko puta, vrata jednog ormara bila su malčice otvorena. Čudno. Mramorne bijele plohe sa svojim gotovo nevidljivim kvakama bile su do kraja zatvorene kad se došla ovamo odmoriti.

Prilazeći ormaru, bez razloga je bila nervozna. Nije da se Čuvarđeva tu skrivala ili nešto slično.

Gurnuvši prst u procjep, povukla je vrata, ne znajući što očekivati...

»O... joj.«

Tajice s uzorkom zebre. Crna kožna jakna. Čizme velike kao glava, boa od ružičastog perja, plave traperice, Hanesove crno-bijele majice...

»Nisam te htio probuditi.«

Layla se okrenula kad je čula muški glas i dlanom prekrila usta kako ne bi probudila mlado. No kad je vidjela o kome se radi, spustila je ruku i zbunjeno se namrštila... prije nego je ostala u šoku.

Ma ne može biti...

Lassiter, pali anđeo, nasmijao se i prišao joj, njegova plavo-crna kosa spuštala

mu se sve do bokova, sav je blistao od zlatnih *piercinga* i lančića.

A možda je blistao i zbog nečeg drugog.

Layla se nakašljala kad su se zaključci počeli slagati jedan na drugog. »Jesi li... Je li ona... Je li... Što je...«

»Znam da mucaš zato što si toliko uzbuđena«, rekao je, »da si ostala bez teksta.«

Layla je odmahнула glavom, a onda brzo kimnula kako ga ne bi uvrijedila. »Jednostavno... Mislim... Ti?«

»Da, ja. Čuvarđeva je odabrala mene, mene, mene.« Teatralno je skakutao uokolo poput šestogodišnjakinje s lizalicom i plesnim cipelama. No onda je prestao s predstavom i smrtno se uozbiljio, pogledavši je ravno u oči. »Nikome još nisam rekao, a ne smiješ ni ti. No zaključio sam da, ako ćeš već boraviti ovdje s klincima, ionako ćeš prije ili kasnije otkriti da sam se uselio ovamo.«

Uspaničeno je pogledala prema krevetu, no on je podignuo dlanove. »Neću biti ovdje dok ste vi tu. Znam da želite privatnost i to poštujem. Ali želim ti pomoći. Štošta si prošla, zar ne?«

Lassiterova sućut i razumijevanje bili su toliko neočekivani da su joj suze navrle u oči. »O, najdraža Čuvarđevo, tako sam...« Zašutjela je kad je shvatila da taj konkretan zaziv više nema smisla. »Mmm...«

»Da, nisam djevica i mrzim pisati. Stoga ćeš morati koristiti drugačije izraze. Mislio sam možda probati s Veliki Uzvišeni Uglednice, ali kvragu, mislim da ljudi već imaju jednog takvog.«

»Ah...« zamuckivala je jer je bila toliko šokirana da nije znala što bi rekla. »Pa, sigurna sam da ćeš nešto smisliti.«

Bog zna što će to na kraju biti...

»Što se tiče ovih odaja«, rekla je, »ne želim ti smetati. Preselit ću nas u spavaonicu...«

»Ne, ja ovdje ni ne spavam. Samo sam donio malo odjeće da vidim kakav je osjećaj, to je sve. I sam sam se morao naviknuti na ovo promaknuće, znaš, još pokušavam otkriti koje sve moći imam.« Urotnički se nagnuo prema njoj. »Iz čega se sve mogu izvući, na primjer. Hej! Jesi li znala da mogu stvoriti snijeg?«

»Molim?«

»Snijeg.« Plesao je prstima glumeći kako nešto pada s neba. »Mogu stvoriti hrpu snijega. A znaš što će biti još zabavnije? Gledati ljudske znanstvenike kako pokušavaju otkriti zašto je došlo do takve oluje. Počet će pričati o klimatskim promjenama i uzrocima vremena, ali tvom sam dečku ipak morao pomoći.«

»Xcoru? Oprosti... Ne razumijem.«

»Duga priča. Uglavnom, kako si ti? Kako su djeca?«

Kao da se ništa nije dogodilo. »Oprosti, mmm...«

»Pokušajmo s Vaša Ekscelencijo.«

Layla je trepnula. »U redu. Oprosti, Vaša Ekscelencijo, ali kako si pomogao Xcoru?«

»Morao sam zadržati njegove ratnike na ovoj strani Atlantika. Odatle zimska

ciklona.«

»Dakle, našao ih je!«

»Znaš, ispada da sudbina zadaje mnogo posla nekome poput mene.« Slegnuo je ramenima. »Tko bi rekao da je potrebno uložiti toliko truda da bi nekom omogućio da djeluje slobodnom voljom. Kao da je svijet šahovska ploča, a ja sam zadužen za svaku figuru. Tako da istovremeno igram otprilike sto tisuća različitih partija.«

»Opaaaa.«

»Jel' da? Hvala bogu na hiperaktivnom poremećaju!« Nacerio se, a zatim namrštio. »Zapravo, hvala meni, bilo bi točnije.«

Layla se morala nasmijati. »Ti ćeš u svakom slučaju biti promjena, Vaša Ekscelencijo.«

Lassiter je mrdnuo ramenima. »Ne, to mi je čudno. Pokušajmo s Eminencijo. Moram naći nešto što mi odgovara.«

»U redu, Vaša Eminencijo.«

Protegnuo je vrat. »Ne. Nije ni to. Morat ćemo malo poraditi na tom oslovljavanju... o!« Pali anđeo, to jest, vladar svega... mmm... poskočio je kao da ga je nešto ubolo sa strane. »Okej, sad moram ići. Pazi na sebe, i znaš što ti je iduće činiti.«

»Znam?«

»Da. Moraš baciti kartu, povući potez, recimo to tako. Znaš na što mislim. I upamti«, stavio je kažiprst na usne, »ššššš. Moj novi posao je do daljnjega naša mala tajna.«

»Naravno...«

»Ta-taa!«

To rekavši, Lassiter je ispario, a blistave su iskricice popadale po podu... Upravo u trenutku kad se Cormia pojavila na otvorenim vratima privatne odaje.

»Kako smo se snašli?« pitala je žena.

Aha, otišao je da ga ona ne bi vidjela, pomislila je Layla.

Stresavši se, malo se pribrala. »O, mmm, jako dobro. Jako dobro, zaista, hvala ti.«

Druga je Odabranica otišla do djece. »Bok, ekipa. Budite li se? Ooo, zdravo.«

Layla je kradomice otišla do vrata ormara i zatvorila ih kako se tajice na zebru ne bi vidjele — a zatim se pokušala osmjehnuti kao da ni sama ne zna što radi, kao da je nije ni čula. »Bili su jako dobri. Pazila sam na raspored, naravno. Samo da pokupim naše otpatke i idemo dolje.«

Otišla je do torbe u koju je stavila prljave pelene i prebacila je preko ramena. Zatim se vratila do kreveta.

»Sigurna sam da će Qhuinn biti uzbuđen što ih vidi. Znam da sam ja bila kad sam... Uglavnom, drago mi je da si opet došla da mi pomogneš s transportom. Hvala ti.«

Cormijine su oči bile tužne, ali glas joj je bio čvrst i namjerno veseo. »Naravno! Koga ti želiš uzeti?«

»Rhampa, nosila sam Lyric kad. smo dolazile ovamo.« Bolje namjestivši torbu, obratila se svom sinčiću. »Moram raspodijeliti vrijeme. Što je pošteno, pošteno je.«

Okrenula je glavu kad je Cormia dohvatila Lyric. Nije si mogla pomoći. Nije da je mislila da Odabranica ne zna što radi... ali takve su *mamen*.

Ili mame, kako bi Beth rekla.

»Je li se dogodilo nešto uzbudljivo?« pitala je Cormia uzimajući Lyric u naručje. »Mmm? Neke važne novosti?«

»Ne«, promrsila je Layla. »Baš ništa.«

»Dobila sam posao, dobila sam posaooooo...«

Therese je razgovarala s vlastitim odrazom u zrcalu nanoseći tanki sloj sjenila za oči i izravnavajući kosu. Namjeravala ju je svezati otraga kako joj ne bi padala na lice i kako bi izgledala uredno, no ako je najprije ne bi malo ukrotila, redovito se osjećala kao da joj baletna haljinica strši na zatiljku.

Smiješno, oduvijek je pretpostavljala da je valovitu kosu naslijedila od mame.

Ispostavilo se da je to jedna velika izmišljotina.

Iskopčavši peglu za kosu, još jednom je provjerila da nije pretjerala s podlogom i rumenilom. Zatim je kimnula samoj sebi. »Možeš ti to.«

Taman kad je krenula ugaziti svjetlo, žohar je protrčao ispred prljave kade, pa se morala zaustaviti na mjestu kako ga ne bi nagazila — još nije navukla cipele. To bi bilo gadno.

»*Jedva* čekam da se maknem iz ove rupe.«

Ulazeći u spavaću sobu/dnevni boravak/kuhinju, što je zvučalo puno bolje od prljave realnosti, zgrabila je kaput, mobitel, torbicu i, instinktivno, šal. Kod vrata se zaustavila kako bi pognula glavu i pomolila se Čuvarđjevi za zaštitu.

Pritom se nije radilo o poslu ili putu do posla. Već o tome da se spusti niz stubište sve do ulaznih vrata i zatim izađe na ulicu u jednom komadu.

Prilično je tužno kad znate da ste sigurniji u mraku u ozloglašenom dijelu grada nego u vlastitoj zgradi.

No barem je imala najbolji mogući plan. U tjedan i pol otkako se doselila sa svojim kovčegom, ruksakom i sedamsto dolara u gotovini, osmislila je proceduru za izlazak. Korak broj jedan? Nasloni uho na vrata.

Sklopivši oči, usredotočila se na ono što se događalo vani na hodniku. Ništa neuobičajeno, činilo se. Samo normalno, svakodnevno vikanje, glasna glazba i prigušeno udaranje.

»Super! Idemo na korak dva.«

Maknula je sigurnosni lanac i otključala bravu koja je sezala vertikalno od jednog dovratnika do drugog, i otvorila lokot. Zatim je brzo izletjela van i zalupila vrata za sobom. Bila je prava lutrija odlučiti je li u većoj opasnosti na hodniku ili da se prisilno vrati u svoju sobu. Jasno, kao vampirica, bila je daleko snažnija od većine ljudskih mužjaka. No ono što ju je uvijek brinulo bilo je što bi se dogodilo kad bi netko od njih krenuo na nju s pištoljem u ruci. S nožem bi se još i mogla

obračunati i nadjačati protivnika, ali metak...

Savršen. Prokleti. Tajming.

Kao da je samo nju čekao, ljigavac preko puta izašao je iz stana baš kad i ona. U usporedbi s njezinim, njegov je izlazak bio mnogo nonšalantniji i nikud se nije žurio zato što je, kao prvo, vjerojatno bio napušten kao zmaj, a kao drugo, imala je osjećaj da je, sudeći prema ograničenoj interakciji s njim, na neki način glavni u zgradi.

Ako ništa drugo, uvijek ju je promatrao kao da je obrok koji samo što nije konzumirao.

Ljigavac.

Pripremajući se za gadarije kojima ju je uvijek obasipao...

»Jebote!« promrsio je kad ju je ugledao.

Zatim se hitro okrenuo i počeo petljati oko brave. Kao da se pokušava vratiti u stan.

Therese je pogledala uz i niz hodnik. Nikog nije bilo u blizini. Možda je bio paranoičan ili mu se nešto priviđalo? Kako god, definitivno ga nije namjeravala pitati je li dobro — ili opirati se činjenici da ju je iznenada samo htio izbjeći.

Požurivši dalje, otišla je do stubišta i preletjela stepenice. Bila je svjesna da bi se vjerojatno samo trebala dematerijalizirati, no svi prozori u zgradi bili su prekriveni čeličnom rešetkom i nijedan se nije dao otvoriti. Premda je bilo lako zaključiti da beton ili cigla ili od čega je već zgrada bila izgrađena vjerojatno nisu bili ničim pojačani, nije htjela riskirati. Čula je horor priče o tome što se događalo kad bi neki vampir pogrešno pretpostavio od čega je površina kroz koju se htio dematerijalizirati.

Budući da je ona bila sama samcata na svijetu, ni taj si rizik jednostavno nije mogla dopustiti.

Therese je bila na pola stubišta i upravo je zalazila za ugao kad su se pojavila dva muškarca na putu prema gore.

Prepoznavši ih iz predvorja, spustila je pogled i gurnula ruke u džepove kako bi povukla torbicu što bliže tijelu...

Oba muškarca su poskočila i sudarila se jedan s drugim prije nego su se prilijepili uza zid stubišta kako bi ih ona zaobišla.

Kad se nešto slično dogodilo dok je prolazila kroz glavni izlaz, gdje joj se još jedan čovjek kojeg je znala viđati oko zgrade upadljivo maknuo s puta, zaključila je da vjerojatno ima neku zaraznu bolest koju samo druga vrsta može naslutiti.

S druge strane... Kvragu, možda su saznali da je vampirica? Nije imala pojma čime se mogla odati, ali zašto bi se inače ti tipovi ponašali kao da je zapaljeni štapić dinamita?

Jer, okej, jasno, svi su bili na drogama, ali zajednička psihoza utemeljena na strahu od tamnokosih žena baš i nije bila vjerojatna.

Doduše, zašto bi se bunila ako je na taj način bila sigurna? Osim ako se, naravno, ne radi o otkrivenom identitetu njezine vrste, a u tom je slučaju u pravoj opasnosti. S druge strane, kao da se takvim ljudima može vjerovati. Narkomanima se redovito nešto privida, zar ne?

Na ulici je morala zastati na trenutak.

Okej, opa. Snijeg. Posvuda... snijeg. Svuda uokolo napadalo je skoro metar snijega, a vjetar koji ju je držao budnom dugo u dan nabacao ga je na hrpe.

Kad je produžila dalje, nije ju iznenadilo što prednji prilaz, takav kakav je bio, nije bio očišćen. Ono što ju je pak deprimiralo bila je činjenica da su joj Merrell tenisice, koje su doduše bile vodootporne i udobne, sezale samo do gležnjeva. Noćas će u modi biti mokre čarape, bojala se.

Kad je izašla na pločnik, otkrila je da, jasno, ni asfalt nije bio počišćen. Pogledavši ulijevo i udesno, mozgala je o tome da jednostavno sve pošalje kvragu i dematerijalizira se tu na licu mjesta, ali ne... Sunca nije bilo, ali nije bio ni potpuni mrak, ambijentalna svjetlost grada odbijala se i uvećavala zahvaljujući bijelom prahu.

Nesumnjivo će je primijetiti, stoga je morala pronaći malo skrovitije mjesto.

Produživši dva bloka dalje niz ulicu, ušuškala se u kaput nimalo ne uživajući u osjećaju da joj uši gore od hladnoće. Barem joj je oko vrata bilo toplo, a i rukama je bilo udobno u dubokim, podstavljenim džepovima. Skrenuvši ulijevo, ušla je u uličicu koja je bila znatno mračnija od one koju je napustila pa je sklopila oči i...

... materijalizirala se kod stražnjeg ulaza u restoran *Kod Sala*.

Kad je ponovno preuzela oblik, ugledala je nekoliko automobila kako prilaze i parkiraju se kod ulaza za osoblje. Jedan muškarac, a za njim i dvije žene, izašli su iz svojih vozila, ne razgovarajući mnogo dok su hrlili prema vratima kao da kasne ili im je hladno. A možda i oboje.

Therese je slijedila njihov primjer i uhvatila teška vrata prije nego su se do kraja zatvorila, nakon čega je otrešla snijegom prekrivene tenisike o gumeni otirač unutra.

»Hej.«

Kad je podignula pogled, našla se licem u lice s iznenađujuće privlačnim muškarcem. Imao je zlatno plavu kosu, oči plave kao da ih je nacrtao flomasterom i vraški pravokutnu vilicu.

»Ti si nova radnica?« upitao je.

»Da, jesam.«

Pružio joj je prilično krupan dlan. »Ja sam Emile.«

»Therese. Tres.«

»A imaš i naglasak. Kao i ja. U redu, ne francuski, poput mog.«

Nasmijala se. »Ne, nisam iz Francuske.«

Nije li ovo kao onaj skeč iz *Saturday Night Live*, pomislila je. Možda je ona vampirica, a on izvanzemaljac...

»Hajde, idemo do sobe za osoblje«, pokazao je prema naprijed. »Da?«

Kimnula je i krenula za njim, odmotavajući šal i otkopčavajući dugmad na kaputu. »Već sam radila kao konobarica. Ali svejedno sam nervozna.«

»Enzo, šef sale? On ti je vodio intervju? Jako je drag. Jako dobar. Dat će ti priliku.«

»Dobila sam kopiju menija. Čitav sam ga dan pokušavala upamtiti.«

Kad su ušli u kuhinju, primijetila je predsoblje s ormarićima u kojima su radnici mogli odložiti svoje stvari pa se osvrnula po licima koja su se motala onuda. Muškarci i žene izgledali su kao da su u ranim ili srednjim dvadesetima, očigledno radeći bilo što kako bi otpočeli svoje nove živote i osamostalili se od obitelji — što je bilo upravo ono što je i sama pokušavala. Nekolicina njih ju je pogledala, no svi su uglavnom bili usredotočeni na pripreme za posluživanje večere.

Šef sale, Enzo Angelini, ušao je i obratio se najprije njoj, a zatim i ostalima. »Tu si, dobro. Svi, ovo je Therese. Therese, naučit ćeš imena u hodu. Pođi sa mnom da riješimo papirologiju, a pripremio sam i tvoju uniformu.«

Bilo je nečeg utješnog u stjecanju rutine i niza procedura. Otkako je napustila dom, ni u čemu nije imala ograničenja, no istovremeno je bio prisutan osjećaj prevelike lakoće i svojevrsnog gubljenja u divljini bez zemljovida u ruci.

Bit će to dobro.

Jedino što i nije bilo baš dobro? Iz glave nikako nije mogla izbaciti misli o muškaku kojeg je preksinoć upoznala. Slike njega bile su poput mamurluka a da ništa nije pila, u glavi joj je tutnjalo, želudac joj je skakao u trbuhu čim bi se sjetila poljupca.

Bio je odlučan u namjeri da je pusti na miru.

Što se i dalje doimalo kao dobar plan.

Zbilja je čudno kad vam nedostaje netko koga i ne poznajete, potpuni stranac. Srce ju je boljelo pri pomisli da ga nikad više neće vidjeti.

Kako god. Vjerojatno su to samo hormoni progovarali. A možda je i tuga zbog svega što se dogodilo otkako je napustila Michigan sad zahvaćala druge dijelove njezinog života.

Da, bit će da je to.

Jer, kako je moguće žudjeti za nekim koga i ne poznajete duže od dvadeset minuta?

Četrdeset šesto poglavlje

Čim je Qhuinn ušao u spavaću sobu blizanaca, odlučio je da će ostati sam sa svojim mladima i pripremiti ih za posjet kući Blayevih roditelja... No Cormia je stajala pored njihovih krevetića i smještala ih unutra. Dobra vijest? Barem Layle nije bilo u blizini, iako je osjetio njezin miris u zraku — a ta je uvreda postala još gora kad je prišao krevetićima i nanjušio je i na klincima.

Ignorirajući Phuryjevu *šelan*, smjesta je otišao u kupaonicu, stavio dvije plave kadice u dva duboka umivaonika i pustio vruću vodu.

Kad je opet izišao, Cormia ga je pogledala oštrinom koja mu se nije svidjela. »Da ti pomognem da ih okupaš?« upitala je.

Kao da ne može sam. »Hvala, ali ne treba.«

Odabranica se nešto nećkala, stojeći između dva krevetića. »Slušaj, znam da ti je ovo veoma teško.«

Zapravo, ne znaš, pomislio je.

»Ali«, ženka je nastavila. »Layla je uživala s njima, a i sam vidiš da im je bilo dobro.«

Ako ništa drugo, djeca su mu još disala. To je bila istina.

»Zbilja mislim da bi trebao...«

Qhuinn je podignuo dlan. »Hvala ti puno na pomoći i brizi. Mislim, stvarno, super si. Ne mogu ti reći koliko sam ti zahvalan.«

Nježno, ali odlučno, uzeo ju je za lakat i poveo prema vratima »Mislim, stvarno, baš super.«

Čim je zakoračila na hodnik s kipovima, zatvorio je za njom vrata i zaključao ih... A onda se do kraja posvetio kupanju, pazeći da je voda prave temperature, kupajući najprije Rhampa, jer mu je sa sinom u mnogočemu bilo lakše, prije nego je nabrzinu nasapunao i isprao Lyric.

Kad ih je vratio u krevetiće, ružičaste i čiste, pomislio je, dovraga, morat će ih i odjenuti za uzbudljivo putovanje izvan palače.

Otišao je do velikog ugradbenog ormara u kojem su dvije niske komode stajale jedna pored druge. Kad je otvorio ladice, začudio se svoj toj malenoj odjeći, jednodijelnim komadima i sićušnim košuljama, »hlačama« i »suknjicama«. Na sekundu se zapitao koliko je dugo trebalo da se sve to opere, složi, stavi na svoje mjesto, ružičasto na jednu stranu, kamuflažno i mornarski plavo na drugu.

Layla je voljela lijepo odijevati Lyric.

Stoga je navukao svojoj kćerki par majušnih plavih traperica i crvenu polo majicu njezinog brata. Zatim je uvukao Rhampa u najmanje odijelo s kravatom koje je svijet vidio još od Kena.

Pogledao je na sat, pomislio da bi se mogao i istuširati — no vrijeme je samo proletjelo. Namjeravao je biti kod Blayevih roditelja prije nego Prvi obrok postave na stol. Ovom brzinom? Bit će sretan ako odvede to dvoje mališana prije nego i sami nauče voziti. I sve to prije nego im je uopće navukao malene čizmice i kaputiće — i dobro se namučio dok ih napokon nije smjestio u vražje nosiljke.

Kad su mu djeca napokon dobila čiste pelene, svu odjeću, jakne, rukavice i kape — i kad ih je dobro učvrstio kao da namjeravaju plesati *break dance* u tim podstavljenim kanticama, pogledao je prema krevetu i pomislio kako bi mu dobro došao spavanac.

Na kraju krajeva, noću je ratovao s *degradima*. Koji su ga pokušavali ubiti.

Ne da je to uspoređivao s vražjim uredskim poslom.

»Okej«, obratio se majušnim licima koja su gledala u njega. »Spremni? Idemo to odraditi...«

Točno u tom trenutku, u zraku je osjetio smrad koji je bio mješavina smrdljive bombe, mrtvog guštera i trule kore nekog voća, i koji ga je udario ravno u sinuse.

Isuse sveti Kriste. Od takvih bi vam stvari oči zasuzile, a nos zaprijetio da će se spakirati i otići, ostavljajući vas samo s parom crnih rupa nasred lica.

»Vi to mene zezate!«

Na djelić sekunde, razmišljao je o tome da jednostavno ostavi sve kako jest. Na kraju krajeva, mogao bi otvoriti prozore u Hummeru, raspaliti grijanje i, uz dodatni kisik, još nekako i uspjati doći na drugu stranu grada.

Ali nije mogao pred Blayevu mamu s nečim takvim. Ionako je već imala slomljeni gležanj. Jedan udah tog zelenog oblaka smrti i mogla bi pasti s jedine zdrave noge ravno na guzicu.

Kad se sagnuo, postalo mu je sasvim jasno da je Rhamp bio taj koji je bacio bombu. Qhuinn je morao priznati, kad ga je otkopčao i izvukao iz nosiljke, donekle je i cijenio njegov trud, mužjak mužjaku.

Da, male porcije nisu bile za njegovog sina. Izbacivao je sranja kao veliki.

Mmm... doslovno. Da.

Natrag do stola za presvlačenje. Opet dugmad i zatvarač na minijaturnim hlačama od čega su se Qhuinnu ruke grčile. A onda...

»O... opa«, promrsio je Qhuinn okrećući glavu da udahne svježeg zraka.

Tko bi rekao da možete vidjeti Boga a da i ne napustite planet?

Za čišćenje će mu trebati bager i zaštitno odijelo!

U međuvremenu, Rhamp je samo ležao i gledao u njega stišćući svoje malene šake kao da očekuje da mu da pet.

S obzirom na njegovu usredotočenost i koordinaciju, dalo se zaključiti da, premda su vampirska djeca u početnim fazama razvoja sazrijevala mnogo brže od ljudske, osjet njuha očigledno je nastupao mnogo kasnije. Inače se malac ne bi tako smijao.

Kad se Qhuinn prebacio na stavljanje pelena, odmahnuo je glavom. »Pravi si pišonja, znaš...«

Kucanje na vratima bilo je nova izlika da okrene glavu i duboko udahne. »Da?«

Saxton, Kraljev odvjetnik i Qhuinnov bratić, progurao je svoju savršenu plavu glavu unutra. »Donio sam dokumente koje si...«

Bilo bi komično kako je ustuknuo da Qhuinn nije bio do laktova u kakici.

Odvjetnik se nakašljao. Ili se to možda čulo povraćanje. »Najdraža Čuvardjevo,

čime ih hraniš?»

»Formulom za novorođenčad.«

»I to je legalno?«

»Uglavnom, da. Doduše, ovisno o probavnom traktu u koji ulazi, očigledno se može primijeniti i u vojsci.«

»Doista.« Mužjak je odmahivao glavom kao da pokušava preusmjeriti misli s disanja na nešto drugo. »Aah, donio sam što si tražio.«

»Super. Hvala. Hoćeš staviti to u Rhampovu nosiljku? Ne, čekaj, zapravo stavi u torbu s pelenama. Kao što vidiš, imam pune ruke posla.«

»Da, mislim da te nitko u kući ne bi htio dekoncentrirati. Kao ni cijela istočna obala.«

Kad je Qhuinn izvukao prljavu pelenu ispod sinove guze i počeo vaditi vlažne maramice iz aparata za toplo čuvanje kao da će od njih izraditi padobran, zapitao se što učiniti s prljavim Pampersicama. Možda da ih spali iza kuće?

Plamen bi vjerojatno bio zelen. Kvrugu sve, mogao bi ugasiti svjetla i gledati ih kako svijetle u mraku.

»Qhuinn.«

»Da, stari?«

Budući da tip više ništa nije rekao, Qhuinn je pogledao preko ramena u pažljivo odjevenog odvjetnika s kravatom oko vrata. »Što je?«

»Jesi siguran? Oko ovoga?«

»Da, apsolutno sam siguran da se ovu pelenu mora promijeniti. I, hvala, puno si mi pomogao. Mislim, super. Stvarno super.«

Izgleda da je to bio njegov novi način pozdrava. Zahvala koju je iskreno osjećao i mislio, ali koja je istovremeno služila da dovrši razgovor i odvede sugovornike što dalje od njega.

Još jednom je upalilo.

Saxton se nije dugo zadržao, a onda je Qhuinn ponovno zavezao svog sina u nosiljku, prebacio sportsku torbu preko ramena i dohvatio usklađeni set dječjih potrepština.

Istog trena ih je ponovno spustio na pod. Otvorio vrata koja je Saxton zatvorio za sobom. Zatim ponovno pokušao izaći iz sobe s naramkom stvari.

Nije lako okrenuti vražju kvaku kad nemate slobodnu ruku.

Dok je hodao pored mramornih kipova, osjetio je neumoljivu iscrpljenost i zaključio da bi ona mogla biti prouzročena jednom od mnogih stvari. Čitav dan nije spavao, misli su mu bile zaokupljene Blayom, ljutnjom na Laylu, brigom oko toga što rade Rhamp i Lyric. K tome još i sve ono sa Xcorom. A onda i mala Olimpijada u pripremanju djece za izlazak.

Dovraga, možda je i osjećao preuranjenu depresiju zbog toga što će morati instalirati vražje nosiljke na držače koje je namjestio na stražnjem dijelu Hummera. Napravio je probu netom nakon što je pao mrak i umalo se raspametio pokušavajući ubaciti plastične komade u odgovarajuće utore — a sve to bez Rhampa i Lyric u nosiljkama.

Zašto ljudski idioti koji su izumili te stvari nisu mogli napraviti nešto da se dva komada poklope kao rješenje Sherlocka Holmesa? Pomislili biste, ako ti štakori bez repova mogu poslati gada u svemirskom odijelu na mjesec, zašto ne mogu napraviti nešto da se roditelji ne moraju boriti s auto sjedalima?

Vrlo je jednostavno.

Kad je krenuo niz veliko stubište, misli su mu lutale tamo-amo, dajući svojoj stvari malo oduška da se žali na dječje spravice. Bolje to nego brinuti se hoće li Blay biti u kući svojih roditelja ili ne. Hoće li prebroditi ovu krizu. Ili ne.

Mnogo bolje.

Kad je Layla ponovno preuzela oblik na stražnjem trijemu ranča, pokrenula je detektor pokreta, svjetla su je registrirala i osvijetlila. Što je bilo u redu. Nijedan čovjek nije ju vidio kako se pojavljuje niotkuda jer se materijalizirala u guste sjene pored ograde.

Hodajući prema staklenim kliznim vratima, gazila je kroz gusti snijeg, a tugu što je ostavila svoje mlado i zabrinutost da bi Qhuinn mogao učiniti nešto ludo, primjerice oteti ih, zamijenila je tjeskoba oko toga čeka li ju Xcor ili ne. Misli su joj bile toliko uskomešane da se jedva uspjela dematerijalizirati i nikako nije uspijevala osjetiti njegovo prisustvo na tom posjedu.

Na tipkovnici pored kvake upisala je kod, čula bravu kako se otključava i povukla vrata.

Dočekala ju je toplina, ali i tišina.

Ostavila je upaljeno svjetlo iznad štednjaka, kao i jedno u dnevnom boravku pored ulaznih vrata. Sve se doimalo u redu — ne, samo malo, netko je ispraznio smeće.

»Xcor?«

Zatvorila je staklena vrata i osluhнула. Duboko udahнула.

Osjetila je duboko razočaranje budući da joj nitko nije odgovorio, niti je osjećala njegov miris. Znatizeljno želeći doznati tko je ispraznio koš za smeće u kuhinji, prešla je preko prostorije i bacila oko na hladnjak. Bio je pun do vrha... A mogla se i okladiti da je jednako tako osvježena spavaća soba na donjem katu.

Očigledno su *slugani* došli pospremiti kuću kad je Xcor otišao. Osim toga, mužjak očigledno nije proveo dan pod tim krovom.

Sjela je za okrugli stol, položila dlanove na ulaštenu plohu i širom raširila prste. Pa ih opet skupila. I opet raširila.

Pretpostavljala je da će biti tu kad se vrati. Zar se nisu tako dogovorili? Možda je samo ona tako mislila. Nije se mogla sjetiti.

O, Bože, što ako je stradao tijekom protekle noći ili dana? Ma ne, to samo paranoja iz nje progovara... zar ne? Ili je možda... pronašao svoje mužjake? Jesu li već prisegnuli na odanost Wrathu i otišli, a da se Xcor nije ni pozdravio s njom?

Dok je osluškiivala tišinu u kući, mir koji nije remetilo ništa osim zvuka toplog zraka koji je dopirao iz klimatizacijskog uređaja i povremenog otapanja leda u hladnjaku, srce joj je lupalo od žalosti i straha.

A onda, kako je vrijeme prolazilo, došla joj je do glave činjenica da je, baš poput tog ranča, i njezin život bio jako, jako prazan. Bez mladih na koje bi pazila, bez Xcora u kojem bi uživala, što je još imala?

S obzirom na to da će on uskoro otići — pod pretpostavkom da već nije — te da su šanse da će opet živjeti u palači veoma male, shvatila je da je došlo vrijeme da pronade nešto za sebe, nešto nevezano uz majčinstvo ili družbenika. Dok je još obavljala funkciju Odabranice, mnogočime je mogla okupirati svoje misli i vrijeme, imala je pregršt obaveza koje je morala ispuniti. Međutim, ovdje, u vanjskom svijetu? U eri nakon Čuvaridjeve?

Sa slobodom je došla i obveza otkrivanja sebe, zaključila je.

Na kraju krajeva, kako prakticirati slobodu izbora ako nemate pojma tko ste? Etikete pritom neće biti dovoljne, titule poput *mamen* ili *šelan* neće vam pomoći. Morate posegnuti duboko u sebe i otkriti kako ispuniti vrijeme aktivnostima koje vam nešto znače i koje su bitne za vas kao osobu, kao pojedinca.

Šteta što je nešto što je trebalo biti pustolovina istraživanja i prosvjetljenja doživljavala kao teret.

Kad joj se oglasio želudac, bacila je pogled prema vratima hladnjaka. U njemu je bilo koječega, ali malo toga što bi je privuklo da ode do njega, a kamoli da izvadi lonce i tave. Hrana za van? Čula je za to, ali nije imala gotovine, ni kreditne kartice, niti ju je zanimalo baviti se ljudima...

Kuc kuc kuc...

Layla je poskočila i okrenula se prema kliznim vratima. Zatim se osmjehnula. Širom.

Koliko je god mogla.

Poletjevši sa stolice, otključala je bravu na staklenim vratima i podignula pogled, visoko gore, prema licu koje joj je bilo u mislima protekla dvadeset i četiri sata.

»Vratio si se«, šaptala je dok je Xcor ulazio u kuću i zatvarao vrata za sobom.

Zaškiljio je i zagledao joj se u usne. »Gdje bih drugdje mogao otići?«

Laylu je mamilo da ga natjera da se zakune da neće otići u Stari kraj bez pravog pozdrava, no dok je stajao pred njom, nije htjela uništiti ni sekundu zajedničkog vremena mislima o nadolazećem rastanku.

Podižući se na prste, naginjala se naprijed sve dok nije izgubila ravnotežu, sigurna da će je on uloviti — i jest, obujmio ju je svojim čvrstim, snažnim rukama.

»Kaži mi«, rekao je prije nego ju je poljubio, »je li mlado u redu? Jesu li dobro? Kako si ti?«

Na trenutak je sklopila oči. Bilo je veoma ljubazno i plemenito od njega raspitivati se o potomstvu mužjaka koji se prema njemu nije ponašao časno.

»Layla?« odmaknuo se. »Nešto nije u redu?«

Brzo je trepnula. »Ne, ne, sve je u redu. Proveli smo krasnu noć i dan. Predivno ih je promatrati. Pravi blagoslov.«

Na trenutak je počela maštati o tome kako susreće Lyric i Rhampa, drži ih u naručju i upoznaje. No to se nikad neće dogoditi, i to ne samo zato što se Xcor mora vratiti u Stari kraj.

»A ti?« rekla je. »Jesi li ti dobro?«

»Sad jesam.«

Njegove su usne pronašle njezine, ponovno ju je obujmio rukama i podignuo, prislanjajući je na svoje snažno tijelo. Kad su im se usta spojila, odnio ju je do zida i pritisnuo o nj tako da su joj noge ostale visjeti u zraku.

Zastenjavši, prebacila mu je noge oko struka, nakrivila glavu u jednu stranu... i strastveno ga izljubila. Sve njene brige, sve zabrinutosti i tjeskobe oko njega, mladih, Qhuinna... Stres je samo nestao kroz prozor kad je njegov okus i miris sve nadjačao.

Prerano, Xcor se odmaknuo unatrag, vrelin pogledom prelazeći preko njezine kose i ramena. Već ju je vidio голу, pomislila je dok je zurio u nju. Detaljno se prisjećao kako je izgledala s ničim na sebi, odjevena samo u kožu i strast...

»Kad si zadnji put nešto pojela?« pitao je.

Okeeej, možda je ipak razmišljao o nečemu drugom.

»Ne znam.« Pomaknula je ruke s njegovih ramena prema stražnjem dijelu vrata. »Poljubi me ponovno... O, poljubi me...«

»Sad ćemo te nahraniti.«

To rekavši, smjestio ju je na stolicu kao da nije težila više od lutkice. Upravo kad je htjela istaknuti da će biti dovoljno vremena da se bave kalorijama nakon vođenja ljubavi, on je raskopčao crnu jaknu koju je nosio na sebi.

Što je bio potez u pravom smjeru...

»Je li to neprobojni prsluk?« upitala je.

Spustio je pogled prema prsima. »Da.«

Na trenutak je sklopila oči, i to ne samo od olakšanja što je nosio pancirku već i zbog toga što je poželjela da rata nema. Da nitko iz njegove skupine nije pokušao upucati Wratha. Da ne postoji razlog zbog kojeg bi se morao brinuti da će netko pištoljima ili noževima ili bilo kakvim drugim oružjem navaliti na njega.

»Što bi htjela?« pitao je odlažući jaknu sa strane i otkopčavajući remenje prsluka. »Imaj na umu da nisam neki kuhar. Doduše, volio bih kad bih ti mogao pripremiti nešto zbilja profinjeno.«

Princeps ili prosjak, kuhar ili ne, pomislila je, nije me briga.

Naročito dok se skidaš...

»Čekaj malo, jesi li ozlijeđen?« rekla je listajući.

»Molim?«

»Ozlijeđen si.«

Kad je skinuo prsluk, pokazala je prema osušenoj krvi na boku. I prije nego je stigao reći da to nije ništa, pojurila je k njemu, potegnula mu majicu preko glave — i ustuknula pred ranom.

»Prostrijeljen si.« Na kraju krajeva, što je drugo moglo ostaviti takav rez? Sigurno ne nož. »Što se dogodilo?«

Slegnuo je ramenima. »Nisam ni osjetio.«

Odgurnula mu je ruke kad se pokušao njima zakloniti. »Dolje u kupaonicu. Odmah. Idemo.«

Budući da nije imao namjeru poslušati njezinu naredbu, uzela ga je za ruku i povukla za sobom, natjeravši ga da se spusti u podrum i uđe u spavaću sobu koju su dijelili. U kupaonici je pustila toplu vodu u umivaoniku, izvadila sapun i ručnik za pranje, a zatim mu počela skidati košulju.

»Layla...«

»Xcor«, promrsila je, imitirajući njegov ozlojeđeni ton glasa. »Da, znam, neću tražiti od tebe da odeš k Haversu ili da pozovem doktoricu Jane. Stoga, u znak zahvalnosti za moju uviđavnost, ti ćeš mi dopustiti da ti očistim ranu.«

»Zacijelila je.«

»Je li?« Namočila je ručnik i stavila malo sapuna na njega. »Zato ponovno krvari sad kad si skinuo prsluk? Skidaj košulju ili idem po škare.«

Xcor je počeo gundati, no barem je postupio kako mu je rečeno — a onda je zasiktao kad je počela nježno trljati rez upaljenog i pokidanog mesa. Kad je napokon dobila malo bolji pogled, zaključila je da ga je metak samo okrznuo, dotaknuvši mu torzo sa strane prsluka u kojoj nije bilo zaštitnih umetaka, možda zato što je u tom trenutku skakao ili trčao. Prsluk se vjerojatno zatim vratio na mjesto i pokrio ranu, pritišćući je sve dok ga nisu skinuli.

Ili je barem to bilo njezino nestručno mišljenje.

»Onda, što se dogodilo?« upitala je ispirući ručnik i tapkanjem brišući sapun s rane.

Kad je podignula pogled sa svog zadatka, mogla je itekako dobro vidjeti Xcorovu željeznu vilicu i stisnute kutnjake. Osim toga, prekrizio je ruke preko prsa što je bio pravi znak negodovanja.

»Jesi li pronašao svoje mužjake?« pitala je.

»Ne«, kratko je odgovorio. »Nisam.«

Pa, barem ga nije ustrijelio jedan od njih jer se naljutio što je prisegnuo Kralju.

»Jesu li to bili *degrade*.«

Nakon nekog vremena, kad se već počela pitati hoće li morati udicom izvlačiti objašnjenje iz njega, nevoljko je kimnuo.

Layla je sklopila oči. »Mrzim ovaj rat. Zbilja ga mrzim.«

Najdraža Čuvardjevo — mmm, najdraži Lassiteru koji sigurno nisi djeva — nije htjela ni razmišljati o tome što bi se dogodilo vani na onoj oluji da je bio ustrijeljen negdje drugdje, na primjer, u glavu...

»Dobro sam«, nježno je rekao.

Usredotočivši se na njega, primijetila je da je spustio ruke i s blagošću u očima zagledao se u nju.

»Ne plači, ljubavi.«

»Plaćem li?« šapnula je.

»Da.« Nježno joj je palčevima pomazio obraze. »Nemoj nikad plakati zbog mene.«

Povukao ju je da se uspravi i nasloni na njega. »Osim toga, dobro sam. Ovdje sam, vidi me.«

To rekavši, poljubio ju je dugo i polako, njegove su usne zadirkivale i uzimale, njegov jezik lickao i gladio, i uskoro se rastopila, sve misli o viđanju njegove rane izašle su joj iz glave. Što mu je nesumnjivo bio i plan — ipak si nije mogla pomoći da mu ne popusti.

»Ti si velika gumica za brisanje«, rekla mu je na usne.

»Molim?«

Odmahujući glavom, još se jače naslonila na njega, a zatim opsovala kad se odmaknuo unatrag, izvan njezinog dosega.

»Hrana«, izjavio je. »Odmah.«

Kad se usprotivila, nakrivio je obrvu. »Dopustit ću ti da se pobrineš za mene. Ali ću se najprije ja pobrinuti za tebe.«

To rekavši, uzeo ju je za ruku i poveo natrag prema stepenicama. Dok su prolazili pored kreveta, promrsila je: »Jasno ti je da je ovo ovdje madrac. Tooooočno tu.«

»I čekat će nas dok te ne nahranim, moja ženko.«

Četrdeset sedmo poglavlje

Kad je Qhuinn uvezao Hummer niz prilaz kuće Blayevih roditelja, bacio je pogled na sve prozore. Iza mnogih od njih gorjelo je svjetlo, a on je tragao za kretnjama jednog određenog krupnog tijela, velikog, prekrasno građenog...

Prednja su vrata bila širom rastvorena, a *mamen* mužjaka u pitanju izašla je na štakama i u gipsu, izgledajući baš kao da se sprema spustiti niz prilaz iako je bio sklizak od leda i snijega.

U napadu panike, Qhuinn je posegnuo za kvakom, spreman materijalizirati joj se na putu kako bi je zaustavio, no onda je Blayev otac istrčao i nešto rekao.

Na trenutak je Qhuinn samo promatrao izraze na njihovim licima dok su se prepirali, nježnost i ljubav koju su osjećali jedno prema drugom pretvorila je sukob u pregovor razumnih stranaka.

Za to vrijedi uložiti trud, pomislio je.

»Spremni, ekipa?« upitao je pogledavši u retrovizor. »Vrijeme da posjetimo baku i djeda.«

Ugasivši motor i izašavši, mahnuo je prema trijemu. »Večer svima!«

»Tako sam uzbuđena!« doviknula je Lyric.

»Kuhala je«, rekao je Blayev otac odmahujući glavom. »Kuhala je iako joj je doktor naredio da ne stoji na nogama, a vaše mlado još jede samo formulu.«

»Ali moram nahraniti našeg Qhuinna!« Lyric je prštala od entuzijazma, cupkajući gore-dolje. »Osim toga, mladima će kuća lijepo mirisati. Svidjet će im se cimet i začini u zraku.«

A možda i neće, pomislio je Qhuinn zaobilazeći auto kako bi najprije izvukao Rhampa. Bilo je sasvim moguće da nos njegovog sina ne funkcionira.

Nakon borbe s auto-sjedalicom, oslobodio je nosiljku, a onda odvukao sebe i sina uz prilaz. »Može jedan klinac?« rekao je Blayevom ocu.

»O, itekako«, odgovorio je mužjak primajući paket.

Upravo kad se htio okrenuti, Qhuinn je uhvatio izraze na njihovim licima kad su pogledali u mlado — i umalo se rasplakao. Dva starija vampira bila su prepuna ljubavi, pogledi su im blistali, oči treptale, lica porumenjela.

To ga je podsjetilo na Blayeve riječi, kad mu je poručio da ih ne muči djecom koja nisu njihova.

Pa, to je popravio.

Nastojeći to uraditi krišom, nagnuo se u stranu i pogledao prema predsoblju. Blaya nije bilo. Niti je silazio niz stepenice. Nije se pojavljivao iz stražnjeg dijela kuće. A Qhuinn je bio previše rastrojen da bi ga mogao osjetiti.

Hmm, kako da to složi u riječi...

»Je li Blay tu?«

Kad su mu se usta otvorila, a te riječi izašle van, mužjakovi roditelji su se skamenili.

Blayev otac se namrštio i pogledao u stariju Lyric. »Vani je na stražnjem trijemu. Gdje bi drugdje bio...«

Lyric je, s druge strane, točno znala što se zbiva. »Zašto ne bi otišao po njega?« Zatim je pogledala u svog helrena. »Medeni, uzmi Lyric iz one goleme ekološke noćne more, može?«

Kad je Blayev otac otrčao po zadatku, Qhuinnu je došlo da zagrlji ženu. Pa je to i učinio — a činjenica da mu je uzvratila zagrljaj vratila mu je nadu.

»Hajde, sad«, šapnula mu je na uho. »Izgladite što već morate izgaditi. Mi ćemo paziti na mlado.«

Kad se Qhuinn uspravio, dio onoga što je osjećao mora da se vidjelo i na njegovom licu, zato što je podignula ruku i pomazila ga po obrazu.

»Volim te, iako sam zgrožena tvojim odabirom automobila. Koliko to troši, dvije litre po kilometru? Na autocesti?«

Blayev otac se nadovezao čim se vratio s malenom Lyric. »Ali sinoć nas je uspješno vratilo iz klinike. Tvoj Prius? Taj se ne bi maknuo s prilaza.«

Kao da je mužjak znao da više od toga ne smije reći, Rocke je namignuo Qhuinnu, s ljubavlju se osmjehnuo svojoj *šelan* i ušao u kuću s dvjema nosiljkama u rukama kao da će ga ova prebiti ženskim časopisom.

»Vas dvojica imate vremena«, rekla je Blayeva mama. »Malo ću čitati tvojim klincima o klimatskim promjenama. Možda ih natjeram da pogledaju TED snimku govora Billa Gatesa, *Inovacijama do nule!*«

Qhuinn joj je pomogao da se vrati u kuću, premda se pokušala oduprijeti ruci na svom laktu, a imala je i pravo. Cimet i začini doista su prekrasno mirisali, a toplina vatre u dnevnom boravku bila je idealna u hladnoj noći, sve kao da je blistalo od ljubavi.

Osokolivši se, prošao je pored kuhinje i otišao do vrata stražnjeg trijema. Prije nego ih je otvorio, provjerio je kako mu stoji okovratnik na košulji i je li vuneni kaput na mjestu. Provjerio je i stanje usne šupljine, da bi sve bilo kako treba.

A onda...

Kroz prozorčić na gornjem dijelu vrata ugledao je Blaya kako stoji vani na hladnoći, samo u puloveru, pogleda uperenog u snježni krajolik, prema zaleđenom jezeru. Kad je povukao dim cigarete, krajičak se zažario, a onda mu se oblak dima podigao iznad crvene glave.

Izgledao je uzvišeno, tako suzdržan, zabačenih ramena, stisnutih očiju koje promatraju neku točku u daljini, sigurno stojeći na praznom trijemu.

Nešto mu je govorilo da pokuca prije nego izađe.

Kad je to učinio, Blay se nije okrenuo. Samo je blago slegnuo ramenima.

Prosjaci ne mogu birati, pomislio je Qhuinn otvarajući vrata i izlazeći u zimsku noć.

A on je bio i više nego spreman prositi.

»Još tosta?«

Kad joj je Xcor uputio to pitanje s druge strane stola, Layla je odmahнула glavom, obrisala usta papirnatim ručnikom i naslonila se na stolicu.

»Znaš, mislim da sam prilično sita, hvala ti.« U prijevodu: usisala sam dva tosta, dva jaja i šalicu čaja. Jesmo li sad gotovi? Možemo ići dolje voditi ljubav?

»Dohvatit ću ti još jednu krišku. Što kažeš na još čaja?«

Dok je on ustajao od stola, prema položaju njegovih ramena i negodujućem izrazu lica mogla je zaključiti da je nekako znao da je lagala o tome da je sita — i nije imao apsolutno nikakvu namjeru dopustiti da ga odvrati od toga da je pošteno nahrani.

»Da, molim.«

Ton njezinog glasa bio je bliži »fućkaš čaj« nego »hvala što me puniš tekućinom«, no za to je bila kriva samo seksualna frustracija.

»Što kažeš na to da ga ponese dolje?« predložila je, pomislivši da će tako biti bliže krevetu na kojem će kasnije prirediti predstavu. »Zapravo, idem ja odmah dolje.«

Xcor je ubacio još dvije kriške bijelog kruha u toster i pritisnuo polugicu. »Donijet ću ti sve. Idi i podigni noge, ostavi mi svoju šalicu.«

Uputivši se prema vratima podruma, zaustavila se i osvrnula preko ramena. Sivo-bijela kuhinja je bila malena, a od Xcorove se veličine doimala još manjom, kao da je njemački ovčar zalutao u kuću lutaka. Ratnikovo naginjanje nad toster i pomno praćenje procesa tostiranja nije se uklapalo u prizor.

Ni premalo, ni prepečeno.

Zatim je uslijedilo mazanje maslaca. Pristupio je razmazivanju slatkog maslaca po hrskavoj površini kruha ozbiljnošću i usredotočenošću kirurga koji operira srce.

Upravo je tako oduvijek zamišljala da će se mužjak kojeg voli odnositi prema njoj — i pritom se nije radilo samo o Prvom ili Posljednjem obroku, bila vani noć ili dan, ljeto ili zima. Xcorova usredotočenost i briga jednostavno su dokazivali da mu je bitna. Da mu je stalo do nje.

Da ju je *vidio*.

Nakon cijelog jednog života u kojem je nekom božanskom biću bila jedna od mnogih, bio je rijedak dar jednom smrtniku biti jedna i jedina.

Ali dovraga, zašto se ne seksaju?

Dolje u podrumu, prigušila je svjetla i upalila televizor, nadajući se da će pronaći jedan od onih romantičnih filmova koje su Beth i Marissa rado gledale na kabelskoj. Vijesti. Vijesti. Reklame. Reklame...

Zašto mu treba toliko dugo, pomislila je pogledavši prema stepenicama.

Reklame. Reklame...

O, ovo je dobro. *Dok si spavao.*

Ali, gdje je Xcor?

Naposljetku, nakon skoro stotinu godina, čula ga je kako se spušta niz stepenice. »Uključio sam sigurnosni sustav«, rekao je.

Stišala je ton dok je Sandra Bullock pokušavala kroz prozor uvući božićno drveće u stan, a onda pokušala namjestiti sebe i svoju odjeću u prikladnu, izazovnu pozu na kauču. Odjeća ju je frustrirala. Kad je *slugan* pospremao kuću, donio joj je i nekoliko haljina Odabranica, ne znajući da ih ona više ne nosi. Šteta što nije donio i donje rublje. Dok su joj ležerni nabori gutali obrise tijela, nije nalikovala naročitoj ljepotici.

Doduše, njezin ju je mužjak najviše volio vidjeti голу.

Osim kad je trpao hranu u nju...

»O«, rekla je prihvaćajući pladanj koji je donio.

Xcor je mogao jednako tako dovući i cijeli kuhinjski stol u podrum. Tostirao je ostatak štruce kruha, ispekao još jaja i pripremio pun čajnik vrućeg čaja. Dodao je i mlijeko, iako ga ona nije koristila, kao i zdjelicu meda, što jest.

»Pa, ovo je... baš krasno«, rekla je odlažući sve na niski stolić.

Sjedajući pored nje, uzeo je jedan tost s hrpe i počeo ga mazati maslacem.

»Mogu i ja to«, promrsila je.

»Rado bih te poslužio.«

Onda skini hlače, pomislila je promatrajući velika bedra koja su se napinjala ispod crne sintetičke trenirke koju je imao na sebi. A onda i način na koji je gornji dio rukava njegove majice jedva uspijevao držati na okupu veliki biceps. Zatim i sjenu brade koja je njegovoj vilici davala tamniju nijansu.

Zarivši nokte u koljena, pogledala je u njegove usne. »Xcor.«

»Hmm?« upitao je nožem nanoseći matematički precizan sloj maslaca na tost.

»Dosta hrane.«

»Skoro sam gotov.«

I ja sam skoro gotova, pomislila je.

Nagnuvši se naprijed, Layla si je pokušala odvratiti pažnju nalijevajući si čaj, no to je bila izgubljena bitka. Doduše, primijetila je da su joj se slojevi haljine malčice rastvorili.

Uzmi što možeš, pokušaj barem nešto.

Primičući ruke vrpce oko struka, odvezala je čvor i razmaknula dvije polovice, izlažući pogledu prozirnu tkaninu koju su prema tradiciji nosile sve Odabranice. Okej, i to mora ići... Gle čuda, dok je provlačila sićušnu bisernu dugmad kroz rupice, s lakoćom ju je slušalo, što je značilo da joj žele biti od pomoći u tom poduhvatu.

Povevši se za njihovim primjerom, skinula je sa sebe sve što ju je pokrivalo i naslonila se na gnijezdo odjeće.

A on je i dalje mazao vražji tost.

Kad se malčice naslonio, razmišljajući o maslacu koji je nanio, pomislila je da je, premda proces u kojem združeni mužjak hrani svoju ženu ima evolucijske prednosti, sve to ipak smiješno.

Što je iduće? Izvadit će ravnalo da provjeri vertikalnu?

»Znaš što bi bilo dobro na tostu?« rekao je, opet se primivši noža.

Naravno, ostao mu je još jedan milimetar koji nije namazao.

»Što?«

»Med«, promrsio je. »Mislim da bi to bilo stvarno dobro.«

Layla je pogledala u zdjelicu s medom.

»Mislim da si u pravu.« Posegnuvši naprijed, dohvatila je med i izvila leđa. »Med je dobar na mnogim stvarima.«

Okrenuvši žličicu u medu, izvadila ju je i podignula iznad grudi, a kad se med iscijedio i počeo kapljati, pao je ravno na bradavicu. Od škakljanja se ugrizla za usnu, a onda joj je još žute smjese kapnulo na kožu, cijela je rijeka potekla prema trbuhu.

»Xcor...?«

»Da...«

Kad se okrenuo prema njoj, nije mogao vjerovati — tost mu je ispio na pladanj. Što je bilo pravo olakšanje, jer bi se ozbiljno zabrinula kad bi izgubila od ugljikohidrata u bitki za njegovu pažnju.

Njegove mornarski plave oči smjesta su se zažarile i zadržale na mjestu gdje je med polako i izazovno kapljao na njezine grudi i topio se prema dolje, dolje... dolje.

»Pitam se«, rekla je promuklim glasom, »je li ovaj med slađi i od mene?«

To rekavši, podignula je jedno koljeno i pokazala mu svoje međunožje.

Njezin je mužjak odgurnuo pladanj tolikom brzinom da se doimalo kao da se tanjur zamjerio njegovim ratnicima.

Režanje koje je dopiralo iz njega već je slutilo nabolje, kao i pogled na njegove očajnike koji su brzo probili van. A onda se nadvio nad njom, njegove velike ruke nadvile su se nad njezinim tijelom, jedva je kontrolirao golemu snagu plazeći jezik ispod njezine bradavice... kako bi ulovio kap meda.

Zastenjavši, njegove tople, kliske usne uhvatile su bradavicu i usisale ju, lickale je i ljubile. Layla je zabacila glavu, no okrenula ju je u stranu kako bi mogla promatrati svog golemog mužjaka. Senzacije su bile tako erotične da je mogla osjetiti nadolazeći orgazam, ali nije htjela da to završi. Nakon što je toliko nestrpljivo iščekivala da bude s njim, sad je željela uživati u svakoj zajedničkoj sekundi.

»Xcor... pogledaj me.«

Kad se okrenuo prema njoj, stavila je žličicu za med iznad usta i pustila da joj zadnja kap padne na jezik. A zatim je palucala njime prije nego je usisala žličicu i izvukla je... usisala je i izvukla...

»Dokrajčit ćeš me, ženko«, proklinjao je Xcor.

Spretnim pokretom, uzeo joj je žličicu i vratio je u zdjelicu, točno u trenutku kad je njezino tijelo poprimilo oblik onoga što je po sebi prolila, kosti su joj se otopile, mišići opustili. Kad je još više raširila noge, strastveno ju je poljubio, usne su im se lijepile od meda, njegova ju je erekcija pritiskala kroz hlače.

Nije potrajalo.

Grubim pokretom ruke oslobodio je spolovilo i zatim se našao u njoj, pumpajući dok ju je ljubio, tijela su im pronašla ritam koji je bio toliko surov da se i kauč ljuljao i udarao o zid.

Jače, brže, dublje, sve dok više nisu mogli ostati spojeni u poljupcu. Podignuvši ruke, držala mu se za ramena, mišići ispod glatke kože bili su kao olujni ocean...

Užitak se probio poput udara munje, ali ju je i učinio cijelom — a onda ga je pronašao i on, i izlio se u nju.

No Xcor nije prestao.

Niti usporio.

Četrdeset osmo poglavlje

Blayevo je srce zaplesalo kad su se iza njega otvorila vrata trijema, a miris njegove jedine ljubavi pretekao tipa koji je prilazio ogradi.

Jedna dobra stvar oko pušenja jest što su vam ruke uposlene. Jedna loša stvar kod pušenja jest kad treskate pepeo ne bi li se čime zabavili, vidi se ako vam se ruke tresu.

»Bok.«

Blay se blago nakašljao. »Hej.«

»Drago mi je da si ovdje.« Stanka. »Mislio sam da nećeš biti.« .

Na trenutak je Blay samo htio povikati, *nisam ni ja, gade!* No doimalo se bolje zadržati to za sebe ako je namjeravao izgledati čvrsto, biti čvrst... ostati čvrst.

Bože, zašto Qhuinn mora tako dobro mirisati?

»Doveo sam Rhampa«, promrsio je Qhuinn.

»To je bio i plan.« Zatim se namrštio. »Gdje je Lyric?«

»O, i ona je ovdje. Da.«

Kad se blagi povjetarac pojavio s juga, Blay je pomislio na balerinu koja vješto izvodi piruete na plavkastom, snježnom krajoliku. Više nije bilo lišća koje bi se okretalo s njom, sve je bilo prekriveno bijelim pokrivačem, ali na rubovima imanja zimzeleno granje koje se sagnulo pod težinom onoga što je palo na njih malčice je odahnulo kad su vrtlozi snijega odnijeli dio tereta.

Perifernim je vidom kroz prozore iza Qhuinna mogao vidjeti svoje roditelje kako se kreću po žučkastoj, ugodno osvjetljenoj kuhinji. Njegova je *mamen* inzistirala na tome da kuha punih šest sati, uzbuđenje i sreća dali su joj novu snagu nakon naporne noći i dana. Toliko je golema bila njezina radost da je bilo teško uopće sjetiti se da su joj morali dati anesteziju i ponovno namjestiti kost. Pod gipsom je bilo šavova. Morat će opet u bolnicu za dva dana na kontrolu kod dr. Manella.

Barem ih je Fritz uspio vratiti ovamo u zatamnjenom kombiju, iako je već bio dan kad su Lyric otpustili iz bolnice. Njegovi su roditelji nakon te muke zbilja htjeli otići kući, a ni Blay se tome nije protivio...

»Imam nešto za tebe«, rekao je Qhuinn.

Kad je mužjak posegnuo u kaput, Blay je odmahnuo glavom i ugasio napola popušenu cigaretu. »Idemo unutra? Hladno mi je.«

Nije čekao odgovor, niti ga je uopće zanimao.

Ulazeći u kuću, zaletio se u topao zid svakojakih mirisa koji su ga podsjećali na obitelj i od kojih mu se povraćalo. Naročito stoga što ga je Qhuinn pratio sve do kuhinje, a njegova prisutnost nije bila ništa manje osjetna ni kad mu nije bio u vidokrugu.

Možda se time samo povećavala.

»Kako mogu pomoći?« pitao je Blay i osmjehnuo se majci.

Starija je Lyric sjedila pred plinskim štednjakom, pržila slaninu, jaja i prepečenac.

»Možeš pozdraviti svoje klince«, dobacila je preko ramena. »I postaviti stol.«

Zatomivši nalet boli u grudima, kao da ga je netko udario u trbuh, Blay je odložio cigarete kod telefona, otišao oprati ruke — i pokušao se pripremiti za susret s klincima.

Ne, pomislio je brišući oprane ruke. Još nije mogao pogledati u nosiljke. Morao se najprije nekako sabrati inače bi se mogao slomiti.

Petljao je po ladici u kojoj su držali pribor za jelo. Petljao oko postavljanja crveno-bijelih ubrusa. Oko postavljanja četiri tanjura.

Za otokom koji je prolazio preko cijelog središnjeg dijela kuhinje, Qhuinn i njegov otac razgovarali su o ratu, ljudskoj politici, nogometnim doigravanjima i početku nacionalnog košarkaškog turnira.

Cijelo to vrijeme Qhuinn nije skidao pogled s Blaya.

Mužjak je bio pametan. Znao je da će mu se obiti o glavu ako makar jednom riječju spomene da bi Blay mogao otići pogledati klince koji su zaspali u nosiljkama na stolu.

Prokletstvo, Blay je napokon zaključio. Nije ih više mogao izbjegavati.

Ohrabrivši se, stavio je ubruse, vilice, noževe i ostalo na hrpu, i otišao k njima.

Pokušao je ne gledati. Nije uspio.

Čim su mu oči odlutale k mladima, srušio se svaki obrambeni zid u njemu. Sva ona predavanja o tome kako mora ostati nezainteresirana treća stranka kad su oni u pitanju tako da ga nikad više nitko ne povrijedi, pala su u vodu.

Kao da su naslutili njegovo prisustvo, blizanci su se probudili, pogledali u njega i smjesta počeli mahati ručicama i nogicama, njihova mala anđeoska lica su oživjela, tanašni kliktavi zvukovi dopirali su iz njihovih usta. Očigledno su ga prepoznali.

Možda im je čak i nedostajao.

Polako spuštajući ono što je već nosio u rukama — mogao je to biti pribor za jelo ili možda toster, lopata za snijeg, televizor — sagnuo se.

Otvorio je usta ne bi li nešto rekao, ali ništa nije izašlo. Grlo mu se stisnulo.

Stoga se morao osloniti na dodir kao sredstvo komunikacije. Što je bilo u redu. Ionako ni oni nisu mogli govoriti.

Najprije je otišao do Lyric, pomazio joj obraz, pošakljao mekani vrat. Mogao se zakleti da se zahihotala.

»Kako je moja curica?« promuklo je šapnuo.

No onda je primijetio zamjenicu koju je koristio — i stisnuo oči. *Nisu* moja djeca, ispravio je samog sebe. Oni *nisu* moja djeca.

Da, jasno, Qhuinn je opet bio u obiteljskom raspoloženju. Ali koliko će dugo ovaj put trajati? Kad će ga opet pitanje Layle dovesti do ludila? Najpametnije je jednom primiti udarac i dobro zatvoriti ranu pa da se bol nikada više ne pojavi — i nikad se više ne osvrnuti.

S tim na umu, usredotočio se na Rhampa. Kakav komad, kako opak mali tip. Blay je snažno vjerovao da je tradicionalna podjela uloga sranje, te da ako Lyric bude htjela postati borac kao što su to Payne ili Xhex, on neće imati ništa protiv. Isto tako, ako Rhamp odluči da želi biti liječnik ili odvjetnik i držati se dalje od terena, to je također u redu. Ali čovječe, bili su tako očito drugačiji — premda je bilo od ključne važnosti da ih se ne definira prema tome. Vjerovao je da je od vitalne važnosti da klinici imaju slobodu...

Sranje. Opet je to radio. Zaboravljao granice.

Zvuk kuckanja vilica i noževa naveo ga je da podigne glavu. Qhuinn je preuzeo zadatak postavljanja stola, ukrašavajući ga ubrusima i srebrnim posuđem, pognute glave, tmurnog lica.

Blay se nakašljao. »Mogu i ja to.«

»U redu je. Ja ću.«

U tom je trenutku Rhamp ispustio smrdljivu bombu od koje su i odraslim mužjacima zasuzile oči.

»O... opa.«

»Da«, rekao je Qhuinn. »Trebao si ga pomirisati netom prije nego što sam došao ovamo. Zato sam i zakasnio. Bi li mi učinio uslugu i pogledao ga? Možda imamo sreće pa je samo plin.«

Blay je stisnuo kutnjake. Na vrhu jezika mu je bilo da mu kaže da sam to učini, no to se doimalo grubim. Osim toga, duboko u svom srcu, želio je primiti mlado u naručje, a i roditelji su mu bili tu i promatrali ga, praveći se da to ne rade.

Kad se sve naoko skamenilo na mjestu, iznenada je osjetio kao da se cijeli njegov život i poimanje obitelji svelo na taj trenutak — i bilo je čudno kako vas život tako zaskoči. Gurate dalje, stvarate veze ili ih kidate, idete naprijed ili natrag u odnosima, jašete na valu emocija, vlastitih i tuđih — no uglavnom se radi o tome da ne vidite stablo od šume, da plešete dvokorak izbora i odluka, pratite put a ne oznake, i orijentirate se po nasumičnim uputama umjesto po kompasu.

No onda se, iznenada, kut iz kojeg promatrate brzo raširi i egzistencija vas izbičuje, prisiljeni ste sve skupa sagledati i reći, okej, opa, dakle, *tu sam*.

Sve zbog jednog mališana koji se ukakio u gaće i pitanja tko će ga promijeniti.

Qhuinn mu je prišao i stao točno ispred njega. Tihim mu je glasom rekao: »Nedostaješ mi. Njima nedostaješ.«

»Ja sam stric«, Blay je čuo sebe kako govori. »Okej? Samo stric.«

Rukama koje su drhtale, otkopčao je pojas i podignuo Rhampa. Držeći bebinu guzu u zraku, gurnuo je nos ravno u nju i duboko udahnuo.

»Houston, sve je u redu«, ozbiljno je rekao. »Ponavljam, bio je to oblak plina. Na terenu nema ničega.«

Premjestivši Qhuinnovog sina u pregib ruke, Blay je sjeo i počeo zaigrano mahati prstima.

»Tko je gladan?« veselo je rekla njegova majka. Kao da je zaključila da će odsad sve biti u redu zato što je držao malog u naručju.

»Vidi ti te refleks«, komentirao je njegov otac dok je Rhamp mahao rukama tamo-amo i hvatajući prste zapanjujućom preciznošću. »Qhuinn, mali je baš tvoj,

jel' da?»

»Da«, nadovezao se Blay, »zbilja jest.«

Layla je prestala brojati koliko su puta vodili ljubav. Dvaput na kauču. Zatim pod tušem. Još tri puta u krevetu?

Dok je ležala bok uz bok sa svojim mužjakom i mazila mu čvrsto rame, osjećajući kako joj diše u vrat, osmjehnula se u mraku. Nezasitnost je poželjna osobina ako u svom životu imate ljubavnika.

A Xcor je bio jako, jako gladan mužjak.

Boljela ju je unutarinja strana bedara. Međunožje joj je bruhalo od previše trenja. A njegov je miris bio svuda po njoj, iznutra i izvana.

Ni jednu jedinu stvar ne bi mijenjala.

Okej, možda jednu...

»Što te muči?« pitao je pridižući glavu.

»Molim?«

»Što ne valja?«

Nije ju trebalo iznenaditi što je mogao prokljuviti njezino raspoloženje čak i u polusnu i potpunoj tami. Bio je nevjerojatno usklađen s njom, i to ne samo seksualno.

»Layla«, bio je uporan.

»Ne želim da odeš«, šapnula je. »Ne mogu podnijeti pomisao da neću...«

Kad je pustila da joj glas odluta, glava mu se spustila natrag na mjesto pa ju je poljubio u vrat. Nije ju iznenadilo što ništa nije rekao. Što bi i mogli reći? Ona je imala svoje mlado, i koliko god da je voljela Xcora, nije ih namjeravala odvesti u Stari kraj. Trebao im je njihov otac.

Osim toga, Qhuinn to nikad ne bi dopustio.

»Ne razmišljaj o tome, moja ženko.«

Imao je potpuno pravo. Pred njom je bio čitav život u kojem će joj nedostajati. Zašto početi sad dok je još pored nje?

»Tako malo znam o tebi«, promrsila je. »Kako si odrastao? Kuda si putovao? Kako si dospio ovamo?«

»Nemam ti što ispričati.«

»Ili ne želiš da znam.«

Njegova je tišina odgovorila na to pitanje. Doduše, nije da nije mogla i sama zaključiti prema onom što je pročitala o njemu gore u Svetištu. Doista, njezina tuga zbog okrutnosti koju je doživio bila je bol koja joj je sezala ravno u dušu — naročito kad bi se sjetila Rhampa. Pomisao da jedan roditelj može odlučiti ostaviti nedužno mlado samo zato što ima defekt za koji nije krivo?

Nije mogla niti razmišljati o tome, no svejedno se nije mogla zaustaviti.

»Nemamo još mnogo vremena«, rekla je nježno — iako je upravo obećala samoj

sebi da neće razmišljati o rastanku. »Čim pronađeš svoje mužjake, odvest ćeš ih k Wrathu, oni će mu prisegnuti... a onda ćete otići. Cijeli život moram stisnuti u ovih nekoliko noći.«

»Nastavit ćeš sa životom.«

»Kao i ti«, dodala je. »Samo što nećemo biti zajedno. Zato te molim da me pustiš unutra. Dok još imamo ovo vrijeme... ne šteti ništa, ni dobro ni zlo, tako da te upoznam cijelog.«

»Ako ne želiš trati vrijeme, onda bolje da ne razgovaramo.«

Međutim, kad ju je pokušao poljubiti, ona ga je zadržala na udaljenosti. »Ne bojim se tvoje prošlosti.«

Stišao je glas. »Trebala bi.«

»Nikad mi nisi našao.«

»To nije istina i ti to znaš.«

Kad se sjetila kako ju je potjerao od sebe, on se uspravio, upalio svjetla i maknuo plahte s nogu. Ali nije otišao.

Željela ga je dodirnuti, dlanom prijeći niz njegova leđa i olakšati mu situaciju, kad je položio glavu među dlanove. No znala je da ne smije.

»Osjećam da se kaješ«, šapnula je.

Xcor je dugo šutio, a onda je rekao: »Ponekad te netko može natjerati da...« Iznenada je odmahnuo glavom. »Ne, učinio sam što sam učinio. Nitko me nije natjerao ni na što. Slijedio sam zlog mužjaka i ponašao se kao i on, i sam sam kriv za sve.«

»Pričaj mi«, poticala ga je.

»Ne.«

»Svejedno ću te voljeti.«

Xcor se ukočio, a zatim se polako okrenuo prema njoj. Lice su mu prekrile grube sjene — koje nisu bile ništa u usporedbi s onim u njegovim očima. »Ne znaš što govoriš.«

»Volim te.« Položila je dlan na njegovu ruku, ne skidajući pogled s njegovog, izazivajući ga da poreče ono što je osjećala. »Čuješ li me? *Volim te.*«

Odmahnuo je glavom i odvratio pogled. »Ne poznaješ me.«

»Onda mi pomoz da te upoznam.«

»I tako riskiram da me izbaciš van? Kažeš da želiš da preostalo vrijeme provedemo zajedno. Jamčim ti da se to neće dogoditi ako me upoznaš imalo bolje nego što me poznaješ sad.«

»Nikad te ne bih izbacila.«

»Moja *mamen* već jest. Zašto bi ti bila drugačija?« Opet je odmahnuo glavom. »Možda je znala kojim ću putem krenuti. Možda... to nije bilo zbog usne.«

Layla je itekako dobro znala da mora paziti što govori. »Tvoja te majka odbacila?«

»Dala me nekoj dadilji... nekome... dok me i ona nije napustila.«

»Što je s tvojim ocem?« stisnuto je upitala. Iako je o tome nešto već i znala.

»Mislio sam da je to Bloodletter. Taj mi je mužjak rekao da je moj otac, no kasnije sam otkrio da to nije istina.«

»Jesi li ikad... pokušao otkriti tko ti je otac?«

Xcor je protegnuo prste, a onda ih opet stisnuo u šake. »Sve više vjerujem da biologija manje uvjetuje obitelj nego što to čini odabir. Moji mužjaci, moji ratnici, oni su odabrali mene. Odabrali su slijediti me. Oni su moja obitelj. Dva pojedinca koja su me začela, rodila i napustila dok još nisam mogao sam preživjeti? Ne zanima me njihov identitet ni gdje se nalaze.«

Čisti je strah prošao Layli kroz srce dok ga je zamišljala najprije kao novorođenče, a onda i kao malenog dječaka nesposobnog da se sam brani, a konačno i njega pred promjenu koju je morao proći sam samcat.

»Kako si uspio preživjeti?« izdahnula je.

»Činio sam što sam morao. Borio sam se. Uvijek sam bio dobar borac. To je jedino naslijeđe koje su mi roditelji ostavili, a koje nešto vrijedi.«

»Kako je tvoja promjena... Kako si uspio preživjeti prijelaz?« Bilo je to iskreno pitanje, budući da u svetim spisima nije bilo odgovora na njega.

»Dao sam kurvi koja mi je pomogla kolibu u kojoj sam živio. Morao sam joj nekako platiti, inače mi ne bi dala venu. Doimalo se to kao poštena razmjena, život za skrovište. Zaključio sam da ću vjerojatno pronaći drugo mjesto za život, što i jesam.«

Layla se uspravila i privukla plahtu bradi. »Nikad to ne bih mogla učiniti mladom. Jednostavno ne bih mogla.«

»I zato si ti prava ženka«, slegnuo je ramenima. »Osim toga, nisu me trebali ni začeti. Prilično sam siguran da bi oboje više voljeli da sam umro u maternici ili pri porodu — iako bi to vjerojatno ubilo moju *mamen*. Bolje da ti mlado umre nego da dovedeš na svijet nekog poput mene.«

»To je pogrešno.«

»To je život, i bolje da to znaš.«

»A onda si otišao u ratnički kamp.«

Xcor je pogledao u nju, krutog izraza lica. »Uporno to želiš izvući iz mene, zar ne?«

»Preda mnom se ne moraš skrivati.«

»Onda želiš znati i kako sam izgubio djevičanstvo?« prasnuo je. »Želiš li?«

Nakratko je sklopila oči. »Da.«

»O, čekaj. Možda bih trebao biti malo precizniji. Želiš li znati kad sam prvi put poševio neku ženu — ili kad sam se prvi put poseksao? Jer to nije jedno te isto. Prvo me koštalo deset puta skuplje od normalne cijene, s nekom prostitutkom u Starom kraju, a prvo što je napravila poslije toga bilo je da otrči do rijeke i ispere me sa sebe. Stvarno sam se zapitao namjerava li se utopiti koliko se žestoko bacila u vodu.«

Layla je treptanjem tjerala suze. »A... ono drugo?«

Lice mu je potamnijelo od bijesa. »Poševio me neki vojnik. Ispred ratničkog

kampa. Jer sam izgubio u borbi. Krvario sam satima poslije toga.«

Sklopivši oči, zatekla se kako potihom moli.

»I dalje me želiš?« otegnuto je upitao.

»Da.« Otvorila je oči i pogledala u njega. »Za mene nisi nečist. I nisi ništa manje mužjak zbog toga.«

Osmijeh na njegovom licu ju je uplašio, bio je tako hladan i dalek. »I ja sam to radio drugima, usput rečeno. Kad bih ih pobijedio.«

Tuga koju je osjećala bila je tako duboka i nepopustljiva, veća od suza.

I znala je točno što je pokušavao. Opet ju je odgurivao od sebe, izazivao je da ga ostavi kako mu ne bi sama morala reći da ode. Činio je to i ranije, što ste drugo i mogli očekivati od mužjaka kojeg su odbacivali čitavog života?

»Još želiš ovo? Još misliš da voliš ovo?« Budući da nije odgovorila, pokazao je najprije prema svom licu, a onda i prema tijelu, kao da su pripadali nekom drugome. »Dakle, ženko, što sad kažeš?«

Četrdeset deveto poglavlje

Vishous je napustio palaču Bratstva sam i nikome nije rekao kamo ide. Ne da je nešto skrivao, samo što je Butch bio vani na terenu s Rhageom, Johnom Matthewom i Tohrom, Wrath je bio u kući za audijenciju s Phuryjem i Z.-om, *bla bla bla*.

E, da, a Jane je bila dolje u klinici.

Što je bilo u redu.

Dakle, da, nikome ništa nije rekao i nitko nije pratio njegova kretanja na radaru. Sve okej.

Sinoćnja snježna oluja za sobom je ostavila probleme oko čišćenja, a kad se V. materijalizirao na vanjskom rubu urbanog centra Caldwell, ugledao je štošta što je ionako očekivao vidjeti: nešto je bilo već uklonjeno, no svejedno, hrpa bijele tvari prekrivala je parkirane automobile i stambene zgrade, glavne su ceste bile sužene na dvije trake, uličice neprohodne, pločnici neočišćeni.

Adresa pred kojom je ponovno preuzeo oblik bila je adresa viktorijanske trokatnice koju su podijelili na tri stana. Na svakom su katu gorjela svjetla, a ljudi u njoj su odmarali, opušajući se nakon posla.

Ili... u slučaju stana koji je njega zanimalo, napuštavali se.

Promijenivši poziciju i preselivši se na krov zgrade preko puta, zapalio je cigaretu i samo promatrao. Čekao. Čovjek kojeg je tražio još se nije vratio kući, a to je znao zato što je unaprijed istražio dobrog starog Damna Stokera.

Ispostavilo se da je taj »čovjek« žena. Gospođica Jo Early, koja je igrom slučaja radila u gradskim novinama.

Ruku na srce, činjenica da se radilo o ženi donekle ga je impresionirala. Pretpostavio je da jasnoća glasa i objektivno iznošenje činjenica u blogu znače da ga ispisuju muški niz prstiju, ali stani malo. Kao da i njegova *šelan* nije bila takva?

Nije bilo čvršće osobe od Jane, a bila je i bistrija od njega.

Primjerice, bio je prilično siguran da Jane nije gubila glavu zbog statusa njihovog odnosa. Ne, obavljala je svoj posao spašavanja života. On je bio jedini koji se ponašao kao dr. Phill...

Okeeej, nemojmo uvijek okretati temu na sebe, može li, pomislio je.

Dok je pušio i pokušavao odagnati misli sa svoje veze, siva ga je tvar odista i odvela u drugom smjeru. Šteta što to i nije bilo neko poboljšanje. Pod pretpostavkom da je tragao za malo mira.

Dok je sjedio za svojim stolom tijekom dana, provjeravao snimke na YouTubeu, Facebook stranice i Instagram profile u potrazi za ljudima koji su vidjeli vampire, privukla ga je jedna njegova stara e-ovisnost, koju je napustio čim je doktorica Jane ušla u njegov život.

Pa, zapravo, prestao ju je koristiti više-manje nakon što je sreo Butcha.

Drška, kako mu je bio pseudonim, i s njim povezani Gmail račun, bio je profil koji je registrirao na internet stranici na kojoj pokorni traže svoje domine, kako unutar vrste, tako i izvan nje.

U stare je dane za njega uvijek bilo volontera. Ženke i mužjaci, muškarci i žene, svi su tražili određenu vrstu iskustva — a V. je imao rutinu koju je prakticirao sa svima. Najprije bi se našao s njima u nekom klubu ili preko nekoga i dobro ih promotrio, odabirući samo najprivlačnije — ili one za koje je vjerovao da će prirediti dobru predstavu. Zatim bi ih odveo u svoj stan na krovu Commodorea i igrao se s njima dok mu ne bi dosadilo. Kad bi završio, samo bi ih izbacio.

Rijetke bi viđao više no jednom. Uglavnom se radilo o jednokratnim susretima. Postojale su samo tri redovite mušterije.

U to vrijeme, samo se htio malo opustiti, prigušiti svoju mračnu stranu, smiriti nagone.

Danas se ponovno prijavio na taj račun.

Oko podne.

Odmah nakon što je primio poruku u kojoj ga je Jane obavijestila da je Blayeva mama uspješno prošla operaciju, ali da želi ići kući — pa će Jane morati ostati u klinici i pokušati je nagovoriti da ne ode. Kratka poruka došla je i otprilike dva sata poslije kad mu je rekla da je gotova s poslom u operacijskoj sali te da ide u Jazbinu — samo je još morala provjeriti je li se starija Lyric probudila iz anestezije. Dva sata prije toga primio je i poruku u kojoj je spominjala Assaila.

U pošti je imao skoro dvije stotine e-mailova.

I pročitao je ama baš svaki. Neki su bili kratki, ništa osim osnovnih statističkih podataka, uz pokoju fotografiju u prilogu. Drugi su išli nadugo i naširoko, struje svijesti o tome što žele da im netko radi. Bilo je tu i mailova u par odlomaka u kojima su ga preklinjali da ponovno razmisli, ponovno im se javi, da nastave gdje su stali. Kao i uvodnih rečenica s telefonskim brojevima. I ljutih tirada u nevjerici da ih je zaboravio, *ne, ne*, nije mogao zaboraviti, neće to prihvatiti, pronaći će ga i dati mu do znanja da su srodne duše...

Bilo je to poput arheološkog iskapanja u ruševinama grada koji je nekoć izgradio, u kojem je živio i kojim je vladao.

Dolje pod njim, na nabacanoj, snijegom zagušenoj ulici, jedna se Honda parkirala pored stambene zgrade. Tko god da je bio u njoj, minutu je razgovarao, a onda su se suvozačeva vrata otvorila, a vitka, crvenokosa žena izašla je kroz njih.

»Pričat ćemo onda sutra, može?» rekla je nekome u autu. »Okej. Da, radim na tome — da, objavit ću ga na portalu novina, odmah ujutro. Dick se može poljubiti u lakat.«

Mahnuvši još jednom za kraj, zatvorila je vrata i zaobišla ravnu haubu auta. Raširivši ruke radi ravnoteže, koračala je kroz snježno korito kojim su gazili i tuđi koraci prije njezinih, zatim je otklizala do ulaza i provjerila poštanski sandučić pored desnih od dvoje vrata u prizemlju.

Nekoliko trenutaka poslije, vidio ju je kako hoda kroz predsoblje na drugom katu i razgovara s tipovima koji su dodavali jedan drugom bong sjedeći na kauču ispred TV-a.

Izgleda ljutito, pomislio je V. dok ju je gledao kako stavlja jednu ruku na bok

i maše prema njima nečim što je nalikovalo svežnju novčanica.

Zatim je odmarširala u prvu spavaću sobu i zatvorila vrata.

Odvratio je pogled kad se počela razodijevati, ali nije se trebao brinuti. Kako se ispostavilo, samo je skinula kaput, a ostatak je obavila u kupaonici, gdje je prozor bio zaleđen.

Završila je za radnim stolom, pred Appleovim računalom i spojila se na internet.

Dok je V. palio još jednu cigaretu, mozgao je o tome da joj samo prosvira metak kroz glavu, no onda je zaključio da je jednostavno čangrizav. Osim video snimki i ostalih sranja koje je objavila, letimičan pregled njezine povijesti nije polučio nikakve zabrinjavajuće rezultate. Bila je posvojeno dijete nekih bogataša. Imala je bezvezan posao urednice internet izdanja gradskih novina. Ranije je radila kao recepcionerka u agenciji za nekretnine. Prilično dobar životopis iz fakultetskog razdoblja, ali poput većine mladih, od toga nije napravila ništa.

Osim ako ne brojite pravilnu gramatiku u tekstovima o vampirima.

Dakle, da, trebao ju je samo izbrisati i vratiti se u Jazbinu.

Uvukavši dim, izdahnuo ga je i gledao kako plovi na uglavnom mirnom zraku.

Negdje u daljini začuo je sirenu.

Kola hitne pomoći, pomislio je. To je hitna pomoć.

Iznad sebe, na kristalno čistom, baršunasto plavom nebu, samo su najsvjetlije zvijezde svjetlucale zbog prevelike rasvjete u centru grada, no avioni su se jako dobro vidjeli, njihovi tragovi oko međunarodne zračne luke u Caldwellu bili su poput koncentričnih, nevidljivih krugova.

Kao da je Bog flomasterom zaokružio grad zbog daljnjeg istraživanja.

Nakon što je neko vrijeme zurio u mladu ženu, opet se zapitao zašto već jednom ne učini ono što je došao učiniti. Ako joj je mislio samo upasti na stranicu, preuzeti kontrolu i zatim izbrisati sav sadržaj s YouTubea, to je mogao i od kuće.

Odnosno, to će morati učiniti.

Na kraju krajeva, internet je bio poput neke vrste Petrijeve zdjelice u laboratoriju. Ako želite uzgojiti određenu kulturu, samo morate osigurati prave uvjete i pustiti vrijeme da učini svoje. Puno brbljanja i govorancije o vampirima, potkrijepljeno s dovoljno fotografija, i prije ili poslije netko će zagristi, zato što ljudi vole jezive stvari, naročito ako im je seksi.

Zijev.

U protivnom, ako morate uništiti neku ideju? Samo učinite da nestane i nedugo zatim, u šumovima ljudske drame, zamijenit će je nešto drugo.

Ljudska mogućnost odvratanja pažnje, osim njihove relativno krhke smrtnosti, bila je njihova najbolja karakteristika.

Jer, zbilja, što se vampira tiče, kome dovruga treba da Ellen intervjuira Omegu o njegovim omiljenim prazničkim ritualima ili posthumno izdanje knjige o Lashu koja će skočiti na vrh ljestvice najprodavanijih knjiga *New York Timesa*?

Ili, šalu na stranu, da gadovi krenu u lov na njihovu rasu, što bi bilo još gore.

Ti štakori bez repova nisu se mogli slagati ni jedni s drugima. Kad bi se

iznenada našli u suživotu s drugom vrstom, i to tako da su im vampiri ravnopravni?

Možete odmah izbrisati *su* i *život* iz rječnika.

Dakle, da, morat će malo počistiti taj nered na Mreži, kao i »popričati« sa gđicom Jo Early. Ako već voli vampire cijeloga života, taj dio svijesti neće moći promijeniti, ali svakako će se moći malo poigrati njezinom sivom tvari i preusmjeriti je dalje od bloga.

Da, pomislio je. Vrijeme je da joj se uvuče u sobu, otkrije što se događa u toj njezinoj glavici, a onda se opet posveti svom virtualnom čišćenju na internetu.

A-haaa.

Daaaa.

Pa ipak, V. je ostao na mjestu, treskajući pepeo na snijegom prekriveni krov, prebacujući težinu s jedne noge na drugu kad god bi se jedna umorila, protežući leđa s vremena na vrijeme.

Razlog zbog kojeg je ostao nije imao nikakve veze s tom ženom.

Ne, ostao je iz istog razloga zbog kojeg je i izašao iz kuće.

Kad razmišljate o varanju partnera, savjest vam nije laka. Niti je to nešto što želite raditi u domu koji dijelite s njim.

Pedeseto poglavlje

Dok je Xcor čekao da mu Layla kaže kako želi da ode, krv mu je divljački kolala kroz vene, a glava ključala od uspomena. Nikad nikom nije ispričao što su mu radili ni što je on radio drugima u ratničkom kampu. Kao prvo, nitko nikad nije pitao. Njegovi su ratnici i sami sve to radili ili trpjeli od drugih, pa to i nije bila neka tema za razgovor među njima, nešto čega biste se rado prisjećali jer priziva osjećaje sreće i topline. A osim svojih ratnika, Xcor zapravo nikad nije sreo nekoga tko ga je htio upoznati. »Pa«, poticao ju je, »što kažeš, ženko?«

Nije to bilo pitanje. Jer je znao što će ona...

Layla ga je pogledala ravno u oči, a dok je govorila, glas joj je bio posve ravan. »Kažem da je preživljavanje strašan, ponekad i tragičan, poduhvat. A ako čekaš da osjetim išta osim tuge i žaljenja zbog tebe, dugo ćeš se načekati.«

Xcor je bio taj koji je prekinuo kontakt očima. Kad se među njima protegnula tišina, više nije imao pojma što osjeća.

Činilo mu se, doduše, dok je promatrao svoje ruke iz velike udaljenosti, da sav drhti.

»Zar se nikad nisi zapitao što se dogodilo tvojim roditeljima?« upitala je. »Nikad nisi poželio pronaći brata, ili sestru možda?«

Barem mu se učinilo da je to rekla. Um mu nije najbolje procesuirao informacije.

»Oprosti«, promrmljao je, »što?«

Krevet se pomaknuo kad se ona premjestila i sjela pored njega, noge su joj visjele s kreveta, dok su njegove dodirivale pod jer su bile duže. Časak poslije, osjetio je kako mu je nešto prekrilo gola ramena. Deko. Pokrila ga je dekom koja je stajala složena u dnu popluna.

Mirisala je na nju.

Bila je topla, poput nje.

»Xcor?«

Budući da nije odgovorio, okrenula je njegovo lice prema svojem. Kad ju je pogledao, poželio je sklopiti oči. Bila je previše lijepa za njega i njegovu prošlost. Bila je sve što je dobro na ovom svijetu, a on ju je već koštao previše: doma, mira s mladima...

»Ljubav se tiče dviju duša«, rekla je stavljajući dlan na središte njegovih grudi. »Naša se ljubav tiče moje duše i tvoje. Ništa to neće promijeniti, ni tvoja prošlost, ni naša sadašnjost... ni budućnosti koje ćemo dočekati razdvojeni. Barem ne s moje strane.«

Duboko je udahnuo. »Želim ti vjerovati.«

»Nisam ja ta kojoj bi trebao vjerovati ili ne vjerovati. To je zakon svemira. Slobodno o tome diskutiraj — ili jednostavno prihvati taj blagoslov takav kakav jest.«

»Ali što ako je bila u pravu?«

»Tko? Ako je tko bio u pravu?«

Xcor je odvratio pogled i usredotočio se na njihova bosa stopala. »Moja mi je dadilja uvijek govorila da sam proklet. Da sam zao. Kad bi me...« Tu se zaustavio, ne želeći pričati o premlaćivanju. »Govorila bi mi da sam pokvaren. Da moje lice samo pokazuje izvana ono što je u meni pokvareno. Da se prava trulež nalazi unutra.«

Layla je odmahнула glavom. »Onda je govorila o sebi. Otkrivala je istinu o sebi. Reći tako nešto nedužnoj mladoj osobi? Uvrtati mu um i tako ga terorizirati? Ako i postoji druga definicija zla i pokvarenosti, ja ne znam koja je.«

»Previše dobra vidiš u meni.«

»Ali to si mi ti pokazao. Oduvijek si bio dobar prema meni.«

Njezina je ruka dohvatila njegovu s koljena na kojem ju je stisnuo, a kad je svojim dlanom stisnula njegov, s mukom je nastojao shvatiti njezinu odanost i nježnost. Doista, ona nikada neće razumjeti razmjere njegovih opačina, a možda je i bolje tako. Poštedjet će je od toga da se osjeća loše jer ga je pogrešno procijenila.

»Moram ti nešto reći.«

Kad je čuo napetost u njezinom glasu, pogledao ju je. »Što?«

Sad, pomislio je, sad će mu reći da ode.

»Dugujem ti ispriku.« Pustivši ruku koju je držala, spojila je dlanove i s mukom tražila prave riječi. »Učinila sam nešto što možda nisam smjela — i što sam ti svakako trebala reći ranije. A sad me savjest ubija.«

»O čemu se radi?«

Kad se njezina napetost naizgled pojačala, istovremeno je osjetio i lakoću i olakšanje što se centar pažnje preusmjerio na ono što je mučilo nju.

»Layla, ništa što ti učiniš ne može me uzrujati.«

Brzo je pričala, izgovarajući slogove hitro, ali razgovijetno. »Gore u Svetištu, gdje žive Odabranice, nalazi se velika knjižnica života. A u tim tomovima, među tim knjigama, čuvaju se detalji o životima svih mužjaka i ženki naše vrste, te su tekstove zapisali sveti pisari nakon što bi u zrcalnim zdjelama vidjeli sve događaje, dobre i loše, koji su se ikad dogodili dolje na zemlji. To je cijela kronika naše vrste, bitke i slavlja, gozbe i gladi, tuge i radosti... smrti i rođenja.«

Kad je zastala, osjetio je da mu je srce počelo jače udarati. »Nastavi.«

Layla je duboko udahнула. »Željela sam doznati više. O tebi.«

»Pogledala si u moj spis.«

»Jesam.«

Xcor je bacio dekiću u koju ga je umotala sa strane i ustao, koračajući naprijed-natrag. »Zašto si me onda ispitala o prošlosti? Zašto si me prisilila da kažem...«

»Nije sve unutra.«

»Upravo si rekla da jest.«

»Osjećaji nisu. Ni tvoje misli. A nisam znala ni za...« Nakašljala se. »Znala sam

da si bio u ratničkom kampu, ali što se točno tamo događalo nije zapisano.«

Zaustavio se i okrenuo prema njoj. Bila je veličanstveno gola, njezino spektakularno tijelo golo pred njegovim očima u toploj spavaćoj sobi, njezina duga, divna plava kosa cijelu ju je prekrivala. Bila je nervozna, ali ne i stidljiva, zapitao se zašto bi dovraga netko poput nje imao ikakvog posla s mužjakom kao što je bio on.

Što ne valja s njom, zapitao se.

»I, što si pročitala o meni?« upitao je.

»Znam tko je tvoj otac...«

»Stani.« Kad je podignuo dlan, znoj mu je izbio iznad gornje usne i preko čela. »Tu moraš stati.«

»Jako mi je žao«, rekla je posegnavši za odbačenom dekićom i umotavši se u nju. »Trebala sam ti reći. Jednostavno sam...«

»Nisam ljut.«

»Nisi?«

Odmahnuo je glavom, iskreno. »Ne.«

Trenutak poslije, otišao je do hlača koje je morao posuditi i navukao ih na sebe. Zatim je učinio isto s košuljom koju je nosio onda kad su ga ustrijelili. Okrećući je, proučavao je rupu u tkanini na mjestu gdje ga je ogrebao metak, a zatim i taj dio tijela. Zacijelio je.

Zahvaljujući krvi Odabranice Layle.

»Znam što ćeš me pitati«, rekao je odsutno.

»Pa, želiš li znati?«

Njegova su bosa stopala opet počela koračati, vodeći ga od jednog kraja sobe do drugog, pa onda ponovno u krug. »Znaš, imao sam jednu maštariju... kad sam bio mlad. Pa, imao sam nekoliko njih. Zamišljao sam ih dok bi me dadilja držala okovanog pred kolibom tijekom noći...«

»Okovanog?« Layla je slabašno ponovila.

»... kako bi mi prošlo vrijeme. Jedna od mojih omiljenih maštarija bila je ona o ocu, zamišljao sam tko je on. Maštao sam da je veliki ratnik na vatrenom konju, i da će se jedne večeri pojaviti iz šume i odvesti me odatle u svom sedlu. U tim mojim fantazijama bio je snažan i ponosan na mene, bili smo slični, željeli smo samo čast i dobro za našu vrstu. Veliki ratnici, rame uz rame.«

Mogao je osjetiti kako se njezin pogled ukopao u njega i to mu se nije svidjelo. Ionako se već osjećao ranjivo. No kao i s uklanjanjem metka koji mu se uglavio u meso, posao se morao dovršiti.

»To me tjeralo dalje. Toliko da, čak i kad bih se prijavio u razna sirotišta, nikad nisam mogao ostati u njima jer sam se uvijek bojao da bi mogao doći do one kolibe i otkriti da nisam tamo. Kasnije, kad se moj put presreo s Bloodletterovim i kad mi je rekao onu laž samo kako bih mu se pridružio? Da je moj otac? Bio sam toliko očajan da sam preoblikovao samoga sebe kako bih bio što sličniji tom zlom mužjaku i počinio jednu od najvećih pogreški svog života.« Odmahnuo je glavom. »A kad sam otkrio da to nije istina? Osjećao sam se izdano, ali sam se istovremeno vratio tamo gdje sam bio kao dijete. Cijeli život živim sa saznanjem da su me

roditelji odbacili. Imali su stoljeće-dva da promisle o tome što su učinili i pokušaju me pronaći, ali oni su odlučili da to ne žele. Kad bih sada otkrio kako se zovu ili što im se dogodilo, gdje žive? To ništa ne bi promijenilo, ni za njih ni za mene.«

Layline prekrasne oči blistale su od suza, i vidio je da pokušava biti snažna radi njega.

Ponovno je poželio da je nije doveo u tu situaciju.

»Nisam ljut na tebe«, rekao je prilazeći joj i spuštajući se na koljena. »Nikad.«

Stavio je ruke na njezina bedra i silom se nasmijsao. Htio ju je utješiti, olakšati joj savjest i misli, no i njegove su emocije bile uskomešane. Doista, razgovor s njom otvorio je Pandorinu kutiju prošlosti i raznorazne su mu slike jurcale kroz mozak, sjećanja iz djetinjstva, zatim i ratničkog kampa, pa kasnije s ratnicima, nahrupile su kao uljez pred vratima, prijeteci da će sve preuzeti.

Zato prošlost mora ostati zakopana, zaključio je, i zato dugo skrivane istine moraju ostati takve. Njihovo iznošenje ništa ne rješava, samo diže oluju prašine kojoj će dugo trebati da se slegne.

Dobra vijest? Rekao je svojim mužjacima da će se naći s njima u četiri ujutro, što mu je dalo izliku da dovrši razgovor. Pa što ako je tek prošlo dva? Trebat će mu malo vremena nasamo da se sabere.

»Moram ići.«

»Pronaći svoje ratnike.«

»Da.«

Duboko je udahнула ne bi li se ohrabrila. »Hoćeš li opet obući neprobojni prsluk? U slučaju novih koljača?«

Kad je Xcor opet ustao, napravio je pokret rukom kojim ju je htio razuvjeriti. »Da, ali ne brini. Gotovo da ih više i nema. Ne mogu se sjetiti kad sam zadnji put vidio jednog.«

Prvi obrok s Blayevim roditeljima bio je, barem na površini, prizor savršenog doručka: zaljubljeni par, dvoje predivne djece, djed i baka u kuhinji koja kao da je ispala iz staromodnog ženskog časopisa.

Stvarnost, doduše, nije bila ni blizu savršenstva.

Kad se Qhuinn naslonio na svojoj stolici, dohvatio je šalicu s kavom i namjestio je na trbuh. To nije bila dobra ideja, s obzirom na ono što mu se događalo u želucu. Kako bi starija Lyric bila sretna i kako bi joj zahvalio za sav uloženi trud, usisao je četiri jaja, šest kriški prepečenca, tri šalice kave i sok od naranče. O, da, i tri smrznuta čokoladna kolača.

Konzumirana u stilu Monty Pythona i bombončića od mente. Dakle, da, bilo je sasvim moguće da eksplodira po prekrasnoj kuhinji s plohamo boje javora, drvenim podom i bakrenim tavama koje su visjele kao ukrasi iznad kuhinjskog otoka.

»Još prepečenca?« nasmiješeno ga je pitala Lyric.

Kad mu je pružila pladanj, opet se javio refleks za povraćanjem pa je umalo

ispraznio svu onu lijepu hranu koju je pripremila svuda po ostacima.

»Mislim da ću malo predahnuti prije druge ture.«

Ili osme?

»Dobro si ti to spakirao, sine«, rekao je Blayev otac i sam se naslonivši. »Već dugo nisi pojeo nešto dobro? Čime vas Fritz tamo hrani, keljom i tofuom?«

»Ma, znate...« Zapravo, bilo mi je malo teško jesti otkako se moj družbenik praktički iselio. »Puno posla.«

»Previše radiš«, rekla je Lyric bolje namjestivši svoju imenjakinju u naručju. »Zar ne? Tvoj otac zbilja previše radi.«

Malena je Lyric zagugutala u savršenom trenutku — kao da je maloj bio cilj rastopiti baku.

»Jako slični na Laylu.« Lyric je pogledala u svog *helrena*. »Zar ne? Bit će prekrasna kad odraste.«

Rocke je kimnuo i šalicom nazdravio Qhuinnu i Blayu. »Dobro da vas dvojica znate baratati pištoljima.«

Blay se javio. »Naučit će se sama braniti. Tako da se može sama pobrinuti za sebe i...«

Kad se iznenada zaustavio i pogledao kroz prozor, Qhuinn je promrsio: »Tako je. I ti ćeš je naučiti. Zar ne, Blay?«

Budući da mužjak ništa nije odgovorio, Lyric je pogledala u Qhuinna. »Zadržavam tvoju kćerku za sebe, zar ne? Cijelu je noć nisi primio.«

Ženka je krenula premjestiti mlado, a kad je Qhuinn ugledao crte lica identične onima njezine *mamen*, ustuknuo je — ali se brzo i oporavio.

»Ma, u redu je. Ali hvala.«

Teatralno se nagnuo i počeo brbljati s Rhampom, koji se nalazio u naručju Blayevog oca. »I tebe ćemo naučiti da se boriš. Zar ne, veliki moj dečko?«

»Zar ćeš ga zbilja dati u rat?« rekla je Lyric. »Mislim, možda može naći nešto drugo za sebe u ovom svijetu...«

»On je sin Brata«, ubacio se Blay, ustajući. »Pa će biti isto što i njegov otac.«

Mužjak je dohvatio svoj tanjur, kao i tanjur svoje *mamen* i uputio se prema sudoperu.

»Evo, evo, Qhuinn, primi je«, rekla je ženka.

Qhuinn je odmahnuo glavom. »Biste li je stavili u nosiljku? Ja ću pomoći oko posuđa.«

»A ti«, Blayev je otac promrmljao njegovoj majci, »ne smiješ više stajati na nogama. Gore u krevet. Idemo.«

»Moram pospremiti.«

»Ne«, Blay je odlučno rekao. »Ti kuhaš, ja čistim, sjećaš se?«

»Poslušaj sina, Lyric.«

Kad je krenula još jedna uljudna, pristojna rasprava, Qhuinn je očajnički pokušavao uloviti Blayev pogled dok su odnosili pladnjeve i tanjure, vrčeve i šalice

na kuhinjski otok.

Blay za to nije htio ni čuti. Zapravo, iz nekog se razloga doimao bijesnim — premda je to dobro skrivao budući da su se njegovi roditelji upravo spremali odvesti stariju Lyric u krevet.

Kad je Blayeva mama zagrlila Qhuinna, on joj je i više no rado uzvratio zagrljaj. »Doći ću opet, uskoro.«

»I bolje ti je. I dovedi mi unučad, hvala lijepa.«

Blayev ju je otac podignuo u naručje. »Vraćam se za minutu da vam pomognem, dečki.«

»Ili bi mogao«, rekla je Lyric, »malo gledati TV sa svojom družicom.«

»Ovaj nered treba...«

»Odrasli su mužjaci. Sredit će oni to bez problema. Hajde, ima neka emisija o idućem masovnom istrebljenju koju sam htjela pogledati s tobom.«

»Baš ono što sam tražio«, rekao je Blayev otac hineći zainteresiranost.

Kad su njih dvoje krenuli prema stepenicama, Qhuinn se mogao zakleti da mu je Lyric kimnula glavom u stilu, *ja ću se za ovo pobrinuti. Ti samo polako...*

»Hoćeš li mi reći koji vrag se ovdje događa?«

Qhuinn se lecnuo i zaustavio na pola puta natrag do stola kako bi pokupio ubruse. »Molim?«

Blay se naslonio na sudoper i prekrizio ruke na prsima. »Cijelu noć je nisi pogledao. Ne želiš je dotaknuti. Koji vrag se događa?«

Odmahujući glavom, Qhuinn je rekao: »Oprosti, ne pratim te...«

Blay je upro prstom u nosiljke. »Lyric.«

»Ne znam o čemu pričaš.«

»Sereš.«

Kad ga je Blay pogledao, Qhuinn je osjetio kako mu se sav umor vratio deseterostruko jači. »Gle, nisam...«

»Znam da joj nisam roditelj, ali...«

»O, Bože, ne opet to.« Pustio je da mu glava padne unatrag i zagledao se u drveni strop. »Molim te, ne opet...«

»... neću stajati i pustiti te da je ignoriraš samo zato što izgleda kao Layla, a ti ne možeš podnijeti Odabranicu. Neću to dopustiti, Qhuinn. Nije pošteno prema tvojoj kćeri.«

Qhuinnu je bilo navrh jezika da mu kaže da ne razumije, ali da... Najbolje da ne krene tim putem.

Blay je upro prstom preko puta. »Ona je dobro dijete, i ako ne zajebeš ništa u idućih dvadeset i pet godina, ili otprilike toliko, postat će spektakularna ženka. I fućka mi se što nisam upisan na njihove rodne listove i što nemam nikakva prava na njih...«

»Bez uvrede, ali dosta s tim. Više ne drži vodu.«

Kad su se Blayeve oči stisnule kao da se sprema atomska eksplozija, Qhuinn

je posegnuo rukom u torbu s dječjim stvarima, izvukao snop papira i stavio ih na granitnu plohu.

Gurnuvši ih prema njemu, rekao je: »Pobrinuo sam se za to.«

»Molim?«

Izdišući dugo i polako, Qhuinn se dovukao do stola i svom težinom bacio na stolicu. Preturajući zgužvani ubrus po rukama, kimnuo je prema papirima. »Samo pročitaj.«

Blay je očigledno bio raspoložen za svađu, ali nešto je ipak doprlo do njega, neka vibracija, ili možda izraz na Qhuinnovom licu.

»Zašto?« tip je upitao.

»Vidjet ćeš.«

Dok je drugi mužjak uzimao papire i otvarao ih, Qhuinn je pratio ama baš svaku nijansu tog privlačnog, poznatog lica, trzanje čela, skupljanje — a zatim i opuštanje — usta i vilice, šok i nevjericu koji su zamijenili ljutnju.

»Što si to učinio?« pitao je Blay kad je naposljetku podignuo pogled.

»Mislim da je prilično očito.«

Dok je Blay ponovno iščitavao tekst, Qhuinn je zurio u par nosiljki, u dva para očiju u njima koja su se polako počela sklapati.

»Ne mogu ti dopustiti da to učiniš«, Blay je naposljetku izjavio.

»Prekasno. To je Kraljev pečat u dnu dokumenta.«

Blay je prišao stolu i praktički pao na stolicu u kojoj je ranije sjedila njegova majka. »Ovo je...«

»Imaš moja roditeljska prava. Sad si legalno njihov otac.«

»Qhuinn, ne moraš ovo činiti.«

»Vraga ne moram. Stojim iza svojih riječi.« Pokazao je u papirologiju. »Proglasio sam samog sebe nekompetentnim i nepodobnim — i gle čuda, ako koristiš vatreno oružje u sobi svoje djece, nije lako to pobiti. A Saxton je istražio što kaže zakon po tom pitanju. Odnijeli smo sve to Wrathu i on je odobrio.«

Nevoljko, naravno. No na kraju krajeva, što je Kralj i mogao? Naročito kad mu je Qhuinn objasnio zašto to radi.

»Ne mogu vjerovati...« Blay je opet odmahivao glavom. »Što Layla kaže na sve to?«

»Ništa. Ona nema veze s tim.«

»Ona im je *mamen*.«

»A ti si sad njihov otac. Reci joj ako želiš, a i ne moraš. Nije me briga.« Kad se Blay namrštio, Qhuinn je bacio ubrus sa strane i nagnuo se naprijed. »Gle, zauvijek ću biti njihov otac. Moja je krv u njihovim venama. Ništa i nitko to ne može promijeniti. Ne odričem se činjenice da sam im otac ili toga da ću uvijek biti u njihovim životima. Ono što radim jest dajem tebi zakonsko pravo glasa. Kad sam izgubio vražju pamet u onoj proklesoj sobi? To su bile emocije.« Opet je pokazao prema papirima. »Ovo je stvarnost.«

Blay je samo piljio u papirologiju. »Zbilja ne mogu vjerovati da si to učinio.«

Qhuinn je ustao i počeo stavljati djeci pojase, najprije Rhampu. Kad se prebacio na Lyric, nastojao je to odraditi brzo. Ne gledati je pritom u lice.

Neki neugodan osjećaj prostrujao je kroz njega pa ga je otresao sa sebe. »Moram ih dati Layli sutra navečer. Trebao bih izaći na teren, kao i ti, provjerio sam raspored. Dakle, osim ako ga ne želiš promijeniti, vidimo se u palači sutra navečer prije nego izađemo.«

Zastao je prije nego je podignuo nosiljke. »Osim ako ne želiš odmah poći sa mnom.«

Nije se iznenadio kad je Blay odmahnuo glavom.

»Okej, nadam se da se vidimo sutra. Dođi ranije ako se želiš družiti sa svojom djecom prije nego ih ona uzme.«

Znao je da je najbolje ne spominjati da dođe ranije ako želi vidjeti i njega.

Brzo podignuvši blizance, Qhuinn se okrenuo na peti i pošao prema prednjim vratima. Kad je stigao do kraja hodnika, ponadao se da će Blay iznenada doživjeti prosvjetljenje i potrčati za njim.

Kako se to nije dogodilo, otvorio je vrata i sam izašao.

Pedeset prvo poglavlje

Kašnjenje je bilo neprihvatljivo. Nezamislivo. Nedopustivo.

Dole se Throe izvlačio iz naručja svoje ljubavnice, samo što nije završtao. Kao prvo, noć ranije u smočnici nije mogao pronaći sve sastojke za magični pripravak, ili što je već pripremao. To je značilo da se morao odvesti — i to ni više ni manje nego u Bentleyu *helrena* kuće — do grada u potrazi za slatkim korijenom, šafranom i crnim svijećama.

Pokušaj pronalaska tih svijeća u dva ujutro u Caldwellu doveo ga je do ludila.

Pokušao je u tri supermarketa koja su radila čitavu noć, ali ni u jednom ih nije bilo. Provjerio je i u ljekarni. U dvije, zapravo. Ništa. A onda, dok se on vratio, Gospođica Nadurena već je lupala svojim finim cipelama o pod u napadu histerije.

Zamalo ju je ostavio. No tada se zora već polako približavala, a osim toga, još uvijek su mu trebale vražje svijeće i motorno ulje.

Nakon što ju je promatrao kako razgovor o vezi pretvara u dvosatni performans, morao ju je poševiti tri ili četiri puta. Zatim su došli napadaji plača i takoznakakvo žaljenje i optužbe. Nakon čega su uslijedile izjave ljubavi na koje ni na sekundu nije nasjeo.

Dok se on uspio osloboditi i pronaći *slugana* kojeg bi zadužio za kupovinu, već je bilo četiri poslijepodne.

Slugan se nije vratio sve do šest, a Prvi je obrok potrajao breskonačno dugo — i sada je, konačno, nakon još jedne runde seksa hm, bio slobodan.

Ona je spavala kao zaklana, a i ostat će tako zato što ju je nakljukao sa sedam Valiuma iz bočice s receptom koju je čuvala u kupaonici.

Tablete su bile prilično neprimjetne u *espressu* koji je popila tijekom onog što su ljudi nazivali doručkom.

Ustajući i brzo se krećući po njezinoj mračnoj sobi, pronašao je svoj svileni ogrtač, ogrnuo se njime i požurio prema vratima. Vani na hodniku, koraci su mu poskakivali od iščekivanja koje bi inače osjećao samo kad bi odlazio k novoj ljubavnici.

I doista, kad se napokon vratio u svoju sobu, požurio je do kreveta, razbacao jastuke i privio knjigu k srcu.

Kad se od tog kontakta zagrijala, osmjehnuo se: »Da, bijaše predugo. Da. Ali evo nas sad. Počnimo raditi.«

Doimalo se prikladnim ostaviti svjetla ugašenima zato što se osjećao kao da radi nešto tajno, nešto sveto — doduše, možda su to pogrešne riječi.

Nije puno mario za prave. Blijedo je, u kutku svoga uma, znao da je ono što radi zlo. I doista, dok je sjedao u najjužniji kut sobe i polagao Knjigu na tepih, sve se doimalo mračnim i prepunim sjena.

No, neće o tome razmišljati. Usredotočit će se samo na cilj.

»Imam vjeru i ona ima mene«, mrmljao je dok se Knjiga sama rastvarala, a stranice se listale. »Imam vjeru i ona ima mene...«

Kad su pronašle pravo mjesto, stranice su počele svijetliti kao da su osjetile da njegove oči trebaju pomoć. »Kako ljubazno od tebe«, rekao je pomazivši rastvorenu kralježnicu knjige.

Na papirusu su se pojavili simboli na Starom jeziku, a on je na brzinu preletio kroz zadatak koji je stajao pred njim. Dakle, sastojci. Trebalo mu je...

Začulo se šuškanje ispod kreveta. A onda i u ormaru.

Stvari koje je prikupio u smočnici i u trgovini, iz kuhinje ili garaže, same od sebe su prelazile preko orijentalnog tepiha, paketići raznih začina, staklena boca octa od crnog vina, plastična ambalaža Coca-Cole koju je napunio motornim uljem *vintage* Jaguara, kao i sve ostale potrepštine, doskakutale su do njega. Crne su svijeće bile zadnje u nizu, a na pola su se puta oslobodile svojih kutija i dokotrljale do njega kao balvani, očigledno više uživajući u slobodi nego u zatočeništvu kutije.

Sve to formiralo je krug oko njega, poput školaraca koji jedva čekaju da ih učiteljica prozove.

»O, kako zgodno...«

Zbog nekakvog je klepetanja okrenuo glavu. Nešto je pravilo buku u ladici ormara, odsječne zvukove, poput kucanja na vrata, *ra-ta-ta-ta...*

Namrštivši se, Throe je ustao i otišao do ormara. Kad je otvorio ladicu u pitanju, vidio je da jedan od njegovih bodeža, iz starog života, moli da ga pusti van.

»I ti, dakle.«

Kad ga je uzeo za držak i osjetio ga u svom dlanu, sjetio se svojih suboraca. Sjetio se Xcora.

Tuga koju je iznenada osjetio bila je neočekivana, ali ne i nepoznata. Kad je tek osmislio plan zbacivanja Wratha s prijestolja, zapanjio je i samog sebe svojom odvažnošću, napola uvjeren da se radi o ludosti. No onda je posegnuo izvan *glimere* i pronašao podršku, predanost i resurse pomoću kojih se ponovno mogao boriti protiv »poboljšanja« koje je Slijepi Kralj nametao.

Od kojih nijedno nije išlo u prilog aristokraciji.

Jašući taj val osjećaja udaljenosti i nezadovoljstva, potom i manipulirajući njime kako bi još više zadobio *glimeru*, navukao se na osjećaj moći. Doista, i prije je već jednom uživao u tome, prije nego se sve raspalo zbog tragedije s njegovom sestrom, a on završio sa Xcorom i Bandom kopiladi. U Starom kraju, prije nego ga je zadesila sudbina pristupanja odmetnutim ratnicima, bio je cijenjeni mužjak na dobrom položaju, sluga nikome — sad mu je bilo jasno da je sva njegova srdžba spram Wratha proizlazila iz želje da se vrati na prijašnji položaj.

Možda je s tom žudnjom za prijestoljem malo pretjerao, pretpostavljao je. Ali ne možete nekog kriviti što seže prema zvijezdama, zar ne?

Ponovno se usredotočivši na knjigu, Throe je pročitao upute još jednom. Dva puta. Zatim je dohvatio bakreni lonac i napravio smjesu od začina i octa kojoj je dodao i ulje. Miris je bio neugodan, no što se mora, mora se — a kad je to dovršio, uzeo je jednu svijeću i premazao je smjesom, pazeći na to da premaže sve osim fitilja. Zatim je uzeo u dlan sve što je ostalo, preokrenuo lončić i napravio malenu hrpicu na dnu. Postavio je svijeću na mali humak koji je napravio, za kraj je

odmaknuo tepih, premjestio svoju neobičnu skulpturu na goli pod i napravio maleni trag od smjese, petnaestak centimetara od lončića.

Brzo promotrivši učinjeno, još jednom je provjerio da je sve napravio kako treba.

Idući je korak zahtijevao krv koju je osigurao tako što je oštricom čeličnog bodeža zarezao dlan. Bol je bila slatka, a krv mu je zamirisala u nosnicama. Držeći ranu iznad svijeće, pustio je da kapne oko fitilja, kojeg je pomno nastojao održati suhim. Trebalo mu je još krvi za smjesu na podu.

Polizavši dlan kako bi zaustavio krvarenje, dohvatio je zlatni upaljač i otvorio poklopac, trzajem palca opalivši kremen. Zatim je upalio svijeću.

Plamen koji se pojavio bio je prekrasan u svojoj savršenoj jednostavnosti, prozirno žuto svjetlo formiralo je oblik suze na vrhu fitilja.

Zbilja hipnotizirajuće.

Throe ga je neko vrijeme promatrao i u njegovom moćnom plesu vidio pokrete erotične ženke.

Neki mu je glas ušao u glavu, premda nije znao odakle: *čekam te, ljubavi.*

Protrnuvši, protrljao je oči i osjetio kako se strah u njemu ponovno budi. No povratka više nije bilo — niti je želio prekinuti ritual, ili što je već bio. Ponovno će postati ono što je bio i upravljat će vrstom pomoću vojske koja će slijediti samo njega.

Sagnuvši se, položio je dlanove na trag od smjese.

»Imam vjeru i ona ima mene...«

Odlučno zamahnuvši nožem, zario je vrh oštrice u gornji dio dlana, probadajući meso, režući kost, zakopavši vrh u podne grede.

Dahtajući od boli, stisnuo je zube da ne bi zavrištao kad mu je vid zatitrao.

Kad je opet došao k sebi, zatreptao je i pogledao u bodež. Pogledao je u plamen. Pogledao u...

Ništa posebno nije se dogodilo. Ni jedna jedina stvar.

Još je malo pričekao, a onda počeo psovati. Koji vrug?

»Obećala si mi«, prasnuo je na Knjigu. »Rekla si mi da će ovo...«

Throe je prekinuo rečenicu u pola kad mu je nešto privuklo pažnju.

Tražio je na pogrešnom mjestu. Ono što je stvorio nije bilo ni u svijeći, ni u plamenu, ni na dlanu ni u nožu.

Ne, nalazilo se u sjeni koju je stvarao držak noža na svjetlu svijeće. Iz crnoga obrisa na podnim gredama nešto je raslo, preuzimalo oblik... rađalo se.

Throe je sasvim zaboravio na smrad i bol promatrajući kako se pred njim pojavljuje neko stvorenje čiji su obrisi bili tekući, poput vode, čije tijelo nije imalo ni oblika ni lica, prozirno dok je ustajalo iz sjena na podu i raslo sve veće i veće...

Zapravo, to je i *bila* sjena.

I kao da je gledala ravno u njega, čekajući naredbu.

Njezin je obujam prestao rasti kad je dosegnuo dimenziju odraslog mužjaka

pa se nježno ljuljala s jedne strane na drugu, baš poput plamena svijeće, kao da je bila pričvršćena za pod... točno na mjestu gdje je oštrica bodeža probola Throeovo meso.

S grimasom na licu, Throe je iščupao nož i uzeo si natrag svoju ruku.

Na to je stvorenje otplutalo tridesetak centimetara od poda, poput balona na nevidljivoj vrpci.

Pao je unatrag, na stražnjicu, i samo sjedio i piljio u sjenu. Zatim je dohvatio krvavi bodež za vrh oštrice... i bacio ga tako da je oštrica probola sjenu.

Začulo se pištanje i siktanje, no onda je bodež pao na pod iza sjene kao da je prošao kroz zrak.

Pročistivši grlo, Throe je naredio: »Uzmi bodež.«

Sjena se okrenula i dohvatila oružje s poda, držeći ga manjim dijelom izdvojenim iz cjeline koji je poslužio kao svojevrсна ruka. Zatim je stvorenje jednostavno čekalo, kao da je spremno za iduću naredbu.

»Izbodi onaj jastuk.«

Kad je Throe pokazao prema krevetu, stvorenje se pokrenulo brzinom munje, toliko brzo da su ga oči jedva mogle pratiti, tijelo mu se najprije izdužilo a zatim stisnulo poput gumice.

Izbolo je točno onaj jastuk na koji je Throe mislio iako je uz uzglavlje stajalo poredano njih osam.

Zatim je stvorenje jednostavno pričekalo pored kreveta, opet glumeći balon, blago lebdeći iznad tla.

»Dođi ovamo«, šapnuo je Throe.

Poslušnost je bila čarobna. Moć neupitna. Mogućnosti...

»Vojska«, rekao je Throe uz osmijeh od kojeg su ga zaškakljali očnjaci. »Da, vojska ovih stvorenja bit će itekako dobra.«

Pedeset drugo poglavlje

U sobi za osoblje *Kod Sala*, Therese je bila umorna, ali zadovoljna time kako je noć završila. Kad je bilo skoro jedan ujutro, a ona ponovno postavila stolove, pokupila napojnice i rezervno odijelo koje će ponijeti kući sa sobom, bila je sretna zbog cjelokupne situacije. Tri narudžbe je zabrljala, ali ništa strašno. Donijela je jedan pogrešan prilog, jedan goveđi biftek je bio srednje umjesto srednje-krvavo pečen, i pomiješala je *semifreddo* s tiramisuom.

Imala je osam stolova za četvero, jedan stol za šest osoba i tri para. Što joj je donijelo hrpu napojnica. Ako se tako nastavi, moći će otići iz one zgrade već sredinom siječnja. Sve što je trebala jest uštedjeti novac za polog i stanarinu za prvi mjesec za nešto iole pristojno, i to je to — troškove selidbe nije imala, budući da nije posjedovala bogzna što.

»Dakle, to je to.«

Kad joj je Emile prišao, osmjehnula mu se. »Da, i još sam na nogama.«

»Dobro si to odradila«, uzvratilo joj je osmijeh. »Idemo vani. Želiš li nam se pridružiti?«

»O, hvala, ali premorena sam. Možda drugi put?«

Uzeo je stvari iz svog ormarića, kaput od flanela i jednostavan šal, ali dobre kvalitete. »Onda imamo spoj... Mislim, ne spoj. Znaš.«

Kimnula je s olakšanjem. »Znam. Savršeno.«

»Onda, do sutra, Therese.«

Emile je izgovorio njezino ime na francuski način, a na njegovom je jeziku zvučalo egzotično i otmjeno. Uzela si je minuticu da promotri boju njegovih očiju. Tako plave.

»Spreman, E?«

Žena koja se javila s vrata bila je u kasnim dvadesetima i imala je oštar glas, pogled, tijelo. Liza? Lisa? Tako nešto. Imala je tamnu kosu s ombre pramenovima, tamne oči sa zavidnim prirodnim trepavicama i noge na kojima su traperice u koje se presvukla izgledale kao umjetničko djelo.

Nije pokazala puno zanimanja za Therese, no bilo je očito koga je tražila. »Onda?«

Emile je kimnuo. »Spreman. Bok, Therese.«

Liza/Lisa/kako god samo se okrenula.

»Bok, Emile.«

Kad je Therese zatvorila svoj ormarić, prebacila je rezervno odijelo preko podlaktice. Na sebi je ostavila ono u kojem je radila, a odjeću otprije stavila je u ruksak jer je bila jednostavno preumorna za presvlačenje. Sve što je htjela bilo je leći u krevet i sklopiti oči, jer ako je išta znala o konobarenju, onda je to bilo to da će iduća smjena doći prije nego joj stopala prestanu bridjeti ako se dobro ne

odmori.

Divila se ljudima koji su nakon svega još išli van radi provoda.

Okrenuvši se da ode....

Skamenila se na mjestu.

»To si ti«, šapnula je podignuvši pogled, visoko gore, prema licu mužjaka koji joj od sinoć nije izlazio iz glave.

Trez, Sjena, vlasnikov brat... razoružavajuće privlačno utjelovljenje fantazije koja ju je opsjedala, stajao je na vratima, krupan kao što nijedan čovjek ne bi mogao biti, njegova široka ramena zauzela su cijeli taj prazan prostor, zbog nevjerojatne je visine glavom umalo dodirivao gornji dovratnik. Na sebi je nosio tamno sivo odijelo koje je isticalo boju njegove kože i zasljepljujuće bijelu košulju koja je svijetlila plavkastom nijansom kao mjesečina na snijegu.

Lice mu je bilo još privlačnije nego ga je upamtila.

Zbog toga se zapitala je li mu i donja usnica još mekša nego što se sjećala.

»Pokušao sam se držati podalje«, rekao je dubokim glasom. »Izdržao sam dvadeset i četiri sata.«

Polako je spustila ruksak na klupicu. »Pa... bok.«

Trez je premjestio težinu na drugu nogu i stavio ruke u džepove. »Jesi li što pojela?«

»Aaa, ne. Mislim, kušala sam jela na početku večeri, ali... ne.«

»Želiš sa mnom pojesti nešto nabrzinu?«

»Da.«

Nije se nećkala pa je vjerojatno ispala očajna. Ali nije marila. Kad namjerno odbijate nešto što je dobro za vas, onda ne želite ostaviti previše vremena za razmišljanje.

»Hajde«, kimnuo je preko ramena. »Došao sam svojim autom.«

Dok su hodali kroz kuhinju, držala je glavu pognutom. Imala je osjećaj da se njegovom bratu, vlasniku restorana, to neće svidjeti — a tip je bio točno tamo i kuhao je za štednjakom. S druge strane, podignula ona pogled ili spustila, ni na koji način nisu mogli proći nezamijećeno.

Kad su došli do stražnjih vrata za osoblje, Trez joj je otvorio vrata, a nju nije nimalo iznenadilo što je identičan BMW bio parkiran točno pored ulaza — samo drugačije boje. Također ju nije iznenadilo kad joj je prišao i pomogao da se smjesti na suvozačevo sjedalo.

Kad je ušao u auto, unutrašnjost se doimala znatno manjom, no njoj to nije smetalo jer... Bože, koje tijelo. Isuse, kako dobro je mirisao, miris njegove kolonjske, ili možda jednostavno njegov miris, zadirkivao joj je nosnice.

»Kamo želiš ići?« pitao je paleći motor i stavljajući u rikverc.

Na radio kanalu Heat svirao je Sirius/XM pa se nasmijala. »Volimo istu glazbu.«

»Da?« rekao je vozeći do glavnog dijela parkirališta.

»Da. Jako volim Kenta Jonesa.«

»I ja.« Zaustavio se kod glavne ceste gdje su bili i noć prije. »Hej, znam jedno super mjesto koje je otvoreno cijelu noć. Ništa otmjeno...«

»Ionako nisam cura za otmjeno. Obično mi je sasvim okej.«

»Ti nipošto nisi obična.«

Smiješno kako se zbog te izjave iz usta mužjaka koji je bio odjeven kao on, koji je izgledao kao on i koji je upravljao tim finim automobilom kao on, osjećala kao da je osvojila titulu Miss Amerike, ili Nobelovu nagradu za mir, i ključeve Buckinghamske palače — istovremeno.

Okej, u redu, možda to i jest hiperbola, ali u grudima joj se odjednom začula pjesma, a u glavi se zapjenilo kao u čaši šampanjca.

»Onda, kako je prošla prva noć na poslu?« upitao je kao da želi popuniti tišinu.

Nakašljavši se, Therese je počela površno odgovarati na pitanje, počevši s tri pogreške koje je napravila, no kako je s njim bilo veoma lako razgovarati, vrlo brzo je produbila odgovor.

»Jako sam se brinula da neću biti dovoljno dobra. Zbilja mi treba ovaj posao, a ostala dva koja sam gledala nisu nudila tako dobru plaću.«

»Trebala li ti predujam ili nešto? Mogu ti posuditi...«

»Ne«, odlučno je rekla. »Ali hvala ti. Sama sam došla na ovaj svijet i sama ću rješavati svoje probleme.«

Kad je iznenada okrenuo glavu prema njoj, preformulirala je rečeno. »Mislim, ne bih htjela nikome biti teret.«

Koje sranje. Istini za volju, nije si htjela dopustiti da je ikad više itko povrijedi iz bilo kojeg razloga. No u trenutačnom kontekstu to bi zvučalo preeetjerano defenzivno i čudno.

»I, što kažeš na košarkaše Syracusea«, rekla je. »Stalno smo provjeravali mobitele u kuhinji dok smo čekali narudžbe.«

»O, Bože, i ja sam se prilijepio za mobitel. Obrana im je bila *luda*.....«

I on voli košarkaške turnire, pomislila je s čuđenjem. Ovaj mužjak je, ozbiljno, kao jednorog.

Restoran se ispostavio kao zbilja super mjesto, prednji se dio sastojao od prenamijenjenog željezničkog vagona, dok je stražnji bio pravi restoran sa stolovima. Vibra je veoma nalikovala njujorškoj, s konobaricama koje ste svojedobno mogli vidjeti na *Seinfeldu*, sve u istim, veselim uniformama, i koje su se ponašale kao da ste im provalili u kuću i izvršili veliku nuždu na kauču u dnevnom boravku.

Fantastično.

»Dakle, ovdašnji specijaliteti su pite, kava i pečeni krumpir«, rekao je Trez kad su sjeli otraga, točno pored znaka za izlaz. »I pomfrit. A rade i dobar hamburger. O, da, i *chilli* im je super.«

Otvorio je jelovnik i počeo pogledom lutati po njemu. »Zaboravio sam, rade i opak Reuben sendvič. I pečenu govedinu.«

Therese je naslonila jelovnik na grudi i samo se nasmijala. »Da nisi možda preskočio Prvi obrok?«

Brzo ju je pogledao u oči. »Molim? O, ah, da, večeras je bilo otvaranje.«

»Imaš restoran?«

»Ne, klub. Okej, dva.«

Nakrivivši glavu, kimnula je. »Samo da znaš, vidi se. Izgledaš uglađeno i profinjeno.«

Konobarica im je prišla s dvije čaše vode koje je praktički bacila na stol. »Sta hoćete jest?«

Trez je pokazao na nju. »Therese?«

»Reuben. Definitivno sendvič Reuben. Ne moram ni gledati jelovnik.«

»Pomfrit ili čips?« odrješito je pitala konobarica.

»Pomfrit, molim. Hvala.«

Konobarica je pogledala u Treza. »Ti.«

Nijedna od njezinih izjava nije bila pitanje. Više je nalikovalo nečemu što bi lopov rekao dok vam prislanja pištolj na glavu i traži novčanik.

Trez je odložio jelovnik. »Cheeseburger. Američki. Srednji. Pomfrit. Dvije jabuke, dvije Cole, opet napuniti prije deserta. Račun, molim, gotovina, ne trebate donositi ostatak.«

Konobarica je kratko pogledala u njega. Zatim je kimnula kao da ga je odalamila u mislima. »To ti ja kažem.«

Kad je žena otišla, Therese se nasmijala. »Očito znaš sa ženama.«

»Barem onim ljudskima koje konobare u dva ujutro i tek za četiri sata mogu ići kući.«

Brbljali su sve dok se žena nije vratila s Coca-Colama, a nisu tratili ni časa ni kad su opet ostali sami.

»O, da, oduvijek sam voljela košarku. Spartansi do kraja. Izzo, veliki fan.« Therese je otpila gutljaj gaziranog pića, od užitka se morala nasloniti. O, tako ledena, slatka, mjehuričasta. »Ovo je definitivno najbolja Cola koju sam ikad pila.«

»Duga noć, vjerojatno si žedna«, nasmijao se. »Sve je u perspektivi.«

Istina. A tu je bila i činjenica da je super tip sjedio s druge strane stola.

»Kako to da nisi združen?« izlanula je.

Kad je razrogačio oči, pomislila je, *sranje*. Zar je to rekla naglas?

Odjednom je njegov tamni pogled otišao nekamo drugdje, lutajući po unutrašnjosti restorana prepunom praznih stolova i stolica. Unutra su bila još samo dva para, oba za šankom u prednjem dijelu, a Therese je bila gotovo uvjerena da bi, kad ih nitko ne bi mogao vidjeti, on ustao i počeo koračati tamo-amo.

»Žao mi je«, promrsila je. »Ne tiče me se.«

»Aaa, u redu je. Da, moglo bi se reći da u ljubavi baš i nisam imao sreće.«

»Ne mogu zamisliti zašto bi ijedna ženka ostavila nekog poput tebe.« Lecnuvši se, sklopila je oči i odmahнула glavom. »Okej, sad ću prestati pričati. Samo pričam gluposti.«

Kad se naslonio, na trenutak se vratio i njegov osmijeh. »Tvoja mi je otvorenost

osvježavajuća, što kažeš na to?»

»Hej, imam ideju. Inače sam proaktivna, stoga možemo li jednostavno pripisati cijeli ovaj obrok mom umoru? Znaš, unaprijed zanemariti sve što mi izađe iz usta? Mislim da ćemo se oboje na kraju osjećati bolje.«

»Ničeg se ne moraš sramiti.«

»Samo čekaj. Hrana još nije ni stigla.«

»Volim iskrenost.«

»Da? Pa, onda imaš sreće. Moji su roditelji uvijek govorili...«

Nije dovršila rečenicu pa je promrsio: »Što?»

Therese je slegnula ramenima. »Ma, znaš, da nemam filter.«

»Žive u Michiganu?»

»Ne.«

»Umrli su?» namrštio se.

Kako da na to odgovori... »Da«, rekla je. »Moja *mamen* i otac su mrtvi.«

»O, Bože, tako mi je žao.« Doimao se tako iskrenim, usne su mu se stisnule, čelo spustilo. »Mora da ti je veoma teško.«

»Zato sam došla u Caldwell.«

»Da počneš iznova?« Kad je kimnula, napravio je pokret kao da namjerava staviti svoj dlan na njezin. No onda se zaustavio. »Zna biti teško nastaviti dalje ako si ti onaj koji ostaje.«

»Razgovarajmo o nečemu veselom.« Protegnula je vrat, a onda se odlučno osmjehnula. »Znaš, o bilo čemu osim o obitelji i bivšim vezama koje su propale.«

Uzvratio joj je osmijehom. »To nam ostavlja puno mogućnosti.«

»Jel da?»

»Hej, slušaj, hoćeš li mi učiniti uslugu?»

»Naravno.«

»Hoćeš li mi dopustiti da ti nađem neko drugo mjesto za život umjesto one zgrade?« Podignuo je dlanove. »Znam, ne tiče me se, ali to je zbilja mutan dio grada, i ne želim pritom reći da se ne znaš pobrinuti za sebe. Očito je da si inteligentna, savršeno sposobna jedinka koja zna voditi svoj život. Ali, mislim, zbilja. Opasno je.«

»Sladak si.«

»Nisam siguran da bi me većina opisala tom riječju.«

»Okej, onda što bi rekli?»

Da, pokušavala je promijeniti temu, ali ne zato što ju je preplašila njegova ponuda. Više zato što je težila tomu da je prihvati.

»Lijep preokret.«

»Molim?« rekla je.

»Vrlo vješt način da mi kažeš da ne zabadam nos u tuđe stvari.«

U tom je trenutku došla konobarica i gurnula im tanjure na stol. Dovraga,

pomislila je Therese kad je bacila oko na svoj sendvič. Posljednji put kad je vidjela tako velike kriške kruha stajala je pred kockastim krevetom u dva sloja. Mora da je barem pola krave stradalo zbog usoljene govedine među raženim madracima.

»Ovo je nešto najljepše što sam ikad vidjela«, rekla je.

»Rekao sam ti«, složio se Trez.

Konobarica je samo zagundala, a Therese je zaključila da se mogu smatrati sretnicima što im nije istovarila tanjure s pomfritom ravno na glavu.

»Reci mi«, pitao je Trez kad se žena odvukla dalje, »jesi li ti kečap cura?«

»Jesam, jesam.«

Odvrnio je čep boce Heinza i dodao joj ga. Kad je završila, i on je nakrcao svoj *cheeseburger*.

»Onda, što kažeš na moju ponudu da ti pomognem?«

Therese je pažljivo dohvatila jednu polovicu svog sendviča. »Ne znam, odlazim iz te rupe sredinom siječnja ako uspijem zadržati posao *Kod Sala*. To i nije tako dugo.«

»Slušaj, imam par prijatelja koji imaju hrpu nekretnina u gradu. Naša vrsta, znaš. Kuće su u dobrim četvrtima i nadgledaju se... Uglavnom, vrhunski. Imaju dobre sigurnosne sustave uz dodatan bonus što u predvorju nema ovisnika o heroinu.«

»Ali koliko će nešto takvo koštati?« odmahnula je glavom. »Nemam ušteđevine za polog i neću si moći priuštiti...«

Odmahnio je rukom. »Ne brini za to.«

»Oprosti, ali moram. Sama se brinem za sebe, sjećaš se?«

To rekavši, Therese je širom otvorila usta i uzela zalogaj. O, daaaaa, toliko o raj. Raženi je kruh bio mekan poput kruha najbolje kvalitete, tek malčicu tvrđi od Ruskog preljeva.

Kad je zastenjala, Trez je kimnuo. »Dobro, jel' da? Drago mi je.«

Dok je on jeo svoj hamburger, divila se njegovim manirama za stolom. Ništa neuredno ili nabrzinu, učestalo brisanje ubrusom. Također je uspio ne prosuti ništa po jakni odijela, što je bilo zbilja impresivno.

»To je svila?« pitala je kimajući prema njegovom torzu.

»Odijelo ili košulja?«

»Mmm... oboje?«

»Da.«

»Prekrasno.« *Kladila bih se da je ono ispod košulje još bolje...*

Iznenada je spustio kapke. »Nisam siguran što reći na to.«

Therese je spustila sendvič i zavalila se u separe. »O, moj Bože.«

»U redu je«, pogled mu je odlutao do njenih usana. »Ne brini.«

Odlazeći koranicu kruha koja joj je ostala od prve polovice Reubena, papirnatim je ubrusom obrisala ruke. »Znaš što, mislim da bih možda trebala ići.«

»Ne pričaj gluposti.«

»Očito večeras samo to i radim.«

»Znaš što«, promrsio je, »učini mi uslugu. Ostani u jednom od stanova mojih prijatelja da se ne bih osjećao krivim ako ti se nešto loše dogodi.«

»Zašto bi se ti osjećao krivim? To nije tvoj problem.«

»Svaki mužjak — svaka osoba — koja ne uskače onda kad je drugome potrebna pomoć, ne postupa ispravno.«

»Ali što je s pologom i stanarinom za prvi i zadnji mjesec i...«

»Smislit će neki raspored. Znaš, plaćanja«, slegnuo je ramenima. »Gle, smatraj da se ovako članovi naše vrste brinu jedan za drugog. Moramo se držati zajedno u ovom svijetu. Među ljudima i *degradima*, brojčano smo nadjačani.«

Konobarica im je ponovno prišla, donijela nove Cole i dva desertna tanjura na kojima su se nalazile gigantske kriške pite od jabuka. *A la mode*. Zatim je izvadila staromodni blokić i s njega iskidala račun kao da joj je izvrijeđao majku.

Prilijepila ga je za stol, licem prema dolje. »Kuća časti pitom.« Kimnula je prema Theresinom odijelu. »Radiš *Kod Sala!*«

Therese je podignula obrve. »Da, radim.«

»Kolegica kolegici. 'Noć.«

Žena je odmarširala kao da vodi kampanju zatvaranja kuhinje.

»Opa«, rekla je Therese. »Lijepo od nje.«

»Nemam nikakvih problema s ljudima koji su malo odrješiti zato što su se naradili pošteno zarađujući svoj novac.«

»Ni ja. A i zahvalila bih joj da...«

»... da se nisi zabrinula da će ti uperiti pištolj u glavu? Pametno razmišljanje.«

Oboje su šutjeli dok je Therese razmišljala o povratku u onu šupu. »Kad bih se mogla preseliti?« izlanula je.

Trez se zagledao u nju i polako osmjehnuo. »Daj da okrenem par brojeva i saznam.«

Spustila je pogled. »Hvala ti.« Zatim je opet pogledala u njega. »Ali sve ću sama platiti. Ne želim nikakav popust ili nešto. Kao i svaki drugi podstanar, okej? Radije bih ostala tu gdje jesam i da me opljačkaju...«

Trez je podignuo dlan. »Razumijem. Potpuno te razumijem. Samo ćeš se preseliti na mjesto gdje ne moraš dokazivati svoju neovisnost tako da te netko izbode nožem.«

»Tako je«, pružila je ruku i zgrabila račun. »S tim na umu, ja častim obrokom, a ti ćeš mi to ljubazno dopustiti.«

Kad je zinuo, teatralno je stavila ruku na srce. »O, nema na čemu. Doista, zadovoljstvo mi je, to je idealan način da ti se odužim za tvoju ljubaznost. Znaš, samo da kažem, sviđaju mi se mužjaci koji su sigurni u sebe i dopuštaju da žena bude ravnopravna. To mi je zbilja seksi.«

Zatvorio je usta. Naslonio se. Nagnuo naprijed.

»Vau«, rekao je naposljetku.

»Što?«

Trez se nakašljao i poravnao otkopčani okovratnik svoje košulje. Koji je već bio savršeno ravan. »Ovo je odličan *cheeseburger*. Aaa, da. Stvarno... dobar pomfrit, također.«

Therese se počela smijati. »Čekaj dok dođemo do pite. Mislim da će nam se oboma svidjeti.«

Pedeset treće poglavlje

U četiri ujutro, prema dogovoru, Xcor je prebacio svoje tijelo na krov zgrade osiguravajućeg društva Caldwell. Kad je ponovno preuzeo oblik na gustim zapusima vjetra koji su tutnjali iznad grada, duboko je udahnuo i pripremio se.

Osvrnuvši se preko ramena, vidio je kako se jedan za drugim pojavljuju njegovi mužjaci: Zypher, Balthazar, Syphon i Syn. Kad su se svi našli pred njim, na trenutak je osjetio ponos zato što ih je sam odabrao, odlučivši se upravo za njih među svim ostalima u ratničkom kampu koji su mu se doimali najboljima od najboljih. Ta skupina ratnika pratila ga je u neprojenim bitkama, zajedno su pobijedili pregršt koljača, njihove bi vještine bilo nemoguće nabrojati...

Iznenada, slika svih onih ćupova u špilji Bratstva vratila mu se u misli. Iskreno, kad bi dvije skupine vampira radile zajedno? Možda bi rat već i završio.

Zypher je zakoračio naprijed, očigledno

»Što god imaš za reći«, Xcor je rekao u vjetar, »prihvaćam i...« Veliki je ratnik potonuo na koljena i nijemo se zagledao u Xcora. Dok je vjetar kovitlao oko njih, a kosa na njihovim glavama lepršala tamo-amo zajedno sa slojevima zimske odjeće, Xcor je morao brže zatreptati očima.

Zatim je posegnuo rukom u kaput i izvukao nož koji je uzeo iz kuhinje na ranču i čuvao ga u naborima crne jakne koju je nosio na sebi. Stisnuvši ruku u šaku, čvrsto primajući dvostruku oštricu, snažno je stisnuo... Kad je drugom rukom izvukao oružje, potekla je krv.

Xcor je ponudio krvavi dlan svom ratniku, a Zypher je spustio usne i otpio s vrela naviruće krvi. Zatim je obrisao usne gornjim dijelom dlana i ustao. Naklonio se i odmaknuo.

Jedan za drugim, ostali su mužjaci ponovili zavjet odanosti, ceremoniju koju su već izveli prije mnogo, mnogo godina u šumama Staroga kraja. Syn je bio zadnji koji mu je prišao, baš kao i kad su se prvi put zaklinjali — a nakon što je i on otpio krv i ustao, izvadio je nešto odostraga.

Kad je Xcor primijetio o čemu se radi, odjednom je stao na mjestu. Polizao je dlan kako bi zacijelio ranu... i prihvatio ono što mu je ponuđeno.

Bila je to kosa. Isto ono oružje koje ga je zaštitilo od Bloodletterovih mužjaka onomad u šumi. Isto ono koje je proglasio svojim i koristio stoljećima. Oružje koje je bilo dio njega kao što su to bile njegove ruke ili noge.

»Gdje ste to pronašli?« šapnuo je primajući kosu.

Osjećao se kao da se vratio kući.

Zypher je pogledao u ostale ratnike, a zatim progovorio. »U školi za djevojčice Brownswick. Bilo je to jedino što smo uspjeli pronaći a da je pripadalo tebi.«

Xcor se nagnuo unatrag i zamahnuo velikom oštricom. Radosno je ponovio tu staru naviku, a dok se oružje predavalo njegovoj snazi... dokazivalo je da voda nije jedino što može postojati u različitim agregatnim stanjima.

Oštrica u pravim rukama također je mogla biti i čvrsta i tekuća.

No onda se zaustavio. »Ovo neću koristiti protiv Bratstva. Shvaćate li što želim reći?«

Zypher se osvrnuo po skupini. A onda je na oštrom, hladnom vjetru izjavio: »Spremni smo slijediti te. A ako ti slijediš Wratha, onda smo i mi spremni slijediti ga.«

»Očekuje da mu prisegnete na odanost. Vlastitim životima, kako biste ih sačuvali.«

»Slijedimo tebe. Ako ti slijediš Wratha, i mi smo spremni slijediti Wratha.«

Xcor je pogledao Balthazara. »Što ti kažeš?«

»Isto«, odgovorio je mužjak.

»A ti?« Xcor je pitao idućeg. Kad mu je ovaj kimnuo, pitao je idućeg.

Nije to bio dogovor koji je Slijepi kralj tražio.

»Ako vas ovo bude koštalo života«, rekao je Xcor, »ako vas zbog ovoga budu lovili, što ćete onda reći?«

»Mi smo ratnici«, progovorio je Zypher. »Živimo i umiremo od noža, i već nas love. Ništa neće biti drugačije osim integriteta naše dugoročne odanosti jednom jedinom gospodaru. U miru smo s našim stavom po ovom pitanju. Po svemu drugom, nismo.«

Očigledno su nadugo i naširoko raspravljali o ovome... i došli do jednoglasnog, neupitnog zaključka, koji nije bio podložan ni promjenama ni raspravi.

Xcor je osjetio kako mu se srce nadima i, prateći instinkt, nisko se naklonio. »Prenijet ću ovo Kralju pa ćemo vidjeti što kaže.«

Kao jedno, svi su mu se naklonili.

»Sutra u ponoć«, obznanio je Xcor. »Obavijestit ću vas kako je zaključena ova priča.«

»A onda idemo kući«, dovršio je Zypher. Kao da je to još nešto o čemu nema pregovora.

»Da«, Xcor je rekao u vjetar. »Idemo kući.«

Layla je napustila ranč kroz klizna vrata, izišavši na hladnoću i ušuškavši se bolje u kaput koji je uzela iz ormara. Kad je sklopila oči kako bi se dematerijalizirala, srce joj je snažno lupalo, osjećajući u sebi gotovo bezbožan gnjev.

Kad je ponovno preuzela oblik, nalazila se na poluotoku koji je stršao u rijeku Hudson, otprilike dvadeset i pet kilometara dalje, s druge strane obale, gdje je provela dobra dva sata koračajući tamo-amo. Lovačka koliba, njezina destinacija, bila je malena, skromna i izdržljiva kao dobro popravljena stara cipela, okrenuta tako da je s obale promatrala grad. Dalje na poluotoku, staklena kuća, velika i elegantna, stajala je kao muzejski primjerak bogatstva, svjetlo iz nje osvjetljavalo je sve oko sebe kao sunčeva svjetlost Sunčev sustav.

No to drugo zdanje nije bio ni njezin posao ni njezina briga.

Sudbina je znala da već ima dovoljno toga.

Dok je marširala kroz snijeg prema stražnjim vratima kolibe, njezini su otisci bili prvi koji su narušavali netaknuti prekrivač. No u kućici je ipak bio jedan stanar, i on joj je otvorio vrata prije nego je stigla pokucati.

Obrise golemog tijela brata Tohrmenta iscrtala je svjetlost iza njega. »Hej! Koje iznenađenje! Oprosti što mi je trebalo vremena da ti se javim, ja...«

»Koji od vas je to učinio?« prasnula je. »Koji od vas ga je upucao?«

Kad je brat ušutio, nije mu dala priliku da odgovori. Progurala se pored njega kako bi ušla u toplu unutrašnjost kolibe i brzo počela koračati po malenoj prostoriji s jedva nešto pokućstva.

Nije skidala pogled s njega dok je zatvarao vrata i naslanjao se na njih.

»Onda«, rekla je. »I da mi nisi rekao da sam nešto pobrkala. Rekao je da se radilo o *degradu*, a onda i da nije vidio *degrada* otkako ste ga oteli vi, hrpa čudovišta...«

»Čudovišta?« Tohr je odvratio. »Nazivaš nas čudovištima? Nakon što je to govno pucalo u tvog Kralja?«

Layla se zaustavila pred njim i uperila mu prst ravno u lice, naglašavajući njime svaku svoju riječ. »To se >govno< odreklo prilike da te izda. Zato pazi kako ga nazivaš.«

Tohr se nagnuo naprijed. »Ne pravi od njega junaka, Layla. Ni prije ti nije pomoglo, a sigurno neće ni sad.«

»Za tvoju informaciju, nisam čula da si zaniijekao da si to bio ti. Je li Qhuinn bio s tobom ili si sam odlučio krenuti na njega — a prije nego mi kažeš da budem dobra mala ženka i gledam svoja posla, bila sam tamo kad je Xcor kleknuo i poljubio Kraljev prsten. Vidjela sam ga kako priseže i jako dobro znam da je Wrath rekao svima vama da se pobrinete za to da mu se ništa ne dogodi. Ali ti nisi poslušao, zar ne? Misliš da si važniji od...«

»Ovo te se ne tiče, Layla.«

»Fućkaš to. Volim ga...«

Tohr je podignuo ruke. »Ooo! Da, da, da, ti si se zaljubila u ubojicu, lopova i izdajnika, i odjednom su sve njegove ljage izbrisane, svi ti nebitni detalji samo su nestali! Zato što si se ti zatelebala! Okej, dobro da znam, onda ću samo izbrisati iz memorije činjenicu da mi je Wrath zamalo *umro* na rukama zato što bi ti htjela nekome popušiti...«

Toliko ga je snažno ošamarila da je osjetila bol kroz cijelu podlakticu. Ali nije osjećala ni trunčicu kajanja.

»Da te podsjetim na svoj položaj«, prasnula je. »Sviđalo se to tebi ili ne, bila sam Odabranica i *nećeš* se prema meni ponašati s nepoštovanjem. Zaslužila sam pravo, na temelju svih tih godina službe, da se bolje odnosi prema meni.«

Tohr kao da nije ni primijetio da ga je odalamila. Samo se opet nagnuo naprijed i pokazao očnjake. »A da ja podsjetim *tebe* da je moj jebeni posao da štitim Kralja. Tvoj ljubavni život ni najmanje me ne zanima ni kad sam dobre volje. Ako se protivi tome da štitim život časnog mužjaka kao što je Wrath? Pokosit ću i tebe i tvoje krasne male zablude brže nego što bi krvarenje iz arterije riješilo ovaj problem.«

»Ti«, opet je uperila prstom u njega, »ti si taj koji će postati ubojica ako ga ubiješ, baš kao i Qhuinn.«

Čekala je da poreče da je i Qhuinn upleten u to. Nije se iznenadila kad on to nije učinio.

Tohr je samo slegnuo ramenima. »Imam izričitu naredbu koja kaže da ga smijem strpati u grob.«

»Koja je očigledno opozvana.« Odmahnula je glavom i stavila ruke na bokove. »Ne znam o čemu pričaš, ali to očigledno nema veze sa Xcorom...«

»Ne da nema!«

»Sereš! Wrath je to ostavio iza sebe. Wrath je taj koji je zamalo stradao. Ti si onaj koji se grčevito drži za ono što se dogodilo i zato mora postojati neki drugi plan. Kad bi se zbilja radilo o Xcoru i onome što je napravio Wrathu, za tebe bi ta priča bila gotova, baš kao što je gotova i za njega.«

Tohr je iskesio očnjake na nju. »Slušaj, i slušaj me dobro, jer ću ti to reći samo jednom. Možda i jesi Odabranica, i možeš se šepiriti uokolo u svom bijelom ruhu pretvarajući se da si najvažnija na svijetu, ali nisi upletena u ovaj rat. Nikad nisi bila niti ćeš ikada biti. Zato odi doma i sjedni na svoj jebeni tabure i nešto si lijepo popapaj jer ništa što ti kažeš neće me ni najmanje navesti da promijenim svoje mišljenje ili postupke. Nisi mi baš toliko važna, ženko, a što je još važnije, ta uloga za koju tražiš da je se poštuje nije toliko ni bitna kad je u pitanju preživljavanje vrste.«

Golemi bijes kolao joj je kroz vene. »Ti seksistički seronjo. Vau. Zna li Autumn koliko dobro znaš vrijeđati? Ili to skrivaš kako bi i dalje mogao leći pored nje tijekom dana?«

»Kaži što hoćeš. Nazovi to kako hoćeš. Ali između tebe i mene, samo jedan zna o čemu priča.«

Layla je trepnula jednom. Onda dvaput. Pa treći put.

Slutila je da njezina iduća izjava baš i nije dobra ideja. No on je taj koji je uveo šepirenje u ovaj mali obračun.

»Znam kakva je bila tvoja prva šelan.« Kad mu se krv povukla iz lica, nastavila je. »Dok me ti trpaš u posebnu kategoriju samo zato što imam jajnike, možda bi mogao razmisliti, barem na trenutak, kako bi Wellsie reagirala na sve ovo što si rekao jednoj ženki. Prilično sam sigurna da ne bi bila impresionirana.«

Kad su te riječi doprle do njega, brat kao da se napuhao ravno pred njezinim očima, tijelo mu je naraslo, ojačalo, pretvorilo se u smrtonosno čudovište.

Tohr je stisnuo šake, a kad ih je podignuo, lice mu se iskrivilo u masku pravog nasilnika. Drhtavim je glasom rekao: »Moraš ići. Moraš smjesta otići. Nikad prije nisam udario ženu i ne želim početi večeras.«

»Ne bojim te se. Ne bojim se ničega.« Podignula je bradu. »Kad se radi o životima mojih mladih i mužjaka kojeg volim, dat ću život za obranu njihove sudbine, a ako me ti zbog toga nasmrtno prebiješ, ustat ću iz mrtvih i proganjati te dok ne poludiš. Ne možeš učiniti ništa što bi me navelo da se povučem. Ništa.«

Na trenutak je brat bio toliko zabezeknut da nije mogao progovoriti. Pretpostavljala je zašto je tomu tako. Eto je tu, suočena s najstrašnijim mužjakom njihove vrste, istreniranim ubojicom, naoružanim i teškim skoro devedeset kila više

od nje... a niti ne drhti.

Da, pomislila je. Ona koja se oduvijek osjećala pomalo izgubljeno konačno je pronašla svoje mjesto i svoj glas.

I to lavice.

Tohr je odmahnuo glavom. »Ti si luda. Ti si stvarno... stvarno poludjela, znaš. Spremna si žrtvovati svoje mlado, svoju obitelj, dom, odnos s Qhuinom i Blayem, Kralja — sve koji su ikad bili tu za tebe — i to sve zbog mužjaka koji je počinio ratni zločin, što je vjerojatno još i najmanje zlo koje je počinio u životu. Dakle, u redu, želiš znati što bi moja Wellsie rekla na to? Reći ću ti. Rekla bi da si izdajica, da nikad više ne bi smjela vidjeti svoje mlado zato što je prvo što činiš kad imaš djecu to da ih štitiš od zla.«

Okej. Gotova je s hipotetskom raspravom.

»Upozoravam te, Tohrment, zapitaj se što doista činiš.« Layla je opet odmahнула glavom. »Jer postaješ odmetnik. Želiš razgovarati o izdaji? Prilično sam sigurna da se Wrath vratio i ispričao cijelom Bratstvu što je radio sa Xcorom i Bandom kopiladi, kao i što se nadao postići. A ti ne poštuješ naredbu, zar ne? Zar te to ne čini izdajnikom? Ja mislim da da. Možda bi ti i ja mogli nabaviti iste BFF narukvice ili tako nešto?«

»Jebi se, Layla. Nadam se da ćeš uživati u životu s tim svojim seronjom. Mislim, nakon ovakvih izjava, mogu samo zamisliti da ideš s njime u Stari kraj — ako preživi dovoljno dugo da ode na taj put. Da, ženka poput tebe, ti ćeš samo ostaviti svoje mlado i pobjeći s ljubavnikom. I znaš što? To će sigurno biti jedini put u životu kad ću pomisliti da je dezerterstvo izvrsna ideja.«

»Drži se podalje od Xcora.«

»Nisi u poziciji da izdaješ naredbe, ženko«, grohotom se nasmijao. »Isuse Kriste, ne mogu vjerovati da se ovo događa zbog nekog poput njega. Tko je uopće taj kreten...«

»On je tvoj jebeni *brat*«, prasnula je. »Eto tko.«

Pedeset četvrto poglavlje

U životu se ponekad dogodi da ste sudionik prometne nezgode, a da i ne sjedite za volanom. Ili ste na cesti. Ili u bilo kakvom motoriziranom vozilu.

Kad su riječi sišle s Laylinih usana i ušle u Tohrov mozak na daljnje procesuiranje, osjetio je da mu se tlo pod nogama vrti i da gubi kontrolu, a onda i šok udarca kad je shvatio — da, zbilja je to rekla. Da, to je i mislila. Da... i dalje ga netremice promatra.

On je tvoj jebeni brat.

»Lažeš«, čuo je vlastiti glas.

»Ne lažem. Tako stoji u knjižnici, gore u Svetištu. Otiđi i pročitaj.«

»Pročitao sam svoju knjigu. Nigdje se ne spominje brat...«

»To je u knjizi tvog oca. Xcor je krvni sin člana Bratstva crnog bodeža, Hharma. Baš kao i ti.«

Tohr je oteturao do starog kauča koji se nalazio pred hladnim ognjištem i survao se na tvrde jastuke. »Ne.«

»Kako rekoh, otiđi gore i sam pročitaj. A onda razmisli ne samo o tome da si se oglušio o Wrathovu izričitu naredbu, već i da ubijaš svog najbližeg krvnog srodnika.«

Nije imao pojma koliko je dugo tamo sjedio. Bio je previše zauzet mozganjem o starom životu, prije nego je došao u Novi svijet, tragao je za bilo kakvim tragom ili nečim što bi dalo naslutiti, nekim dokazom... bilo čime.

»Kako ja to nisam znao?« odmahnuo je glavom. »Kako se nešto takvo moglo tajiti?«

»Xcora je *mamen* odbacila odmah nakon poroda. Njegov otac, tvoj otac, učinio je isto.«

»Zbog usne.«

»Da. Koliko sam shvatila, živio je s dadiljom koja ga nije mogla ni pogledati i koja se užasno ponašala prema njemu, sve dok ga nije napustila.« Nastala je pauza. »Rekao mi je da je bio okovan pred kućom u kojoj je živio. Kao pas.«

Tohr je sklopio oči.

Kao da je mogla osjetiti da mu se raspoloženje mijenja, Laylin je glas postao manje prodoran, manje ljut. »On ne zna za tebe. Koliko ja znam, nitko ne zna.«

Tohr je hitro podignuo pogled. »Ni njemu to nisi rekla?«

»Ne, zna samo da posjedujem informaciju. Ali kaže da je ne želi znati. Da to neće promijeniti njegovu prošlost, niti će utjecati na njegovu budućnost.«

»Ovo... Ipak mijenja ono što je radio.«

»Ne, ali nadam se da hoće ono što vi radite.«

Tohr je utihnuo. Kad se zagledao u prazan prostor, bilo je teško kategorizirati

osjećaje u uredne malene grupice — šok, tuga, ljutnja, žalost. Dovraga, je li šok uopće osjećaj? Sranje, nije mogao dokučiti ni osjeća li išta. Daleko od toga da su on i Hharm imali blizak odnos. Zašto bi mu onda išta značilo otkriće da njegov otac ima još jednog sina? A što se Xcora tiče? Među njima nema ni poveznice.

Osim tjeralice u kojoj se traže njihove glave.

I koja je, kao što je Layla s pravom i rekla, bila opozvana.

Podižući pogled, usredotočio se na Odabranicu. Layla ga je gledala s vrata, a lice joj je bilo smireno kao portret premda su joj oči i dalje svjetlucale od svađe.

Njihove bitke svim sredstvima.

»Žao mi je«, odsutno je rekao. »Zbog ovog što se upravo dogodilo među nama.«

Odlučno je odmahнула glavom. »Ne namjeravam se ispričavati zbog osobe koju volim. Zapravo, zahvalna sam da je ovo moja sudbina. Da sam se zaljubila u nekog drugog, ne bih bila prisiljena biti ovako snažna — a na ovom svijetu, niti na idućem, nema ničeg lošeg u tome da otkriješ gdje ti leži snaga.«

»Amen«, pomislio je.

»Postupi ispravno, Tohr«, rekla je. »Čuješ li me? Ispravi ovo i pobrini se da Xcor ne strada.«

»Ne mogu kontrolirati svijet.«

»Ne, ali možeš sebe. To je lekcija koju upravo učim.«

Layla se odmah vratila na ranč. Nakon što je ušla kroz klizna vrata, zatvorila ih je za sobom i osluhнула. Xcor se još nije vratio, što je bilo dobro. Nije htjela da otkrije što je doznala o tome tko ga je ustrijelio, kao ni da se sukobila s bratom u njegovo ime.

Kao i to da je otkrila informaciju o tome tko je njegov otac.

Najdraža Čuvarđevo — hm, Požudni Lassiteru — nadala se da se Tohr neće izlajati. No učinila je ono što je morala kako bi s Bratom uspostavila primirje.

Mužjak koji poznaje bol gubitka svoje *šelana*, kao i nerođenog djeteta, neće ubiti vlastitog brata. Jednostavno neće.

Spuštajući se u podrum, otišla je u kupaonicu s namjerom da se istušira. Međutim, zaustavila se kad je vidjela vlastiti odraz u zrcalu iznad umivaonika. Još je bila odjevena u ruho Odabranice koje je obukla kad je Xcor otišao, bijela tkanina bila joj je bliska koliko i kosa, tijelo.

Posegnuvši prema vrpci, popustila je čvor, razmaknula dvije polovice i pustila ih da kliznu niz ramena i ruke.

Dok je držala ruho pred sobom, prisjećala se mnogih godina koje je provela noseći ga. Čak i nakon što ih je Phury sve oslobodio, i dalje je češće nosila to ruho nego običnu odjeću. Bilo je praktično, lako za kretanje, utješno čak, na način na koji je malom djetetu utješna omiljena igračka ili plišanac.

A bilo je i simbol.

Ne samo prošlosti njihove vrste, već i nje same.

Layla je bila pažljiva dok ga je slagala, pomno je pratila svaki pokret rukama. A onda ga je odložila na mramornu plohu i zakoračila unatrag.

U svom srcu je znala da ga nikad više neće obući. Bit će drugih odjevnih predmeta, u to je bila sigurna, koji će je podsjećati na ruho: dugačke haljine, dugi kaputi, čak i dekica omotana oko torza, labavo opuštena oko nogu.

Ali ona više nije bila Odabranica, i to ne samo zato što više nije bilo Čuvardjeve.

Stvar je bila u tome što, kad služite nekome, kad živite ulogu koju je odredio netko dragi... ne možete se više tomu vratiti jednom kad otkrijete tko ste.

Bila je *mamen*. Bila je ljubavnica. Bila je ponosna ženka, snažna ženka, ženka koja je znala razlikovati ispravno od pogrešnog, obitelj od stranaca, dobro od zla. Preživjela je dva poroda i upravo se suprotstavila bratu, a suprotstaviti će se i Kralju ako treba. Griješila je i znala bi se zbuniti i pokolebati s vremena na vrijeme.

Ali preživjet će. Snažni prežive.

Susrećući svoj pogled u zrcalu, pogledala je u svoje lice i doimalo joj se kao da ga po prvi put vidi. Tolike je godine provela čekajući u Svetištu da je netko pozove i da služi kao *ehros*, njezino je postojanje istovremeno bilo diktirano, ali i bez temelja, jer nije bilo Primužjaka kojeg bi zadovoljila. Zatim je lutala i gubila se po zemlji nakon što su ona i njezine sestre oslobođene, sramežljivo tapkajući po nepoznatim putevima modernog života. Bilo je tu i očajničko razdoblje potrebe s Qhuinnom, a onda i napetost dok je mlado u njoj raslo — tijekom čega se njezin život zbog Xcora podijelio na pola. Nakon toga? Porod koji ju je umalo ubio, a sad i agonija zbog raspada obitelji... kao i neminovni gubitak Xcora.

Pa ipak, i dalje je bila živa i bila je tu. Promatrala se u zrcalu.

Po prvi put u životu, poštovala je ono što je vidjela.

Naklonivši se svom odrazu, blago je rekla: »Drago mi je da te vidim.«

Pedeset peto poglavlje

Iiiii, baj-baaaj.

Kad je Vishous izbrisao još jedan video s YouTubea, pomislio je, da, kao da gađa ribice u bačvi. Da je bilo imalo lakše hakirati te račune, dobio bi besplatne kokice i čokoladne dražeje za trud. Idući. Onda... idući. Pa... idući.

Na neki je način mogao zahvaliti Jo Early, a.k.a. Damnu Stokeru, za takvu učinkovitost. Njezin odjeljak s poveznicama bio je poput kovčega s blagom punim raznoraznih mjesta na kojima je desetak ljudi objavilo sadržaj. Stoga, čim završi s metenjem YouTubea, prebacit će se na Instagram i Facebook.

Zuckerbergov sigurnosni sustav bit će malo teže hakirati, a kao i s ostale dvije platforme, postojali su višestruki računi, no sredit će on i to.

Idući. Pa idući...

Čovječe, ovaj korisnik, *vamp9120*, baš je volio gomilati stvari. Hrpa sadržaja bila je vezana baš uz njega.

V. je zbilja trebao malo bolje to pratiti. S druge strane, imao je pune ruke posla sa življenjem života umjesto da rješava probleme kroz sport i internet.

Kad se na satelitskom radiju pojavio Bruno Mars, prebacio je stanicu na Shade45. Ne da mu je *24K* bilo nešto super, ali cijela ta *upbeat* klupska muzika nije mu odgovarala. Jeezy/Bankroli Fresh i *All There*. Jebeno savršeno. Dok je glazba treštala iz zvučnika, otpio je još jedan gutljaj votke s ledom i razmišljao o tome da uzme pauzu kako bi si smotao još malo turskog duhana. Zatim će dohvatiti još jednu od pet-šest boca koje je naručio od Fritza. A onda će se vratiti ovamo kako bi...

»Koji vrag?« prasnuo je.

Naginjući se prema ekranu, namrštio se ugledavši fotografiju na njemu. »Samo malo, sjećam se ovoga, zar ne?«

Da, razgovarao je sam sa sobom. To i radite dok vaš cimer, koji je slobodan kao i vi, ševi svoju ženku niže niz hodnik — a vi sjedite u uredskoj stolici u prednjem dijelu kuće.

Premotavši video, V. je još jednom pogledao cijelu akciju. Snimka je napravljena s relativno povišenog položaja, s neke zgrade u centru grada, kao da je budala s mobitelom u rukama sve snimala iz stana na trećem ili četvrtom katu. Fokus je bio na uličici ispod zgrade — i osobi koja se udaljavala.

Hodajući prema kiši metaka.

Osoba u pitanju bio je Tohrment. A meci su dolazili od koljača koji je čučao u udaljenom uglu. Scena je bila samoubilačka.

V. nije bio tamo da iz prve ruke posvjedoči čistoj gluposti, ali je definitivno čuo priču od nekoliko ratnika. Dogodilo se to onda kad je Tohr izgubio razum i odlučio svima pokazati koliko žarko želi umrijeti. Da, uzvraćao je paljbu, pištolj mu je bio u zraku, iz cijevi je curilo željezo... ali na sebi nije imao ni prsluk, ničim nije pokrio

ni sebe ni dvanaest različitih vitalnih organa koji su mogli stradati.

Za Boga miloga, ako je već htio da ga ustrijele, jedini način da bude još učinkovitiji bio je taj da okrene oružje prema sebi i potegne okidač.

Pa ipak je preživio.

»Samo malo... Što li je to?«

Vishous je odjednom morao protrljati oči. Nagnuti se bliže monitoru. I zapitati se radi li se o snimci zaraslog kampa na brežuljku.

Namještajući kontrast na ekranu, opet je premotao video. Pa još jednom.

Još je netko pucao iz zgrade preko puta. Da... Neki se lik nalazio gore na krovu i... a-haa, naginjao se i sipao hrpu metaka u koljača koji je pokušavao ubiti Tohra.

Nije se radilo o bratu, to je bilo sigurno. V. je mogao prepoznati svoje ratnike na kilometar i pol usred guste magle, a čak i u ovom slučaju mogao ih je precizno izolirati iako je snimka bila prilično zrnata. Osim toga, nema šanse da bi itko od njih bio igdje drugdje osim na tlu, zajedno s bratom.

Onda, koji vrug je bio gore? Nije se radilo o čovjeku. Nema šanse da bi se neki od tih štakora bez repova upleo u nešto takvo. Za njih tu nije bilo ničega, zašto bi onda riskirali da ih uhite? Veća je vjerojatnost da bi nazvali 911 i sklonili se...

Kad mu se mobitel oglasio, V. je poskočio — sranje, nije se mogao sjetiti kad mu se zadnji put to dogodilo. Naročito ne zbog mobitela.

No s obzirom na kotačiće koje je zakotrljao...

Gledao je u ruku kojom je dohvaćao mobitel. Bio ga je naslonio licem prema dolje, a okretanje je zahtijevalo određenu dozu hrabrosti.

Kad je vidio o kome se radi, smjesta se pribrao. »Gospodaru«, javio se s olakšanjem. »Što mogu učiniti za tebe?«

Wrath je odmah prešao na temu, što je bio dodatan razlog zbog kojeg mu se sviđao. »Trebam te. Odmah.«

»Primljeno na znanje. Gdje si?«

»Bit ću u predvorju za pet minuta.«

»Reci mi da ne idemo u Disney World i stižem.«

»Ne, ne idemo na odmor.«

»Dobro.«

Kad je V. prekinuo poziv, krenuo je izbrisati snimku i zatvoriti prozor, no nešto mu je govorilo da je ipak sačuva pa je to i učinio. Imao je sasvim dovoljno memorije na računalu.

Prokletstvo, vraški mu je laknulo što napokon ima nešto za raditi.

Baš kao i ranije te večeri, nikome nije rekao da odlazi, iako je ovog puta to bilo zato što su Butch i Marissa imali svog posla. Doduše, poslao je svom najboljem prijatelju poruku — a onda mu je palo na pamet da pošalje jednu i Jane.

Međutim, na kraju je samo odložio mobitel, naoružao se i otišao.

Xcor je poklapao slušalicu fiksnog telefona i skidao posuđenu jaknu sa sebe kad se Layla popela iz podruma.

Čim je ugledao napetost na njezinom licu, sve je požalio. »Žao mi je«, rekao je. »Znam da kasnim.«

Doimala se iznenađenom, a onda je samo odmahнула glavom i prišla mu. »Drago mi je da si se vratio. Brinula sam se.«

Dok ga je gledala u oči, mrzio je tugu u njima, naročito stoga što je znao da joj je on uzrok — ne po prvi put otkako ju je ranije ostavio, prezirao je samog sebe i položaj u koji ju je doveo.

»Dođi ovamo«, šapnuo je i privukao je k sebi.

Držeći je u naručju, naslonjenu na srce, oslonio je bradu na njezino tjeme. I najradije bi tako ostao zauvijek, da joj nije morao nešto reći.

»Ljubavi moja«, rekao je, »Wrath je...«

Točno u tom trenutku, klizna vrata su se otvorila, a hladan zrak ušao je u malenu kuhinju. Kroz vrata je najprije ušao Slijepi kralj, a odmah za njim i Vishous.

»Zvao si«, suho je dobacio Wrath. »Zdravo, Odabranice.«

»Samo Layla, molim«, svi su je pogledali kad je to rekla.

»Molim?« pitao je Kralj.

»Samo sam Layla, molim te, Gospodaru.«

Kralj je slegnuo ramenima. »Kako hoćeš. Onda, Xcor, imaš li odgovor za mene?«

»Da.« Xcor je pogledao u Vishousa koji je svojim dijamantnim očima pratio svaki njegov pokret. »I bojim se da ti se neće svidjeti.«

»Rekli su ne, ha? Šteta.« Sad je Kralj pogledao u brata. »To valjda znači da idemo u rat.«

To je rečeno tako ležerno, kao nešto sasvim nevažno, i Xcor nije mogao a da ne poštuje njegov stav. Ratnici su ratovali. Za to su odgajani i trenirani. Kad bi Bratstvo vjerovalo da je sukob s grupom od pet ratnika iole opasan, mogli bi odmah pospremiti svoje bodeže.

»Ne«, ubacio se Xcor, »nisu rekli ne. Ali neće ni prisegnuti.«

Vishous je progovorio dubokim, agresivnim glasom. »Koji kurac to znači?«

Xcor se obratio Wrathu. »Prisegnuli su na odanost meni. Ja sam prisegnuo tebi. Slijedit će te, ali samo zato što sam ja tebi odan. Nitko ih neće voditi osim mene. Tako je, kako je.«

»Nedovoljno«, prasnuo je brat Vishous. »Ni upola dobro, seronjo.«

Xcor je skinuo rukavicu i pokazao im dlan. »Bila je to krvna zakletva. Ti će mužjaci umrijeti za tebe, Wrath. Ako im ja tako naredim.«

»To je vraški sigurno«, viknuo je Vishous. »Kad ih zakoljemo...«

»Dosta«, ubacio se Wrath.

Zavladala je napeta tišina, a Xcor je mogao osjetiti kako se pored njega Layla sva ukočila. Ali neće tražiti od nje da ode. Ne bi otišla, baš kao ni njegovi vojnici.

Stojeći pred Kraljem, Xcor je pogledao Wratha ravno u oči, iako je mužjak bio slijep. Doista, nije imao ništa za kriti, ni zbog čega s njim ratovati, nikakav izgovor ili plan za iznijeti. A kako god da ova ili bilo koja večer završila, sve će biti u redu. Nije se bojao smrti, Bloodletter ga je tomu naučio. Otkrio je i što je ljubav, stajala je tik do njega. Stoga je bio spreman nastaviti smireno i odlučno, slijedeći sudbinu koju nije mogao kontrolirati.

Dakle, takav je osjećaj biti u miru, pomislio je skidajući i drugu rukavicu. Kad je posegnuo za Laylinom rukom, doimalo se prikladnim da to ne učini rukom kojom drži bodež.

»Vjeruješ u to«, komentirao je Wrath. »Zbilja vjeruješ.«

»Da. Cijeli rat sam prošao sa svojim vojnicima. Slijedili su me preko oceana...«

»Jesu li spremni slijediti te i natrag preko njega?« promrsio je Vishous. »U vrećama.«

»Da, jesu«, Xcor je pogledao u brata. »Ali neće ratovati s vama, ako vi nećete ratovati s njima.«

Wrath je prekrizio ruke preko prsa, a Xcor je bio istinski impresioniran veličinom i snagom tog mužjaka. Bio je golem i opak, pa ipak razuman.

Uvidjet će da je logično ono što mu je rekao, pomislio je Xcor.

I doista, trenutak poslije, Kralj je kimnuo.

»Neka bude«, rekao je Wrath. »Meni je to dovoljno dobro...«

»Ti to mene *zajebavaš*...«

Kraljeva je ruka tako brzo šibnula da ju je oko jedva moglo pratiti i nekako je, čak i bez vida, točno pogodila putanju, ščepavši ratnika za vrat. Nije ni pogledao u Vishousovom smjeru, i dalje usredotočen na Xcora.

Vishous se nije ni obranio, iako se borio za zrak, a vilica s kozjom bradicom se rastvorila.

»Zar nije krasno kad netko zna gdje mu je mjesto«, Wrath je stisnuto rekao Xcoru. »Kad zna prepoznati trenutak za začepiti gubicu.«

Xcor se morao nasmijati. Wrath i on na neki su način bili veoma slični, zar ne?

»Da, gospodaru«, promrsio je.

Wrath je opustio stisak. »Kako rekoh, meni je to dovoljno. No, kao što vidiš, mojim će dečkima ipak trebati bolji dokaz.« Kralj je dotaknuo nos sa strane. »Mogu te namirisati. Znam da vjeruješ u to što si rekao. Na stranu svi naši prijašnji sukobi, ne mislim da si jebeni kreten — niti sam na trenutak pomislio da bi izložio svoje mužjake smrti.«

»Već je jednom to učinio«, frknuo je Vishous. »Tako je Throe završio kod nas.«

»Zvuči kao da se riješio pravog.«

Xcor je kimnuo. »Da. Zato sam te i upozorio na njega.«

Wrath je nakrivio glavu. »Cijenim to. Za njega ćemo se pobrinuti nakon što riješimo ovu situaciju s tvojima.«

»To ti neće smetati, zar ne?« Vishous je pitao Xcora.

»Ne«, slegnuo je ramenima. »Taj je mužjak krenuo vlastitim putem, koji nije kompatibilan s vašim, pa tako ni s mojim. Kako ćete se za to pobrinuti ovisi samo o vama.«

»Onda smo riješili i to«, osmjehnuo se Wrath pokazujući velike očnjake. »No, kako rekoh, mojim će dečkima trebati još dokaza. Stoga ćemo održati dobru staru svečanost prisega sa svjedocima.«

»Mislio sam da ćeš to odraditi jedan na jedan«, Vishous je tiho rekao — vidno izmičući iz Wrathovog dosega.

»Banda kopiladi nas neće napasti«, Wrath je odmahnuo glavom. »To se neće dogoditi. On ih drži za uzde, osjećam snagu u njemu. Mužjak poput njega nije ovako smiren bez razloga, zar ne, Xcor?«

»Da. Neće podignuti ruku ni na koga iz Bratstva. Okupit ću ih sutra u ponoć i dovesti gdje god narediš. Ali ne mogu prije toga, jer ne mogu s njima stupiti u kontakt. Ne komuniciramo iz sigurnosnih razloga, da im se nešto ne bi dogodilo«, pogledao je u Vishousa, »ako stvari krenu po zlu. Jasno vam je.«

Wrath se kratko nasmijao. »Da, kužim te. Dakle, riješeno je...«

»Što je s tvojom sigurnošću, Xcor?« Layla je ljutito rekla. »Kako ćeš ti biti siguran?«

Kralj je odgovorio na to pitanje, nježno rekavši: »Bit će on u redu, ne brini...«

Layla se okrenula prema Xcoru. »Zašto im ne kažeš da su sinoć pucali na tebe? I tko je to učinio.«

Kad je njegova ženka prekinula vladara, Xcor namjerno nije promijenio izraz lica. »Rekao sam ti, ljubavi, bio je to *degrad...*«

»Ne, nije«, pogledala je u Wratha. »Sinoć su ga upucali.«

»Ne«, usprotivio se Xcor stisnuvši joj ruku i pokušavši je stišati. »Bio je to samo koljač.«

Preko puta uredne kuhinje, Wrath je sakrio obrve iza naočala, zrak je bio prohladan. Zatim je rekao: »Pitat ću te ovo samo jednom, zato ti je bolje da budeš jebeno iskren. Je li neki od mojih mužjaka podigao pištolj na tebe bilo kad otkako si mi prisegnuo?«

Xcor je pogledao Slijepog Kralja u oči, odišući samopouzdanjem. »Ne, nije.«

U tom je trenutku toliko jako stiskao Laylinu ruku da je bio siguran da je to boli, pa je malo popustio. Molio se da ostane tiho.

Wrathove su se nosnice raširile. A onda je nakrivio glavu. »Neka bude. Sutra u ponoć. Naći ćemo se u gradu, ugao Petnaeste i tržnice. Tamo je napušteno skladište. Ne možeš promašiti.«

»Doći ćemo u ponoć i petnaest. Nalazim se s njima u ponoć, tek onda možemo doći k tebi.«

Wrath mu se primaknuo i pružio ruku kojom drži bodež. »Ti. i tvoji mužjaci imate moju riječ. Pod uvjetom da nisu prijatnija mojim dečkima, nitko neće stradati.«

Xcor je primio ono što mu je pruženo pa su se rukovali.

»Do sutra«, rekao je Kralju na Starom jeziku.

»Do sutra«, ponovio je Wrath.

Kad su Wrath i Vishous otišli, nestajući kroz klizna vrata, Xcor se mogao samo nadati da će se obećanje koje je Kralj dao uistinu i održati.

»Ubit će te«, Layla je ozbiljno rekla. »Nećeš preživjeti taj sastanak.«

Xcor ju je pogledao. Mrzio je strah na njenom blijedom licu, drhtanje njezinog tijela. U tišini sigurne kuće, htio joj je lagati. Želio je znati kako je otkrila istinu. Želio je... ostati s njom zauvijek.

No sudbina se već pobrinula za potonje.

Pruživši ruku kojom nije ratovao, dotaknuo je njezin glatki obraz. Palcem joj pomazio donju usnu. Pomilovao venu koja joj se penjala uz vrat.

»Ne može ti jamčiti sigurnost.« Opsovavši iz očaja, okrenula je lice prema njegovom dlanu i poljubila mu ratom ogrubjelu kožu. »Ne kad su Tohrment ili Qhuinn u pitanju. Ti to dobro znaš.«

»Kako?« izdahnuo je. »Kako si saznala?«

»Zar je bitno?«

Ne, zaključio je, i nije.

»Zašto ništa nisi rekao?« preklinjala ga je. »Zašto nisi rekao Wrathu?«

»Zato što naposljetku nije ni važno. Sigurnost u doba sukoba je iluzija kojom se može samo trgovati, ne može je se jamčiti. Obojica to znamo. Ako netko od njih na svoju ruku odluči riješiti problem koji zapravo i ne postoji, nitko to neće moći spriječiti. Sloboda volje je univerzalna istina, baš kao i gravitacija.«

»Ali nije pošteno. Nije ispravno.«

»I zato se moram sam zaštititi, ne očekivati ni od koga, čak ni od velikog Slijepog kralja, da to učini umjesto mene.«

»Xcor, moraš...«

Šššš«, rekao je stavljajući kažiprst na njezine usne. »Dosta priče o ratu. Ima daleko boljih stvari kojima možemo ispuniti vrijeme.«

Kad ju je privio uza se, zamahnuo je kukovima i dokazao joj da je uzbuđen iako je i sama to mogla nanjušiti.

»Daj da budem u tebi«, rekao je ljubeći je. »Trebaš mi, odmah.«

Nije mu smjesta odgovorila, a on joj je dao vremena da razluči između stvarnosti i nade, principa i činjenica. Bila je pametna ženka, nevješta u pitanjima rata, ali ne i naivna.

Na kraju priče, znala je da ih čeka odvojena budućnost, preživio on ili stradao iduće večeri. Ako preživi, vratit će se u Stari kraj, a ona će ostati u Caldwellu. Ako umre? Pa, onda će završiti negdje drugdje, najvjerojatnije u Zlozemlji.

»Volim te«, šapnula je konačno naginjući glavu unatrag i tražeći još poljubaca. »Zauvijek.«

Xcor joj je odmaknuo plavu kosu otraga. »Ti si i više nego zaslužujem, sve što sam ikada želio.«

To rekavši, spojio je usne s njezinima i pokušao zaboraviti da im vrijeme istječe. Međutim, to nije bio lagan zadatak.

I znao je da isto vrijedi za nju.

Pedeset šest poglavlje

Kad su se Vishous i Wrath vratili u dvorište palače Bratstva, V. je odmahnuo glavom. O, ovo će biti zabavno. Da, baš kao i da vam netko čupa crijeva na živo.

Kralj se okrenuo i bio je toliko bijesan da mu je praktički dim sukljao iz ušiju. »Reci tom gadu da se smjesta nacрта u mom uredu.«

»Da dođu svi ili samo...«

»Tohrment. Da si mi smjesta doveo tog seronju! Koji vrag mu je bio na pameti?«

Wrath se okrenuo i krenuo prema kamenim stepenicama na ulazu u palaču, očigledno toliko bijesan da je zaboravio da ne vidi. Da, na sekundu je V.-a mamilo da pusti Gospodina Osobenjaka da na teži način shvati da je i dalje slijep.

No, popustio je, skočio naprijed i uhvatio Kralja za ruku. »Šuti«, promrsio je prije nego se Wrath uspio otrgnuti iz njegovog stiska. »Želiš još i ozljedu glave povrh sveg ovog sranja?«

Kao da se ugnijezdio u suhi led, Kraljevo je raspoloženje bilo toliko loše da je čak i zrak oko njega poprimio arktičke karakteristike. No barem ga je V. uspio dovući do druge strane predvorja. Doduše, znao je da ga dalje mora pustiti samog.

Puštajući debeli biceps, izvadio je rezervni mobitel i okrenuo Tohrov broj dok je Wrath tutnjao preko mozaika s jabukom u cvatu, oslanjajući se na sjećanje i brojanje koraka do prve stepenice...

Začulo se zvono. I to ne samo u V.-ovom uhu.

Dolazilo je odnekud s kata.

Vishous je spustio mobitel dok se Wrath penjao po dvije stepenice odjednom.

»Savršen tajming«, promrsio je V. i požurio da ga dostigne.

I doista, Tohrment je sjedio na jednoj od stolica tik ispred Wrathove radne sobe baš kao da je vidio budućnost i znao da će dobiti po nosu zato što je pucao na Xcora. Očigledno mu nije bilo naročito drago zbog toga, no je li to bilo zato što se bez razmišljanja oglušio o izričitu naredbu ili zato što će sad dobiti po sebi, bilo je teško reći. U svakom slučaju, bratova je glava bila pognuta, ramena potonula, tijelo neuobičajeno stisnuto.

»Nema potrebe da ti se javljam, brate«, rekao je tip okrećući mobitel u ruci. »Ovdje sam.«

Wrath je iskesio očnjake i zasiktao: »Upadaj unutra. Nećemo izvoditi ova sranja u javnosti.«

Tohr je ustao i poslušao naredbu, a V. nije ni pitao za dopuštenje da im se pridruži. Ušao je odmah iza Wratha, zatvorio vrata i naslonio se na njih, držeći se za kvaku.

Wrath nije tratio ni sekundu. »Letiš.«

Tohr je odmahnuo glavom. »Molim?«

»Letiš iz Bratstva. Van. Mičem te, odluka odmah stupa na snagu.«

Okeeeeeeej. Nije trebalo ovako ispasti, pomislio je V.

Naime, Tohr je bio ljepilo koje je držalo Bratstvo na okupu. Osim onda kad je Wellsie tek stradala, uvijek je bio čvrst i siguran u sebe, tiha sila koja je ostale držala pribranim.

»A ti začepi.«

V.-u je trebala minuta da shvati da se Wrath obratio njemu. Doduše, nije imao vremena da mu odgovori jer je Tohr zgrabio mikrofon.

»Ima pravo, V. Oglušio sam se o izričitu naredbu. Sinoć sam pucao na Xcora kad sam ga vidio vani u gradu. Posljedica mora biti.«

Wrath se doimao zatečenim tako laganim pristankom.

Tohr je samo slegnuo ramenima. »To je bilo pogrešno. Izravno se kosilo s tvojim položajem i onim što namjeravaš postići. Očigledno je izdajništvo obiteljska crta.«

»Molim?« V. je oštro rekao.

Brat je ležerno odmahnuo rukom. »Nije važno. Autumn i ja ćemo se iseliti sutra rano ujutro. Osim ako ne želite da odemo već večeras.«

Wrath se namrštio. Zatim je otišao do svog radnog stola, zaobišao fotelje i stigao do trona.

Kad se spustio na očevu stolicu, doimao se krajnje iscrpljenim pa je skinuo naočale i protrljao oči.

»Zašto?« rekao je. »Zašto je Xcor toliki problem? Zašto jednostavno ne možeš to pustiti?«

»Sad hoću. Samo to je bitno. Više me ne zanima... ubojstvo.«

»Što se promijenilo?«

Tohr je samo odmahnuo glavom. »Ništa značajno. Dugoročno gledano.«

Nešto je zazvonilo u kutku V.-ova uma, ali nije mogao dokučiti što, a čovječe, kako ga je to iritalo. No bio je umoran, i to ne samo zato što mu je tijelo patilo od manjka sna.

Wrath se nagnuo naprijed. »Slušaj me. Rat se gasi, blizu smo kraja. Ne želim da vam ništa odvraća pažnju. Ne želim da hrpa vas tvrdoglavih seronja ganja pet budala samo zato što su svojedobno imali u planu staviti mi glavu na pladanj. Xcor zna gdje živimo. Ništa nije učinio po tom pitanju. Posljednjih četrdeset i osam sati proveo je s Laylom i osjećam da su povezani. Također se potpuno posvetio uspostavljanju mira među nama i pristao je napustiti Caldwell. Konflikta više nema, i to ne samo zato što sam ja tako rekao.«

»Znam.« Tohr je prišao vatri i zagledao se u plamen. »Ja, ah... Prije tri noći moja Wellsie bi proslavila dvjesto dvadeset i šesti rođendan. Mlado koje je nosila imalo bi dvije i pol godine. Mislím da me to muči.«

»Jebote«, izdahnuo je Kralj. »Zaboravio sam.«

Brat je slegnuo ramenima. »To ne opravdava moje postupke. Ono što sam učinio nije dostojno ni tebe ni mene. No reći ću samo da...« Nakašljao se. »Dugo sam tražio osvetu i našao sam je na neprimjerenom mjestu. Prava meta moje ljutnje je sudbina, a nju ne možeš ni probosti nožem ni upucati. Tako je, kako je — samo što mi je ponekad to teže prihvatiti.«

Wrath se naslonio na tron i pustio da mu glava padne na visoki, izrezbareni naslon velike stolice. Trenutak potom, pokazao je prema vratima: »Ostavite me. Obojica. Lubanja će mi jebeno eksplodirati, a ne želim dobiti račun za kemijsko čišćenje vaših vražjih košulja.«

Tohr se nisko naklonio. »Kako želiš, Gospodaru. Autumn i ja ćemo otići...«

»Bez uvrede«, promrsio je Wrath, »ali jebeno prestani pričati, okej? Samo me ostavite. Naći ću se s vama sutra navečer, dovedite i ostalu braću. Idite. *Idite.*«

Pred Kraljevom radnom sobom, Tohr se zaustavio kad je brat V. zatvorio vrata i strogo ga pogledao.

»Samo da znaš«, rekao je mužjak, »Xcor je to porekao.«

Tohr se namrštio. »Oprosti, što?«

V. je zapalio cigaretu i izdahnuo dim kao da baca čini. »Bio sam prisutan kad ga je Wrath pitao tko je pucao na njega, a on te nije htio izdati. Zna li da se radi o tebi?«

»Da.«

»Tko je još bio s tobom?« Budući da Tohr nije odmah odgovorio, brat se nagnuo i uperio cigaretu u njega. »Znao sam. Reci Qhuinnu da prestane sa sranjima ili ću ih ja prekinuti. Briga me za Xcora, živo mi se fučka za njega i Bandu kopiladi. Ubij ih, pusti ih da žive, ne zanima me. Ali Wrath je u pravu. Čitavo tisućljeće se borimo da ispunimo proročanstvo i uništimo Omegu, i taj čas samo što nije kucnuo. Istina, ništa nam ne smije odvrćati pažnju. Dosta je ovih sitnih gluposti.«

»Ne mogu kontrolirati Qhuinna. Nitko ne može. Svi smo to vidjeli prije par noći, zar ne?«

»Koji smrad. Mora se skulirati.«

Kad je V. pogledao niz hodnik kao da namjerava otići k njemu, Tohr mu je stao na put. »Ja ću razgovarati s njim. Možda više i nisam u Bratstvu, ali ti baš i ne znaš prenositi novosti.«

»Nisam tako loš.«

»U usporedbi s motornom pilom, vjerojatno nisi. Ali ne treba nam da još netko eksplodira. Svima su se skratili fitilji.«

V. je uperio žar cigarete u njega: »Popravi ovo sranje, Tohr. Inače ću ja.«

»Ti si druga osoba koja mi je večeras to rekla.«

»Onda se baci na posao.«

To rekavši, V. je otišao dalje i spustio se niz veliko stubište kao da ga čeka neki posao — koji je uključivao davljenje gnjavatora.

Kad se Tohr uvjerio da je ostao sam, otišao je do hodnika s kipovima i prešao ga, prolazeći pored kipova ljudi u ratnim pozama. Na treća je vrata tiho pokucao, a kad je primio odgovor, opet je pogledao ulijevo i udesno.

Ušavši u Qhuinnovu spavaću sobu — točnije, onu u kojoj je ranije boravila Layla — brzo je zatvorio vrata za sobom i skoro ih zaključao.

Qhuinn je stajao pored kolijevki i radio nešto s bočicom. »Hej«, rekao je ne

podizujući pogled.

»Moramo razgovarati.«

»Moramo?« brat ga je pogledao. »Jesi li ga ubio?«

»Ne, ali upravo sam izbačen iz Bratstva.«

Qhuinn se uspravio i okrenuo. »Molim?«

»Wrath je s pravom to učinio.«

»Čekaj, znači, Xcor je otrčao Kralju kao jebena mala kukavica i...«

»Lagao je. Da zaštiti tebe i mene. Xcor nas nije htio odati. Odbio je reći Wrathu što smo učinili.«

»Pa, pravi je jebeni junak«, Qhuinn se namrštitio. »Ali ako se on nije izlajao, onda tko jest?«

»Layla je zbrojila dva i dva. Došla je k meni, vidjela je da je ustrijeljen i nije mu povjerovala kad je rekao da se radilo o koljaču. Ja nisam zanjekao.«

»Ah, da, savršena Odabranica«, Qhuinn se opet usredotočio na mlado. »Zar nije divna, ha? Uvijek spremna zauzeti se za svog mužjaka. Šteta da njezina odanost nije usmjerena prema nama.«

Tohr je odmahnuo glavom. »Ne radi to, Qhuinn. Ja sam možda ispao, ali ti ćeš biti tamo sutra navečer.«

»Sutra navečer? Što se zbiva?«

»Bratstvo i Banda kopiladi imaju sastanak. Čut ćeš sve o tome sutra, čim padne mrak. Wrath će sazvati svu braću i odvesti vas na sastanak s njima kako biste posvjedočili njihovoj prisegi Xcoru.«

»Koji kurac je meni stalo do toga?« Brat je odnio bočicu u kupaonicu i vratio se brišući ruke ručnikom. »Ako Xcorovi dečki žele drkati svi zajedno, to me se ne tiče.«

Tohr je odmahnuo glavom, osjećajući se kao da će i njegova eksplodirati. U roku od tridesetak minuta umalo je prvi put bio nasilan prema ženki, otkrio je da ima davno izgubljenog brata i bio izbačen iz Bratstva.

Previše toga za mozgati, za procesuirati.

Sve što je htio bilo je pronaći Autumn i popričati s njom, reći joj da mu je žao... ali da će zbog njegovog užasno lošeg donošenja odluka, morati potražiti drugo mjesto za život.

Isuse, zar mu se na to život sveo?

»Ne radi to«, čuo se kako govori. »Molim te, ja sam zaboravio. Moraš i ti.«

»Ne moram ja ništa.« Brat je pokazao prema krevetićima. »Osim brinuti se za ovo dvoje i nastojati uvjeriti Blaya da nam se vrati. To je sve što ikome dugujem.«

»Uključujući Wratha? Bratstvo? Ostale stanare ove kuće?«

Kad je Qhuinn utihnuo, Tohr je pokazao prema mjestu gdje su se donedavno nalazile rupe od metka, dokaz da je Qhuinnova ćud očigledno popravljena i prepravljena. »Svi su u zadnje vrijeme puknuli. To se događa kad emocije uzavriju, logika nestane i zavlada stres. Imaš pravo, moraš se pobrinuti za svoju djecu. Učini to tako što nećeš stradati. Ako budeš pucao na Xcora prije, tijekom ili poslije tog

sastanka, netko će umrijeti. Možda će to uglavnom biti kopilad, možda čak i Xcor, ali neprobojni prsluci štite samo srce, i ako želiš biti pošten prema ovo dvoje djece, vrati se kući u zoru. Jer ti jamčim da ćemo izgubiti i nekog od naših, a moguće je da to budeš i ti.«

Qhuinn se opet okrenuo prema krevetićima, doimalo se nespojivim, neprikladnim, čak i veoma lošim što takav razgovor vode blizu to dvoje nevinašaca.

»Ne radi se o hrpi civila«, istaknuo je Tohr. »Ne nalazite se sutra u dnevnom boravku da malo prevrćete po papirima s Kopiladi. Ponavljam, netko će stradati ako odlučiš uzeti stvar u svoje ruke. Ako se to dogodi, a hoće, morat ćeš pogledati ovo dvoje djece u oči kad narastu, s tim žrtvama na savjesti. Pretvorit ćeš im oca u ubojicu i dovesti Wratha u užasan položaj — opet, pod pretpostavkom da preživite. Razmisli o tome. Zapitaj se vrijedi li osveta toliko.«

Tohr se okrenuo kako bi otišao, no onda se zaustavio. »I ja sam jednom zamalo postao otac. Bio je to zadatak kojem sam se veselio, za koji sam se molio. Učinio bih gotovo sve da budem na tvom mjestu, nagnut iznad to dvoje mladih. Žrtva je relativna... a imaš štošta za izgubiti zbog mužjaka koji ti zapravo nije ni bitan u životu. Ne radi gluposti zbog ovoga, brate moj, jednostavno nemoj.«

Pedeset sedmo poglavlje

»Pa, ovo rješava stvar, zar ne.«

Dok je Throe stajao iznad krvavog kreveta, pogledao je u svoj balon, kako je tada već doživljavao sjenku, i nasmijao se.

»Učinkovita si, nisi li?«

Stvar se malčice zanjihala na svom mjestu iznad tepiha pa se moglo čak i zamisliti da je zadovoljna takvom pohvalom. A možda i nije. No, nije bilo ni bitno, sjenka nije odbila poslušnost kad joj je naredio da ubije družbenika ljubavnice, što je izvršila prilično uspješno. Stvorenje je spremno primilo bodež koji mu je Throe dao, pratilo ga niz hodnik poput psa koji prati svog gospodara, a kad je Throe otvorio vrata i pokazao na starog mušjaka koji je sjedio oslonjen o uzglavlje kreveta, smrt je stigla brže od otkucaja srca.

Čega kod tog *helrena* više nije bilo.

»Što si to učinio!«

Kad se iza njega začuo vrisak, Throe se okrenuo u baršunastim papučama. »O, zdravo, draga. Rano si ustala.«

Prije nego je njegova ljubavnica stigla odgovoriti, Throe je jurnuo naprijed i uhvatio je za vrat. Kad je počeo stiskati, oči su joj se razrogačile, a njezina se talentirana usta rastegnula u bešumnom vrisku.

Dovukavši je u spavaću sobu, nogom je zalupio vrata dok ga je ona grebala po rukama, zijevajući poput ribe.

Stvorenje im je prišlo s boka, naoko znatizeljno, a Throe mu se opet osmjehnuo. »O, kako ljubazno od tebe. Ali za ovo ću se ja pobrinuti.«

Ščepavši je za lice, brzo ga je okrenuo i slomio joj vrat. Kako bi izbjegao glasne udarce, nježno ju je spustio na tepih.

Stojeći iznad nje, primijetio je da je na sebi imala onu slatkastu spavaćicu koja mu se sviđala, s čipkastim korzetom i lepršavom suknjicom koja joj je sezala tik ispod gaćica.

»Kakva šteta, zbilja. Čak je bila i zabavna.«

Throe je poravnao svileni ogrtač. Jedna papuča mu je bila ispala pa je sad riješio taj problem tako što je prešao preko tijela ženke koje se već hladilo i gurnuo nogu tamo gdje joj je bilo mjesto.

»Pa, ovo je sasvim u redu.« Osvrnuo se po veoma ukusno namještenoj velikoj spavaćoj sobi. »Znaš, mislim da ću se preseliti ovamo. Čim se riješimo tog madraca.«

No onda se sjetio *slugana* u kući. Bilo ih je barem četrnaest.

Trebat će im vremena da ih sve eliminiraju, što se doimalo pravom štetom. Dobru je poslugu bilo zbilja teško naći.

A morat će se pozabaviti i pitanjima sigurnosti i financija. Srećom, krađu identiteta pokrenuo je već prije nekoliko tjedana, provalivši u *helrenovo* računalo u

prizemlju, prateći njegove radnje i preuzimajući pristup raznim računima i podacima.

Kratko je razmislio o tome da posluži dopusti da ostane. No onda je pogledao u nered na krevetu. Ako je njegova prijateljica sjenka sposobna za takvo umorstvo?

Nije bilo teško zaključiti da zna rukovati i vrazjim usisavačem.

No, trebat će mu više njih. Throe je pogledao u Knjigu ne bi li pronašao nešto o reprodukciji što bi se moglo primijeniti na sjenke, no ispostavilo se da će, ako već želi vojsku, morati napraviti jednu po jednu. Na teži način.

Vrlo nepraktično. Dlan mu se još oporavljao od ubodne rane.

Trebat će mu još sastojaka. I vremena. I...

Avaj, doimalo se bezobzirnim, nezahvalnim čak, očajavati zbog ičega. Imao je novca. Imao je kuću koja mu se sviđala. Imao je oružje bolje od bilo kojeg pištolja, noža ili šake.

»Moja mi je sudbina«, mrmljao je u tihoj sobi, »nadohvat ruke.«

Throe je podignuo dlanove — no prije nego ih je protrljao jedan o drugi, zaustavio se. Nije se želio pretvoriti u karikaturu zločinca. To mu nije priličilo.

»Hajde«, rekao je svom balonu. »Moram se obući, a ti ćeš mi pomoći. Zatim moramo van.«

Čekao ga je važan zadatak testiranja nove igračke protiv *degrada* i nije imao što čekati. Dosad je sjenkina izvedba bila zadivljujuća, no radilo se o svladavanju gotovo nesposobne starudije. Ako se misli suočiti s Braćom i Omeginim ratnicima, pa čak i s Bandom kopiladi, morat će to učiniti na visokoj razini.

Baš kad je Throe izašao na hodnik, začuo je kako netko u prizemlju lašti pod. Ako itko od posluže pronađe ona dva tijela, nastat će kaos. A budući da Kralj upravo prima posjete, Bratstvo bi se moglo pojaviti i prije nego bude spreman, i tako sve upropastiti.

Sudbo, kako je mrzio odgađanje. No pravi strateg zna da sve ima svoj redosljed.

Kao i u šahu, potezi se vuku jedan po jedan.

»Hajde«, ozlojeđeno je rekao sjenki. »Najprije moramo očistiti kuću. Moram te zamoliti da se ovog puta malo suzdržiš. Ne želim uništiti umjetničke predmete ili tekstilne površine. Osim toga, sav nered koji napraviš, sama ćeš morati počistiti.«

To rekavši, par se uputio dalje zajedno, prema stepenicama i *sluganu* koji je u prizemlju radio (ili radila) svoj posao.

Otkaz koji će upravo dobiti neće biti bezbolan.

Pedeset osmo poglavlje

Kad je sunce zašlo, a tama prekrila Caldwell, Layla se promeškola u krevetu koji su ona i Xcor bajno iskoristili tijekom dana. Stisnut uz njezina leđa, ratnik se ugnijezdio toliko blizu kao da je sastavni dio njene kože, njegovo je tijelo tražilo njezino čak i u snu.

»Ne razmišljaj o tome, ljubavi«, promrsio je.

Okrećući se u njegovom zagrljaju, pomazila ga je po kosi. Licu. Ramenima. »Kako uvijek pogodiš?«

Nije joj odgovorio na pitanje, samo ju je poljubio u vrat. »Reci mi nešto.«

»Što?«

»Da sam neki drugi mužjak, da mi je lice drugačije, da je moj život krenuo drugim smjerom, bi li...«

»Bi li što?«

Prošlo je dosta vremena prije nego je nastavio. »Bi li se združila sa mnom kako treba? Živjela pod istim krovom sa mnom... Rodila mi mlado i odgajala ga sa mnom? Da sam postolar ili farmer, da dresiram konje ili pravim medovaču, bi li bila uz mene kao moja *šelana*?«

Dotaknula mu je gornju usnu. »I sad sam tvoja *šelana*.«

Izdahnuo je i sklopio oči. »Volio bih da je bilo drugačije. Volio bih da sam one noći, tako davno, došao do neke druge logorske vatre, prošetao kroz neku drugu šumu.«

»Ja ne. Jer da nisi tamo otišao, gdje god to bilo, nikad se ne bismo sreli.«

»Možda bi tako bilo i bolje.«

»Ne«, odlučno je rekla. »Sve je kako je trebalo biti.«

Osim što je mora napustiti.

»Možda u budućnosti«, šapnula je, »kad Lyric i Rhamp odrastu i postanu samostalni, možda te dođem pronaći? Kad prođe njihova promjena...«

»Uvijek će trebati svoju *mamen*. A tvoj život će uvijek biti ovdje, u Novom svijetu.«

Premda mu je htjela proturječiti, znala je da ima pravo. Proći će desetljeća prije nego njezino mlado postane zbilja neovisno, a tko zna u kojoj će fazi tada biti rat. Ako Rhamp krene stopama svog oca i postane brat, Layla neće imati mira dok je vani na terenu čak ni u Caldwellu. S druge strane oceana? Nije to mogla ni zamisliti.

A što ako se i Lyric bude htjela boriti? U programu obuke ima i ženki. I Lyric može donijeti odluku da uzme bodež u ruke.

Mogla bi imati dvoje mladih u ratu.

»Ima dostojanstva u prihvaćanju onoga što se ne može promijeniti«, rekao je

ljubeći joj ključnu kost. »Pusti to. Pusti mene, jednom kad dođe vrijeme.«

»Ali možda postoji drugo rješenje.« Premda nije mogla zamisliti koje bi to rješenje bilo. »Što ako...«

»Qhuinn nikad neće prihvatiti da sam u blizini mladog. Sve i ako Bratstvo i tvoj Kralj prihvate mene i moje mužjake, otac tvog sina i kćeri nikad me neće pustiti blizu, a ako ne budem dio tvog života, napetost između tebe i njega će popustiti. Barem se tome nadam i žarko molim, da će te jednog dana primiti natrag u svoj život.«

Ali to se nikada neće dogoditi, pomislila je. Qhuinnov bijes ne poznaje ni granice ni vremenski rok. Neke su stvari, kao tinte na pergamentu, neizbrisive.

»Vodi ljubav sa mnom?« šapnula je.

Uz sad već poznati nalet snage, Xcor se popeo na nju, njihova su tijela sad već bila toliko opuštena jedno s drugim da je ušao u nju bez namještanja, samo je lagano kliznuo.

Kad se počeo gurati u nju, pomislila je na sve njihovo vođenje ljubavi tijekom dana. Njezina obuka za *ebrosa* izašla je na vidjelo na način koji ga je šokirao, zagolicao i iznenadio — i nije se žalio. No to ne znači da je vladala samo sreća. I u njegovom i u njezinom slučaju, ti su sati istovremeno bili puni očaja, žudnje za dodirima i poljupcima i penetracijom, željom da se što brže konzumira ono što je na tanjuru kojeg će uskoro odnijeti.

Pa ipak, čim je Xcor uhvatio ritam i ona mu se pridružila, na drugačiji su način vodili ljubav. Nije to bio samo seks.

Bilo je to najbliže što su njihove duše mogle doći jedna drugoj, još važnije od spajanja tijela bilo je združivanje njihovih srdaca.

Netom prije nego je nastupilo gorko-slatko olakšanje, šapnula mu je na uho: »Bit ćeš siguran večeras tamo?«

Ništa joj nije odgovorio, a ona više nije znala je li to zato što je počeo svršavati... ili zato što je znao da joj to ne može obećati i da joj ne želi lagati.

Dalje u Jazbini, Vishous je sjedio na mekanoj stolici i promatrao fotografiju na ekranu računala. Kombinaciji piksela, svjetla i tame, sivih, zelenih i tamno plavih tonova, trebalo je otprilike osam sati da se izoštri i procesuirala toliko da uspije nešto i vidjeti.

Promatrajući lice tajanstvenog napadača, onog koji je svojedobno spasio Tohrov život u uličici, odmahivao je glavom.

»Jebeno čudno.«

Crte lica sada su bile relativno jasne, ali da, ona iskrivljena gornja usna definitivno je odavala Xcora. Bez nje bi se možda i namučio da kaže o kome se radi, budući da su svi ratnici s kratkom kosom, širokim čelom i čvrstom vilicom bili slični kao čarapa čarapi.

Prilično neraspoznatljivi.

No, ako dodate zečju usnu, dobijete izdajicu. Koji, ispostavilo se, to uopće i nije...

»Bok.«

Kad je V. začuo nepoznat glas, hitro se okrenuo. Jane je stajala pred njim, u zgužvanoj kuti, Crocsica prljavih od krvi, kosa joj je stršala uvis kao da joj pokušava pobjeći s glave. Izgledala je premoreno, potrošeno, kao da se provukla kroz mišju rupu.

Zinuo je kako bi nešto rekao, no onda mu se oglasio mobitel.

Kad je vidio tko ga zove, osjetio je nalet krvi u glavi.

»Slobodno se javi«, zijevnula je. »Pričekat ću.«

V. je stišao zvono i čuo još samo kako mu srce lupa. »Nije ništa važno.«

Jane je otišla do kožnog kauča i bacila se na jastuke u kutu. »Ne znam što da radim s Assailom. Potpuni psihotični slom. Nikad nisam vidjela nešto takvo, i ne želim to više vidjeti.« Protrljala je lice. »Ne mogu mu pomoći. Ne mogu ga dozvati k sebi. Sto puta sam već bila kod Haversa, češljala njegove slučajeve, razgovarala s njim i njegovim osobljem. Manny je kontaktirao neke ljude vani. Ne dolazimo ni do kakvih rezultata i to me ubija.«

Zurila je u prazno dok je govorila, zanesenog pogleda kao da opet vrti te razgovore u glavi, kao da neprestano traga za nekim novim kutem promatranja, nekim odgovorom koji je možda previdjela.

Protrljala je sljepoočnice koje su je zasigurno boljеле. »Ne mogu ti reći koliko je to teško. Gledati patnju i ne moći učiniti ništa.«

Kad je V.-ov telefon opet zazvonio, umalo ga je tresnuo o pod prije nego je ugasio ton.

»Jesi li siguran da se ne želiš javiti?« pitala je Jane. »Zvuči hitno.«

»Kako ti mogu pomoći?« upitao ju je.

»Nikako. Samo me pusti da odem spavati. Ne sjećam se kad sam se zadnji put odmorila.« Pogledala je prema njemu. »Ispada da se čak i duhovima mogu isprazniti baterije.«

Dok je izgovarala te riječi, njezin tjelesni oblik kao da je počeo nestajati, boja njezinih očiju i kože, čak i odjeća koju je ugrijalo njeno besmrtno tijelo, polako je blijedila.

Nestajala mu je pred očima.

Još je nešto rekla, kao i on, ništa značajno, samo činjenice, tipa kad će on izaći, kad će se ona zaputiti natrag.

Zatim je opet ustala i dovukla se do njega. Kad je podignuo pogled prema njoj, vidio je da joj se usne pomiču i svojim naredio da se nasmiju, iako nije imao pojma što joj je upravo sišlo s usana.

»Onda?« pitala ga je.

»Što?«

»Jesi li dobro? Doimaš se dalekim.«

»Svašta se zbiva. Znaš, na bojištu.«

»Da, čula sam. Payne i Manny su pričali o tome.«

»Bolje da odeš u krevet prije nego se srušiš.«

»Potpuno si u pravu.«

No umjesto da ode, pružila je svoju tanku ruku prema njemu i provukla je kroz njegovu kosu — a dok je to radila, sjetio se zašto ne voli da ga drugi diraju.

I to ne samo doslovno.

»Volim te«, rekla je. »Žao mi je što zadnjih dana ne provodimo više vremena zajedno.«

»Nema veze.«

»Mislim da ima.«

Vishous je podignuo ruku u rukavici i maknuo njezinu sa sebe. Natjeravši se da se opet nasmije, rekao je: »Ti imaš svoj posao. Ja imam svoj.«

»Istina, i ne idemo nikamo.«

Bio je svjestan da je to mislila na utješan način kojim mu je htjela dati do znanja da je njihova veza stabilna, a kad joj je potvrdno kimnuo, također je bio svjestan da će i ona na taj način to shvatiti.

No dok je sama koračala prema njihovoj spavaćoj sobi, znao je da se složio s tom izjavom u sasvim drugačijem smislu.

I da ga je to trebalo rastužiti.

Međutim, nije osjećao ništa.

Pedeset deveto poglavlje

Kad je netko pokucao na Qhuinnova vrata, nije namjeravao ustati s kreveta kako bi posvetio pažnju osobi koja je to zahtijevala. Imao je još sat vremena prije sastanka u Wrathovoj radnoj sobi gdje će vjerojatno dobiti po sebi — a možda će ga i izbaciti iz Bratstva baš kao i Tohra — i, osim što se uspio istuširati i obući, bio je previše rasturen za bilo što drugo.

Tipa, da vodi uljudan razgovor. Ili bilo što osim da diše.

Kucanje se poglasnilo.

Kad je podignuo glavu i iskesio očnjake, zinuo je kako bi poslao posjetitelja u....

No onda je skočio na noge.

Pojurivši do vrata, rastvorio ih je kao da su s druge strane stajale izviđačke s keksima.

Blay je stajao u hodniku i izgledao tako zamamno da je to bilo skoro protuzakonito, odjeven u kožu i opasan oružjem — što je Qhuinnu igrom slučaja bila omiljena odjevna kombinacija. Pored golotinje.

»Smeta ti ako uđem?« rekao je.

»Da. Mislim, ne, sranje, molim te. Da, uđi.«

Čovječe, da je bio imalo mekši, bio bi omekšivač.

Blay je zatvorio vrata, a njegov prekrasan pogled odlutao je do kolijevki.

»Želiš ih vidjeti?« pitao je Qhuinn odmičući se u stranu iako mu nije stajao na putu.

»Da, želim.«

Blay je prošao pored njega i, iako mu je bio okrenut leđima, Qhuinn je mogao osjetiti osmijeh na njegovom licu dok je pozdravljao jedno, a zatim i drugo mlado.

No kad se opet okrenuo, bio je mrtav ozbiljan.

Evo ga, pomislio je Qhuinn odlazeći do kreveta i sjedajući na njega. Odgovor na ostatak mog života. I bio je svjestan, čak i ne znajući konkretne detalje, da će boljeti.

Blay je posegnuo rukom u kožnu jaknu. »Ne želim ovo.«

Kad je izvukao papire koje je Saxton pripremio, Qhuinn je osjetio kako mu je srce potonulo u grudima. Nije imao štošta za ponuditi osim svoje djece. Ako ga Lyric i Rhamp nisu mogli navesti da se predomisli, ništa neće...

»Volim te«, rekao je Blay. »I opraštam ti.«

Na djelić sekunde Qhuinn nije mogao raspoznati riječi. A onda, kad su se malo slegnule, bio je siguran da nije dobro čuo.

»Ponovit ću. Volim te... I opraštam ti.«

Qhuinn je skočio i prevalio udaljenost među njima brže nego bi se šibica upalila. No zaustavljen je prije nego ga je uspio poljubiti.

»Samo malo«, usprotivio se Blay. »Imam još nešto za reći.«

»Što god bilo, slažem se sa svime. Bilo što, sve može, ja sam za.«

»Dobro. Onda ćeš se pomiriti s Laylom.«

Qhuinn je zakoračio unatrag. Pa još jedan korak.

Blay je tapkao po dokumentima u ruci. »Čuo si me. Ne treba mi nikakvo zakonsko dodjeljivanje roditeljskih prava. Ne moraš izvoditi ovakvu predstavu — iako cijeni pokušaj i, iskreno, uvjerio si me da ozbiljno misliš ono što govoriš. Ali rekao si mi da ćeš učiniti sve, i ja te držim za riječ. Nećeš se pomiriti sa mnom sve dok se ne pomiriš s Laylom.«

»Ne znam mogu li ja to, Blay« Qhuinn je podignuo dlanove. »Ne želim ispasti seronja. Zbilja ne želim. Samo što... Poznajem sebe. Nakon što ih je izložila tolikoj opasnosti, nakon što je toliko dugo lagala kako bi to zataškala? Ne mogu to zaboraviti, čak ni radi tebe.«

»Mislim da se moraš više koncentrirati na to tko je Xcor, a ne što je ona učinila.«

»Znam tko je on. U tome i jest problem.«

»Pa, upravo sam razgovarao s Tohrom, koji mi je sve ispričao...«

Qhuinn je dignuo ruke u zrak i počeo koračati po sobi. »Ma, *daaaj*...«

»I zbilja mislim da moraš bolje promisliti o svemu.«

»Neću zaboraviti što se dogodilo, Blay. Ne mogu.«

»Nitko od tebe ne traži da to učiniš.«

Dok je Qhuinn koračao po sobi, zaključio je da razgovori o tom Kopiletu polako postaju kao *Beskrajan dan*. Ali bez Billa Murraya. Dakle, sranje.

»Gle, neću raspravljati s tobom«, rekao je zaustavivši se na mjestu i pogledavši preko puta sobe u Blaya.

»Ni ja to ne želim. I nećemo raspravljati o tome jer je i meni već dosta rasprave. Pomiri se s Laylom ili se ja neću vratiti.«

»Koji vrag, Blay, kako možeš nju uplitati u nešto što se tiče tebe i mene?«

»Uplićem našu obitelj u nešto što se tiče tebe i mene. Ovo dvoje tamo«, pokazao je prema krevetićima, »i nas troje. Mi smo obitelj, ali samo ako se držimo zajedno. Krv je tek donekle bitna, a nakon onoga što su izveli tvoji roditelji, znaš to iz prve ruke. Ako mi ne možemo — ako *ti* ne možeš — oprostiti i nastaviti dalje, nastaviti voljeti, onda ti i ja nećemo uspjeti jer ja neću sjediti prekrivenih ruku i pretvarati se da mi ne smeta što zamjeraš svojoj kćerki to što slični na svoju *mamen*. Ili čekati da ja učinim nešto preko čega nećeš moći prijeći. Tražio si od mene da ti oprostim ono što si učinio — i jesam. Sad ja očekujem da ti učiniš isto za Laylu.«

Blay je otišao do vrata. »Volim te svim svojim srcem. Kad ste ti i Layla dobili djecu? Podarili ste mi potpunu obitelj. I želim je natrag, cijelu — što uključuje i Laylu.«

»Blay, molim te...«

»To je moj uvjet. I toga se držim. Vidimo se na terenu.«

Dok se, netom prije ponoći, Xcor spremao napustiti ranč, pustio je da mu njegova *šelan* provjeri remenje na neprobojnom prsluku. Bila je veoma detaljna, toliko da je imao osjećaj kako bi i samu sebe privezala za njegova prsa, da je mogla.

Uzevši je za ruke, poljubio je jagodice njenih prstiju, jednu po jednu.

»Ja sam sretan mužjak, kad imam nekog da tako brine o meni.«

Sudbo, mrzio je gledati njezin nemir. Učinio bi sve da ga je nekako mogao zamijeniti radošću — naročito stoga što je strahovao da je čeka nova tuga. Ako preživi ovu noć, ako Bratstvo ispuni Wrathovu želju, svejedno ih čeka putovanje.

»Bojim se da te ne mogu pustiti da odeš«, rekla je s drhtavim osmijehom na usnama. »Bojim se da... ne mogu podnijeti tvoj odlazak.«

Kad joj je glas napuknuo, sklopio je oči. »Vratit ću se kući, ovdje, vrlo brzo.«

Poljubio ju je kako bi prestali o tome razgovarati, a kad se ona žustro otrgnula iz njegovih ruku, pokušao je upamtiti svaki detalj njihovog zagrljaja, okus njezinih usana, kakav je osjećaj imati njezin miris u nosu.

Kad se napokon odmaknuo unatrag, zagledao se u njezine blijedo zelene oči. Njegova omiljena boja, kako se ispostavilo. Tko bi rekao da uopće ima omiljenu boju?

Zatim se okrenuo i više se nije osvrtao. Nije se usudio.

Prilazeći kliznim vratima, mogao je namirisati njezine suze, no svejedno se nije zaustavio. Više se ništa nije moglo zaustaviti.

Vrata nisu ispustila ni zvuka kad ih je otvorio i zakoračio kroz njih, svim silama nastojeći ne okrenuti se dok ih je zatvarao za sobom.

Koračajući dalje obasjan svjetlima s trijema, zaobišao je udaljeni kraj garaže. Tamo se nalazila neka stara drvarnica, dovoljno velika za traktorsku kosilicu i dovoljno visoka za drške motika i lopata.

Kad je otvorio trošna vrata, šarke su demonstrativno zaškripale.

Posežući rukom u mrak, dohvatio je svoju kosu i smjestio je na leđa, osiguravši je jednostavnim užetom preko prsa. Nije ju htio unijeti u kuću dok je Layla unutra. Doimalo se pogrešnim.

Uz noževe i pištolje koje je već nosio na sebi, bio je spreman za rat, ma tko ga pokrenuo, bio to *degrad* ili netko od braće.

Kad je sklopio oči, pripremajući se da se dematerijalizira k svojim mužjacima, pomolio se za dvije stvari.

Prvo, da se uspije vratiti ovamo i vidjeti Laylu još jednom prije odlaska.

I drugo, da Wrath ima onoliko kontrole nad Bratstvom koliko je mislio da ima.

Smiješno kako je to dvoje bilo usko povezano.

Šezdeseto poglavlje

Dok je Tohr sjedio sam u sobi koju je dijelio s Autumn, u rukama je držao crni bodež. Oštricu je oblikovao i održavao Vishous, a oružje je neprestano bilo održavano oštrim, držak savršeno oblikovan za Tohrov dlan, isključivo njegov.

Bilo je nemoguće zamisliti da nikad više neće njime zamahnuti.

Kad je rekao svojoj *šelan* što se dogodilo i zašto, rastužila se. Bio je to prvi put, shvatio je, da ju je istinski razočarao — a s obzirom na to da je bio tek polovica mužjaka zbog svega što se dogodilo s Wellsie? To je već govorilo štošta.

Barem su njih dvoje imali kamo otići. Xhex im je dopustila da idućih nekoliko noći provedu u njezinoj lovačkoj kolibi — onoj u kojoj su se on i Layla obračunali.

Bio je preeeesretan što se tamo vraća.

Okrećući nož u ruci, nakrivio je crnu oštricu tako da je svjetlost s noćnog ormarića padala na sićušne nabore na oštrom rubu. Htio je predložiti V-u da ga malo ispolira — Tohru takvo što ne bi bilo dopušteno. Brat je toliko pomno izrađivao oružje da bi se naljutio svaki put kad bi ga netko drugi sam htio malo izbrusiti.

Sve je to sad bilo nebitno...

Okej, zašto su mu se sad vražji Simon i Garfunkel vrtjeli po glavi? *Helllllloooooo darrrrrknesssss myyyy ollllld friiiiend...*

»Jebote.«

Bilo je teško odlučiti što je gore. Užasna glazba iz šezdesetih koja mu se vrtjela po sivoj tvari ili činjenica da je otpušten s jedinog posla koji je ikad obavljao, ikad želio, jedinom u kojem je bio dobar.

Doduše, koliko teško može biti rukovati fritezom? Tome se još mogao radovati.

U međuvremenu, njegova je prekrasna ženka bila dolje u podrumu s Fritzom i pokušavala pronaći kartonske kutije za njihove stvari.

Kucanje na vratima bila je dobrodošla distrakcija. Kako je krenuo, zbog depresije će završiti na Prozacu i M&M's bombonima.

»Naprijed.« Možda je to bio *slugan* s kutijama. »Da? Naprijed.«

Odgovora nije bilo pa se namrštio, ustao i krenuo prema vratima. Već je bio obukao kožne hlače i čizme jer je jednostavno bio tako naviknuo. Možda će sad to morati zamijeniti kućnim ogrtačima i širokim starinskim kaki hlačama koje se nabiru oko stražnjice i moraju pričvrstiti tregerima.

Da, jako privlačno...

Kad je širom rastvorio vrata, ostao je bez teksta.

Wrath je stajao pred njim, izgledajući kao pravi Kralj, odjeven u crno, s naočalama na glavi. Iza njega, u polukrugu je stajalo Bratstvo, Blay i John Matthew, spremni za rat koji samo što nije počeo, svi su mužjaci bili naoružani i spremni za borbu.

»Zdravo, stari prijatelju«, rekao je Wrath i pružio mu ruku. »Želiš se pridružiti

zabavi?»

Tohr je progutao knedlu. »Što, ah... Mmm... Molim?»

Wrath je samo slegnuo ramenima. »Saxton me davi zbog politike ljudskih resursa i raznoraznih procedura. Ispada da danas moraš nekoga najprije upozoriti prije nego mu daš otkaz. Znaš, pozvati ga na sastanak, ponuditi novu obuku, obrisati mu guzicu, te gluposti. Prije nego mu daš otkaz.«

Rhage se nadovezao. »Osim toga, budimo iskreni, ti si najrazumniji član ove skupine.«

»S pravim mudima«, netko se priključio. »A ne s pola muda kao mi ostali.«

»Ili četvrtinom, u Rhageovom slučaju...«

Hollywood se okrenuo i zagledao u V.-a. »Okej, jebote...«

»Čime?»

Wrath je dlanom prekrpio lice. »Isuse, hoćete li prestatil« Spuštajući ruku, iscrpljeno je rekao: »Dakle, stavit ćemo te na uvjetno služenje, u redu? Super. Baš mi je drago da možemo nastaviti dalje.«

Kralj ga je zgrabio i povukao u snažan zagrljaj. »A sad idemo riješiti ovo s Xcorom, može? Beth je otišla obavijestiti Autumn. Ti ne stigneš, moramo odmah krenuti.«

Zbunjen, ali iz sekunde u sekundu sve manje, Tohr je spustio pogled i obrisao oči. Nekoć davno, pozvali su ga da se pridruži Bratstvu, i nikad mu nije palo na pamet da će, osim kada umre, ikad promatrati tu skupinu izvana. No, svakako je to zaslužio, i gore od toga, nakon onog što je učinio.

I premda otkaz nije mogao izjednačiti s gubitkom družice i sina, podsjetio ga je na to da sudbina ipak nije toliko okrutna.

Promuklim je glasom rekao: »Da, u redu. Idemo.«

Prolomila se sveopća radost i počelo ozbiljno tapšanje po leđima. Da, najradije bi otišao potražiti svoju družicu i popričao s njom, no starinski je sat dalje niz hodnik već počeo otkucavati.

Nije bilo vremena. Ponoć je otkucala.

Bratstvo i Banda kopiladi morat će pokušati uspostaviti mir. A on je morao otići pogledati svog brata u oči.

Kad je V. ponovno preuzeo oblik ispred napuštenog skladišta, probno je onjušio zrak i dao instinktu potpunu slobodu odlučivanja.

Jasno.

Ugao Petnaeste i tržnice bilo je dobro mjesto za povijesni i potencijalno opasan susret, zaključio je, stara zgrada nalik hangaru bila je prikladno napuštena, s dovoljno polomljenih greda u kapitalističkoj verziji antikne bazilike da su imali sasvim dovoljno izlaza za nuždu u slučaju da moraju pobjeći.

Koračajući naprijed, s desne mu je strane bio Rhage, a s lijeve Butch, i bilo je vraški dobro gaziti prema mogućem sukobu. Zbilja se želio s nekim potući, i

zaključio je da će, ako Kopilad ne ispadne hrpa totalnih kretena, on i braća potražiti kojeg koljača jednom kad ovo završi.

Ili će se možda on uputiti nekamo sam i napraviti nešto drugo.

Bilo kako bilo, znao je da se ne mora vratiti kući dobrih šest sati i da će dobro iskoristiti to vrijeme.

Prokletstvo, zar će doista...

Kako god, pomislio je zatvarajući kovčeg moždanih napadaja. Sve i da niste genij poput njega, znate da, ako u borbu krećete dekoncentrirani, ne morate brinuti ni o čemu — jer ćete se idućeg jutra probuditi mrtvi.

Skladište je bilo najobičniji napušteni kavez od četiri tisuće četvornih metara od kojeg nije ostalo mnogo osim trulog, zahrđalog egzoskeleta i metalnog krova koji je nalikovao zaštitnoj kacigi nekoga tko želi umrijeti. Imalo je hrpetinu vrata, a kad je trojac prošao uz bok zgrade koji im je dodijeljen, pričekali su znak da uđu, nakon što je Phury i Z. pročešljaju.

Leđima naslonjen na hrapavu fasadu zdanja, s izvučenim i nabijenim pištoljima, V. je skenirao okoliš. Vidljivost je bila fantastična, nikakva stabla nisu mu zaklanjala pogled, nije bilo ničega osim napuštenih zgrada, građevnog kamena i pločnika, i tako cijeli niz ulica, čitava je četvrt ostala samo pusta zemlja nakon industrijske ere koja je dugo održavala ovaj dio grada na životu...

Upravo kad su se svačiji mobiteli oglasili dajući znak da je unutrašnjost skladišta čista, jedna za drugom, pojavilo se pet figura na praznom parkiralištu preko puta.

V. je izvadio mobitel i poslao glasovnu poruku: *Vidimo ih. Prilaze.*

Rhageu i Butchu nije trebalo govoriti što da rade, zbog čega ih je volio. Trojac je krenuo naprijed, prelazeći preko hrskavog snijega prije nego su se popeli na bijeli brežuljak i nastavili prema središtu ceste. Kao da je slijedila ista pravila igre, Banda kopiladi pristupila je na isti način, njihova su se velika tijela složno kretala, oružje je bilo izvađeno ali ne i upereno prema njima, Xcor u sredini.

Dvije su se skupine srele nasred ceste.

Vishous je prvi progovorio. »Večer, dečki. Kako smo?«

Nije osjetio ni mržnju ni ljubav s njihove strane. Dobro, osim tipa s boka. Onaj s kraja lijeve strane odašiljao je vibre kao da bi najradije krenuo agresivno, no V. je stekao dojam da je i inače takav te da to nema veze s ovom konkretnom situacijom.

V. nije spustio pištolje, ali nije ni od njih tražio da se razoružaju, iako ga je to činilo strašno napetim. Bacanje oružja dogodit će se unutra.

»Spremni smo slijediti te«, rekao je Xcor, jasno naglašavajući svaku riječ.

»Dobro«, V. je svakog ponaosob pogledao u oči. »Evo kako će ići. Otpratit ćemo vas unutra. Upoznat ćete sve prisutne, nakon čega slijedi miks koktela, zatim iznosimo predjelo i ostatak pića. Onda idemo pogledati neki film i zaključiti večer šoping manijom u Saksu i grupnim mani-pedi tretmanom. Zvuči dobro? Super. Idemo, gadovi.«

Xcor se nije nećkao, što je V. protumačio kao dobar znak.

Ostali su se držali uz njega.

To je, pak, protumačio kao još bolji znak. Ako su dečki bili spremni izložiti leđa, mora da je postojalo nekakvo povjerenje.

Hodajući iza Bande kopiladi, V. ih je slijedio, prelazeći preko niskog snježnog nanosa, preko »tratine« snijega i leda, do vrata.

V. je skupio usne i kratko zazviždao. Čim je to učinio, metalna vrata su se otvorila, a John Matthew ih je pridržao.

Par riječi o napetosti? Dok je ulazila u unutrašnjost zgrade kojom je pirio propuh, Banda kopiladi bila je opuštena koliko i zatvorenici dok koračaju prema električnoj stolici. No ostali su smireni osvrćući se oko sebe i pritom primjećujući da nitko ne namjerava pucati po njima.

V. bi se okladio da su uzeli u obzir iste izlaze u slučaju nužde kao i Bratstvo. Ista vrata. Iste grede. Ista polomljena prozorska okna.

»Stanite tu«, rekao im je. Poslušali su ga.

Predstava počinje, pomislio je V. zaobilazeći skupinu kako bi stao na čelo.

»A sad, gospodo, prije nego uvedemo Kralja, bojim se da ćemo vas morati skinuti do gola.« Pokazao je prema betonskom podu. »Sve oružje ovdje. Budite dobri i dobit ćete ga natrag. U protivnom, ostavit ćemo vas da iskrvarite po njemu.«

Šezdeset prvo poglavlje

Tohru je lupalo srce kad se odmaknuo od zida skladišta. Trebao je ostati na mjestu pored zapadnih vrata, ali jednostavno nije mogao. Noge su ga neumoljivo nosile naprijed, pogleda prikovanog za Xcora. »Kamo ideš?« Blay je siktao za njim.

»Samo malo bliže. Ostani tu.«

Malo bliže, možeš si misliti. Otišao je ravno do sredine pustog skladišta gdje se poredala Banda kopiladi.

V. im se obraćao, a glas mu je odzvanjao ispod visokog stropa: »Točno tu«, ponavljao je i kimao prema svojim nogama.

U kutku svoga uma Tohr je znao da će im već to štošta kazati. Ako se Kopilad odbije razoružati, ili odbije pretraživanje, onda se mogu kladiti da je ovo zasjeda trojanskih proporcija. Ali ako...

Jedan po jedan, svaki od Xcorovih ratnika poslušao je naredbu, odložio pištolje i noževe na betonski pod i gurnuo ih prema Vishousu. Čak je i Xcor skinuo golemu kosu s leđa i gurnuo je prema V.-u.

»Pomoći ćeš mi da ih pretražim?« pitao je V. »Ili si mi došao nanijeti još jedan sloj sjajila za usne?«

Trebao mu je trenutak da shvati da se Vishous obraćao njemu. »Pretražit ću ih.«

Kad je brat kimnuo glavom, a Butch i Rhage se zagledali u Kopilad kao da su ručne bombe kojima je povučen okidač, Tohr je prišao Xcoru i pogledao ga u oči.

Bože, kako to prije nije primijetio? Bile su iste boje kao i njegove.

»Tohr?« V. je strogo dobacio. »Što to radiš, stari?«

A tek ta vilica. Istog oblika kao i njegova. Tamna kosa. Njegova je usna odvlačila pažnju sa svega ostalog, no kad biste je zanemarili?

Tohr je osjetio kako mu se nečija teška ruka spustila na rame. A onda mu je u uhu glasno odjeknuo V.-ov glas: »Ako netko misli učiniti nešto glupo, onda bih radije da su to oni. Nemoj da to bude netko od nas, okej?«

Xcor mu je smireno uzvraćao pogled, bez straha ili agresije. Bio je mužjak pomiren sa sudbinom, koji se nije bojao ničega, i to ste morali poštovati.

»Tohr. Sjećaš se cijele one priče o uvjetnoj?«

Tohr je odsutno kimnuo, premda zapravo ništa nije čuo. Stvar je bila u tome što se pitao, još otkako je Wellsie umrla s njegovim sinom u svojoj utrobi, kako bi bilo pogledati krvnom srodniku u oči. Gubitak te mogućnosti bilo je još nešto što je tek morao oplakati.

Nikad mu nije palo na pamet da će se jedne noći naći licem u lice sa svojim bratom.

Xcor je blago rekao: »Što ćeš učiniti?«

U tom je trenutku Tohr shvatio da nije spustio oružje. No prije nego je to stigao

ispraviti, V. je rekao: »Samo da znaš, danas si živ zahvaljujući njemu.«

To je privuklo Tohrovu pažnju pa je pogledao prema Vishousu. »Molim?«

»Pronašao sam kratki video o ovom tu smradu, kako te brani od *degrada*. Pravi klasik. Danas sam ga satima vrtio.«

»Čekaj malo... Što?«

»Sjećaš se, onda kad si glumio protuprovalna vrata ušetao ravno u kišu metaka? Dobra stara vremena«, V. je zakolutao očima. »Hej, imam ideju. Zašto se ne sprijateljite na Facebooku pa se možete veseliti zajedničkim uspomenama koje će jednog dana iskakati u novostima? Super stvar. Baš filmski. A sad, ili mu uzmi oružje ili se vrati na svoje jebeno mjesto.«

Tohr je točno znao na koju je ludost V. mislio, detaljno se sjećao trenutka u kojem je potpuno ignorirao vlastitu smrtnost, kao i sve zakone fizike, i zakoračio ravno na neprijateljsku liniju.

Namrštivši se, rekao je Xcoru: »Je li to istina?«

Kad je Kopile jednom kimnulo, Tohr je izdahnuo. »Zašto?«

»Sad više nije važno«, odgovorio je.

»Ne, jako je važno. *Zašto?*«

Xcor je pogledao u V.-a kao da pokušava naslutiti hoće li brat svakog trenu izgubiti strpljenje.

Prekasno, pomislio je Tohr. Ali, fućkaš sve, ovo je možda posljednja prilika.

»Zašto?« ponovio je pitanje »Bili smo neprijatelji.«

Kad je Xcor konačno odgovorio, glas mu je bio miran i naglašen. »Bio si veoma hrabar. Bez straha si ušetao u vatru. Bez obzira na naše položaje u to vrijeme, nisam želio da ratnik takve hrabrosti strada na takav način. U poštenom sukobu, da. Ali ne tako, kao lagana meta. Pa sam ubio strijelca.«

Tohr je trepnuo i pomislio na sve što bi propustio da je te noći stradao. Autumn. Priliku da bude dio ovog primirja. Budućnost.

Perifernim je vidom primijetio da se nešto pomiče...

Ne, bio je to samo Lassiter. Stigao je i pali anđeo, što nije bilo nikakvo iznenađenje. Bio je poput glavne tračare u susjedstvu koja pogledava preko ograde čim negdje nastane neka drama.

Tohr se opet usredotočio na mornarski plave oči, tako nalik svojim. Zatim je spustio jedan od svojih pištolja, a drugi vratio u korice.

Ispruživši ruku kojom je držao bodež, ponudio mu je svoj dlan.

Xcor je spustio pogled prema pruženoj ruci.

Nakon nekog vremena, Kopile je prihvatilo ponuđeno... i dva su se brata po prvi put rukovala.

Iako je samo jedan od njih to znao.

S mjesta u udaljenom kutu skladišta, Qhuinn je promatrao cijelu situaciju: Bandu

kopiladi kako ulazi u napuštenu zgradu, staje u sredinu, sluša V.-a i odlaže oružje kako im je i rečeno. Sve je to bilo dio plana. No onda je ušetao Tohr.

Kad je brat došetao do središta prostorije, svi u skladištu su zadržali dah, ali ne i Qhuinn. Brat nije namjeravao učiniti ništa glupo. To mu kao prvo, nije bilo u naravi, a kao drugo, imao je svoju čast...

»Molim?« promrmljao je Qhuinn kad je V. progovorio, i završio s tim kako je Xcor spasio Tohru život.

O, vidio je i on taj mali samoubilački interludij iz prve ruke, tu ludost. Bila je to jedna od priča koja se šaputala po Bratstvu onda kad bi svi bili pijani, u tri poslijepodne dok nema nikoga, natuknica u katalogu prošlosti zbog koje se cijena ratne traume doimala još stvarnijom.

Ali koji vrag? Kako je V. došao do snimke? Sigurnosne kamere? Neki čovjek sa strane?

Zašto je važno...

Kad se iz vedra neba neki lik materijalizirao tik do njega, Qhuinn je umalo povukao okidač, no onda je prepoznao plavo-crnu glavu.

»Želiš stradati?« pitao je Qhuinn.

Glasom Dartha Vadera, anđeo je odvratio: »Tvoje mi oružje ne može ništa.«

»Za Boga miloga...«

Iznenada se Lassiterovo lice našlo točno pred njegovim, a u očima neobične boje nije bilo šale. »Pripremi se.«

»Za što?«

U tom se trenutku Wrath materijalizirao u sredini skladišta, tik do Vishousa. Upravo su zato odabrali veliki prazni prostor. Budući da je Kralj bio slijep, računali su na to da mu se ništa ne nađe na putu, da se ni na što ne može spotaknuti, ni zbog čega mučiti ili doimati slabijim zato što se pri orijentiranju mora osloniti na pomoć braće.

Čovječe, pomislio je Qhuinn odmjeravajući krupna tijela Kopiladi. Zbilja mu se nije sviđalo što su tako blizu Kralju, čak i nenaoružani.

»Dakle, ovo se zbilja događa, ha?« Qhuinn je odmahivao glavom dok su Banda kopiladi i Bratstvo stajali jedni uz druge. »Nikad ne bih pomislio da ću ovo doživjeti, to ti mogu reći.«

Budući da Lassiter nije odgovorio, okrenuo se prema njemu. Pali anđeo je nestao.

Qhuinn se opet usredotočio i nastavio slušati, što nije bilo teško. Wrathov se glas orio poput crkvenih orgulja.

»Čujem da ste prisegnuli svojem vođi. To je u redu. No on je prisegnuo na odanost meni, što onda povlači i sve vas. Protivi li se itko tome?«

Jedan po jedan, ratnici Bande kopiladi jasno su izrekli *ne*, a prema titranju Wrathovih nosnica bilo je očito da Kralj testira njihove mirise.

»Dobro«, rekao je Wrath. Zatim se prebacio na Stari jezik. »*Naređujem ovdje okupljenima da prisegnu na odanost svojem vođi, u prisustvu Kralja kojem je on prisegnuo. Kleknite sad na koljena, pognutih glava i odanih srca.*«

Bez riječi ili oklijevanja, jedan po jedan, ratnici su kleknuli pred Xcora, poginjući glave i ljubeći mu ratničku ruku. Cijelo to vrijeme Wrath je stajao pored njih, njušio zrak i tražio bilo kakav znak pretvaranja, koji naposljetku nije pronašao.

Kad je sve završilo, Xcor se okrenuo prema Wrathu.

Qhuinnovo je srce počelo lupati kad je pogledao u mužjakovo lice. Premda su bili prilično udaljeni, vidio je crte njegovog lica, njegova ramena, tijelo. Sjetio se kako su se mlatili svojedobno u Grobnici.

Sjetio se Layle, još trudne s Lyric i Rhampom.

A onda je čuo Blaya kako mu govori da se pomiri s Odabranicom kako bi se i njih dvojica pomirili. Kako bi njihova obitelj bila cijela. Kako bi se na prošlost gledalo razumom, a ne emocijama.

Sa slikom svoje djece u mislima promatrao je Xcora kako se spušta na koljeno pred Wrathom.

Wrath je pružio crni dijamant, simbol prijestolja, prsten koji je pripadao njegovom ocu, kao i ocu njegovog oca prije toga.

Prsten koji će možda jednog dana nositi i Maleni Wrath.

»Pogni glavu preda mnom«, naredio je Wrath na Starom jeziku. »Zakuni mi se na odanost od ove noći nadalje. Neka nikad među nama ne bude sukoba.«

Qhuinn je duboko udahnuo.

Izdahnuo je tek kad je Xcor pognuo glavu, poljubio kamen i rekao, jasno i glasno: »Tebi prisežem svojim životom i svojom krvlju. Za mene i sve moje, nikad neće biti drugog vladara, među nama nikad neće doći do sukoba, sve dok zemlja ne prekrije moje smrtno tijelo. Ovo je moja svečana prisega.«

Qhuinn je sklopio oči i pognuo glavu.

Upravo u trenutku kad su *degradi* nahrupili kroz sva moguća vrata.

Šezdeset drugo poglavlje

Sva su se vrata skladišta otvorila jedna za drugim, *bam! bam! bam!* Koljači su navalili unutra, ne trateći ni trenutka.

Bilo je to ostvarenje Vishousove najgore noćne more.

Prvo što je učinio, požurio je do Wratha. Brzo skočivši, bacio se na Kralja i pokrio ga svojim tijelom.

Što je bilo kao da pokušavate jahati divljeg pastuha.

»Da si se jebeno spustio dolje!« siktao je Vishous kad je izbila tučnjava.

»Daj mi oružje! Daj mi jebeno oružje!«

Pucnjava. Psovanje. Zamahivanje noževima. Bratstvo je bilo u protunapadu, a Kopilad je posezala za svojim oružjem kako bi im pomogla.

»Nemoj da te moram onesvijestiti!« vikao je V. pokušavajući obgrliti Wrathov torzo i još ga jače pritisnuti svojom težinom. »Za Boga miloga!«

Dobrog je ratnika nemoguće nadjačati — čak i ako budali život ovisi o tome — pa se tako i Wrath uspio osloniti na noge i ustati, unatoč činjenici da mu se V. omotao oko glave i vrata poput šala, torzom oslonjen o njegova leđa, sprijeda ga stišćući nogama.

Bio je to stisak iz pakla, a trzali su se kao da se džipom voze po riječnom koritu.

Dobra vijest? Večer je poslužila i kao test čvrstoće izrečenih prisega — i držale su vodu. Kopilad se borila protiv *degrada* rame uz rame s Bratstvom i, da, bili su jednako ubojiti.

Ali V.-a trenutačno nisu zanimale borilačke vještine. Morao se pobrinuti za to da idiotski Kralj preživi...

Kad mu je metak projurio pored glave u kojoj mu se već ljuljalo i vrtjelo, Vishous je puknuo. »Jebote, hoćeš li samo...«

»Oprosti mi, Gospodaru.«

Ha? Kad se V. okrenuo, ugledao je Xcora kako se spušta u čučanj tik do njih.

»Ovdje nisi siguran.« To rekavši, vođa Kopiladi zauzeo je obrambeni stav, rukama obgrlio bedra Kralja svih vampira i povukao ga na betonski pod. Što je značilo da je V. poletio skupa s njim...

... i toliko snažno lupio glavom da je čuo kako puca i osjetio užasan osjećaj tuposti po čitavom tijelu.

Jauknuvši od boli, V. je osjetio kako mu se ruke same od sebe opuštaju. Premda je naredio mišićima da ostanu napeti, na betonskom su podu postali beskorisni.

Xcorovo se lice pojavilo pred njegovim. »Koliko loše?«

»Osvećuješ mi se«, V. je jedva disao, »jer sam te odalamio po glavi tamo u školi,

jel' da?»

Xcor se kratko osmjehnuo, a zatim pognuo glavu kad je projurio još jedan metak. »Znači, to si bio ti, stari?»

»Da, to sam bio ja.«

»Onda imaš viraški dobar zamah.« Xcor se uozbiljio. »Moram te pomaknuti.«

»Wrath?»

»Tohrment ga je preuzeo. Brat Tohrment.«

»Dobro.« V. je teško gutao. »Slušaj, samo što se nisam onesvijestio. Nemoj me micati. Možda sam slomio kralježnicu i ne želim dodatnu štetu na njoj.«

Borio se protiv plime koja je navirala, vid mu se gubio i vraćao.

»Reci Jane... da mi je žao.«

»To je tvoja družica?»

»Da, ostali će znati tko je. Samo joj reci... ne znam. Da je volim, valjda. Ne znam.«

Nevjerojatan nalet tuge odnio ga je u potpunu tamu, zvukovi borbe, bol, panika koja je došla s pomišlju, *sranje, sad sam zbilja gotov*, sve je nestalo u dubokoj praznini ništavila.

Na kraju V. zapravo i nije toliko izgubio želju da se bori... koliko se predao kako bi ostao na životu.

Kad je novi val neprijatelja nahrupio kroz vrata, Qhuinn je već potrošio četvrti okvir metaka — a kad mu je poluautomatsko oružje počelo klikati umjesto pucati, opsovao je i prilijepio se leđima uza zid skladišta.

Izbacivši prazni okvir, ubacio je posljednji puni i jurnuo prema vratima koja je čuvao, skidajući tri koljača u trku jednog za drugim, nemirna, smrdljiva tijela poslušno su se naslagala na hrpu pred kojom su ostali morali usporiti kako bi je preskočili.

No vrlo brzo opet je ostao bez metaka pa je bacio pištolj. Ionako je već postalo preopasno za metke, Bratstvo se borilo posvuda zajedno s Kopiladi, prazno skladište sad je postalo problem jer nigdje nisu mogli pronaći zaklon.

Oštrica se pojavila niotkuda, ali pogodila je u savršeno mjesto.

Njegovo osjetljivo rame. Točno u meso.

»Jebeni *gade*...«

Upravo kad je pokušao skočiti naprijed prema koljaču koji je stavio pravu stvar na pravo mjesto i ubo ga tamo gdje ne smije, jedan od najvećih, najopakijih vampira koje je ikad vidio pojavio se iz vedra neba i gurnuo *degrada* u zid. A onda...

»O, *my*...« kako bi rekao George Takei.

Kopile u pitanju iskesilo je očaj i odgrizlo koljaču lice. Doslovno mu je, poput Hannibala Lectera, odgrizao nos i veći dio obraza s kostiju. A kad je to ispljunuo, izgrizao je ono što je ostalo sve dok se dijelovi bijele kosti nisu probili

kroz crnu krv i mišiće.

Zatim je mužjak bacio ostatke sa strane kao što bi netko bacio koru jabuke.

Kad se Kopile okrenulo prema Qhuinnu, crna mu je mrlja kapljala niz bradu i prsa, iako se tip smiješio kao da je osvojio glavnu nagradu.

»Da ti pomognem iščupati taj nož iz mesa?«

Doimalo se smiješnim što ga je tip u tom trenutku pitao nešto tako šokantno uljudno.

Qhuinn je zgrabio držak, stisnuo zube i iščupao oštricu iz ramena. Umalo povrativši od boli, procijedio je: »Zapravo, htio sam ti ponuditi čašu dobrog vina.«

»Molim?«

»Pazi!«

Kad je jedan koljač s leđa navalio na Kopile, Qhuinn se bacio u akciju, skočio i prebacio nož iz dobre ruke, koja je nažalost bila povezana sa sad već opasno ozlijeđenim ramenom.

Srećom, imao je dvije desne kad je bodež u pitanju.

Qhuinn je zario oštricu ravno u očnu duplju nasilnog koljača, a zatim je toliko snažno okrenuo držak da mu je ispao iz ruke i ostao uglavljen u udobnom, novom domu.

Zajedno s koljačem sletio je na pod, upravo u trenutku kad je Qhuinnovo rame reklo — što je previše, previše je. Kad se okrenuo i povratio, olakšao se u vidokrugu golemih vojničkih čizama.

Netko je s njega podignuo koljača kao da je nemrtvi kučkin sin obična papirnata igračka koja ne teži više od gumice za kosu. A onda je golemo Kopile čučnulo.

»Da te pomaknem«, rekao je s jasnim naglaskom.

Prebacio je Qhuinna preko ramena veličine kuće, i poveo u kvrgavu vožnju tko zna kamo.

Dok su on i njegov novi najbolji prijatelj tako šetuckali, mogao je dobro promotriti što se zbivalo oko njih. Doduše, naopačke. Bratstvo i Kopilad pomagali su jedni drugima, radili zajedno, borili se protiv zajedničkog neprijatelja.

A bio je tu i Xcor, točno u sredini...

Suze su Qhuinnu navrle u oči kad je shvatio da ratnik, vođa Bande kopiladi, stoji bok uz bok ni s kim drugim nego s jedinim crvenokosim ratnikom među njima.

Stajali su leđima okrenuti jedan drugom i kretali se u polaganom krugu, zamahivali noževima i šakama po hrpi *degrada*. Blay je bio spektakularan kao i uvijek, ali ni Kopile nije zaostajalo za njim.

»Sad ću se onesvijestiti«, rekao je Qhuinn nikom naročito.

Kad se to i dogodilo, slika ljubavi njegovog života i mužjaka kojeg je pretvorio u svog neprijatelja ostala mu je u glavi, prelazeći granicu između stvarnosti i snova.

Šezdeset treće poglavlje

Layla je koračala oko fontane gore u Čuvardjevinim — odnosno *Lassiterovim* — privatnim odajama kad je iznenada dobila društvo, pored društva svoje djece koja su spavala na mekanim pokrivačima pokraj stabla prepunog ptica.

Kad se pali anđeo, sada glavno božanstvo, materijalizirao niotkuda, prva pomisao joj je bila da donosi loše vijesti.

Otkako ga je god poznavala, nikad nije izgledao tako loše, koža mu je bila toliko blijeda da je praktički bila siva, aura mu se toliko smanjila da je bio tek sjena uobičajenog sebe.

Layla je požurila k njemu i jedva ga dostigla kad je koljenima pao na bijeli mramor. »Što ti je? Jesi li ozlijeđen?«

Je li otišao na sastanak Bratstva i Kopiladi? Je li nešto pošlo po zlu...

»Lassiter«, jauknula je i potonula na pod pored njega. »Lassiter...«

Nije odgovorio. Samo je stavio glavu među dlanove i ispružio se po bijelom mramoru kao da je pao u nesvijest.

Osvrnula se oko sebe, pitajući se što da učini. Možda da zovne Amalyu...

No onda se otkotrljao na leđa. Ostala je zapanjena srebrnim suzama koje su mu padale iz očiju poput dijamanata koji su se prosipali po podu ispod njega.

»Ne mogu ja to... Ovaj posao nije za mene... To nisam ja...«

»Što se zbiva?« užasnuto je dahtala. »Što si napravio tamo dolje?«

Riječi koje joj je ponudio kao odgovor bile u nejasne, toliko nerazgovijetne da se morala nagnuti bliže kako bi ih dešifrirala. »Rat mora završiti. A postoji samo jedan način da se uništi Omega. Tako je pretkazano. Proročanstvo mora biti ispunjeno i to se može dogoditi na jedan jedini način.«

Kad su im se pogledi sreli, skamenila se od straha. »Što si učinio?«

»*Degrade* se mora eliminirati. Moraju ih sve ubiti, a onda maknuti i Omega. Rat mora završiti.«

»Što si učinio!«

»Oni su moja obitelj«, procijedio je pali anđeo prekrivajući lice dlanovima. »Moja obitelj...«

Kad joj je do glave došla užasna pomisao, rekla je: »Nemoj mi reći da si...«

»Koljače se mora eliminirati. Sve do jednog. Tek tada mogu krenuti na Omega...«

Layla je pala na stražnjicu i stavila dlanove na obraze. Braća i Kopilad na jednom mjestu. Odanost prisegnuta i prihvaćena.

Tako da se, u slučaju da se pojavi Degradacijsko društvo, dvije nekoć suprotstavljene strane mogu zajedno boriti protiv zajedničkog neprijatelja.

»Hoće li netko od njih umrijeti?« upitala je anđela. »Tko će umrijeti?«

»Ne znam«, rekao je slomljenim glasom. »To ne mogu vidjeti...«

»Zašto si morao to napraviti?« Pitala je iako je već čula njegove razloge. »Zašto?«

Dok su joj se oči punile suzama, pomišljala je na to da se spusti na zemlju. Ali nije se mogla odvojiti od mladih. »Zašto sad?«

Lassiter je prestao mrmljati, pogled mu se prikovao za mliječno bijelo nebo iznad njih — toliko da se zapitala može li vidjeti što se zbiva dolje, pod njima.

Ostavivši ga takvog, otpuzala je do mjesta gdje su spokojno spavali Lyric i Rhamp, i ne znajući da se upravo odvija nešto što bi zauvijek moglo promijeniti njihove živote.

Legavši pored njih na mekane prekrivače koje je složila kako bi im bilo toplo i udobno, pustila je suze da rade po svome.

Pomolila bi se.

Ali spasitelj vrste nije bio u stanju čuti njezine molitve. Osim toga, bilo je očito da već zna za što se želi pomoliti — i da dijeli njezin strah.

Također je bilo očito da, među svim darovima koje je mogao udijeliti i moćima koje je dobio, nije bilo i jamstvo da će sva Braća i sva Kopilad preživjeti ovu bitku.

Šezdeset četvrto poglavlje

Naposljetku je bitka u skladištu dokazala da se i ratovi vode istim pravilima početka, kraja i sredine, kao i sve ostalo na planetu.

Nagovještaj kraja nije bila tišina. Ne, u mračnoj špilji koju je ljudska ruka napravila nije bilo tiho. Bilo je previše jauka i vrpoljenja na betonskom podu, bojno je polje bilo prekriveno pomičnim i nepomičnim tijelima, zrak gust od baruta i krvi.

»Gotovo je?«

Kad je Wrath progovorio, Tohr je popustio stisak. Ali ne previše. Rukama i nogama je obgrlio golemo mužjakovo tijelo, zabili su se u kut koji je nastao zahvaljujući jedinom ograđenom prostoru u golemoj, goloj unutrašnjosti skladišta. Kralj je leđima bio okrenut prema spoju dva zida, dok je Tohr služio kao živi štit vitalnim organima Kralja u neprobojnom prsluku.

Na kraju krajeva, prsluk je znao i podbaciti.

A s Wrathovim se životom nitko nije htio kockati.

»Onda?« pitao je Wrath. »Više ne čujem borbu.«

Tohrova je glava bila nakrivljena u stranu, a kad ju je malo poravnao, kvrcnuo mu je vrat. Osvrćući se oko sebe, pokušavao je identificirati tijela, ali u tom pokolju nije mogao ništa razabrati. Na hladnom betonskom podu bilo je dvadeset i pet mrtvih, možda i više, crna i crvena krv bila je posvuda.

Istinski se preplašio da je i Bratstvo pretrpjelo žrtve...

Iz hrpe tijela na podu uspravio se jedan lik.

Bio je prekriven krvlju i jedva se kretao. I imao je pištolj u ruci. No prostorija je bila previše zadimljena da bi mogao raspoznati je li se radilo o koljaču, bratu ili Kopiletu.

»Jebote«, procijedio je Tohr.

Nije htio ustati i ostaviti Wratha nezaštićenog jer je ovaj bio jednostavno glup i toliko ljut zbog zasjede da bi mogao opet htjeti dohvatiti oružje...

Zvižduk koji se prolomio bio je poput blagoslova.

Tohr je uzvratio istom mjerom.

Vishous se okrenuo točno nasred bojnog polja i počeo šepati prema njima, hod mu je bio iskrivljen, a jedna ruka visjela pod užasnim kutem. No zatomio je bol, odlučan u namjeri da dođe do svog Kralja...

Samo što to nije bio Vishous.

Kad se lik približio, Tohr je shvatio da se radi o... Xcoru. Xcor je bio taj koji im je prilazio.

Kad je Kopile došlo nadomak ruke, postalo je očito da je teško ozlijeđen, svakojake crvene rijeke tekle su iz rana koje kao da su prekrivale gotovo svaki dio njegovog tijela.

»Moramo odvesti Kralja odavde«, Kopile je šapnulo promuklim glasom. »Idem izvidjeti situaciju.«

»Čekaj«, rekao je Tohr zgrabivši ga za ruku. »Ozlijeđen si.«

»A ti štitiš našeg Kralja. Preopasno je da ga ostavimo samog. Ako ja umrem, nema veze. Ako on umre, naša će vrsta izgubiti svaku nadu i Omega će pobijediti.«

Tohr se zagledao u oči svog krvnog brata. »Ako uspiješ izaći odavde, vani ćeš pronaći pomoć. Četiri bloka ulica dalje, zapadno. Rečeno im je da ne dolaze osim ako ih netko ne pozove. Nismo htjeli žrtvovati liječnike.«

Xcor je kimnuo. »Vratit ću se.«

Zatim je u nevjerojatnom iskazu volje i snage mužjak nestao u zraku. Unatoč činjenici da je brutalno izranjavan.

»Morat ćemo kupiti tom smradu zlatni sat ili tako nešto«, promrsio je Wrath.

»Zar se to ne dobiva kad odeš u mirovinu?«

»Misliš da će se i dalje boriti nakon ovoga?«

Tohr je čekao. I čekao. I čekao. Nastojao je držati paniku pod kontrolom, strahujući da su oni koje voli mrtvi ili da umiru tu negdje oko njega, a on im ne priskače u pomoć.

Rekao je samom sebi da, sve dok ne čuje metke ili išta slično, Xcor ima šanse stići...

Zvuk koji je začuo počeo je tiho, kao rezanje u daljini. Zatim je postajao sve glasniji i glasniji... Sve dok urlik nije bio toliko blizu da je protresao slabašne zidove skladišta...

Crni Mercedes S600 uletio je unutra otprilike šest metara od mjesta na kojem su se Tohr i Wrath stisnuli jedan uz drugog, krhotine su se razletjele posvuda, metalne plohe udarile su Tohra u glavu i po ramenima.

Kad je Xcor iskočio sa stražnjeg sjedala, Fritz je otvorio prozor s vozačeve strane, njegovo smežurano, potonulo lice bilo je prepuno brige. »Gospodari moji, uskočite unutra. Bojim se da bi ljudska policija svakog trena mogla stići.«

Tohr je htio ustati, ali koljena su ga izdala zbog grčeva.

Xcor je bio taj koji je zgrabio Kralja i praktički ga bacio na stražnje sjedalo.

»Zbilja mi je dojadilo da me se ovako zlostavlja!« urlao je Wrath.

Tohr je bio idući na Xcorovoj listi, dohvatio ga je zapanjujućom snagom i zamahnuo njime kao kopljem.

Znao je što smjera i nije htio ni čuti za to.

Uhvativši ga za ruku, Tohr je povukao mužjaka unutra i viknuo: »Nagazi, Fritz!«

Slugan s čeličnim stopalom nagazio je na gas, zaokrenuo volan i uz škripu guma napravio toliko grub okret da su se vrata sama zatvorila. Zatim su izašli kroz neki drugi zid kao da su u *Brzi i žestoki*, dok je Mercedes ponovno bušio vanjske zidove skladišta i bježao niz snijeg kao da je nešto ukrao.

Xcor je razrogačio oči od šoka, poskakujući na stražnjem sjedalu. »Nisi me morao spasiti.«

Tohr je na trenutak promislio o svemu. A onda je zaključio, fućkaš sve. Tko zna koliko je mrtvih ostalo za njima i hoće li Xcor uopće preživjeti, s obzirom na ozljede koje je zadobio. Hoće li ih Fritz uopće uspjeti maknuti iz grada, odvesti na sigurno?

»Neću valjda ostaviti vlastitog brata.«

Isprva je Xcor uporno nastojao reinterpretirati riječi koje su upravo rečene. Sigurno je postojao neki problem u prijevodu, iako je bio prilično siguran da su bile rečene na engleskom.

»Oprosti... Što si rekao?«

I Wrath se nagnuo naprijed tako da je Tohr, stiješnjen između njih kao u sendviču, bio jedini koji je sjedio naslonjen.

»Da«, rekao je Kralj kad je motor zaurlao, a oni poletjeli. »Što si to rekao?«

Brat je pogledao Xcora ravno u oči. »Ja sam Hharmov sin. Kao i ti. Braća smo po krvi.«

Xcorovo je srce počelo toliko snažno lupati da ga je glava zaboljela. A onda je osjetio kako su mu se oči same od sebe stisnule, promatrajući Tohra.

»Oči«, rekao je brat. »Vidi se po očima. I ne, ni ja ga nisam poznavao. Pretpostavljam da i nije bio naročito dobar mužjak.«

»Hharm?« promrsio je Wrath. »Ne, nije. I to je sve što ću reći na tu temu.«

Xcor je jedva progutao knedlu, »Ti si... moj brat?«

Je li mu uopće trebala potvrda? Tohrment je imao pravo, te oči... bile su istog oblika i boje kao i njegove.

»Jesam«, Tohr je ozbiljno potvrdio. »Ja sam tvoj krvni rod.«

Kroz Xcorovu je glavu štošta proletjelo, dijelovi slika, odjeci tuge, uspomene na usamljenost. Naposljetku, kad je Mercedes postigao brzinu koja je davala naslutiti da se voze po autocesti, mogao je samo spustiti pogled i utihnuti.

Kad dobijete nešto za čim potajno žudite i što svjesno odbijate željeti, kad iznenadno otkriće izdubi rupu u vašem dotadašnjem životu, reakcija je najčešće šok, kao kad zadobijete tešku ozljedu.

A možda se radilo upravo o tome. Bio je teško ozlijeđen i mozak mu je prestao funkcionirati.

Šutjeli su do kraja puta, kamo god da su išli. Xcor je provodio vrijeme promatrajući zatamnjene prozore, krvareći po sebi, po sjedalu, po svom... bratu.

Nakon nekog vremena, nakon cijelog jednog života, kako se činilo, počeli su stajati pa kretati, stajati pa kretati, stajati pa kretati. Naposljetku su stali do kraja. Wrath je smjesta otvorio svoja vrata, kao da je znao da su sad na sigurnom, a Tohr je krenuo za svojim vladarom.

Xcor je htio otvoriti svoja vrata...

Ali ruka mu je beskorisno lamatala po kvaki. Čak i kad je drugi put pokušao.

Tohr mu je otvorio vrata i nagnuo se unutra. »Pobrinut ćemo se za tebe. Hajde.«

Kad mu je brat, krvni brat, pružio ruku, Xcor je naredio tijelu da se pomakne. Ali ono se pobunilo. Kao da je...

Od iznenadne se vrtoglavice osjećao kao da će izgubiti kontrolu nad želucem pa je protresao glavom kako bi je razbistrio i naredio tijelu da ga poslušaju. Tog drugog puta i jest. Njegovo polomljeno, prebijeno, upucano tijelo, uspjelo se podignuti sa stražnjeg sjedala i pomaknuti naprijed.

Za jedan jedini korak.

Kad se srušio, dohvatile su ga snažne ruke i tijelo koje se ispriječilo da ne padne na pod koji je nalikovao podu neke garaže.

Tohrment je s lakoćom primio njegovu težinu. »Držim te«, grubo je potvrdio.

Usporenim nizom nezgrapnih pokreta, Xcor se primio za njegova ramena i malčice se pridignuo. Pogledavši Tohrmenta u oči, šapnuo je: »Brate moj.«

»Da«, mužjak je promuklo rekao, od blistavih su se suza njegove plave oči doimale poput dva safira. »Ja sam tvoj brat.«

Bilo je teško reći tko je koga zagrlilo, no iznenada su se držali jedan za drugog, ratnik za ratnika.

O mnogim je mogućim posljedicama te noći Xcor bio razmišljao, o mnogim mogućnostima i vjerojatnostima koje je, kao i svaki dobar vođa, procijenio i po nekoliko puta.

Ali pronalazak obitelji nije bio na njegovom radaru.

I premda se njegov otac nije pokazao kao hrabri ratnik na konju koji ga dolazi spasiti... njegov je krvni brat tu ulogu spremno prihvatio.

Šezdeset peto poglavlje

Kad se Cormia pojavila u dvorištu, Layla je u tren oka skočila na noge. »Kaži mi.«

Lassiter je odavno otišao, nestajući u kiši zlatnih zvjezdica, ostavljajući je samu u svom užasu.

Odabranica je bila izvan sebe. »Moraš odmah dolje. Trebaju krv, a ja sam dala sve što mogu. Ostat ću ovdje s mladima.«

Dvije ženke su se zagrlile, a onda je Layla krenula, žurno putujući između dva svijeta, preuzimajući oblik ispred palače jer zbog čelične rešetke nije mogla unutra.

Nije ni primijetila hladnoću dok se penjala uz ulazne stepenice, rastvarala teška vrata predsoblja i gurala lice u kameru — dok je čekala, poželjela je vrisnuti!

Beth je otvorila vrata.

»O, hvala Bogu«, uzviknula je Kraljica snažno je zagrlivši. »Idi, odmah idi do Centra za obuku. Svi su tamo.«

Layla je krenula, a zatim i viknula preko ramena: »Je li netko stradao?«

»Nije još. Ali... samo idi. Ja moram pričekati Wratha i onda ga opet odvesti dolje.«

Layla je prošla kroz podzemni tunel i izbila na drugu stranu u rekordnom vremenu, no čim je stupila u hodnik Centra, zaustavila se na mjestu.

Preplavio ju je miris krvi, kao i broj mužjaka koji su se nalazili po čitavom hodniku, sa svakojakim ozljedama i ranama.

Nisu tu bila samo braća. Zapravo... pretpostavila je da se radi o Xcorovim ratnicima poredanim rame uz rame s Bratstvom, a Ehlena, medicinska sestra, kao i sve ostale Odabranice, brinule su se za njih.

Dok su Manny i doktorica Jane nesumnjivo već nekoga operirali.

»Tu sam«, rekla je i nikome i svima.

U svom umu, zapravo je vikala na sve njih, želeći doznati što se dogodilo Xcoru, jer ga nije ni vidjela ni osjećala, i to ju je užasavalo.

Pa ipak je otišla do prve ranjene osobe na koju je naišla, zavrnila rukav i pružila zapešće.

Prepoznala je mužjaka. Bio je jedan od Xcorovih.

Zypher je odmahnuo glavom. »Čast mi je, sveta Odabranice. Ali ne mogu prihvatiti tvoju venu.«

»Moraš«, dahtala je.

»Ne mogu. Ti si ženka moga vođe. Umro bih prije nego bih kušao tvoju krv.«

Prišla joj je jedna od njezinih sestara. »Ja ću ga nahraniti. Otiđi dolje k Rhageu.«

Layla ju je poslušala i ponudila mužjaku svoju venu. Kad je brat uzeo ono što

mu je trebalo i zahvalio joj, pristupila je drugom mužjaku u redu.

No radilo se o Kopiletu pa je i on odmahnuo glavom, odbijajući je. »Ne želim kušati tvoju krv. Ti si ženka moga vođe.«

Isto se nastavilo i dalje, sve dok se nije usredotočila samo na Bratstvo, ni ne pokušavajući s ostalima.

Toliko rana, neke su bile toliko duboke da je pod njima mogla vidjeti anatomiju, što ju je užasavalo. Cijelo to vrijeme brinula se za Xcora, uspaničena zbog onog što je Lassiter napravio, moleći se da nitko ne umre.

Upravo je htjela pristupiti Phuryju, kojem je trebala još jedna vena, s obzirom na to koliko su duboke bile njegove rane, kad je osjetila kako je netko povlači za lakat.

Kad je podignula pogled, ugledala je mračno Tohrovo lice. »Xcor te treba. Odmah.«

Layla je toliko brzo ustala da joj se zavrtjelo u glavi, a Tohr joj je morao pomoći da prijeđe preko hodnika.

»Bila bi ponosna na njega«, rekao je Tohr kad su prišli zatvorenim vratima druge operacijske sale. »Bio je nevjerojatno hrabar, on je bio taj koji je izvukao Wratha.«

»Doista?«

»Da. I zna sve. Za mene i njega. Rekao sam mu, zato što... Zašto i ne, nakon ovakve noći.«

Tohr je otvorio vrata, a Layla je ustuknula. Xcor je ležao na operacijskom stolu, trbuh mu je bio rastvoren, utroba otvorena — pa ipak je bio pri svijesti.

Okrenuo je glavu i pokušao se osmjehnuti. »Ljubavi moja.«

Glas mu je bio isprekidan, a boja veoma loša. Svejedno je pokušao ustati.

Manny je strogo rekao: »Okej, to mi ne odgovara. Ne dok ti šivam crijeva.«

»Ne gledaj«, Xcor joj je naredio. »Ne gledaj moje tijelo.«

Odjednom joj se u sjećanje živo vratio trenutak kada pred njom nije htio skinuti odjeću.

Layla je požurila k njemu i gurnula mu zapešće pred usta. »Pij. Pij od mene.«

»Već smo jednom to radili«, lecnuo se i nakašljao, »kad sam prvi put umirao. Zar ne?«

»Dvaput, zapravo. I oba je puta bilo hladnije«, rekla je kroz suze. »O, Bože, nemoj mi umrijeti. Ne večeras. Niti ikad.«

»Ti si najljepše stvorenje koje sam ikad vidio.« Oči su mu blijedile, svjetlo iz njih se povlačilo. »Dijelio sam svoje tijelo s drugima, ali s tobom sam bio nevin, jer svoju dušu nikome nisam dao. Samo tebi... Samo ti me imaš...«

Oglasio se neki aparat.

»Neka netko započne oživljavanje!«

Tohr je hitro priskočio, a kad je oba dlana spojio u veliku šaku, rekao je: »Diši za njega! Diši za njega!«

Iako je Laylino srce lupalo izvan svake kontrole, a ona se osjećala kao da više ne može ni stajati na nogama, pokrila je Xcorove usne svojim i ispuhnula kisik duboko u njegova pluća. A onda je Tohr počeo pumpati.

»Diši! Sad!«

Opet se sagnula i izdahnula koliko je mogla.

Aparat je svejedno pištao...

»Opet!« vikao je Manny dok je krvavim rukama u rukavicama pokušavao zašiti ranu.

Šezdeset šesto poglavlje

Kad se Qhuinn osvijestio, na minutu je pomislio da se vratio na sam početak svoje noćne more, da je fantazija u kojoj Blay sjedi na stolici u bolničkoj sobi opet postala stvarnost.

»O, hvala Bogu.«

»Što?« promrsio je Qhuinn.

Blay je skočio i požurio k njemu iako mu je jedna ruka bila u povezu i šepao je kao da mu je netko bacio kutiju s alatom ravno na stopalo.

Qhuinn se upravo spremao pitati ga je li dobro kad su se te prekrasne usne našle na njegovima, a poznati se miris združivanja pojavio u njegovom nosu — *dovraga*, ovo je bilo daleko bolje od fantazije...

»Auu!«

Kad je Qhuinn jauknuo, ruka mu je pala niz krevet a bol, snažna i duboka kao ocean, prostrujala mu je kroz cijelu desnu stranu tijela.

Blay se odmaknuo i nasmijao. »Gledaj to ovako. Napokon si sredio rame. Dok su ti šivali ubodnu ranu, usput su sredili i bursitis.«

Čim je to ponovno mogao, Qhuinn se nasmijao. »Dva u jedan.«

»Plati jedan, nosi dva.«

Zatim se uozbiljio. »Jesmo li izgubili koga?«

»Od naših ne, ali imamo puno ranjenih. Skoro da je ispio masakr.«

»Što je s njihovima? Kopilad.«

Blay je odvratio pogled. »Xcor nije baš dobro. A ako misliš reći nešto na tu temu, bolje da to zadržiš za sebe. On je taj koji je izvukao Tohra i Wratha. A Layla je tu u hodniku i hrani ostale. Samo da znaš, ne zanima me ni što imaš za reći o tome. Ovo je hitan slučaj.«

Qhuinn je sklopio oči.

»Tako mi je drago da si preživio«, šapnuo je Blay. »Da nisi, umro bih skupa s tobom.«

Sirom otvorivši oči, Qhuinn je rekao: »Žao mi je.«

»Zbog čega?«

»Ne znam.« Kimnuo je prema aparatu pored kreveta. »Je li to pumpica za morfij?«

»Aha.«

»Onda valjda brbljam gluposti.«

»U redu je. Brbljaj do mile volje.«

Blay je oprezno sjeo na rub kreveta, a kad je Qhuinn osjetio kako ga je uzeo za ruku, stisnuo mu je dlan.

Jako su dugo ostali tako, samo gledajući jedan drugog. Da, oči su suzile i grla se stiskala... Ali srca su bila puna, prepuna.

»Nikad više ne želim biti bez tebe«, rekao je Qhuinn. »Ništa nije vrijedno toga.«

Blayev je osmijeh bio bezvremenski dragocjen. »Potpuno se slažem.«

Mužjak se nagnuo prema njemu pa su se opet dotaknuli usnama. Dvaput.

»Mmm, znaš što jedva čekam?« promrsio je Qhuinn.

»Da piškiš bez katetera?«

»Pomirbeni seks«, Qhuinn je spustio kapke. »Zapravo, najradije bih odmah bio u tebi.«

Rumenilo koje se Blayu pojavilo na licu strašno ga je napalilo — posebice stoga što je bio priključen na opijati. »Onda bolje da se odmoriš«, polako je rekao mužjak. »I uzimaš što je moguće više tekućine. Trebat će ti.«

Vishous je otvorio oči i na trenutak se zapitao gdje je. Bijeli strop iznad glave nije odavao bogzna što...

Janeino lice, točno iznad njegovog, toliko ga je iznenadilo da se sav uvukao u jastuke.

»Hej«, rekla je drhtavim glasom. »Vratio si se.«

»Gdje sam bio...« Prokletstvo, grlo ga je boljelo. Zar su ga intubirali? »Što se dogodilo?«

U trenutku kad ju je to pitao, pakleni prizor iz skladišta vratio mu se u misli... Kako je pao i udario se u glavu, a zatim i kako je ležao paraliziran dok su oko njega frcali meci. S obzirom na raspoređenost boli po tijelu, došao je do nekoliko zaključaka: kao prvo, nije bio paraliziran; kao drugo, upucali su ga na nekoliko mjesta jer se očigledno našao u unakrsnoj vatri; i kao treće...

»Zamalo smo te izgubili«, rekla je Jane, a njezine šumski zelene oči blistale su od suza. »Posljednja sam dva sata provela u ovoj sobi moleći se za to da se probudiš.«

»Dva sata?«

Kimnula je. »Čim sam završila s operacijom, došla sam ovamo...« Namrštila se. »Što ne valja? Boli li te? Treba li ti još morfija?«

»Zašto...«

Kad mu je obrisala obraz, shvatio je da plače — a čim mu je to došlo do glave, pribrao se i obuzdao emocije. Nema plakanja. Ne. To neće raditi.

»Daj da zovnem Ehlenu.«

Jane je prešla preko sobe i provirila kroz vrata brže nego je kucalo njegovo srce — što zapravo i nije bilo naročito brzo. Kad je čuo kako traži još lijekova za njega, a zatim i odgovara na pitanja o stanju ostalih, sve njegove boli su nestale.

Osim one u grudima.

Doduše, to je bila bol koju neće ublažiti nijedan lijek.

Gledao ju je kako se još više nagine kroz vrata i kima nekome, a zatim i kako izlazi. Upravo u trenutku kad su se vrata zatvarala, osvrnula se preko ramena, pogleda punog brige.

»Odmah se vraćam.«

Ne, pomislio je, mislim da nećeš.

Tako je i bilo, pet minuta poslije, ušla je Ehlena s bočicom i iglom za infuziju.

»Hej«, rekla je s toplim osmijehom na licu. »Jane provjerava neke zavoje. Nije htjela da je čekaš.«

»U redu je, a ni to mi ne treba.«

»Rekla je da si počeo osjećati bol.«

Gundajući, Vishous je sjeo i prebacio noge sa strane. Kad je počeo skidati infuziju, Ehlena je ustuknula.

»Što to radiš?«

»Odjavljujem se iz bolnice. Ali ne brini, ne zbog bolničkih uvjeta ili nečeg sličnog, mislim da sam dosad već dovoljno toga naučio da zaključim da mogu. Odgovaralo bi mi malo privatnosti, ako ti ne smeta. Osim ako ne želiš gledati kako sam vadim kateter?«

»A da pozovem Jane?«

Kad je ženka krenula prema vratima, rekao joj je: »Vani ima više pacijenata nego što ih možete zbrinuti, pa pretpostavljam da će vam ovaj krevet dobro doći. Vitalni znakovi su mi stabilni, rane zacjeljuju, mora da je neka Odabranica navratila i nahranila me. Zbilja mislim da bi trebala bolje rasporediti svoje prioritete nego tratiti vrijeme pokušavajući me odgovoriti od odlaska — ili gnjaveti Jane dok je s važnijim pacijentima.«

Kao naručen, Manny je provirio unutra. »Hej! Vidi ti tebe, skoro pa stojiš na nogama. Slušaj, Ehlena, trebam te, odmah.«

V. je pogledao u ženu kao da joj želi poručiti — *rekao sam ti*. A sudeći prema njezinoj ljutnji i odlasku koji je uslijedio, izgledalo je kao da je nasjela na njegovu nemoguću logiku.

Izvaditi kateter nije bilo lako. U posljednje vrijeme spolni ud baš i nije koristio pa mu nije bilo drago što se tako ponaša prema njemu sad kad ga je napokon dotaknuo.

Ustajući s bolničkog kreveta na noge, bolje je privezao kutu na leđima i izašao iz sobe.

Sva je Kopilad bila u hodniku, i svi su bili ranjeni. Od braće nije vidio nikoga, no mogao je osjetiti miris njihove krvi pa je zaključio da su se prebacili u palaču na oporavak.

Barem oni koji nisu ležali na bolničkim krevetima.

Jane nije bilo na vidiku.

Hodajući niz hodnik, kimao je Kopiladi, prihvaćao pružene dlanove i kucao se šakama u znak pozdrava. Bitka koju su zajedno prošli povezala ih je više od ikoje formalne prisege ili klečanja.

Smiješno, čudio se, ovako se pravi i čelik. Uzmete željezo, gurnete ga u izvor

velike topline i skinete s njega sve nečistoće. Ono što ostaje je čista, nepomućena snaga.

Kao kad su dvije skupine ratnika zanemarile nepotrebne sukobe i udružile se u zajedničku borbu protiv neprijatelja, jači nego bi to ikada bili da su djelovali odvojeno.

Hodajući dalje, učinilo mu se da je iza sebe čuo Janein glas. I jest. Pričala je s Mannyjem, razmjenjivali su neke informacije.

V. je na trenutak pomislio da će ga primijetiti kako odlazi i poći za njim. Ali nije.

S druge strane, pomislio je šepajući prema uredu i tunelu sasvim sam, to ga nije ni iznenadilo.

Šezdeset sedmo poglavlje

»Ljubavi, probudi se.«

Kad joj je duboki glas dopro do uha, Layla je otvorila oči i uspravila se na stolici — našavši se licem u lice sa Xcorom.

»Živ si!« uskliknula je. No onda je primijetila cjevčice i infuziju koju je skinuo sa sebe i koja je labavo visjela. »Zašto si, dovraga, ustao...«

»Ššš«, rekao je. »Hajde.«

»Što?«

»Odlazimo.«

»Št...«

Kimnuo je i uspravio se. Bio je prekriven zavojima, još u bolničkoj kuti i blijed kao duh, no pogled u njegovim očima govorio joj je da ne namjerava poslušati što ima za reći.

Zbilja su odlazili.

»Kamo idemo?« pitala je ustajući.

»U malenu kuću na ranču. Čeka nas auto.«

»Ali zar ne bi trebao ostati ovdje gdje su liječnici...«

»Samo želim biti nasamo s tobom. Ti si sve što trebam.«

Dok ju je promatrao, ljubav joj je kolala čitavim tijelom. »Ne mogu vjerovati da si živ.«

»To je zbog tebe. U svakom smislu.«

Prizor kako ga ona i Tohr oživljavaju nakratko joj se pojavio u mislima pa je ostala bez teksta. Ali ne i sposobnosti da primi svog mužjaka i pomogne mu do vrata.

Hodnik je bio prazan, u njemu nije bilo nikoga osim *slugana* s krpom za pod i kante vode čime je pokušavao obrisati krvave mrlje koje su svjedočile o brojnim ranjenicima.

»Kamo su otišli tvoji ratnici?« upitala je kad su krenuli prema parkiralištu. »Koliko dugo sam spavala?«

»Satima, ljubavi. A za njih su se pobrinuli i pustili ih. Svanut će za tridesetak minuta.«

»Hoće li biti dobro?«

»Da. Svi oni, i sva braća. Ovdašnje medicinsko osoblje je izvanredno.«

»O, hvala...« Zaustavila se. »Hvala nebesima. Sudbini. Svemu.«

U tom je trenutku primijetila neki lik koji je stajao dalje niz hodnik, pored izlaza, a kad su mu se približili, shvatila je da se radi o Tohru.

Kad su se napokon zaustavili pred bratom, dva su se mužjaka samo zagledala jedan u drugog. U tom su joj trenutku sličnosti među njima istinski postale očite. Ista visina, ista građa, ista vilica... a tek oči.

»Hvala ti što si mi spasio život u onoj uličici«, Tohr je rekao hrapavim glasom.

»Hvala tebi što si mi spasio život na onom operacijskom stolu«, odgovorio je Xcor. Obojica su se kratko nasmijala, a zatim uozbiljila.

U tom ju je trenu prošla jeza — ona koja se samo pojačala kad joj je Xcor pustio ruku i nagnuo se prema bratu.

Kad su se dva mužjaka zagrlila, s užasavanjem je shvatila... to je to. Ovo će biti njezin i Xcorov posljednji zajednički dan. Zato je inzistirao da napuste klinku, zato im je Tohr pomagao. Zato ju je brat gledao s toliko suosjećanja kad su se dva mužjaka odmaknula jedan od drugog.

Tohr je širom rastvorio vrata i pomaknuo se sa strane.

Nitko ništa nije rekao dok su ona i Xcor odlazili do Fritzovog Mercedesa. Čak je i batler bio ozbiljan kad je izašao iz auta i zaobišao ga kako bi im otvorio vrata.

Layla je pognula glavu i uvukla se unutra, a zatim je Xcor učinio isto, na što ih je Fritz zatvorio.

Xcor je spustio zatamnjeni prozor i mahnuo kad je Fritz upalio auto — a Tohr mu je uzvratio istom gestom kad su krenuli dalje, pozdrav je bio vječan koliko i tinta u svetim spisima gore u Svetištu.

Ne mora biti ovako, vikala je u glavi. Možemo ovo riješiti. Možemo nekako...

No znala je da vodi bitku izgubljenu prije nekoliko noći, onda kad je Xcor prisegnuo Wrathu i pristao na to da se vrati u Stari kraj.

Spuštajući pogled prema vlastitim rukama, jer se nije usudila pogledati ga u lice, šapnula je: »Čula sam da si bio veoma hrabar.«

»Ne naročito.«

»Tako je Tohr rekao.«

»Jako je plemenit. Ali jedno ću ti reći, moji su se mužjaci časno borili, bez njih bi Bratstvo bilo izgubljeno. U to sam itekako siguran.«

Kimnula je i shvatila da se grize za usnu.

»Ljubavi moja«, šapnuo je, »ne skrivaj pogled od mene.«

»Ako te pogledam, slomit ću se.«

»Onda dopusti da ja budem snažan za tebe, onda kad ti nisi. Dođi ovamo.«

Usprkos ozljedama, povukao ju je u krilo i zagrlio. Zatim joj je poljubio ključnu kost. Vrat... usne.

Poznata toplina se pojavila, a kad ju je podignuo i stavio na svoje kukove, raširila je noge kako bi ga zajašila, sretna što je odjeljak podignut radi njihove privatnosti.

Nezgrapno se premještajući, skinula je jednu nogavicu i pomaknula gaćice dok je on povlačio bolničku kutu uvis.

»Bit ću pažljiva«, rekla je kad je od boli napravio grimasu.

»Neću osjetiti ništa osim tebe.«

Xcor je uzeo erekciju u ruke, a ona se polako namjestila na nju.

»Ljubavi moja«, izdahnuo je kad mu je glava pala unatrag, a oči se sklopile. »Ti me činiš cijelim.«

Bolnom nježnošću, ruke su mu kliznule pod njezinu košulju i dotaknule joj grudi, a ona je uhvatila ritam na njemu, držeći se za naslon sjedala i ljubeći ga.

Kad su stigli do izlaza s imanja, a automobil počeo kretati i zastajkivati, slatko-tužni orgazam zakotrljao joj se niz tijelo... noseći i njezino srce.

Osjećala je da je njihov kraj stigao u isto vrijeme kad i pravi početak.

Šezdeset osmo poglavlje

Iduće večeri, penjući se iz podruma na ranču, Layla se osjećala kao da je sa svakom novom stepenicom stotinu godina starija.

Xcor je već bio za štednjakom, pripremao je slaninu s jajima i ponovno tostirao čitavu štrucu kruha.

Pogledao je prema njoj. Zbog načina na koji je njegov pogled prešao preko njezine još mokre kose i majice koju je nabacila na sebe, kao i traperica koje je pronašla u ormaru, znala je da pokušava upamtiti svaki mogući detalj.

»Da sam barem u otmjenoj haljini«, rekla je promuklim glasom.

»Zašto?« upitao je. »Izgledaš čudesno.«

Podignula je majicu i pročitala natpis na njoj. *Sunčani Caldwell*. »Prilično šlampavo.«

Xcor je polako odmahnuo glavom. »Ja ne vidim tvoju odjeću, nikada, čak ni otmjena haljina ne bi to promijenila. Ne vidim mokru kosu, osjećam tvoje pramenove među prstima. Ne vidim blijede obraze, u mislima ti ljubim usne. Dražiš sva moja osjetila odjednom, ženko moja. Ti si mnogo više od samo jedne stvari.«

Treptanjem je nastojala odagnati suze i otišla do ormarića. Nastojeći ne slomiti se, rekla je: »Hoće li nam trebati tanjuri, vilice i noževi?« Ispostavilo se da im neće trebati ništa.

Kad je završio s pripremanjem hrane, odnijeli su je do stola... no stajala je tamo netaknuta, gubeći toplinu i miris. A kad je uzastopno počeo pogledavati na sat, znala je da im ponestaje vremena.

Sve dok do kraja nije isteklo.

»Moram ići«, grubo je rekao.

Kad su im se pogledi sreli, posegnuo je rukom preko stola i dohvatio njezinu. Pogled mu je bio blistav, i njega su obuzele emocije kao i nju, njegove mornarski plave oči blistale su od tuge i od ljubavi.

»Želim da nešto upamtiš«, šapnuo je.

Layla je šmrkala, pokušavajući biti snažna kao i on. »Što?«

Na Starom je jeziku rekao: *»Kamo god išao, nikad nećeš biti daleko od mene. Kad god budem spavao, ležat ćeš pored mene. Što god da budem jeo, dijelit ću s tobom, a dok budem sanjao, opet ćemo biti zajedno. Ljubavi moja, od mene se nikad nećeš odvojiti, a ja nikad neću biti s drugom. Sve dok ne umrem.«*

Na vrhu jezika joj je bilo da mu kaže da je to nemoguće.

Kao da je znao o čemu razmišlja — kao i obično — odmahnuo je glavom. »Kako bi mogao biti s nekom drugom osim tebe?«

Drhtavo i pogubljen je ustala, a kad mu je prišla, razmaknuo je koljena kako bi stala između njih.

Kad se sagnula da ga poljubi posljednji put, suze su joj kapnule na njegove

obraze. »Volim...«

Drugu riječ nije mogla izreći. Grlo joj se stisnulo.

Xcorove su se ruke penjale uz njezino tijelo dok joj nije primio lice među dlanove. »Vrijedilo je.«

»Što?« protisnula je.

»Sve što se dogodilo do ovog trenutka, u kojem me ti voliš. Iako je rastanak neizbježan, zbog ovog što osjećam za tebe — sve je vrijedilo.«

A onda je, poljubivši je još jednom za kraj... nestao.

Šezdeset deveto poglavlje

Sat vremena poslije Layla je otišla u palaču Bratstva. Koraci su joj bili prelagani, kao da joj je netko izvadio sve organe, a doimalo joj se kao da je upravo tako i bilo.

Nije mnogo ostalo od nje.

Smiješno kako se možete pronaći i izgubiti u tako kratkom vremenu.

Pa ipak, dok se penjala uz kamene stepenice palače i prolazila kroz velika vrata prema predsoblju, znala je da to samo tuga iz nje progovara.

Barem se nadala da je tako.

Ako će joj do kraja života svaka noć biti takva? Čeka je strašna bol. Doslovno.

Otvarajući vrata, primaknula je lice monitoru i pričekala da joj netko odgovori. Tehnički je na Qhuinnu bio red da uzme djecu, ali on je još bio u bolnici, pa joj je Beth oko pet popodne rekla da ih može uzeti ako želi.

Kao da će reći ne.

Prema onome što su joj ispričali, Cormia je vratila Rhampa i Lyric iz Svetišta prije nekoliko sati pa su se sad nalazili gore u sobi — nadala se, jasno, da će se Qhuinn i dalje oporavljati u klinici. No, izgleda da to nije bio slučaj.

Nije pitala za njegove ozljede. To nije bila njezina stvar, što ju je činilo tužnom. No, što se moglo.

»O, dobra večer, Odabranice.«

Kad ju je pozdravio veseli Fritzov glas, shvatila je da nije ni primijetila da je otvorio vrata. »Zdravo, Fritz. Kako si?«

»Jako dobro. Tako sam sretan što su svi dobro.«

»Da«, odsutno je rekla. »I ja isto.«

»Mogu li nešto učiniti za vas?«

Pa, bi li mogao okrenuti avion u kojem je ljubav mog života i vratiti mi ga? Natjerati ga da ostane ovdje sa mnom? Natjerati ga da...

Nakašljala se. »Ne, hvala. Samo idem gore po mlado.«

Batler se nisko naklonio, a zatim je Layla polako krenula prema velikom stubištu. Kad je podignula nogu pred prvom stepenicom, sjetila se penjanja iz podruma u onoj šarmantnoj maloj kući — i zapitala se hoće li do kraja života biti tako.

Suze u očima pred svakim novim stubištem.

Svejedno je krenula dalje.

Na kraju krajeva, i morate, iako vam se srce slama. Sudbo draga, nije imala pojma što će sa sobom onda kad ne bude čuvala Lyric i Rhampa, no nešto će morati smisliti. Ako se bude prepuštala trenutačnim osjećajima, tuga za Xcorom mogla bi je preplaviti...

Stala je na pola stubišta kad se na vrhu pojavio mužjak.

Podižući dlanove u obrambeni stav, rekla je Blayu: »Smijem ih uzeti. Beth mi je rekla. Nisam ovdje bez dopuštenja.«

Doimalo joj se kao da ga čitavu vječnost nije vidjela, i mrzila je tu novu udaljenost među njima. Ali, što su mogli? Bože, što ako joj ne da mlado? Što ako je Qhuinn čuo da je dobila dodatnu noć s njima i s bolničkog kreveta naredio da se to ne dogodi?

Baš joj je večeras, od svih noći, trebao živi podsjetnik na to što je čeka...

Prije nego je Blay stigao išta reći, oglasilo se zvono jer je još netko stigao u palaču. No Layla na to nije obraćala pažnju. Zašto i bi? To više nije bio njezin dom...

Layla se okrenula.

U nevjerici.

Qhuinn je ulazio u predsoblje... sa Xcorom uza se.

Layla je opet trepnula i protrljala oči, mozak joj jednostavno nije mogao dokučiti što vidi. Zasigurno Qhuinn, baš on, nije... ne može...

Samo malo, zašto njezin mužjak nije u avionu?

Xcor je podignuo pogled prema njoj i napravio korak naprijed... pa još jedan. Usredotočio se samo na nju, sva grandioznost i boje u predvorju njemu kao da ništa nisu značile.

Fučkaš tko i zašto, pomislila je Layla bacivši se u akciju. Potrčala je prema njemu razmišljajući — ako se i radi o pukoj mašti, onda najbolje da to odmah otkrije.

Ako se prospe i licem poljubi mozaik na podu?

Neće je boljeti više nego što je već boli.

»Ljubavi moja«, rekao je Xcor uhvativši je i podignuvši.

Kad se u posvemašnjoj zbunjenosti rasplakala, osjećajući bojažljivu radost, pogledala je preko njegovog ramena.

Qhuinn ih je netremice promatrao. A onda je podignuo plavo-zeleni pogled prema Blayu koji je stajao na vrhu stubišta — i počeo se smijati.

Layla se izvukla iz Xcorovog naručja. Prišavši ocu svoje djece, morala se najprije nakašljati i obrisati lice. »Qhuinn...«

»Žao mi je«, rekao je promuklim glasom. »Jako mi je... žao.«

Promatrala ga je u šoku.

Još jednom kratko pogledavši Blaya, Qhuinn je duboko udahnuo. »Gle, postupila si najbolje što si znala, i svima je bilo teško. Žao mi je što sam onako reagirao, bilo je to i više nego pogrešno s moje strane. Samo sam... Volim naše klince, a pomisao da su bili u opasnosti? Užasavala me, do granice ludila. Znam da mi ne možeš odmah oprostiti...«

Layla je skočila na njega i zagrlila oca svoje djece, a dok ga je tako snažno grlila, jedva da je mogla disati. Pretpostavila je da je i njemu tako. »I meni je žao, o Bože, Qhuinn, tako mi je žao...«

Nespretno, suzne isprike bile su najbolje, naročito kad ih obje strane

prihvaćaju otvorena srca.

Kad su se napokon odmaknuli jedno od drugog, uvukla se pod Xcorovo rame, a Qhuinn mu je pružio ruku.

»Kao što sam ti i rekao na putu ovamo«, kazao je, »iako vam možda i ne treba, imate moj blagoslov. Stopostotni.«

Xcor se osmjehnuo i prihvatio pruženu ruku. »Noćas sam ti beskrajno zahvalan na podršci.«

»Super. Stvarno super.« Qhuinn se nagnuo prema Layli. »Ispada da i nije tako loš tip. Zamisli.«

Layli se opet sve pomutilo u glavi dok je pogledavala od jednog do drugog. »Čekajte, što je... Što to...«

»Ako se vas dvoje mislite združiti kako treba«, brat je podignuo kažiprst, »a odmah ću vam reći da sam ja staromodan mužjak i želim da majka moje djece bude valjano združena, morat će živjeti ovdje.«

U tom su se trenutku opet oglasila zvona, a Fritz, koji je bijelim rupčićem brisao oči, pohrlio je prema vratima.

Batler je u predvorje uveo Tohra — što nije bilo nimalo iznenađujuće — a zatim i cijelu Bandu kopiladi. Sve do zadnjeg.

Šokirano je pogledala u Xcora i Qhuinna. »I oni dolaze ovamo?«

»Neka vrsta poklon paketa«, nacerio se Qhuinn. »Osim toga, čuo sam da su jako loši u bilijaru, pa je to bonus. Pokupite prnje, dečki. Ovo je Fritz. Zavoljet ćete ga, naročito kad vam počne glačati čarape.«

Layla je bila apsolutno hipnotizirana kad su ratnici počeli unositi svakojake sportske torbe. A onda su je dva od tri najvažnija mužjaka u njezinom životu pvela uza stepenice.

Blay, treći među njima, osmjehnuo joj se i snažno je zagrlio. Zatim je trojac nastavio prema hodniku s kipovima, prolazeći pored Wrathove radne sobe.

To ju je navelo da ih upita: »Wrathu je to okej?«

Qhuinn je kimnuo kad je Blay odgovorio: »Uvijek je dobro imati više ratnika. Bog zna da imamo dovoljno mjesta. Osim toga, Fritz će biti izvan sebe od sreće — više kuhanja, više čišćenja.«

»A i, dovraga, ti su mužjaci zbilja dobri na terenu«, Qhuinn ju je pogledao. »Sinoć? Da nije bilo tvog mužjaka, povijesne bi knjige zabilježile tragediju.«

Xcor nije reagirao na pohvale. Dobro, ako se ne broji blago rumenilo na obrazima. »Pa, isto se može reći i za Bratstvo.«

Kad su prišli odajama u kojima su bila djeca, Qhuinn je prvi zakoračio naprijed i otvorio vrata.

Najprije je ušao Blay, dok se Xcor nećkao... prije nego je bojažljivo stupio nogom preko praga. Zatim i drugom. Kao da se boji da je pod krevetom čudovište ili nešto slično.

Layla je pogledala u Qhuinna. Zatim ga je uhvatila za ruku. »Hvala ti. Na ovome.«

Qhuinn se toliko nisko nagnuo da je praktički bio paralelan s podom. Kad se

opet uspravio, poljubio ju je u čelo i promrmljao: »Hvala tebi, na našoj djeci.«

Layla mu je stisnula podlakticu i potom ušla u sobu.

Xcor je zastao na sredini sobe, zagledan u krevetiće kao da ga je nešto užasnulo.

»U redu je«, rekla je, potičući ga da im priđe. »Neće te ugristi.«

Najprije ga je povelala k Rhampu, a kad je Xcor zadivljeno spustio pogled prema malenom djetetu, malecki se namrštio.

Xcor se gromko nasmijao. »Sudbo draga, ovo je pravi mali ratnik.«

Qhuinn i Blay su im prišli, rukom pod ruku, a Qhuinn je rekao: »Jel' da? I ja to mislim. Opasan si ti, ha, Rhamp? Osim toga, kenja toksični otpad. To ćeš poslije skužiti.«

Xcor je podignuo obrve u čudu. »Toksični...«

»Tako se kaže. Ali čekaj dok ne nanjušiš. Naježit će ti se dlake na prsima, iako ih vampiri nemaju.«

»A ovo je Lyric«, rekla je Layla.

Xcor je izgledao smeteno pogledavajući u drugu kolijevku — no onda se sve na njemu promijenilo.

Oči su mu se napunile suzama, ali ovoga puta doista su iz njih i kapnule. Pogledavši u Laylu, rekao je: »Izgleda... baš kao i ti.«

Dok se Xcor nastojao sabrati, odostraga su mu prišli Blay i Qhuinn.

»Zar nije prekrasna?« Qhuinn je rekao promuklim glasom. »Baš kao naša Layla.«

Layla je gledala kako se tri ogromna ratnika naginju nad majušnom ženkom... i preplavio ju je osjećaj ljubavi i cjelovitosti. Bio je to težak, dugačak put, i toliko je puta sve moglo biti izgubljeno. Pa ipak su bili tu, zajedno, obitelj koju ne veže samo krv... već i odabir.

U tom je trenutku shvatila da na vratima sobe stoji Lassiter.

Stavio je kažiprst preko usana, kao da želi reći šššššš. Zatim joj je namignuo i tiho nestao.

Nasmijala se iskricama koje su ostale za njim. »Pali je anđeo prikladniji za taj posao nego što misli.«

»Što?« pitao je Xcor.

»Ništa«, promrsila je naginjući se prema njemu i ljubeći ga.

A možda i sve. Tko zna.

»Želiš je primiti?« pitao je Qhuinn.

Xcor se lecnuo kao da ga je pitao želi li primiti vatreni žarač. Zatim je došao k sebi, odmahujući glavom i teatralno brišući suze kao da su mu trajno urezane u obraze.

»Mislim da još nisam spreman za to. Izgleda... veoma krhko.«

»Ali je jaka. Njom teče i krv njene *mamen*.« Qhuinn je pogledao u Blaya. »A ima i dobre roditelje. Oboje imaju. Zajedno smo u ovome, ekipa, tri oca i jedna mama,

dvoje klinaca. Bum!«

Xcor je tiho rekao: »Otac...?« Blago se nasmijao. »Najprije nisam imao nikakvu obitelj, a sad imam družicu, brata...«

Qhuinn je kimnuo: »Sina i kćer.«

»Tako je«, Layla je radosno šapnula.

No onda mu je s lica hitro nestao taj izraz, stisnuo je usne i namrštio se kao da se sprema za napad. »Nikad neće ići na spoj. Briga me s kim je...«

»Tako je!« Qhuinn je podignuo ruku da se lupnu dlanovima. »To ti ja kažem!«

»Samo malo«, ubacio se Blay kad su si dali pet. »Ima pravo živjeti kako želi.«

»Da, zbilja«, dodala je Layla. »Ta vaša dvostruka mjerila su smiješna. Smjet će...«

Kad je krenula rasprava, ona i Blay su stali na jednu stranu, a Qhuinn i Xcor na drugu, rame uz rame, velike ruke prekrížene preko prsa.

»Dobar sam s pištoljem«, dobacio je Xcor kao da je time sve rekao.

»A ja s lopatom«, nadovezao se Qhuinn. »Nikad neće pronaći tijelo.«

Dva su se mužjaka kucnula šakama izgledajući smrtno ozbiljno, toliko da je Layla jednostavno morala zakolutati očima. No onda se nasmijala.

»Znate što?« rekla je svoj trojici. »Zbilja vjerujem... da će sve biti u redu. Sve ćemo riješiti, zajedno, jer prava obitelj to i radi.«

Kad se podignula na prste i poljubila svog mužjaka, rekla je: »Ljubav sve riješi... Čak i kćerine izlaske.«

»Koji se neće dogoditi«, usprotivio se Xcor. »Nikad.«

»Stari moj«, rekao je Qhuinn, podržavši ga. »Znao sam da ćeš mi se svidjeti...«

»Za Boga miloga«, promrsila je Layla kad je rasprava opet krenula, Blay prasnuo u smijeh, a Qhuinn i Xcor se nastavili zbližavati.

No, ispostavilo se da je u pravu.

Sve je bilo kako je trebalo biti, ljubav je pobijedila sve izazove. Mnogo godina poslije... Lyric je doista i otišla na spoj.

No to je već neka druga priča, za neki drugi dan.

ZAHVALE

S neizmjernom zahvalnošću čitateljima Bratstva!

Velika hvala na podršci i naputcima: Stevenu Axelrodu i Kari Welsh. Hvala i svima vama u Ballantineu — ove su knjige uistinu plod tinskog rada.

S ljubavlju Teamu Waudu — znaš tko si. Ovo se bez tebe jednostavno ne bi moglo dogoditi.

Ništa od ovog ne bi bilo moguće bez: mog supruga punog ljubavi koji mi je i savjetnik i zaštitnik i vizionar; moje predivne majke koja mi je pružila toliko ljubavi da joj se vjerojatno nikada neću moći odužiti; moje obitelji (i one po krvi i one po posvojenju) te mojih najdražih prijatelja.

Kao ni bez mog literarnog asistenta, Naamaha.

